

Trái Tim Máu

Contents

Trái Tim Máu	2
1. Chương I, Chuyện Tình Hai Gia Tộc Và Lời Tiên Tri Nghìn Năm	2
2. Chương 2, Chiro – Cô Gái Đôi Mắt Lục Bảo.	5
3. Chương 3, Ngôi Trường Mới	8
4. Chương 4, Buổi Dạ Tiệc Kinh Hoàng	10
5. Chương 5, Buổi Dạ Tiệc Kinh Hoàng (p2)	14
6. Chương 6, Gặp Gỡ	17
7. Chương 7, Cô Bạn Mới	21
8. Chương 8, Rắc Rối Đáng Yêu	25
9. Chương 9, Tình Bạn	29
10. Chương 10, Máu Và Nước Mắt	33
11. Chương 11, Khởi Đầu Mới	37
12. Chương 12, Sora – Cô Bạn Mới	43
13. Chương 13, Là Ai Vậy?	47
14. Chương 14, Maria? Tôi Không Quen	53
15. Chương 15, Mơ Hồ	58
16. Chương 16, Đôi Mắt Màu Bạc	62
17. Chương 17, Cherry – Edwazu	66
18. Chương 18, Ngạt Thở Dưới Đại Dương	70
19. Chương 19, Kí Ức Quay Về	75
20. Chương 20, Bí Mật Năm Gia Tộc	79
21. Chương 21, Tiết Lộ	81
22. Chương 22, Bí Mật Của Sora	84
23. Chương 23, Hiểu Lầm	87
24. Chương 24, Sora! Tạm Biệt	90
25. Chương 25, Trở Về	93
26. Chương 26, Bức Màn Của Sự Thật	96
27. Chương 27, Bức Màn Của Sự Thật (p2)	99
28. Chương 28, Phản Kích	103
29. Chương 29, Kẻ Si Tình	106
30. Chương 30, Sự Thật Về Kin	109
31. Chương 31, Nỗi Đau	112
32. Chương 32, Cảm Ơn Và Tạm Biệt (p1)	117
33. Chương 33, Cảm Ơn Và Tạm Biệt (p2)	120
34. Chương 34, Sự Thật Về Sky	124
35. Chương 35, Maria Cố Lên!	128
36. Chương 36: Bốn Năm Sau	131
37. Chương 37, Không Lưu Luyến	135
38. Chương 38, Tổ Tình	139
39. Chương 39, Bí Mật Của Cherry	143
40. Chương 40, Trở Về Violetsun	148
41. Chương 41, Pháp Sư Tale	151

42. Chương 42, Hoa Anh Đào Mùa Đông!	155
43. Chương 43, Điều Bất Ngờ	160
44. Chương 44, Chạy Trốn.	163
45. Chương 45, Đến Lúc Phải Mạnh Mẽ	166
46. Chương 46, Đến Lúc Phải Mạnh Mẽ (p2)	171
47. Chương 47, Gió Và Tuyết	176
48. Chương 48, Trận Chiến Cuối Cùng (p1)	181
49. Chương 49, Bước Đi Của Gió	185
50. Chương 50, Trận Chiến Cuối Cùng (p2)	190
51. Chương Ngoại Truyện 1: Điều Chưa Kể	196
52. Chương Ngoại Truyện 2: Điều Chưa Kể	201

Trái Tim Máu

Giới thiệu

ại một nơi nào đó, có hai đất nước hùng mạnh là redmoon và violetsun...Violetsun đất nước giàu có v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-i-tim-mau>

1. Chương I, Chuyện Tình Hai Gia Tộc Và Lời Tiên Tri Nghìn Năm

Tuyết nhẹ rơi phủ khắp cả đất nước violetsun tươi đẹp, hương đôi mắt lục bảo hoe đỏ ra ngoài cửa sổ cô vẫn chờ người đó.

“Chihiro, mẹ... mẹ... xin lỗi.”

Trong không gian tĩnh lặng vang lên tiếng nức nhẹ, người phụ nữ uy quyền – nữ hoàng Vivian – đã vút bỏ đi sự kiêu ngạo ngày thường giờ chỉ còn trái tim đau khổ của người mẹ. Chihiro quay sang nhìn bà, bờ môi khô khốc hé mở:

“Ra ngoài!”

“Chihiro... mẹ.”

“Tôi nói ra ngoài!”

Chát.Một tiếng động vang lên, má cô đỏ lên hằn năm vết ngón tay.

“Con tỉnh táo lại đi, ta là mẹ của con đó. Thật ngu ngốc khi con yêu hấn, con có biết là thù hằn giữa hai nước rất sâu đậm không? Chihiro, con sắp làm nữ hoàng rồi đó, sống vì đất nước đi. Lời của ta, con suy nghĩ cho kĩ!”

Vivian lạnh lùng lên tiếng rồi bà quay lưng bỏ đi. Cô chợt bật cười chua chát. Nữ hoàng ư? Chẳng lẽ nữ hoàng không có quyền yêu sao? Cô yêu Eric, yêu anh rất nhiều mà. Trong bữa tiệc ấy cô đã gặp anh, anh

là một con người cô độc luôn đứng một góc lặng lẽ quan sát xung quanh. Chính vì vậy nó đã thu hút cô đến với anh và rồi yêu anh. Eric cũng yêu cô rất nhiều như trở trêu thay họ của anh là Stomwindy và của cô là Sakura. Khi cả hai quyết định bỏ trốn thì bà ấy, kẻ mà cô gọi là mẹ, lại đến cầu xin anh buông tha cho cô và... anh đã không đến.

“Anh sẽ đến mà phải không?”

Mở toang cánh cửa ban công, cô bước chân trần đứng giữa cơn mưa tuyết. Từng đợt gió lạnh cứ vuốt ve khuôn mặt nhưng dường như Chihiro không có cảm giác gì cô vẫn đứng ở ban công hướng mắt về một nơi xa xăm.

“Eric, em nhớ anh! Anh có nhớ em không?”

“Anh cũng rất nhớ em!” – Chợt một giọng nói vang lên khiến tim cô như ngừng đập.

“Eric, là anh phải không? Eric, anh ra đây đi.”

Chihiro gọi to tên anh cô chạy khắp ban công cố tìm bóng dáng người con trai đó.

“Em vẫn ồn ào như xưa!”

Eric khẽ cười. Dưới những bông tuyết, anh đứng dựa vào một gốc cây to ngược đôi mắt cà phê nhìn cô đầy dịu dàng.

“Eric...”

“Suyt, cẩn thận có người phát hiện! Chúng ta mau đi thôi!”

Eric mỉm cười dang tay ra nhìn cô. Chihiro bật cười sau đó cả người cô rơi khỏi ban công chạm đến vòng tay ấy. Cả hai ngã sõng soài ra đất nhưng miệng vẫn mỉm cười.

“Ta mau đi thôi!”

Rồi cả hai cùng nắm tay chạy trốn, rời bỏ vương vị sự giàu sang, rời bỏ đất nước của mình. Đi được một quãng khá xa Chihiro liền dừng lại.

“Em mệt rồi à? Vậy ta nghỉ đi.”

“Ừm, oa tuyết đẹp thiệt đó!”

Nhìn những bông tuyết đang bay trên bầu trời, mắt cô liền sáng lên chạy ra chơi đùa với tuyết như một đứa trẻ. Eric khẽ cười nhìn người con gái mình yêu, cảm giác này thật yên bình.

Phập. Cả người Eric phút chốc cứng đờ cậu quay lại nhìn kẻ đã bắn mũi tên đó.

“Chào con trai.”

Đôi mắt đỏ ngầu đầy hung dữ như một con thú đói mồi, ông ta nở một nụ cười nửa miệng đầy giễu cợt.

“Đức vua stomwindy!”

Cô trợn mắt nhìn người đàn ông rồi quay sang nhìn mũi tên ghim trên tay trái của anh. Cô định chạy đến đỡ anh nhưng rồi một mũi tên nữa phóng ra trúng chân cô. Cả người Chihiro mất thăng bằng ngã ra đất.

“CHIIHIRO!”

Eric hét lên, liếc nhìn cha mình đầy oán thù.

“Bình tĩnh đi con trai. Người hãy nhìn máu của ta đi, một dòng máu khác người!”

Ông ta lạnh lùng nhìn cô. Chihiro cúi đầu không nói gì mắt nhìn chằm chằm vào tuyết. Đúng, dòng máu của cô vốn khác những người khác, nó là màu đỏ thẫm, một màu đỏ gần như hóa thành màu đen.

“Thì sao chứ, Chihiro vẫn là Chihiro vẫn là người tôi yêu.”

“Si tình quá nhỉ! Vậy nếu cô ta chết thì con có quay đầu lại không đây?”

Đức vua cười đầy khinh miệt sau đó liền ra lệnh cho xạ thủ hướng súng về phía cô.

“Ông dám!”

Eric gào lên, anh lao đến gần cô nhưng bị đám lính ngăn lại. Mũi tên xé ta màn tuyết hướng về phía tim cô.

Phập!

“Chihiro!”

Vivian hét lên ngồi bật dậy. Bà khẽ lau mồ hôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Tuyết lúc này ngày càng dày hơn, có phải bà đã làm sai chuyện gì?

“Thưa, nữ hoàng!”

“Nói.”

“Công chúa... công chúa Chihiro đã bỏ trốn và đang bị đức vua nước Stomwindy dồn bắt ạ.”

“Nguy rồi!”

Vivian liền lao ra khỏi giường chạy ra ngoài tìm cô. Chihiro nhất định con phải bình an!

“Wow, thật cảm động nha! Vì tình yêu mà dám làm tất cả.”

Ông ta bật cười đầy thích thú. Cô tròn tròn mắt nhìn anh, mũi tên đã cắm vào tim anh.

“Sẽ ổn thôi mà.”

Eric mỉm cười an ủi cô rồi bắn tia sắc lạnh về phía ông ta.

“Ổn ư? Nếu người đã quyết tâm ở bên cô ta thì có lẽ ta sẽ giúp hai người một tay.”

Phập... phập...

“Eric!”

Cô hoảng loạn nhìn anh máu vẫn tiếp tục tứa ra.

“Em... kh... không sao chứ?”

“Hức... hức...”

Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt cô hòa cùng với máu. Cô sẽ mất anh ư? Cô sẽ mãi mất anh sao?

“Chihiro!”

“Đừng nói nhiều, anh sẽ chết mất!”

“Em hôm nay... đẹp lắm!”

Anh khẽ nở nụ cười định đưa tay chạm vào cô nhưng bàn tay ấy chưa kịp chạm vào liền buông thông xuống. Cô hét lên đau khổ, dù cô có lay anh bao nhiêu lần nhưng anh cũng không mở mắt cũng không mỉm cười với cô nữa. Cùng lúc đó, nữ hoàng Vivian cũng xuất hiện, bà kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Eric đừng lo, em sẽ đến bên anh.” – Cô khẽ thì thầm vào tai anh, đặt lên môi anh một nụ hôn ấm áp sau đó liền hướng ánh mắt sắc lạnh về những con người kia. – Các người, những kẻ đã ngăn cản tình yêu của ta, ta sẽ nhớ mãi! Ta sẽ không bao giờ quên mối thù này!

Chihiro nói xong liền cầm cung tên bên cạnh giờ cao lên và...

“Chihiro! Đừng!”

Nhưng đã quá muộn, Vivian nhìn thân thể con gái mình đổ xuống nền tuyết lạnh lòng đau như cắt. Tuyết hôm nay thật lạnh nhưng có lạnh bằng lòng bà không?

Tuyết vẫn rơi, phủ lên xác hai con người nằm cạnh nhau. Tuyết đang hát...

“Hãy để em mở tung cánh cửa sổ ra
Dưới bầu trời đêm, tuyết và những vì sao cùng rơi xuống
Kể cả khi nó chỉ là giấc mơ bị lãng quên vào sáng hôm sau
Nỗi đau cứ kéo dài về trái tim em, ngày hôm nay
Chạm đến đôi tay này
Đã bao lâu em luôn chạy trốn khỏi sự mạnh mẽ và những cảm xúc
Đã bao lâu rồi em chẳng thấy gì, những bóng tối vẫn bao quanh em
Một lần nữa em lại mất đi những thứ không thể thay thế với mình
Nhưng em cảm thấy rằng nếu em có thể nhìn thấy sự thật của thế giới này
Kể cả khi nó là một tương lai xa vời, kể cả khi nó không phải là nơi dành cho em
Kể cả khi con người đổi thay những bông tuyết vẫn rơi
Mọi thứ sẽ hợp lại vào một ngày nào đó.”

Sau cái chết của hai người thừa kế của hai vương quốc, dân chúng đã rất phẫn nộ và chiến tranh bùng nổ. Cuộc chiến tranh kéo dài liên miên nhiều tháng. Biết cả hai bên không thể cầm cự được lâu, hai quốc vương quyết định hòa thiết lập quan hệ ngoại giao. Vì muốn biết tương lai của hai nước thế nào, vào ngày lễ mừng hai đất nước hòa bình nữ hoàng Vivian đã mời vị pháp sư tài năng nhất hai nước – Tale.

“Cả hai nước, tương lai sẽ bị hủy diệt bởi bàn tay của một người con gái mang trái tim màu đỏ thẫm.”

Pháp sư vĩ đại Tale lên tiếng khiến ọi người trong cung điện đều hốt hoảng. Trong lúc mọi người hoảng sợ thì ông đã nhanh chóng rời đi. Nhận ra sự biến mất của Tale nữ hoàng liền đuổi theo.

“Đợi đã!” “yện gì vậy thưa nữ hoàng Vivian đáng kính.” – Ông quay lại nhìn bà.

“Ông có thể nói rõ hơn không? Trái tim màu đỏ thẫm là sao? Con gái tôi cũng...”

“Nữ hoàng đừng lo sẽ có người bảo vệ cô gái ấy người hãy an tâm!”

Tale mỉm cười rồi bước tiếp, đôi mắt ông sáng lên hàng loạt hình ảnh xuất hiện trong mắt ông về tương lai của cả hai đất nước này.

Sau đó, lời đồn về tiên tri “trái tim màu đỏ thẫm” lan truyền khắp cả nước. Ai cũng lo sợ nhưng trải qua 1000 năm vẫn chưa thấy, lời tiên tri dẫn đi vào dĩ vãng cho đến một ngày...

2. Chương 2, Chiro – Cô Gái Đôi Mắt Lục Bảo.

Một nghìn năm trôi qua, đất nước violetsun vẫn luôn phát triển và trở nên thịnh vượng bởi đức vua Kadako – Sakura.

Nằm cạnh khu rừng gần vương quốc Redmoon là một tòa biệt thự xa hoa. Ngôi biệt thự mang màu trắng đầy tinh tế xung quanh được bao phủ bởi những hàng hoa anh đào và một lan trắng. Bây giờ là mùa đông nên tuyết đã phủ khắp nơi tạo ra một vẻ lạnh lẽo, cô độc. Nhưng lúc này trong tòa biệt thự lại vô cùng tấp nập chuẩn bị cho sự xuất hiện của vị công nương sắp chào đời.

Nhìn những bông tuyết rơi trên cửa sổ, Kaju lại nhìn về phía cửa phòng. Nhìn ông bây giờ khác hoàn toàn vị thái tử trẻ tuổi tài năng mọi ngày, mái tóc màu đen trở nên bù xù, chiếc áo sơ mi cũng bị nhàu nát.

“Ra rồi, công nương ra rồi!” – Một người hầu hét lên, Kaju bật dậy chạy nhanh vào phòng.

“Kaju!” – Yumi mỉm cười dịu dàng, đôi mắt màu tím than nhìn ông đầy vui vẻ.

Kaju cũng cười nhìn bà một tay vén những sợi tóc nâu trà trên mặt bà đi.

“Con chúng ta đâu? Em muốn gặp nó.”

Yumi yếu đuối ngồi dậy, Kaju nhanh tay đỡ lấy bà rồi nhẹ nhàng bảo:

“Được, hai chúng ta cùng đi gặp con.”

Cả hai bước sang phòng bên cạnh, đứa trẻ đang nằm trong nôi ngủ yên. Yumi khẽ vuốt ve khuôn mặt con gái của mình lòng bà dâng lên cảm giác hạnh phúc. Nhận ra được sự có mặt của người khác đứa trẻ liền mở mắt. Kaju và Yumi đứng người lại, đôi mắt màu lục bảo ư?

“Kaju, chẳng... chẳng lẽ trái tim con bé là... là...”

“Không sao đâu, làm sao chúng ta có thể chắc chắn được!” – Kaju an ủi vợ mình.

“Thư thái tử và thái tử phi đã đến giờ làm nghi lễ”

Cả người Yumi cứng ngắc. Nghi lễ của gia tộc Sakura chính là để lại dấu ấn hình chữ S trên tay phải của đứa trẻ nhưng điều đó sẽ chứng minh dòng máu của đứa con của bà mang màu gì. Kaju nhìn nét mặt lo lắng trong mắt vợ mình liền ra lệnh cho người hầu đi ra sau đó lấy một con dao nhỏ đã được tẩm thuốc chống đau đưa cho Yumi.

“Yumi, đừng lo lắng quá mau cử hành nghi lễ đi.”

Bàn tay bà run run ôm đứa trẻ lên đưa con dao chạm nhẹ vào da thịt mềm mịn. Một dòng máu đỏ thẫm trào ra tạo thành những chấm nhỏ trên chiếc khăn.

Cạnh.

Con dao rớt xuống đất, Yumi bàng hoàng nhìn đứa trẻ. Nụ cười trên mặt Kaju cũng vụt tắt.

“Kaju, phải làm sao đây? Bọn họ sẽ giết con chúng ta mất! Em phải làm gì đây? Không, em không muốn!”

Yumi bật khóc.

“Không, ta sẽ bảo vệ đứa trẻ. Anh sẽ không để ai làm hại nó, em yên tâm. Chúng ta sẽ không tiết lộ bí mật này cho ai hết!”

Kaju ôm lấy vợ và đứa con của mình. Bây giờ ông chỉ có thể bảo vệ được con bé sau này phải tùy vào vận mệnh.

“Ta sẽ đặt tên con bé là gì?”

“Chiro! Chi là máu ro trong Kororo tức là trái tim. Chiro là trái tim máu, con gái của chúng ta không phải trái tim màu đỏ thẫm mà là trái tim máu! Trái tim bình thường như bao trái tim khác.”

Yumi dịu dàng ôm đứa trẻ vào lòng. Mẹ sẽ luôn bảo vệ con!

Sáng hôm sau, đức vua Kadako đến thăm cháu gái của mình. Dù đã quá tuổi trung niên nhưng ông vẫn luôn mang nét kiên nghị của một đức vua. Ông rất muốn nhường ngôi cho con trai của mình là Kaju nhưng Kaju vẫn chưa chuẩn bị nên đành gác lại chuyện này.

“Đứa trẻ thật dễ thương sau này chắc chắn sẽ xinh đẹp như mẹ nó.” – Kadako mỉm cười ôm Chiro lên. Yumi khẽ thở phào nhẹ nhõm, rất may là đức vua không kì thi Chiro vì màu mắt của con bé, bà đã rất lo lắng khi gặp đức vua.

“Con bé tên gì vậy?”

“Chiro, Chiro – Sakura ạ.” – Kaju nắm tay vợ giúp bà bình tĩnh lại.

“Chiro, một cái tên thật hay. Hôm nay ta cũng có món quà tặng cho cháu.”

Kadako gạt đầu cho người mang vào. Là một chiếc vòng cổ! Chiếc vòng cổ được thiết kế rất tinh xảo từ pha lê bạc, phải chạm khắc rất vất vả mới thành hình trái tim bên trong còn có một bông tuyết trắng.

“Trong đây còn có một bản nhạc nữa.”

Kadako vui vẻ mở chiếc vòng ra nhạc bỗng vang lên.

“Hãy để em mở tung cánh cửa sổ ra

Dưới bầu trời đêm, tuyết và những vì sao cùng rơi xuống

Kể cả khi nó chỉ là giấc mơ bị lãng quên vào sáng hôm sau

Nỗi đau cứ kéo dài về trái tim em, ngày hôm nay

Chạm đến đôi tay này

Đã bao lâu em luôn chạy trốn khỏi sự mạnh mẽ và những cảm xúc

Đã bao lâu rồi em chẳng thấy gì, những bóng tối vẫn bao quanh em...”

Chiro thích thú cầm chiếc vòng lên. Kaju im lặng nhìn con gái ít nhất lúc này con bé cũng được bình yên.

6 năm sau...

“Công nương, thái tử phi cho gọi người.”

Giọng người hầu vang lên, Chiro im lặng hạ quyển sách xuống đôi mắt lục bảo nhìn người vừa làm phiền cô. Cô ta len lén nhìn vị công nương nhỏ tuổi kia rồi lại cụp mắt xuống. Chiro liền đứng dậy bước ra ngoài. Cô vừa bước đi lập tức nhiều tiếng xì xào vang lên.

“Công nương Sakura đấy, cô ấy rất ít khi ra khỏi phòng.”

“Cô ấy thật đẹp nhưng màu mắt thì...”

“Trời ạ cô ấy có màu mắt của một Traitor betrayer (kẻ phản bội)”

Lớn lên trong nhiều lời bàn tán Chiro đã quá quen với ánh mắt soi mói của mọi người. Chỉ vì cô mang màu mắt của vị công chúa phản bội đất nước 1000 năm trước mà bọn họ xa lánh cô. Chính sự cô độc đã làm mất đi nét ngây thơ của một đứa trẻ, Chiro trở thành một người lạnh lùng xa cách.

Bước dọc hành lang, cô tiến tới khu vườn hoa anh đào. Lúc này mẹ cô – Thái tử phi Yumi – đang ngồi trên chiếc xích đu màu trắng tay vuốt ve bụng mình.

“Mẹ!”

Chiro khẽ lên tiếng như sợ phá hỏng cảnh đẹp trước mắt. Yumi ngược lên mỉm cười ra hiệu cho cô ngồi bên cạnh.

“Chiro à, con thấy những bông hoa anh đào này đẹp không?”

“Đẹp nhưng lại dễ tàn.”

Chiro nhìn những bông hoa đang bay khắp vườn tay vô thức vuốt ve nó.

“Em con sắp ra đời rồi, liệu nó có giống như những bông hoa này không?”

“Không, nhất định con sẽ bảo vệ nó.” Yumi khẽ cười đưa tay áp vào má Chiro. mẹ thật ấm áp!

“Không chỉ bảo vệ một người đâu con sinh ra để bảo vệ mọi người chứ không phải làm hại họ.”

Vù vù...

Một cơn gió thổi qua khiến mái tóc nâu trà của cô bay trong gió. Chiro sững người, cô sinh ra để bảo vệ chứ không phải làm hại mọi người ư?

“À mẹ gọi con đến đây còn một việc nữa... mẹ muốn con đến trường!”

3. Chương 3, Ngôi Trường Mới

“Tại sao chứ? Con đã học hết sách cấp A rồi (ngang với tiểu học).”

Chiro cụp mắt xuống, bọn họ vốn không thích học cùng cô mà. Yumi nhìn biểu cảm của con gái mình lòng khê nhói đau, con bé thông minh, xinh đẹp nhưng lại mang màu mắt khác người nên bản thân Chiro cũng khác biệt hoàn toàn.

“Đến đó sẽ có nhiều bạn, con không thích sao?”

Cô cười đầy mỉa mai. Ai ngu ngốc muốn làm bạn với cô cơ chứ? Nực cười! Nhưng vì muốn làm ẹ vui nên Chiro cũng đồng ý đến trường. Ít nhất đừng quá nhàm chán là được.

Sáng hôm sau Chiro thức dậy để chuẩn bị đi học. Vì nhà trường không quy định đồng phục nên cô cũng chỉ chọn đại một bộ váy không xa hoa cầu kì nhưng vẫn thể hiện sự uy quyền của nó.

Trường hoàng gia Sakura nằm giữa trung tâm thành phố vừa mang nét cổ điển lại có chút hiện đại. Tất cả các đẳng cấp quý tộc đều học ở đây. Vì là trường hoàng gia nên ngôi trường rất rộng các lớp học đều cách nhau khá xa đủ để không ai làm phiền ai. Ngoài ra ngôi trường còn trang bị rất nhiều binh lính trong âu phục đồ đứng ở các lối rẽ. Giống như mọi nước khác, trường học hoàng gia ở Violetsun được phân thành nhiều lớp học với từng đẳng cấp khác nhau. Lớp A/1 là nơi những quý tộc cấp cao và người hoàng gia, đương nhiên với người có huyết thống ruột thịt như Chiro sẽ được xếp vào lớp này. Theo chân quân gia cô bước đến phòng hiệu trưởng chào hỏi ông ta vài câu rồi đi thẳng đến lớp học. Lúc này giáo viên chưa vào nhưng lớp học lại không hề ồn ào các học sinh nói chuyện theo nhóm rất nhỏ nhẹ, không hề lộn xộn. Quả nhiên là quý tộc!

“Thôi nào các em, hôm nay lớp ta có một học sinh rất đặc biệt đó.”

Giáo viên đẩy cửa bước vào, cả lớp liền trở về vị trí cũ. Chiro bước lên bục ánh mắt nhìn xuống dưới đầy thờ ơ. Đúng như cô đoán mọi người đều ngạc nhiên thì thầm to nhỏ. Người nói cô xinh đẹp, kẻ nói cô quý phái nhưng tiêu điểm vẫn là màu mắt. Vì được huấn luyện nên nụ cười trên mặt giáo viên vẫn duy trì như cũ đầy gọng kính lên nói tiếp:

“Đây là công nương Chiro – Sakura con gái của thái tử và thái tử phi.”

Không gian phút chốc đều im bật. Tất cả liền đứng dậy hành lễ với cô nữ nhún váy nam cúi đầu. Cô liền bước xuống bàn cuối ngồi mất hướng ra ngoài cửa sổ.

Giờ nghỉ giải lao các quý tộc đều vây quanh bàn Chiro để nịnh nọt.

“Xin chào tôi là Clena – Yamana con gái bá tước Yamana rất vui được làm quen với công nương Sakura.”

Một cô gái mạnh bạo lên tiếng nhưng không lời nào lọt vào tai cô. Chiro tiếp tục thờ ơ đưa mắt ra ngoài, Clena xấu hổ đỏ mặt lên tiếng:

“Này, công nương, cậu không thấy cậu quá kiêu sao?”

“...”

“Ý gì vậy hả? Đồ Traitor betrayer!”

Đúng là giận mất khôn lời nói của Clena vang lên mắt Chiro liền lạnh lại, đôi mắt xoẹt qua khuôn mặt trắng bệnh không còn một giọt máu của Clena. Cô ta sợ hãi che miệng lại, ánh mắt này có phải là của đứa trẻ sáu tuổi không?

“Im lặng rồi đi đi!”

Chiro lạnh lùng lên tiếng rồi tiếp tục hướng mắt ra ngoài. Suýt nữa cô đã đánh Clena nhưng cô đã hứa với mẹ cô là sẽ không gây sự nên Chiro chỉ biết xua đuổi cô ta. Mọi người bắt đầu tản ra, họ bắt đầu thấy sợ hãi vị công nương kì lạ này.

Hai tuần sau, khi đang ngồi học Chiro nhận được tin mẹ sắp sinh liền thu dọn cặp sách về sớm. Hôm nay cô đặc biệt vui vì sắp có em, ít nhất nó cũng giúp cô bớt cô đơn. Chiro về nhà cũng là lúc em gái cô ra đời.

“Thái tử phi, công nương đã về.”

Chiro bước vào phòng thấy mẹ mình đang ôm một cục bông nhỏ, tiếng khóc của nó cứ vang lên không ngớt.

“Xin lỗi Chiro con bé không chịu nín.”

Yumi cười áy náy, cô liền tiến về phía con bé. Đứa trẻ rất nhỏ và mũm mĩm, bất giác cô đưa tay ra vuốt ve mặt nó đứa trẻ liền nín khóc.

“Chiro nhìn kia, con bé thích con.”

Chiro ngạc nhiên nhưng rồi cô lại mỉm cười dịu dàng nhìn em gái của mình.

“Vậy con đặt tên cho nó đi.”

“Tên? Shiro, màu trắng!”

Chiro vui vẻ lên tiếng, vậy từ nay cô đã có em gái rồi. Cô nhất định sẽ bảo vệ Shiro bằng mọi giá giống như bảo vệ người thân của mình.

“Được rồi, con ra ngoài nghỉ ngơi đi mẹ sẽ làm nghi thức cho em.”

Chiro gật đầu bước ra ngoài lúc này ba cô cùng ông nội cũng đến.

“Ba, ông nội!” – Chiro hành lễ.

“Không cần phải thế đâu cháu gái. Lâu không gặp cháu càng ngày càng xinh đẹp đó.”

“Hai hôm trước cháu vừa gặp ông.”

Kadako cười khỏ, con bé này thật là...

“Chiro, em con đâu?”

“Shiro đang làm nghi thức.”

“Shiro tên con đặt đó hả? Nó thật hay! Mong sau này con có thể bảo vệ được em.”

Kaju xoa đầu con gái đầy dịu dàng. Chiro cũng gật đầu đồng ý với ông.

“Anh, ba!”

Yumi xuất hiện tay ôm lấy đứa trẻ đang ngủ say.

“Yumi vừa mới sinh không nên ra ngoài.”

Kaju nhắc nhở vợ mình tay ôm lấy đứa bé.

“Ta cũng có quà tặng cho Shiro. Mau mang vào.”

Kadako ra lệnh người hầu liền mang vào một chiếc vòng khá giống của Chiro nhưng bên trong lại là một bông hoa anh đào.

“Đây với vòng cổ của Chiro là một đôi nó cũng chứa lời còn lại của bài hát.”

Kadako dịu dàng mở chiếc vòng ra, hoa anh đào bắt đầu xoay.

“Đã bao lâu rồi em chẳng thấy gì, những bóng tối vẫn bao quanh em

Một lần nữa em lại mất đi những thứ không thể thay thế với mình

Nhưng em cảm thấy rằng nếu em có thể nhìn thấy sự thật của thế giới này
Kể cả khi nó là một tương lai xa vời, kể cả khi nó không phải là nơi dành cho em
Kể cả khi con người đổi thay những bông tuyết vẫn rơi
Mọi thứ sẽ hợp lại vào một ngày nào đó.”

Chiro khẽ cười nhìn Shiro. Cô và con bé là một cặp sẽ không ai làm hại được con bé.

Kaju nhìn biểu hiện của Chiro khẽ thở phào nhẹ nhõm. Ông đã rất lo khi Chiro bị mọi người xa lánh nhưng giờ đã ổn rồi. Bây giờ ông có một cuộc sống hạnh phúc có hai đứa con gái và một người vợ dịu dàng. Tất cả điều bình yên nhưng liệu có bình yên thật không?

“Harry, người thấy thế nào?”

Trong bóng tối một giọng nói đầy sắc lạnh vang lên. Đôi mắt màu xanh đục nhìn chằm chằm vào cốc rượu vang trong tay.

“Có thể chỉ là trùng hợp thôi. Chỉ dựa vào màu mắt làm sao ta có thể đoán được!”

Người đàn ông trung niên đứng gần cửa sổ quay đầu lại nhìn người ẩn nấp trong bóng tối.

“Vậy ta có nên thử không?”

“Không cần phí sức vậy đâu!”

“Nhưng con bé là trái tim màu đỏ thắm thì sao? Nó sẽ hủy diệt đất nước này chứ?!”

Harry im lặng ngược mắt lên nhìn những hạt mưa rồi lại nhắm mắt vào.

Yumi, xin lỗi!

4. Chương 4, Buổi Dạ Tiệc Kinh Hoàng

Thấm thoát đã ba năm từ ngày Shiro được sinh ra. Con bé lớn lên hoàn toàn khác chị, nó sở hữu đôi mắt màu tím của mẹ và mái tóc màu đen của cha. Còn Chiro, cô ngày trở nên xinh đẹp hơn nhưng cũng cô độc hơn. Shiro từ nhỏ đến bây giờ lúc nào cũng bám lấy chị mình không để cho cô một thời gian nghỉ ngơi nhưng Chiro không hề ghét con bé.

Mùa đông buông xuống, những bông tuyết bắt đầu rơi, Chiro đang trên đường về nhà tay cầm một cốc capuchino không biết đã nguội từ khi nào. Vì sao hôm nay mẹ lại gọi cô về sớm như vậy? Phải chăng đã xảy ra chuyện gì? Do mãi suy nghĩ nên đến nhà từ bao giờ mà cô chẳng hay.

“Chiro!” – Yumi bước ra đón cô đưa tay đặt lên má. – “Má con lạnh quá.”

“Mẹ đừng lo, mau vào nhà thôi.”

Chiro bước vào nhà Shiro đang chớp chớp bước đi chạy ra đón cô.

“Chị!”

Con bé vui vẻ bám dính lấy Chiro. Cô thở dài đặt con bé lên đùi rồi quay sang nhìn mẹ. Yumi liền ngồi xuống cạnh cô lên tiếng:

“Chiro, con mau chuẩn bị đi ta sẽ đến cung điện.”

“Tại sao?”

Chiro nhúu mày. Yumi biết con gái bà rất ghét đến nơi xa hoa giả dối đó chính bà cũng vậy vì thế bà mới cùng Kaju ra đây ở.

“Nhưng đó là lệnh của đức vua ta phải đến. Vì hai hôm nữa đức vua Redmoon tổ chức một bữa tiệc, ông ta mời chúng ta.”

Cả người Chiro đông cứng lại. Cảm giác bất an này là gì?

Sau hai tiếng, cô đã ngồi trên xe đi đến cung điện Sakura. Cung điện rất rộng và nguy nga, khắp nơi đều được bao phủ bởi ánh đèn màu tím. Cung điện được quân lính canh giữ rất nghiêm ngặt vì thế nơi đây được xem là an toàn. Chỉ an toàn với bên ngoài thôi còn bên trong mới là nơi có nhiều con rắn độc!

“Chà chà đây có phải là công nương nổi tiếng Chiro – Sakura không?”

Một giọng nói vang lên kèm theo đó là tiếng cười mỉa mai. Đôi mắt Chiro trở nên đề phòng. Cô rất ít tham gia tiệc hoàng cung nhưng không có nghĩa là cô chưa đến đây bao giờ và chưa biết dòng họ của mình. Đó là bác cô Kahada – Sakura, có thể nói là một kẻ thâm hiểm nhất trong dòng họ. Chiro hướng mắt về phía người đàn ông, đôi mắt một mí của ông ta lóe sáng, đằng sau Kahada còn có một người phụ nữ khá trẻ là vợ của ông ta.

“Anh à, anh đừng trêu cháu nó.”

Cô ta mỉm cười nhìn chằm chằm vào cô. Một con rắn sảo quỷệt! Đó là những gì xuất hiện trong đầu Chiro.

“Mẹ à, lọ son của con đâu?”

“Lọ dầu thơm của con nữa!”

Hai giọng nói đồng thanh vang lên, là hai đứa con gái sinh đôi của Kahada và người bà kia, Miki – Sakura và Mika – Sakura. Bọn chúng có thể nói là những kẻ bất tài mặc dù hơn cô bốn tuổi nhưng vẫn chưa thể cầm nổi một chồng sách.

“Ô em họ à, lâu không gặp!” – Miki, đứa trẻ mang đôi mắt màu nâu liếc nhìn cô.

“Chị tưởng em trở thành người rừng rồi chứ!” – Mika, con bé sở hữu đôi mắt màu đen phụ họa theo.

“Còn tôi, tưởng hai người đã chết rồi chứ!”

Chiro thản nhiên mở miệng khiến hai chị em cứng đờ người. Thấy vậy, mẹ của chúng liền cười cười:

“Chiro còn nhỏ con bé vẫn chưa hiểu gì.”

“Hay là do sự giáo dục của ba mẹ nó chưa tốt?”

Một giọng nói vang lên khiến tất cả quay đầu lại. Một người phụ nữ với thân hình quyến rũ dựa lưng vào tường tay cầm điều thuốc. Chẳng bao lâu mùi thuốc lan khắp phòng khiến Chiro nhăn mày, Kasana – Sakura, em gái cha cô.

“Ồ, công nương Sakura xinh đẹp đây sao?” – Kasana nhếch mép vuốt ve khuôn mặt cô sau đó liền thả tay ra. – “Cũng chỉ là một Traitor betrayer mà thôi.”

Sắc mặt Chiro càng lúc càng khó coi, cô nắm chặt tay lại cố kiềm chế bản thân.

“Cảm ơn cô đã khen ngợi, Kasana – Sakura cô đã qua lại với bao nhiêu đàn ông rồi?” – Chiro nở nụ cười nửa miệng nhìn cô ta. Quả nhiên Kasana đã bị kích động hết lên:

“Mày...”

Cô ta hung hăng định đánh Chiro thì một bàn tay ngăn lại. Một chàng trai trẻ với mái tóc bù xù che gần hết khuôn mặt lên tiếng:

“Chị không thấy xấu hổ sao?”

Kazo – Sakura, con út của gia đình. Đây là người khiến Chiro cảm thấy an toàn nhất trong số họ vì Kazo chưa bao giờ muốn tranh giành ngôi vị chỉ lui thủ trong phòng thí nghiệm.

“Chiro, con qua đây.”

Sau khi diện kiến đức vua, Yumi mới nhận ra Chiro không có ở đây liền đi tìm con bé ai ngờ bắt gặp tình cảnh này.

“Mấy người thấy chưa đủ loạn hay sao còn đi bắt nạt một đứa trẻ?”

Đức vua Kadako bước vào khuôn mặt đầy nghiêm nghị. Tất cả liền hành lễ. Kasana bắt đầu kêu lên:

“Cha, con bé xúc phạm con!”

“Cô còn cái gì để xúc phạm?”

Vợ Kahada thấy vậy liền nói đỡ cho em chồng:

“Ba bớt nóng, quả là con bé có hơi vô lễ.”

“Ai cho cô gọi tôi là ba? Hai đứa con không biết từ đâu sinh ra của cô cũng đừng gọi tôi là ông nội!”

Khuôn mặt bà ta liền cứng ngắc. Chiro đứng sau lưng mẹ liếc nhìn bọn họ, quả nhiên nơi này không dành cho cô. Một lúc sau, Kaju bước vào thông báo bữa tối đã chuẩn bị xong. Tất cả liền đi đến phòng ăn. Phòng ăn rất rộng tất cả đồ ở đây đều lấp lánh, Chiro được đặt cách ngồi bên tay trái đức vua còn Shiro thì ngồi trên đùi cô, Kaju ngồi bên tay phải đức vua còn lại tự chọn chỗ ngồi.

“Hôm nay, ta gọi mọi người đến đây để thông báo một chuyện. Hai ngày nữa chúng ta sẽ đến vương quốc Redmoon để tham dự yến tiệc.”

“Tất cả đều đi sao?”

Kahada nhìn Chiro đầy khinh bỉ.

“Ý anh là sao?”

Kadako trừng mắt cảnh cáo. Thấy anh mình như vậy, Kasana cũng hòa theo:

“Sợ có kẻ làm mất mặt gia tộc thôi!”

Chiro đang ăn liền ngừng tay lại ngược mắt lên.

“Cô đang ám chỉ mình đó à?”

“Chiro!”

Kaju thấy vậy liền nhắc nhở cô rồi quay sang Kasana, cô ta cũng biết điều liền cúi đầu ăn tiếp.

“Chiro có màu mắt khác biệt như vậy có nên để con bé...” – Vợ Kahada lên tiếng ngay lập tức bị đức vua cắt ngang:

“Con bé là cháu tôi, nó có quyền được đi!”

“Miki và Mika cũng là con của ba mà!”

“Tôi chỉ có hai đứa cháu là Chiro và Shiro thôi.”

Cạnh.

Chiro buông dao đĩa xuống lên tiếng phá tan không khí căng thẳng.

“Con no rồi!”

Sau đó cô liền bước đi Shiro thấy vậy cũng đuổi theo chị mình. Vợ Kahada liếc nhìn Chiro rồi im lặng còn Kasana khẽ lẩm bẩm “Con bé láo xược!”, riêng Kazo thì cầm cốc ăn.

“Chị!” – Shiro chạy lật đật theo Chiro.

“Em ra đây làm gì?”

“Chị có sao không? Em ghét họ!”

Con bé ngọng nghịu lên tiếng, cô khẽ cười xoa đầu con bé.

“Vì sao?”

“Họ dám nói chị, Shiro ghét họ! Shiro sẽ bảo vệ chị!”

“Kể cả khi chị mang màu mắt khác biệt?”

“Chị là chị của Shiro họ ghét chị cũng như họ ghét em, nếu cả thế giới quay lưng lại với chị thì Shiro cũng không bao giờ bỏ mặc chị!”

“Oa thật cảm động!”

Một tiếng động vang lên khiến Chiro thu hồi nét mặt dịu dàng quay sang nhìn hai kẻ đứng trước mặt.

“Muốn gì?”

“Mày xúc phạm mẹ tao mà còn mạnh miệng.” – Miki cười lạnh.

“Con hoang thì vẫn là con hoang thôi!”

Chiro thờ ơ mở miệng, Mika giận tím mặt bước về phía cô.

“Mày nói gì cơ?”

“Ồ - con - hoang!”

“Mày!”

Mika giơ tay lên định đánh Chiro thì Shiro liền cản vào tay nó một cái. Mika hét lên hất con bé ra khiến Shiro ngã ra đất. Mặt Chiro tối lại.

“Cô vừa làm gì?”

Mika trợn mắt nhìn Chiro, cả người cô tỏa ra khí chất khiến ai cũng sợ hãi. Mika nuốt nước miếng lắp bắp.

“Làm... làm gì thì kệ tao!”

Chiro lạnh lùng nắm cổ tay nó, bóp chặt khiến Mika kêu lên đau đớn. Miki thấy vậy liền cầu xin Chiro buông tha cho em mình. Tất cả phụ nữ trong giới quý tộc đều không học võ nhưng Chiro lại ngoại lệ vì thế chọc vào cô là sai lầm của chị em Mika. Chiro buông tay ra bước về phía Shiro bế con bé lên rồi bỏ đi. Trước khi đi Chiro buông ra một câu:

“Nếu muốn diễn thì diễn cho giống vào!”

Miki và Mika ngơ ngác nhìn nhau.

Cô bé Shiro trở về phòng được đức vua Kadako chuẩn bị lúc này Yumi cũng về. Thấy Shiro bị thương bà cũng không hỏi nhiều lấy ít bông băng lại cho con bé. Chiro ngồi trên giường đưa mắt nhìn bức ảnh trong túi của mẹ. Đó là một người thiếu nữ, cô ấy rất đẹp đặc biệt là đôi mắt màu bạc. Người thiếu nữ đang mỉm cười vui vẻ mái tóc đen của cô được tết rất đẹp, bên cạnh cô ấy còn có một người con gái trạc tuổi với đôi mắt màu tím dịu dàng và mái tóc nâu trà thả xõa.

“Đó là Kazuha!”

Yumi lên tiếng. Chiro khẽ gật đầu, cô đã nghe mẹ kể rất nhiều về người phụ nữ này, đó là bạn thân nhất của mẹ cô. Thật ra, mẹ cô vốn không phải người dân Sakura, bà và Kazuha đến đây lập nghiệp nhưng trên đường lại bị thất lạc nhau. Bà gặp cha cô trong lúc khó khăn nhất và đem lòng yêu nhau còn Kazuha hoàn toàn không có tin tức.

Chiro im lặng ngắm nhìn người phụ nữ trong bức ảnh. Một lúc nào đó cô sẽ giúp mẹ tìm được cô ấy.

Hôm sau, Chiro không hề bắt gặp chị em Mika và Miki mà cô cũng không muốn gặp họ. Chiro quanh quẩn trong phòng đọc vài quyển sách sau đó ngồi chơi với Shiro. Đến sáng hôm sau, cô phải dậy sớm để chọn đồ dự tiệc. Chiro thừa hưởng tính cách giản dị từ mẹ nên cô mặc một bộ váy màu trắng tóc thả xõa ra, cổ chỉ đeo dây chuyền ông nội tặng không mang bất cứ món trang sức nào khác. Tuy bộ váy rất giản dị nhưng khi Chiro mặc lại toát lên vẻ đẹp vừa đẹp đẽ lại vừa xa cách của tuyệt. Yumi mặc bộ váy màu tím tôn lên vẻ dịu dàng vốn có của bà, Shiro lại khác con bé mặc bộ màu hồng đầy đáng yêu với những hoa văn lộng lẫy.

“Con gái của ba rất đẹp!”

Kaju trong bộ trang phục hoàng tử mỉm cười nhìn Chiro.

“Công chúa ta có thể đi cùng nhau không?”

Kadako tiến lại gần phía cô cúi người để cho Chiro khoác tay sau đó hai người đi lên phía trước. Không cần liếc Chiro cũng đoán được mấy người kia ăn mặc thế nào. Toàn những bộ váy diêm dúa cùng đồng đồ trang sức nặng trĩu.

Chẳng bao lâu, đã đến vương quốc Redmoon. Đây là vương quốc giàu có nhưng luôn có những quy luật ác quỷ chẳng hạn như cấm những người ngoại quốc đến đây nhập cư. Nơi đây luôn bị thống trị bởi sự tàn bạo của quốc vương Robert – Stomwindy, ông ta vốn căm ghét những kẻ mang màu mắt khác biệt vì thế việc Chiro bị nhiều người dân chú ý cũng không có gì lạ.

“Đây là cung điện của gia tộc Stomwindy sao?”

Shiro tròn tròn mắt, Chiro cũng hướng mắt nhìn theo con bé. Quả thật cung điện này rất rộng lớn nhưng lại quá u ám. Gia tộc Sakura liền bước vào trong cung điện tất cả đều tĩnh lặng điều này khiến tim Chiro đập nhanh. Một cảm giác bất an bao trùm lấy tim cô từ khi bước vào đây, một giọng nói lạnh lẽo vang lên khiến cô càng thêm lo lắng, tim đập càng mạnh:

“Chào mừng đến Redmoon!”

5. Chương 5, Buổi Dạ Tiệc Kinh Hoàng (p2)

“Đức vua Robert – Stomwindy, lâu rồi không gặp!”

Kadako mỉm cười xã giao với người đàn ông trước mặt. Ông ta tuy đã đến tuổi trung niên nhưng vẫn không thể che lấp được vẻ đẹp của mình nhưng đó là một vẻ đẹp nguy hiểm. Robert sở hữu đôi mắt màu xanh đục đầy âm u, nó luôn tạo ra áp lực cho người nhìn vào. Chiro cũng là một trong số đó.

“Vây à, Kadako tôi nghĩ ông già rồi nên truyền ngôi cho kẻ khác thôi.”

Robert nở nụ cười đầy bí hiểm mắt cũng không rời gương mặt của Chiro.

“Ta cũng muốn lắm nhưng tiếc là con trai thứ của ta chưa muốn.”

“Ồ, mọi người cũng nên nghỉ sớm đi vài giờ nữa sẽ có người gọi các vị xuống, tôi có vài tiết mục rất thú vị!”

Ông ta tiếp tục duy trì nụ cười trên mặt. Mọi người bước đi theo sự chỉ dẫn của người hầu, Chiro do mãi suy nghĩ đã bị tụt về phía sau.

“Tôi rất muốn công nương là nhân vật chính trong bữa tiệc này đó.”

Robert lên tiếng, giọng nói rất nhỏ chỉ đủ cho cả hai nghe thấy. Chiro quay người lại đôi mắt không giấu nổi hoài nghi.

“Có gì bất tiện công nương có thể tìm tôi. Tôi rất muốn mời cô uống trà cùng.”

“Cảm ơn, đức vua rất nhiều.” – Chiro mỉm cười nhìn ông ta nhưng ngay sau đó nụ cười biến mất. – “Nhưng tôi không cần!”

Cô nhanh chóng bước đi, có lẽ cần phải đề phòng hơn. Nơi này rất yên tĩnh, mọi người hầu như không ai nói gì chỉ lặng lẽ làm việc của mình. Hai giờ sau quản gia lên mời mọi người xuống dùng bữa tối.

“Chỗ tôi sắp xếp mọi người có thấy vấn đề gì không?”

“Không, nơi ở rất tốt.”

Kadako mỉm cười kéo ghế ngồi xuống.

“Vây, tôi sẽ bắt đầu chương trình. Mọi người nhất định sẽ thích thú.”

Robert cười đầy thâm hiểm, vỗ tay hai tiếng lập tức người hầu mang ra một cô gái. Chiro cũng người, cô gái này là người ngoại quốc mang đôi mắt màu vàng. Cô gái sợ hãi nhìn một lượt những người trên bàn ăn, ánh mắt dừng lại trên mặt Chiro. Cô ta dùng ánh mắt cầu xin nhìn cô khiến trái tim Chiro dần lên một sự đồng cảm. Cô mím môi tiếp tục quan sát cô gái, mồ hôi đã túa ra ướt đầm lòng bàn tay.

“Như mọi người biết, đây là một người ngoại quốc.”

Robert lên tiếng phá tan sự tĩnh lặng. Ông ta chậm rãi quan sát biểu hiện của Chiro sau đó nói tiếp:

“Và cô ta không thuộc về nơi này!”

Cả người cô gái liền run rẩy, ánh mắt cô ấy một lần nữa lại hướng về phía Chiro môi mấp máy gì đó. Cô vẫn tiếp tục quan sát không có một biểu hiện gì nhưng trong lòng cô biết rõ, cô đang sợ hãi!

“Tôi cho cô năm giây để rời khỏi nơi này nếu cô làm được cô sẽ được tự do.”

“Một!”

Cô gái bắt đầu bỏ chạy thật nhanh.

“Hai!”

Chiro siết chặt bàn tay lại.

“Ba!”

Cô gái chạy gần đến cửa.

“Bốn!”

Nụ cười trên mặt Robert trở nên sâu hơn.

“Năm!”

Bùm.

Yumi lập tức che mắt Shiro lại. Chiro trợn trong mắt nhìn cô gái, cô ta gần chạm đến nắm cửa rồi nhưng lại chậm mắt. Không có lối thoát! Ông ta muốn cảnh cáo cô sao? Máu cô gái bắt đầu túa ra cô ta kinh hãi quay lại nhìn. Robert nhẹ nhàng cất khẩu súng mỉm cười lên tiếng:

“Tôi đã cho cô cơ hội nhưng là cô không biết nắm lấy!”

Đồng cảm, cô đang đồng cảm với cô gái đấy ư? Chiro bất động nhìn chăm chăm vào cô gái cho đến khi cô ta trút hơi thở cuối cùng nằm trơ trọi trên nền đá lạnh. Một đám người liền đem cô ta ra ngoài. Chiro liếc nhìn mọi người trong căn phòng, ngoại trừ gia tộc của cô ra còn lại đều không có biểu hiện gì cứ như bọn họ đã quen với cảnh này vậy.

“Đức vua Stomwindy, xin ông hãy nhớ là còn có trẻ con.”

Kadako nghiêm nghị lên tiếng.

“Ồ, xin lỗi vì đã làm cho ngài khó chịu nhưng tôi chỉ muốn làm ọi người vui vẻ thôi.”

“Đừng đem sinh mạng ra đùa!”

“Sinh mạng sao? Chúng đâu phải là thần dân của ta. Chúng chỉ là những kẻ lập dị khác biệt với chúng ta.”

Nhói! Chiro cảm nhận được mọi ánh mắt đều len lén nhìn cô. Cô im lặng làm ngơ tiếp tục im lặng.

“Được rồi, dọn đồ ăn lên đi.”

Robert ra hiệu cho người hầu. Ngay lập tức rất nhiều món ăn bày ra trên bàn nhưng lúc này Chiro làm gì có tâm trạng để ăn. Cô ăn vài miếng rồi bỏ đĩa xuống.

“Đồ ăn không ngon sao Chiro?”

Yumi thấy con gái mình đăm chiêu liền lên tiếng nhưng Chiro chỉ lắc đầu không nói gì.

“Không sao đâu mà, có mẹ ở đây con không cần lo.”

Nhận ra được sự lo sợ trong mắt cô bà liền mỉm cười an ủi.

“Mọi người có bao giờ nghe về một lời tiên tri.”

Robert hạ dao xuống lấy khăn lau đầy lịch sự. Một bá tước tò mò liền lên tiếng:

“Thưa đức vua, đó là lời tiên tri gì ạ?”

“Nó lâu rồi, lời tiên tri từ một nghìn năm trước... về trái tim màu đỏ thẫm.”

Leng... keng.

“Xin lỗi tôi bất cẩn quá!”

Yumi cười ngượng ngùng bà cúi xuống nhặt con dao lên. Chiro quan sát sắc mặt mẹ mình rồi lại cụp mắt xuống. Cô biết, bà đang sợ hãi nhưng vì sao lại sợ đến vậy?

“Trái tim màu đỏ thẫm? Làm sao có chuyện đó được đó chỉ là lời nói bừa thôi!”

Kaju liền phủ nhận nhưng cũng không che lấp được sự run rẩy trong lời nói của ông. Robert bật cười thành tiếng.

“Nếu có thì sao, thưa thái tử?”

“Nếu có thì đương nhiên phải giết đứa trẻ đó rồi đáng lẽ nó không nên xuất hiện trên thế giới này.”

Kahada xen vào cố ra vẻ ta làm vì nước nhà.

“Phải vậy không thưa công nương?”

Robert nhướn mày về phía Chiro. Cô giật mình nắm chặt bàn tay của mình lại. Theo phản xạ cô phản đối.

“Không!”

“Tại sao vậy?”

Chiro mới nhận ra là mình lỡ lời. Đã phóng lao thì phải theo lao thôi, cô hít một hơi thật sâu giải thích:

“Đó chỉ là tiên tri mà thôi dù là trái tim màu đỏ thẫm hay trái tim đỏ tươi thì vẫn có cảm giác. Số phận nằm trong tay ta chứ không phải nằm trong tay kẻ khác!”

“Công nương nói rất hay cứ như đó chính là cô vậy .”

“Cảm ơn ngài đã khen.”

Chiro cúi đầu. Yumi thở nhẹ bà nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô mỉm cười. Một lúc sau quản gia thông báo đã chuẩn bị xong mời mọi người đi nghỉ. Tất cả liền rời bàn ăn đi theo sự chỉ dẫn của người hầu riêng Chiro lại đi ra ngoài hít thở không khí.

Bây giờ tuyết bắt đầu rơi, cô giơ tay ra hứng những bông tuyết. Tuyết rơi vào tay cô rồi tan biến, thật lạnh!

“Tuyết rất đẹp phải không?”

Một giọng nói vang lên khiến Chiro giật mình. Một người đàn ông trung niên mang đôi mắt xanh lam nhạt mỉm cười với cô.

“Đúng vậy!”

Cô gật đầu. Cô có cảm giác người đàn ông này không nguy hiểm nên cô thả lỏng cảnh giác.

“Nhưng càng đẹp lại càng dễ bị vấy bẩn.”

Ông ta khẽ cười buồn ngược mắt lên nhìn những bông tuyết.

“Đúng vậy...” – Chiro không phản đối, sau đó cô lại hứng những bông tuyết. – “Nhưng, dù có bị vấy bẩn thì tuyết vẫn là tuyết thôi.”

“Ha ha cô rất thông minh, công nương Sakura.”

“Tôi sẽ coi đó là một lời khen.”

“Tôi tên là Harry, Harry – Dakio.”

“Rất vui được gặp ông.” – Chiro giơ bàn tay trắng muốt ra.

“Tôi cũng vậy.” – Harry mỉm cười nắm lấy bàn tay của cô.

Sau đó, có người tìm ông. Harry liền cúi chào Chiro bỏ đi. Cô lại một mình đi dạo, lúc này tuyết đã rơi nhiều hơn, dù khoác thêm một chiếc áo lông nhưng Chiro vẫn cảm thấy hơi lạnh. Một khi Chiro đã suy nghĩ thì không bao giờ chú ý đến xung quanh nên cô không để ý là có người đi tới.

Bộp.

Cả hai người ngã xuống. Chiro nhú mào đứng dậy nhìn người phía trước. Cô chưa kịp mở miệng thì người kia đã nói:

“Này đi kiểu gì vậy hả?”

6. Chương 6, Gặp Gỡ

“Này đi kiểu gì vậy hả?”

Cô gái trước mặt Chiro tức giận lên tiếng. Cô không thêm liếc cô ta một cái thản nhiên phủi váy chuẩn bị bỏ đi.

“Thái độ này là sao chứ? Cô biết tôi là ai không?”

Dường như sự tức giận của cô ta đã lên đến đỉnh điểm.

“Thôi nào Maria kệ cô ta đi!”

“Đúng đó, chắc cô ta bị điên.”

Những cô gái đằng sau đỡ Maria dậy mỉm cười đầy nịnh nọt.

“Không được, cô đứng lại cho tôi.”

Cô gái tên Maria liền kéo tay Chiro. Cô liền quay đầu lại lạnh nhạt lên tiếng:

“Không được chạm vào tôi.”

Lúc này Chiro mới nhìn kĩ cô gái trước mặt, cô ta mang đôi mắt màu đỏ nhạt, mái tóc màu đen uốn xoắn ở phía cuối ngọn tóc, khuôn mặt xinh đẹp kiêu sa của tiểu thư quý tộc. Cô ta cũng không thấp hơn Chiro là mấy có lẽ cũng ngang tuổi của cô.

Về phía Maria, cô kinh ngạc nhìn Chiro. Lần đầu tiên cô thấy người có màu mắt khác biệt như vậy, một đôi mắt lục bảo rất đẹp. Nhưng cô ta là người nước nào? omwindy chỉ có hai màu mắt là màu đỏ và xanh, nước Sakura cũng chỉ có màu đen và màu nâu.

“Oa màu mắt cô đẹp thật đó!”

Maria cảm thán quên luôn cả vụ va chạm vừa nãy. Chiro ngó người nhìn cô ta.

“Cậu tên gì? Ở đâu? Là người nước nào? Tôi là Maria – piper, con gái bá tước Tony – piper.”

“Ừ, chào.”

Chiro không thèm để ý đến cô liền bỏ đi.

“Thôi nào Maria kệ cô ta đi, chúng ta về phòng làm lại tóc thôi, rồi hết rồi.”

Maria liền gạt tay bọn họ ra chạy về phía Chiro.

“Ê, đợi đã.”

“...”

“Cậu tên gì vậy?”

“Chiro – Sakura.”

“Cậu là cô công nương bí ẩn đó sao? Tôi tưởng cậu phải hai mươi tuổi ời chứ!”

“...”

“Sao vừa này tôi không gặp cậu nhỉ? Đừng nói với tôi là cậu ngồi cùng bàn với đám người lớn kia đâu. Ngồi ở đây chán lắm! Đáng lẽ cậu phải sang phòng dành cho trẻ em của chúng tôi chứ. Ở đó có rất nhiều bánh ngọt và gấu bông.”

Chiro vẫn tiếp tục im lặng bỏ ngoài tai những lời của Maria.

“Nè, cậu có nghe tôi nói không?”

“Không!”

“Chiro, làm bạn với tôi đi!”

“Không!”

Lời nói nhẹ nhàng của Chiro vừa thốt ra khiến mặt Maria méo xệch.

“Tại sao chứ?”

“Có bạn rất rắc rối!”

“Cậu ngốc quá, có bạn sẽ thấy vui hơn và hạnh phúc hơn. Cậu biết đấy tình bạn cũng giống như một cây kẹo vậy rất ngọt ngào... bla... bla...”

Trong lúc Maria còn đang lải nhải với đồng lí thuyết của mình thì Chiro đã bỏ đi từ lâu rồi.

Do không quen thuộc với nơi này nên cô nhanh chóng bị lạc, giờ cô có chút ân hận vì không đi cùng Maria rồi. Chiro liền tiến về phía trước chợt nhận ra có ánh sáng nhạt ở trong khu vườn. Chắc chắn có người! Chiro nhìn xung quanh, khu vườn này hình như lâu rồi không có người chăm sóc. Vén những cành cây khô khốc ra đập vào mắt cô là khuôn mặt của một người con trai. Trông cậu ta không lớn lắm chắc cũng hơn cô một hai tuổi. Cậu nhóc rất đẹp, có thể nói là một vẻ đẹp cô độc, mái tóc màu cà phê đã che gần nửa khuôn mặt nhưng cũng để lộ ra sống mũi cao thẳng cùng làn môi mỏng. Dù nhỏ tuổi nhưng cậu ta lại có nét gì đó trưởng thành, có lẽ một phần giống cô. Chiro tiến sát lại gần người con trai đó, cậu ta đang ngủ hình như là đang gặp ác mộng, cặp lông mày của cậu ta nhíu lại mồ hôi thì đầy trên trán.

Kin dường như chìm đắm trong cơn ác mộng không muốn thoát ra. Suốt hai năm nay trong giấc ngủ của cậu luôn xuất hiện thảm kịch năm ấy. Mẹ! Em gái! Tất cả đều là một bi kịch. Tất cả chỉ do bản thân cậu mang họ Stomwindy. Chợt một cơn mát lạnh truyền từ trán cậu. Kin nheo mắt rồi khẽ mở ra, trước mắt cậu là một cô gái. Dưới ánh sáng của bột dạ quang cậu có thể nhìn rõ khuôn mặt của Chiro và màu mắt của cô ấy. Điều đầu tiên Kin nghĩ tới là cô khác xa những người khác. Da Chiro rất trắng, nó luôn làm

những người đối diện với cô liên tưởng đến màu của tuyết, nếu không phải màu mắt của cô là màu lục bảo thì chắc chắn người khác sẽ bị quyến rũ nhưng rất tiếc là ít ai dám nhìn vào mắt cô lâu như vậy ngoại trừ cậu. Cả Kin và Chiro đều biết hai người giống nhau, đều cô độc nhưng cả hai người cũng rất khác nhau. Mặc dù Chiro luôn cô độc nhưng cô vẫn biết dịu dàng quan tâm đến người thân của cô còn Kin, đáy mắt cậu chỉ có hận thù và được phủ lên một lớp băng dày.

Chiro nhìn người con trai vừa mở mắt lòng không dấu nổi ngạc nhiên. Vì sao ư? Vì đôi mắt của cậu là màu bạc, một màu vừa đẹp dễ lại vừa lạnh giá. Rất nhanh sau đó cô lấy lại bình tĩnh liền rút ngón tay dí trên trán cậu lại.

“Ngủ không nên nhíu mày.”

Cô lên tiếng chậm rãi quan sát phản ứng của người trước mặt. Trời rất lạnh mà cậu ta chỉ mặc mỗi áo sơ mi, không có cảm giác sao?

“Đi!”

Kin lạnh lùng lên tiếng.

“Tôi muốn hỏi đường về cung điện!”

“Biến mau!”

“Đường về cung điện.”

Chiro kiên trì nhắc lại. Rồi cả hai chìm vào im lặng.

“Rẽ trái, đi thẳng.”

Cuối cùng Kin cũng lên tiếng. Chiro đạt được mục đích khẽ gật đầu.

“Cảm ơn!” – Cô quay lại nhét vào tay cậu cái gì đó rồi quay lưng bỏ đi không quên để lại một câu. – Coi như quà cảm ơn.

Kin nhìn theo bóng cô gái thật lâu rồi mở tay mình ra là một bông hoa tuyết. Kin nhìn xuống chỗ Chiro vừa đứng, có vài giọt máu, cô ấy bị thương sao? Nhờ ánh sáng của bột dạ quang cậu có thể thấy rõ những giọt máu màu đỏ thẫm, đôi mắt Kin lóe lên tia phức tạp miệng khẽ lẩm bẩm:

“Trái tim màu đỏ thẫm sao!”

Trở lại với Chiro, cô vừa rời khỏi chỗ của Kin liền nhận thức ra một điều. Không phải vương quốc này rất ghét người có màu mắt khác họ sao? Tại sao cậu ta lại ở đây, còn ở trong cung điện nữa chứ? Nhưng nhanh chóng những suy nghĩ này bị tiếng nhạc thổi bay mất. Là tiếng đàn violin, tiếng đàn mặc dù rất hay nhưng cũng rất buồn điều này khiến Chiro tò mò về người đánh đàn. Cô bước theo tiếng đàn liền thấy một người thiếu niên đang đánh đàn. Dưới ánh trăng chàng trai trở nên thật đẹp dễ. Mái tóc cà phê di chuyển theo điệu nhạc, đôi mắt nhắm nghiền lại. Dáng đứng của anh rất đẹp nhưng cũng rất buồn. Dưới bầu trời tuyết anh đứng một mình kéo đàn violin, cô đứng ở đó nhìn anh chăm chăm.

“Xin lỗi đã làm phiền em sao?”

Giọng nói nhẹ nhàng của anh vang lên khiến cô giật mình. Lúc này Chiro mới nhìn rõ khuôn mặt của anh, quả nhiên rất đẹp. Anh ta sở hữu một đôi mắt màu xanh lam, một màu xanh êm dịu tựa như bầu trời khiến lòng Chiro cảm thấy yên bình. Cô khẽ lắc đầu lên tiếng:

“Không.”

“Vậy à.”

Chàng trai mỉm cười nhìn cô, anh ta có thể nhìn thấy màu mắt xanh lục của cô nhưng lại không hề tỏ ra sợ hãi khinh miệt hay ngạc nhiên chỉ đơn giản là cười với cô.

“Hình như tay em bị thương.”

Lời nói của anh khiến cô ngạc nhiên mình có lẽ lúc này bị va vào cành cây nào đó khiến da bị xước. Chàng trai đánh violin chỉ cười nói cô đợi anh sau đó liền bỏ đi. Không biết là anh không nhìn thấy hay cố tình

không nhìn thấy những giọt máu vương trên tay cô. Nhưng đó là anh còn cô, điều này vốn khiến Chiro chú ý. Tại sao màu máu của cô lại lạ đến vậy? Từ nhỏ đến lớn lúc nào ba mẹ cũng bao bọc cô không cho cô bị thương nên từ lúc sinh ra Chiro chưa nhìn thấy máu bao giờ. Cô chợt nhớ lại một lần cô cùng mẹ nói chuyện:

“Mẹ, vì sao thấy con cầm đồ sắc nhọn liền không cho con cầm?”

“Vì nó rất nguy hiểm! Con có thể bị thương hoặc chảy máu.”

“Không sao đâu con lớn rồi!”

“Con không biết rằng nếu con bị mất máu quá nặng thì sẽ không có nhóm máu nào chuyển được cho con đâu, với lại mẹ cũng không muốn con biết con là...”

“???”

Cả người Chiro bỗng chốc cứng đờ. Dường như cô đã đoán được gì đó nhưng lại cố phủ nhận. Đức vua Stomwindy luôn cố ý nhằm vào cô, ba mẹ không để cho cô bị thương, điều này chẳng phải quá rõ rồi sao. Cô hít một hơi thật sâu đưa tay ra trước ánh trăng, dưới ánh sáng mờ ảo những giọt máu đỏ thẫm hiện ra trước mắt cô. Chiro kinh hãi trợn tròn mắt, đây là sự thật, cô là trái tim màu đỏ thẫm và ba mẹ của cô cũng biết. Chiro cố trấn tĩnh bản thân, bây giờ không phải lúc để cô sợ hãi nhân lúc người kia chưa về cô phải nhanh chóng lau sạch vết máu sau đó tìm mẹ để hỏi. Cô liếc mắt nhìn đồng tuyết dưới chân sau đó ngồi xuống nhẹ nhàng dùng khăn chà sạch.

“Xin lỗi đã để em chờ lâu.”

Một lúc sau chàng trai quay lại với hộp cứu thương. Anh ta liền kéo cô ngồi lên ghế rồi bắt đầu sát trùng. “em lạnh quá, em đứng ở ngoài bao lâu vậy?”

“Không biết!”

Chiro chưa thoát khỏi chấn động chỉ đáp lại cộc lốc. Anh cũng không hỏi cô nhiều chỉ chuyên tâm băng bó vết thương. Mây đen che mất mặt trăng khiến khắp nơi tối lại Chiro khẽ run nhẹ.

“Em sợ bóng tối sao?”

“...”

Bị đoán trúng tim đen Chiro chỉ im lặng không nói gì. Từ khi sinh ra mọi người rất ít tiếp xúc với cô vì thế Chiro luôn ở trong phòng với bóng tối vì thế dần dần cô bắt đầu sợ bóng tối. Đương nhiên vì lúc này có ánh trăng nên cô mới dám đi dạo bây giờ thì...

Thấy cô không trả lời anh khẽ cười nhẹ sau đó lấy ra một chiếc vòng màu xanh lam đeo vào tay cô. Chiro ngạc nhiên nhìn chiếc vòng, nó đang phát sáng tỏa ra thứ ánh sáng đẹp dịu dàng giống như anh.

“Sau này không cần sợ bóng tối nữa.” – Anh ta xoa đầu cô rồi đứng lên nói tiếp. – “Xong rồi, lần sau đừng có để bản thân bị thương nữa.”

“Cảm ơn.”

Chiro nở một nụ cười với anh, đây là cô cười thật lòng không hề giả tạo. Sau đó cô liền đưa tay ra lên tiếng:

“Chiro – Sakura”

“Em chính là công nương dòng họ Sakura sao? Quả nhiên rất đặc biệt.” – Anh bật cười rồi nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô. – “Anh tên Sky, Sky – Stomwindy.”

“Bluesky.”

Cô bắt giác lên tiếng khiến Sky hơi ngạc nhiên sau đó anh dịu dàng gật đầu:

“Em có thể gọi anh như vậy, chỉ một mình em thôi.”

Như một thói quen Sky lại đưa tay lên xoa đầu cô, mùi hoa lưu li trên người anh tỏa ra khiến lòng cô bình thản nhưng không lâu sau trời bắt đầu trở lạnh Sky dẫn cô về phía cung điện nơi mọi người đang khiêu vũ.

Chiro và Sky vừa đi thì một bóng người bước ra. Đôi mắt màu đỏ giờ đây đã tràn ngập nước mắt, cô đã thấy Sky quan tâm Chiro. Lòng cô chợt nhói lên cảm giác khóc chịu khiến cô không thở được. Cô khẽ thì thầm trong nước mắt.

“Tại sao? Tại sao lại là Chiro?”

Cô nên làm gì đây. Cô sẽ ghét Chiro ư?

y và Chiro đến thì buổi tiệc cũng đã kết thúc.

“Cũng đã muộn rồi hay là mọi người ở lại đây đi.”

Robert mỉm cười nhìn về phía Chiro khiến cô cảm thấy hoảng loạn. Nỗi lo vừa nãy lại dâng trào.

“Ông, chúng ta mau về thôi.”

Cô kéo vạt áo ông lên tiếng. Cô tuyệt đối không thể ở nơi này quá lâu.

“Sao vậy Chiro?”

Thấy sắc mặt con gái không được tốt, Yumi tay ôm Shiro đang ngủ say quay sang nhìn cô.

“Con ổn ta mau về thôi.”

Cô lắc đầu đôi mắt như cầu xin mẹ mình. Cuối cùng Yumi Chiro và Shiro bất đắc dĩ phải trở về trước với lý do Chiro không được khỏe. Chiro ngồi lên xe khẽ liếc nhìn Sky, anh cũng mỉm cười nhìn cô đôi mắt có chút luyến tiếc. Xe của Chiro không về cung điện mà về biệt thự của cô, trên đường đi khuôn mặt Chiro trở nên tái xanh mong muốn về đến nhà để hỏi rõ sự việc vừa bước đến cổng Chiro liền dừng lại.

“Mẹ, con có thể hỏi mẹ một câu được không?”

“Chiro, có gì vào nhà nói. Bây giờ ngoài trời lạnh lắm.”

Yumi thoáng lo sợ trước biểu hiện của con gái mình, dường như nó đã biết gì đó. Chiro cúi gằm mặt liền ngẩng mặt lên đôi mắt trở nên ướt át.

“Con có phải là Trái tim màu đỏ thẫm không?”

“Vậy con bé chính là trái tim màu đỏ thẫm?” Tay cầm ly rượu vang, Robert mỉm cười đầy nguy hiểm.

“Đúng vậy.”

“Tốt lắm, nhưng ta sẽ chưa giết nó vội vài tháng nữa là sinh nhật con bé ta sẽ chuẩn bị một món quà.”

Ông ta bật cười, uống sạch ly rượu. Ai đã nói cho ông ta thân phận của Chiro? Là Harry, Kin hay Sky?

7. Chương 7, Cô Bạn Mới

“Con nói gì vậy? Sao có thể được chứ!”

Yumi sợ hãi lên tiếng. Không, không, bà không thể để con bé biết được nó sẽ phải sống thế nào đây?

“Đừng nói dối con!”

Cô gần như hét lên sau đó liền tháo băng ra để lộ ra cánh tay có một vết xước dài. Cô lạnh lùng nắm mạnh móng tay xuống vết thương chưa kịp lành, ngay lập tức máu liền chảy ra. Yumi kinh ngạc lùi về đằng sau, con bé đã biết ư?

“Sao? Mẹ giải thích đi?”

Cô cười lạnh. Mặt Yumi lúc này đã không còn một giọt máu bà muốn mở miệng nhưng rồi lại thôi. Không đợi mẹ cô trả lời Chiro liền bỏ chạy lên phòng.

“Chiro! Chiro! Chiro!”

Yumi gọi tên cô nhưng Chiro vờ không nghe thấy tiếp tục chạy. Vì bé Shiro nên Yumi không thể đuổi theo cô. Nước mắt chảy đầy trên khuôn mặt bà vậy là con bé đã biết. Yumi luôn cố gắng bảo vệ Chiro để cô không biết một chút gì về dòng máu của mình, bà không quan tâm tương lai như thế nào, lời tiên tri như thế nào bà chỉ biết rằng chỉ cần Chiro bình yên là được. Nhưng có lẽ đó là sai lầm của bà khi không để cho cô biết sớm hơn, giờ đây Chiro làm sao có thể đối diện với sự thật như vậy được. Cô sẽ làm chuyện dại dột gì đây?

Còn Chiro, vừa về phòng cô liền gục mặt xuống gối. Là sự thật sao? Cô là trái tim màu đỏ thẫm? Rồi cô sẽ hủy diệt hai đất nước? Vậy mà cô vẫn cứ tồn tại trên đời này không biết một chút gì về dòng máu đang chảy trong cơ thể mình. Cô là một con ác quỷ! Rồi cô cũng sẽ làm hại người thân của mình mất. Chiro đau đớn ôm lấy trái tim mình. Vì sao lại là cô? Vì sao cô lại là trái tim màu đỏ thẫm?

Cộc cộc.

Vì lo lắng cho Chiro, Yumi liền đưa Shiro cho quần gia vội vã chạy đến phòng Chiro.

“Chiro, mẹ vào được không?”

“Mẹ đừng vào!”

Chiro lên tiếng sau đó cô tiếp tục gục mặt xuống gối, cô cần thời gian để trấn tĩnh. Nhưng cuối cùng Yumi cũng mở cửa vào, bà ngồi xuống bên cạnh cô chưa sót nói:

“Chiro, mẹ... mẹ xin lỗi.”

“Không sao, con ổn!”

“Có ổn thật không đây? Chiro, mẹ biết con đang rất hoảng loạn nhưng mẹ mong con đừng suy nghĩ quá nhiều.” – Yumi vuốt tóc cô rồi nói tiếp. – “Đây chỉ là tiên tri chưa chắc đã có thật! Chẳng phải con từng nói vậy sao, mẹ tin con đủ mạnh mẽ để thay đổi được tương lai.”

“Mẹ!”

Cô ngẩng mặt lên nhìn bà. Trong mắt Yumi lúc này tràn ngập sự hy vọng. Mẹ tin tưởng cô sao?

“Dù có xảy ra chuyện gì thì Chiro vẫn là Chiro thôi.”

“Con vẫn là con sao? Con vẫn có thể là con sao?”

“Tất nhiên mẹ tin Chiro sẽ không làm hại hai đất nước này vì con sinh ra là để bảo vệ mọi người.”

Đúng rồi, cô nhất định sẽ bảo vệ đất nước này. Cô sẽ bảo vệ mẹ, Shiro, ba, ông nội và những người khác nữa. Chiro bật khóc chui vào lòng mẹ, một hôm thôi, hãy để mẹ bảo vệ cô một hôm thôi rồi ngày mai cô sẽ bảo vệ bà.

Yumi khẽ khép cửa phòng lại. Bà không quan tâm tương lai sẽ thế nào chỉ cần Chiro bình an là ổn rồi. Trong phòng, Chiro đang ngủ khẽ mỉm cười. Hôm nay cô không bật đèn ngủ như mọi khi vì có một thứ còn tỏa sáng hơn đèn ngủ - chiếc vòng màu xanh lam.

Từ ngày hôm đó, Chiro trở nên lạnh lùng hơn xa cách hơn. Chỉ riêng với gia đình mình cô mới trở nên dịu dàng còn cô hầu như không quan tâm đến những người khác. Chính vì thế mà Chiro không có bạn, không phải vì cô không muốn mà là do cô không muốn làm hại họ. Họ sẽ thế nào nếu biết dòng máu của cô? Nhưng có lẽ cô đã nhầm...

Kéo sụp mũ che đi đôi mắt của mình, Chiro lặng lẽ bước đi trên đường phố. Nếu không phải mẹ nói cô ở nhà nhiều sẽ bệnh bất cô đi ra ngoài hóng mát thì có chết cô cũng không đi ra ngoài. Vì là mùa đông nên

đường phố rất vắng người nên cô cũng không lo bản thân bị phát hiện. Chiro ngược nhìn xung quanh, nhìn những người dân đang vui vẻ trong nhà, những đứa trẻ vui vẻ đi mua bánh mì, một người phụ nữ đứng cạnh cửa hàng hoa. Tất cả đều yên bình!

“Con kia đưa tiền đây!”

“Tôi kh... không có.”

“Đánh nó cho tao.”

Tiếng động vang lên từ một ngõ nhỏ khiến cô nhú mào. Giờ này còn có những kẻ rảnh rỗi đi bắt nạt kẻ yếu sao? Nhưng cô không muốn cuốn vào rắc rối nên đi thẳng không thèm quan tâm.

“Cứu tôi...”

Dường như cô gái kia đã phát hiện ra cô liền hét lên kêu cứu. Cứu hay không cứu đây? Chiro khựng lại suy nghĩ. Nếu giúp cô gái thì cô sẽ bị lộ thân phận nếu không giúp thì cô gái sẽ bị đánh.

“Haizz, thật rắc rối! Nhưng khác có người đến giúp cô ta thôi!”

Cô lảo bảo rồi bỏ đi. Cô gái trong ngõ thất vọng, vậy là không ai giúp cô rồi.

“Làm ơn cứu tôi!”

“Kêu nhiều quá! Tội mào đứng đấy làm gì, đánh con bé cho tao! Không đưa tiền thì đem bán nó đi!”

Cô gái sợ hãi nép vào góc tường. Cô phải làm gì đây? Cô liền bật khóc hy vọng có ai đến giúp cô.

“Ồn ào quá!”

Chợt một giọng nói trong trẻo vang lên khiến cô giật mình, liền mở mắt ra. Một cô gái đội mũ lưỡi trai che đi nửa khuôn mặt đang đứng trước mắt cô.

“Con nhỏ này, gan to thật! Con bé này va vào tao nó phải đền tiền quan gì đến mào?”

Chiro lạnh nhạt liếc tên đó, to gấp đôi cô bé kia va vào thì chỉ cô ấy đau thôi còn đòi đền bù đúng là loại không biết lí lẽ.

“Các người mau biến đi!”

“Mào ra lệnh cho tao đấy à?”

Cô hừ lạnh không thèm so đo với hấn cầm tay cô gái kia dắt đi.

“Con kia đứng lại!”

Hấn ta liền giữ tay cô lại.

Rắc.

“A... A... A.”

Hấn ta ôm tay hét lên, con bé đó mạnh thật. Chiro chán nản dắt tay cô gái đi, tưởng hấn mạnh lắm ai ngờ yếu xìu, đúng là chỉ được cái to xác!

“C... cảm ơn cậu.”

“Gi?”

“Cảm ơn cậu đã cứu tớ.”

“Khỏi cần, tôi ghét ồn ào thôi.”

Cô thở nhàn lên tiếng không thèm liếc cô gái một cái liền bỏ đi.

“Khoan đã!”

Cô gái kia vội vàng chạy theo Chiro nhưng không may mất đà ngã về phía cô, kết quả cả hai ngã xuống đất.

“A!”

Cô gái ngạc nhiên nhìn Chiro. Do bị ngã nên mũ cô cũng rơi ra để lộ đôi mắt lục bảo cùng khuôn mặt hoàn mỹ.

“Cậu chính là Chiro – Sakura vị công nương thông minh đó sao? Oa không ngờ cậu lại xinh đẹp đến vậy. Màu mắt cậu thật khác biệt nhưng cũng thật đẹp! À tớ cũng phải cảm ơn cậu vì đã nhường tiền thưởng giải nhất cuộc thi “Học sinh tài năng” cho tớ.”

Chiro im lặng đứng dậy rồi bỏ đi. Đúng là rắc rối, cô ân hận vì đã cứu cô ta!

“Cậu thật hoàn hảo nha, vừa xinh đẹp lại học giỏi. Oa thật khâm phục! À quên tớ chưa giới thiệu tớ là Jiji – Ayamizu rất vui được gặp cậu.”

“Còn tôi thì không vui chút nào!”

“Tớ có thể gọi cậu là Chiro không? Xin lỗi, cậu là công nương đáng lẽ ra tớ không nên nói vậy.”

Chợt nhớ ra thân phận của Chiro Jiji xấu hổ cúi đầu. Nhưng rất nhanh sau đó cô lại vui vẻ trở lại.

“Cậu thích ăn gì nhất? Tớ thích món trứng xào nhất vì nó vừa mềm vừa thơm. Còn nước uống thì sao nhỉ? Nè đợi tớ nữa!”

“Thật rắc rối!”

“Hả?”

“Cậu đừng có bám theo tôi nữa để tôi yên.”

Chiro cau mày lên tiếng. Jiji ngỡ ngàng nhìn Chiro rồi sau đó cúi gằm mặt lí nhí lên tiếng:

“Cậu không thấy vui sao?”

“Không!”

“Tớ chỉ muốn làm bạn với Chiro thôi mà.”

Jiji buồn bã. Lúc đi thi cô đã nhìn thấy Chiro nhưng chỉ là một cái thoáng qua vì vừa làm bài xong Chiro liền bỏ về ngay cả điểm cũng không thèm xem. Cô đối với Chiro rất thật lòng cô vừa hâm mộ Chiro lại vừa muốn làm bạn với cô ấy.

“Tôi không muốn có bạn!”

“Nhưng không có bạn sẽ rất cô đơn.”

Chiro sững người quay lại nhìn Jiji. Jiji có đôi mắt màu xanh dương rất đẹp, đôi mắt của cô rất trong sáng chân thành không có nét gì giả tạo. Cô đơn ư? Không có bạn sẽ cô đơn ư?

“Cậu sẽ làm bạn với tớ chứ, Sakura?”

Jiji nở một nụ tươi khiến khuôn mặt trở nên bừng sáng. Sau đó cô chìa tay ra trước mặt Chiro. Chiro hơi ngại người nhìn bàn tay đang chìa ra trước mặt mình rồi lại nhìn Jiji. Bàn tay cô khẽ đưa ra nhưng gần chạm đến tay Jiji lại rút vào. Cô không thể! Jiji thất vọng khẽ thở dài.

“Cậu có thể gọi tôi là Chiro!”

Cô lên tiếng rồi sau đó bỏ đi. Jiji ngẩng mặt lên vui vẻ chạy theo Chiro.

“Chiro, chờ tớ với!”

Sau đó hai cô gái liền bước song song trên đường. Có lẽ Jiji sẽ là người đưa Chiro ra ánh sáng?

Một tuần trôi qua thật nhanh, Chiro cũng không gặp Jiji nữa nhưng cô cũng không có thời gian để gặp. Vì trường học sắp tổ chức một cuộc bốc thăm ột học sinh giỏi ở một trường bình dân vào đó để học. Bởi vì đất nước cần nhân tài nên học sinh trong cuộc bốc thăm này phải giỏi nhất trường sau đó sẽ được xếp vào lớp

B – lớp dành cho quý tộc bình thường. Năm nay cũng vậy nhưng không phải Kadako lên bốc mà là Chiro vì cô là đứa cháu ông yêu quý nhất.

Chiro bước lên thăm dò mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô. Chiro không hề quan tâm đến những ánh mắt đó chỉ chú tâm nhìn chiếc hộp đựng đầy giấy chọn lấy một tờ sau đó cô nói vào mic:

“Người được chọn là... Jiji – Ayamizu!”

8. Chương 8, Rắc Rối Đáng Yêu

Buổi bốc thăm đã qua được năm ngày, tất cả học sinh của học viện đã đi học trở lại. Chiro cũng vậy nhưng hôm nay đã có một sự thay đổi lớn ở trường học.

“A Chiro!”

Thấy xe trở Chiro đi tới Jiji vui vẻ chạy lại gần. Chiro hơi ngạc nhiên với sự xuất hiện của Jiji nhưng ngay sau đó cô liền khôi phục vẻ bất cần mọi khi. Nhưng đây là Chiro còn những người khác lại phải ứng kinh ngạc. Cũng phải thôi, một con người khó gần như Chiro để ột đứa nhà nghèo tiếp xúc thì quả là chuyện lạ.

“Cảm ơn cậu đã chọn tớ, chúng ta có duyên quá nhỉ?!”

“Mau về lớp đi! Sắp vào học rồi.”

“Được rồi, ra về tớ đợi cậu.”

Chiro liền đi thẳng không thèm ngoái đầu nhìn Jiji. Tiết học trôi qua rất nhanh, cả lớp ra về gần hết còn mỗi cô. Chiro có thói quen đợi mọi người đi hết mới ra về, hôm nay cũng vậy. Khi cô ra đến cổng thì một giọng nói vang lên:

“A, Chiro.”

Là Jiji, cô ấy đợi cô suốt từ nãy đến giờ sao? Thấy cách gọi của Jiji quản gia của cô liền nhắc nhở:

“Thưa tiểu thư, cô không được gọi thẳng tên công nương ra.”

“Không sao đâu.”

Chiro liền lên tiếng. Sau đó cô quay sang Jiji:

“Không cần đợi tôi, cậu mau về đi.”

“Không sao, tớ không mệt đâu. Vậy nhé, mai gặp!”

Jiji mỉm cười vui vẻ rồi lên xe đạp. Chiro im lặng nhìn theo bóng dáng của cô ấy sau đó liền bước lên xe. Cô vì Jiji quá khác biệt, có lẽ giữa hai người không thể có tình bạn được. Từ hôm đó, ngày nào Jiji cũng đứng đợi Chiro rồi mới về dần dần Chiro cũng hình thành thói quen mỗi lần ra ngoài đều nhìn xung quanh tìm Jiji.

Hôm nay Chiro vẫn đến trường bình thường nhưng sớm hơn một chút có lẽ cô mong muốn gặp Jiji chẳng?

“Cậu biết gì chưa?”

“Hử?”

“Con bé mới đến chơi thân với công nương nhà Sakura đó!”

Vài tiếng thì thào trên ghế đá vang lên khiến Chiro nhúm mày. Con bé mới đến? Chẳng phải là Jiji sao.

“Vậy à? Công nương đó khó gần lắm mà. Nhìn thấy cô ta tớ đã rét run người rồi.”

“Ai mà biết được! Nhưng tớ đoán con bé đó chỉ lợi dụng công nương thôi, làm gì có ai muốn làm bạn với cô ta chứ.”

Cả người Chiro bất động. Không ai muốn làm bạn với cô ư? Jiji chỉ lợi dụng cô ư? Không, không phải vậy! Jiji không phải loại người như vậy.

“Cũng đúng ha, cũng có thể con bé ấy thương hại cô ta và cô ta không có bạn.”

Lòng cô chợt thất lại một cảm giác đau đớn truyền từ tim.

“A, chiro!”

Chiro lạnh lùng bỏ vào lớp lướt qua Jiji. Đúng như cô nghĩ, tình bạn này không bao giờ được lâu!

Tiết học trôi qua một cách nặng nề, Chiro bước ra cổng vẫn như mọi khi Jiji đang đứng đợi cô. Nhưng hôm nay Chiro không có tâm trạng để nói chuyện với cô ấy liền bước qua Jiji liền giữ tay cô lại.

“Chiro, đã có chuyện gì vậy? Nói cho tớ biết đi.”

“Bỏ tay ra!”

“Chiro, chúng ta là bạn mà!”

“Bạn ư? Tôi không cần, cậu muốn làm bạn với tôi hay chỉ vì thương hại tôi?”

“Cậu nói gì vậy?”

Chiro cười lạnh, giật tay ra giọng nói như muốn hét lên.

“Cậu không cần giả tạo nữa!”

Nụ cười trên môi Jiji vụt tắt, khuôn mặt cô cúi gằm xuống đất sau đó liền ngẩng lên.

“Hóa ra... Chiro coi tớ giống như những người khác!”

Cả người cô chợt khựng lại, Jiji đang khóc ư? Nhưng ngay sau đó cô liền bước lên xe bỏ mặc Jiji đứng đó. Từ hôm ấy, Chiro và Jiji cũng không gặp nhau có gặp nhau cũng coi như người qua đường. Jiji cũng không chờ Chiro tất cả quay lại vạch số không. Chiro biết, rồi một lúc nào đó Jiji cũng sẽ thân với một cô bạn khác, rồi một lúc nào đó Jiji sẽ quên mất cô và một lúc nào đó Jiji sẽ ân hận khi từng chơi với cô.

Như mọi lần, hôm nay Chiro lại lên sân thượng hóng gió. Nó sẽ giúp cô bình tĩnh lại.

“Con bé kia đáng lẽ mà không nên ở đây!”

Một giọng nói vang lên. Có người trên sân thượng sao? Chắc lại mấy vụ đe dọa của mấy tiểu thư quý tộc đây mà, giới quý tộc là vậy, những kẻ chức càng cao thì càng ngênh ngang, kiêu ngạo bắt nạt những kẻ yếu hơn.

“Cậu nói gì vậy, mình được chọn vào trường mà.”

Giọng nói này. Jiji? Chiro định đi về phía phát ra tiếng động nhưng sau đó cô liền dừng lại. Cô và cô ấy không còn quan hệ gì nữa rồi!

“Hừ tao ngứa mắt mày lâu rồi không phải có công nương gia tộc Sakura thì mày sớm bị tao cho ăn đánh rồi.” “yện này liên quan gì đến Chiro!”

“Gọi hẳn tên nữa à? Thân nhau quá nhỉ! Tao biết rõ mày chơi với cô ta chỉ vì tiền không vì tiền cũng là vì thương hại.”

“Không phải! Mấy người không hiểu gì hết!”

Jiji liền hét lên ngay sau đó cô liền ăn một cái tát.

“Dám hỗn à? Mày chơi với con bé tự kỉ đó không có mục đích chắc? Nực cười! Loại khác người như nó có ai thèm quan tâm!”

“Chiro không phải loại người như vậy! Tôi thực sự coi Chiro là bạn.”

“Hừ không nói nhiều nữa, đánh nó! Coi như là cảnh cáo!”

Cả người Chiro run nhẹ, Jiji thật lòng tin tưởng cô sao? Có phải vậy không? Ngay sau đó cô liền chạy về phía phát ra tiếng động hét lên:

“Mấy người làm gì vậy?”

“A, công nương!”

Tất cả giật mình nhìn cô gái trước mặt. Dù tuổi còn rất nhỏ nhưng người cô gái này tỏa ra một khí chất vương giả khiến ai cũng sợ.

“Xuống phòng hiệu trưởng nhanh!”

Cô lạnh lùng lên tiếng. Tất cả liền cầu xin cô nhưng Chiro không thèm bận tâm cuối cùng bọn chúng cũng bỏ cuộc bước xuống phòng hiệu trưởng.

“Chiro?”

Lúc này Jiji mới hoàn hồn ngược lên nhìn Chiro.

“Cậu bị ngốc à? Sao không biết chạy đi?” – Cô cốc đầu Jiji một cái.

“Vì tớ tin Chiro sẽ đến giúp tớ.”

Jiji mỉm cười lên tiếng. Chiro khẽ cười, cô nàng này, lúc nào cũng chỉ biết cười mà thôi!

“Oa Chiro cười lên trông xinh quá!”

“Nhiều chuyện, mau đứng dậy đi!”

Cô then quá hóa giận liền đứng dậy chìa tay ra trước mặt Jiji. Jiji vui vẻ nắm lấy, vậy là mấy ngày giận nhau của họ cũng đã chấm dứt. Sau đó tất cả lại trở về như cũ, Jiji lại đợi Chiro. Nhưng họ biết không thể như cũ được nữa vì giữa hai người bọn họ đã hình thành một sợi giây liên kết mang tên “tình bạn”.

“Hử về nhà cậu?”

Chiro ngạc nhiên đặt quyển sách xuống.

“Đúng vậy, mọi người đều mong muốn gặp cậu đó. An tâm mọi người rất tốt bụng.”

“Nhưng...”

“Vậy nhé, thứ bảy cậu sẽ tới chứ? Do đường vào nhà mình khá nhỏ nên chúng ta sẽ đi xe đạp. Gặp nhau tại cổng trường nhé! Bye.”

Jiji vui vẻ lên tiếng sau đó liền chạy đi. Chiro định gọi theo nhưng thôi. Đây là lần đầu tiên cô đến nhà người khác chơi nên có chút lo lắng. Sáng thứ bảy Chiro liền đến trường, có lẽ do hồi hộp nên hôm nay cô đến hơi sớm. Gia đình Jiji sẽ như thế nào nhỉ? Họ có hòa đồng không? Họ sẽ thích cô chứ? Hàng loạt câu hỏi vang lên trong đầu cô. Và nếu học biết cô là Trái tim màu đỏ thăm liệu họ và Jiji sẽ ghét cô chứ? Chiro khựng lại. Họ sẽ ghét cô? Họ sẽ xa lánh cô nếu biết dòng máu của cô khác với mọi người?

“Chiro đang suy nghĩ gì vậy?”

Một giọng nói vang lên khiến Chiro giật mình.

“Jiji?”

“Hử?”

“Không có gì.”

Chiro khẽ cười, Jiji vẫn ở đây cô ấy không hề ghét hay xa lánh cô. Jiji dắt xe đạp ra kêu Chiro ngồi lên. Do lần đầu ngồi xe đạp nên Chiro ngó nghiêng khắp nơi khiến chiếc xe mất thăng bằng. Dù Jiji nói Chiro ngồi yên nhưng lời nói đó giống như gió thoảng qua tai. Hay lúc lên dốc, Jiji phải gồng mình đạp thì Chiro lại lặng lẽ ngắm nhìn cảnh vật xung quanh không thèm quan tâm đến người đang vất vả đèo cô. Cuối cùng sau bao gian nan họ cũng đến “nhà” Jiji.

“Cô nhi viện ư?”

“Ừ, cậu ngạc nhiên lắm phải không? Mình được nhặt về khi mới 5 tuổi nên không nhớ gì hết! Mọi người ở đây đều rất tốt với mình. Sơ Jiko pha trà rất ngon đó mau vào thôi.” – Jiji cười cười với cô rồi dắt xe vào nhà gọi lớn. – “Các em, chị về rồi!”

Ngay lập tức hơn chục đứa trẻ chạy ra vây quanh Jiji. Nhưng khi thấy Chiro bọn chúng lại chạy về phía cô.

“A, đây là bạn chị hả? Chị ấy xinh quá! Chị tên là gì vậy?”

“Oa chị ấy có màu mắt đẹp quá đi!”

“Chị mau vào đây! Ở ngoài lạnh lắm!”

Rồi đám trẻ dẫn cô vào trong nhà. Cô nhi viện này không to lắm nhưng rất ấm cúng, mọi người trong này đều coi đây là nhà của chúng. Chợt một người phụ nữ trung niên bước ra cúi đầu chào cô.

“Chiro đây là sơ Jiko đó! Cậu ngồi đây nhé để tớ pha trà.”

Jiji vui vẻ giới thiệu rồi chạy vào trong bếp.

“Chào công nương Sakura.” – Sơ Jiko mỉm cười hiền hậu.

“Người không thấy ngạc nhiên sao?”

“Vì điều gì? Ý công nương là màu mắt của người?”

“Có lẽ vậy.”

Chiro cup mắt xuống nhưng chợt một bàn tay ấm áp xoa đầu cô.

“Người không cần tự ti về đôi mắt của người. Đôi mắt của người rất đẹp, đẹp như chính con người của công nương.”

“Nhưng nếu chính đôi mắt này sẽ làm hại đến mọi người liệu nó còn đẹp nữa không?”

“Nó vẫn đẹp! Tôi tin rằng người sẽ bảo vệ được mọi người. Tôi tin công nương sẽ tìm được mục đích để mình tồn tại trên thế giới này.”

“Chị Chiro mau ra nghịch tuyết với tụi em đi.”

Chợt một cô bé chạy vào kéo tay Chiro. Thấy vậy sơ Jiko liền mỉm cười.

“Công nương thấy không, người dân của người đang tin tưởng người đó.”

Một lúc sau Jiji mang trà ra vui vẻ lên tiếng:

“Trà đến rồi! Ô Chiro đâu ạ?”

Jiji ngạc nhiên nhìn sơ đang ngồi một mình.

“Cô gái này sẽ thay đổi tất cả, ta tin rằng cô bé sẽ bảo vệ được đất nước Violetsun.”

Bà khẽ thì thầm đôi mắt hướng về phía người con gái đang chơi đùa cùng bọn trẻ. Liệu có thật sẽ bảo vệ được không?

Đến trưa, sau khi ăn xong tất cả đứa trẻ đều đi ngủ. Chiro ngồi dưới gốc cây ngược nhìn bầu trời. Chợt một quả táo chìa ra trước mặt cô.

“Làm gì mà thần thờ vậy?”

“Không có gì.”

“Xin lỗi nhé có lẽ bữa cơm trưa nay hơi đạm bạc. Mình không biết nấu mấy món cậu thường ăn ở nhà.”

“Không, cơm hôm nay rất ngon đây là bữa cơm ngon nhất mình từng ăn. Mình cảm thấy nơi này thật yên bình thật ấm áp. Mọi đứa trẻ đều rất đáng yêu, dù không có cha mẹ chúng vẫn vui vẻ cười. Đây chính là cái hạnh phúc tớ mong đợi.”

“Nếu Chiro thích có thể thường xuyên đến đây.”

“Cảm ơn cậu.”

Chiro mỉm cười. Cảm ơn vì tất cả cậu làm ỉn, cậu chính là người kéo mình ra khỏi bóng đêm để đối diện với ánh sáng.

“Chị Jiji, Kohame sốt cao quá.” – Chợt một đứa trẻ chạy ra khiến cả hai giật mình.

Jiji và Chiro liền vào trong xem tình hình. Đứa trẻ sốt rất cao vì thế Jiji quyết định lên núi hái thuốc nhưng...

“Chiro, cậu đi theo làm cái gì?”

“Chỉ xem tí thôi.”

“Được rồi, theo sát tớ đây!”

Jiji thở dài bước về phía trước nhưng không may cô bước hụt vào một cái hố khá sâu cả người chao đảo như sắp ngã.

“Jiji! Nắm lấy tay tớ.”

Chiro hét lên nắm lấy tay Jiji nhưng không kéo lên được kết quả cả hai liền rơi xuống hố. Chiro bị một hòn đá đập vào gáy bất tỉnh,

“Chiro... Chiro... Chiro...”

9. Chương 9, Tình Bạn

“Chiro... Chiro... Chiro.”

“Ừm... đau đầu quá!”

Cô khẽ nhú mồm. Một bàn tay vẫn tiếp tục lay cô khiến Chiro bất buộc phải mở mắt. Đập vào mắt cô là khuôn mặt đầy nước mắt của Jiji.

“May quá! Mình tưởng cậu bị làm sao rồi cơ.”

Cô khẽ lắc đầu cho tỉnh táo sau đó nhìn xung quanh. Cái hố này khá nông nếu cố gắng có thể trèo lên được nhưng lúc này cả hai đang bị thương nên không thể lên được.

“Phải làm sao đây?”

Jiji lo lắng nhìn bầu trời, lúc này trời đã chạng vạng tối tuyết đã rơi nhiều hơn nhiệt độ cũng giảm.

“Chiro, cậu có cách nào không?”

“...”

“Chiro, cậu sao vậy? Tại sao ngồi lui vào trong góc đấy làm gì? Ngồi gần nhau có thể ấm hơn.”

“...”

“Chiro?!”

“Đừng lại đây!”

Cô hét lên khiến Jiji giật mình. Đáng ghét, tại sao lúc này cô lại bị thương cơ chứ, nếu Jiji nhìn thấy dòng máu của cô thì sẽ thế nào đây? Cô không dám tưởng tượng, có thể Jiji sẽ nói ọi người rồi tất cả sẽ khinh bỉ cô thậm chí giết cô.

“Chiro... cậu sao vậy?”

Jiji từ từ tiến lại gần Chiro. Hình như Chiro bị thương trông sắc mặt của cô ấy rất tệ. Nhưng bị thương sao phải giấu cô chứ?

“Cậu đừng lại đây!”

Chiro thở hắt, máu ở vết thương ngày càng chảy nhiều.

“Chiro cậu đang giấu tớ cái gì đúng không?”

“JiJi, tớ...”

Trong lúc Chiro đang bối rối Jiji liền cầm lấy tay cô kéo ra. Một thứ ẩm ẩm liền chảy trên tay cô. Jiji nhủ mày từ từ đưa tay mình ra ánh sáng, đôi mắt của cô liền mở to. Là màu! Còn là màu đỏ thẫm nữa! Cô đã nghe sơ Jiko kể về nó, trái tim màu đỏ thẫm.

“Chiro, cậu là...”

“Đúng, tôi là trái tim màu đỏ thẫm đó. Cậu hài lòng chưa? Cậu cứ khinh bỉ tôi đi! Cứ sợ hãi tôi đi nhưng...”

Làm ơn đừng bỏ tôi!

“Chiro, xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi!”

Jiji liền nắm lấy tay Chiro bật khóc. Cô tròn mắt nhìn cô nàng miệng không nói lên lời.

“Ý... cậu là sao?”

“Xin lỗi, xin lỗi vì đã không quan tâm đến Chiro. Xin lỗi vì đã để Chiro cô đơn như vậy. Xin lỗi vì không chia sẻ nỗi buồn cùng Chiro. Tớ cứ nghĩ cuộc sống của cậu là hạnh phúc vì được sống trong sự giàu sang nhưng không biết rằng cậu mới chính là người đau khổ.”

“Cậu không ghét tôi sao?”

“Mình sẽ không bao giờ ghét Chiro hết!”

“Haizz, mau tìm đường lên trước rồi tính sau!”

Chiro nhìn những bông tuyết rơi ngày một nhiều chợt lóe lên một ý tưởng.

“Jiji, nếu như những bông tuyết này rơi ngày một nhiều thì có thể lấp được cái hố này chỉ cần chúng ta chờ nó dày thêm thì có thể đứng lên trèo ra ngoài.”

“Ý cậu là để tuyết lấp đầy hố ư? Nhưng còn chúng ta, nhờ bị chôn trong tuyết thì sao?”

“An tâm, khi nào tuyết ngập đến đầu gối thì ta trèo.”

Chiro mỉm cười đầy tự tin. Nhìn nụ cười của Chiro, Jiji cũng thấy an lòng liền ngồi xuống bên cạnh Chiro chờ đợi.

Bóng đêm dần bao phủ, nhiệt độ càng ngày càng thấp.

“Jiji, cậu có lạnh không vậy?”

“...”

“Jiji? Jiji! Jiji!”

Chiro lay người Jiji nhưng cô không cử động. Hình như Jiji bị sốt rất nặng, đáng lẽ ra cô sớm phải nhận ra chưa. Chiro mím môi di chuyển cánh tay bị thương kéo Jiji đứng dậy nửa công nửa khoác vai cố trèo lên. Miệng vết thương rách ra khiến mặt cô trở nên tím tái nhưng Chiro vẫn cắn răng trèo lên. Sắp được rồi! Cố lên. Chợt một bàn tay ấm áp nắm lấy tay cô. Đôi mắt xanh lam nhìn cô đầy trách móc.

“Vì sao em lúc nào cũng làm mình bị thương vậy?”

Là mơ sao? Rồi cả người Chiro chìm vào trong vô thức.

“Chiro! Chiro! Chiro!”

Do không thấy con gái về Yumi liền lo lắng đi tìm. Kaju đã phái người tìm khắp cả khu rừng rồi nhưng không thấy bóng dáng cô đâu.

“Công nương ở đằng kia!”

Yumi vui mừng chạy về phía Chiro. Cả người cô đầy vết thương tay trái nắm chặt lấy tay cô bé bên cạnh. Yumi sốt xa ôm lấy con gái mình chợt bà phát hiện ra điều gì đó. Cô bị thương nhưng lại không có tí máu nào, có người đã lau sạch máu cho cô? Nhưng là ai cơ chứ?

“Chúng thế nào rồi?”

Yumi lo lắng nhìn Jiko. Do Chiro bị thương nên bà để con bé ở đây để chăm sóc. Dù sao sơ Jiko cũng có rất nhiều loại thuốc để chữa bệnh cho Chiro.

“Cả hai đều đã ổn.”

“Vậy tôi vào xem con bé.”

“Đừng vào.” – Jiko liền ngăn cản sau đó khẽ cười. – Bọn trẻ cần nghỉ ngơi.

Rồi bà hướng mắt về phía cửa phòng. Trong đây Chiro và Jiji vẫn đang ngủ tay của cả hai vẫn nắm chặt vào nhau.

Lúc này ở một nơi khác.

“Giỏi lắm, dám sang nước Violetsun mà không có sự đồng ý của ta.”

“Con chỉ muốn nghỉ ngơi một chút thôi.”

“Nghỉ ngơi? Đừng lừa ta! Ta nói cho con biết con nên biết thân phận của mình. Nó là ai chắc con cũng rõ! Nhưng không sao đằng nào cũng sắp đến sinh nhật con bé, món quà ta đã chuẩn bị xong rồi. Con có muốn đi không?”

“...”

Sau lần bị thương đó, tình bạn của Chiro và Jiji ngày càng thân thiết. Chiro đã dần mở lòng với Jiji và cười nhiều hơn. Thậm chí cô còn mời Jiji đến nhà.

“Oa, nhà Chiro to thật đó!”

Jiji ngược mắt lên nhìn ngôi biệt thự. Sau đó cả hai tiến vào phía sân mẹ Chiro đang đứng ở đấy đợi cả hai. Dù mới chỉ gặp bà một lần nhưng Jiji rất thích bà vì bà là mẹ Chiro lại không hề ra vẻ quyền quý rất giản dị.

“A, Chị!”

Một bé gái liền chạy ra ôm lấy Chiro.

“Đây là em gái mình, Shiro.” – Chiro liền giới thiệu với Jiji.

“Oa chị là Jiji sao? Chị Chiro thường xuyên nhắc về chị đó.”

Shiro vui vẻ lên tiếng khiến mặt Chiro đỏ lên vì xấu hổ. Cô liền hắng giọng:

“Ta mau vào nhà thôi.”

Jiji khẽ cười. Chiro thật dễ thương!

Nhà của Chiro không chỉ rộng mà còn rất đẹp. Cách trang trí rất trang nhã tạo ra vẻ ấm cúng.

“Jiji, cháu ăn bánh đi. Hôm nay cô làm nhiều lắm.”

“Cảm ơn cô ạ.”

Jiji vừa ăn bánh vừa nhìn ngắm xung quanh tầm mắt cô dừng lại ở cây đàn dương cầm màu trắng. Cây đàn khá cũ và cổ nhưng lại mang một nét thu hút người xem. Thấy Jiji nhìn chăm chăm vào cây đàn Chiro liền giải thích.

“Cây đàn này là của mẹ mình. Đó là món quà của bà ngoại tặng ẹ. Mẹ mình đánh đàn rất hay đấy.”

“Vậy à, thế cậu có biết đánh không?”

“Ừm, biết chút ít.”

Sau đó Jiji liền bảo Chiro thử chơi. Lúc đầu Chiro phải bác nhưng dưới sự ủng hộ của mẹ và em gái Chiro đành chịu thua. Cô bắt đầu đánh đàn, khác với tiếng nhạc nhẹ nhàng của mẹ mình tiếng nhạc của Chiro lại đầy buồn bã khiến cho người nghe ai buồn theo.

“Chiro đánh đàn giỏi quá!”

Khi bản nhạc kết thúc liền vang lên tiếng vỗ tay rầm rộ. Chiro chăm chú nhìn chiếc đàn rồi khẽ vuốt ve nó. Đó là kỉ vật của mẹ thì cũng chính là kỉ vật của cô.

“À sắp đến sinh nhật Chiro rồi. Jiji cháu có muốn tới dự không?”

“Nhưng mà có rất nhiều người, cháu nghĩ là...”

“Không sao chỉ có dòng họ Sakura thôi. Cháu không cần lo lắng. Hôm đó cũng là ngày ba của Chiro lên làm vua đấy. Nhất định phải đến nhé.”

“Vâng ạ.”

Jiji liền gật đầu. Khi trời gần tối Chiro liền tiễn Jiji một đoạn về nhà.

“Cảm ơn Chiro, hôm nay mình rất vui mọi người ai cũng tốt với mình hết. À Chiro ta sinh nhật cậu tớ có tiết mục để lừa mọi người đó.”

“Hử?”

“Nếu tớ hóa trang giống cậu rồi cả hai xuất hiện cùng một lúc chắc chắn sẽ rất vui.”

“Vậy cậu làm như thế nào?”

“Hi hi, tớ chỉ cần đeo kính áp tròng đội tóc giả là xong. Nếu nhìn qua thì chắc chắn sẽ qua mắt được mọi người.”

“Thật là...”

Chiro khẽ than rồi mỉm cười nhìn Jiji. Giá như lúc nào cũng như vậy nhỉ. Sau khi trở về nhà cô bắt gặp ba mình đang đứng trước cổng. Ông ngược nhìn bầu trời đôi mắt đầy buồn rầu.

“Ba.”

“Chiro, lại đây.” – Ông mỉm cười dịu gọi cô lại gần.

“Hình như hôm nay ba có chuyện buồn.”

“Không sao, ta ổn. Chiro, nếu sau này không có ta ở bên cạnh thì con đừng buồn nhé mà cũng đừng hận thế giới này.”

“Ba nói gì vậy? Người vẫn ở bên con mà.”

“Chỉ là bây giờ thôi. Hãy vui lên nhé, sẽ có người thay ta bảo vệ con.”

Kaju xoa đầu con gái rồi bảo cô vào nhà. Hãy luôn mỉm cười nhé! Ít nhất từ giờ cho đến sinh nhật con. Chiro, ba xin lỗi vì không thể bảo vệ con được nữa.

Ngày sinh nhật của Chiro cuối cùng đã đến. Từ sáng sớm tới giờ mọi người ai cũng bận rộn chuẩn bị cho sinh nhật của cô. Người dân cả nước cũng chuẩn bị để chúc mừng sinh nhật vị công nương trẻ tuổi này. Ngay sau hôm sinh nhật tại nhà của Chiro cô sẽ đến cung điện để làm bữa sinh nhật chính thức trước mặt toàn thể mọi người. Điều này khiến Chiro cảm thấy hồi hộp và mong đợi. Nhưng cô không hề biết rằng đây là sinh nhật cuối cùng của cô ở bên người thân.

“Sao vậy Chiro?”

“Không... không có gì.”

Cô khẽ lắc đầu. Từ sáng đến giờ đầu cô cứ văng vẳng câu nói của ba mình. “Chiro, tuyệt đối không được về sớm nhớ chưa?”. Ý ba là gì? Hôm nay cô cũng không có người đến đón cô nên Jiji phải đưa cô về.

“Đến đây thôi, tớ có thể đi được.”

Chiro liền bảo Jiji dừng lại. Cô phải nhanh chóng về nhà mới được, tự nhiên cô cảm thấy rất bất an.

“Vậy tớ về lấy đồ hóa trang rồi ra liền.”

Chiro gạt đầu rồi chạy nhanh về nhà. Bước đến cổng cả người cô khẽ run lên, lồng ngực đau nhói. Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tim cô đau đến vậy? Cô hít một hơi thật sâu tự trấn an bản thân rằng mọi người đang cố lừa cô sau đó mở cánh cửa ra.

Kết.

Cánh cửa vừa mở ra cả người cô đông cứng.

10. Chương 10, Máu Và Nước Mắt

Khắp nơi toàn là mùi máu! Sinh nhật năm mươi tuổi... đã cướp tất cả người thân của cô.

————— “yện này là sao vậy?”

Chiro hoảng hốt nhìn khắp nơi, xác người nằm la liệt nhuộm đỏ cả những bông tuyết. Chiro tiến sâu vào trong, đập vào mắt cô là thi thể không vện toàn.

“Chiro...”

“Mẹ! Mẹ ơi chuyện này là sao vậy?”

“Con mau chạy đi! Nhanh lên!”

Một tay Yumi che miệng vết thương một tay bà liên tục đẩy con gái mình.

“Mẹ!”

“Công nương chúng ta mau đi thôi.”

Quần gia già với một cánh tay đầy máu kéo tay Chiro đi. Chợt có một đám người mặc áo đen từ trên lầu xuống, quần gia liền kéo cô nằm xuống đồng thi thể.

“Đáng ghét, con bé không có ở đây.”

“Mấy người không tìm được con bé đâu nó đã đi xa rồi.”

“Hừ cô sống dai thật đấy, thái tử phi.”

Người đàn ông cao lớn nhất cười lạnh. Do bọn chúng đều đeo mặt nạ nên Chiro không tài nào thấy được khuôn mặt của bọn chúng.

“Ông sẽ không bao giờ động vào một sợi tóc của con bé đâu.”

Yumi lạnh lùng lên tiếng, một tay bà vịn lấy tường để đứng dậy.

“Vậy sao? Nếu tôi lấy cô ra uy hiếp nó thì sao?”

Người đàn ông bắn đôi mắt xanh đục về phía người phụ nữ trước mặt nhưng khuôn mặt bà không chút sợ hãi, mỉm cười đầy khiêu khích sau đó lấy con dao trong váy đâm thẳng vào tim.

Cả người Yumi chao đảo rồi ngã xuống cạnh thi thể chồng mình. Chiro, xin lỗi con nhé mẹ không thể bảo vệ con được nữa, chỉ mong sao con có thể bảo vệ mình. Mẹ tin rằng con có thể thay đổi được tương lai, dù sau này có như thế nào thì Chiro vẫn là Chiro.

Chiro nhìn hình ảnh mẹ mình ngã xuống, trái tim đau quặn quại. Nước mắt cô cứ thế tuôn ra hòa cùng với máu. Mẹ đã bỏ rơi cô rồi ư? Không còn có thể mỉm cười với cô nữa sao?

“Ta mau ra ngoài tìm con bé!”

Hắn ra lệnh rồi bỏ ra ngoài. Lúc này Chiro liền bật dậy chạy về phía mẹ mình.

“Mẹ mẹ mau tỉnh lại đi! Mẹ, làm ơn hãy mở mắt ra đi, con xin người. Người hứa ngày mai sẽ đi dự tiệc cùng con cơ mà. Chẳng phải mai là lễ đăng quang của ba sao? Mẹ.”

Chiro lay người Yumi nhưng bà không hề cử động. Nụ cười trên môi bà vẫn dịu dàng như ngày nào, nhưng giờ đây Chiro lại cảm thấy nụ cười đó giống như những mũi tên chĩa vào lòng cô. Chiro quay sang nhìn khuôn mặt dịu dàng của ba rồi lại nhìn ông nội. Tất cả đều không cử động, họ không hề ngồi dậy xoa đầu cô. Giá như đây chỉ là một giấc mơ, giá như đây chỉ là một trò đùa của mọi người thì tốt biết bao nhưng...

“Khụ... khụ... Chị.”

Một giọng nó vang lên khiến khuôn mặt đầy nước mắt của cô lóe lên một tia sáng.

“Shiro! Shiro! Em đang ở đâu?”

“Chị, sao khắp nơi toàn máu vậy? Shiro sợ lắm.”

Cô chạy lại gần con bé, đang mắc kẹt trong vòng tay bà bảo mẫu ôm nó vào lòng.

“Không sao hết, có chị ở đây.”

“Chiro, em đau lắm. Chị ơi mẹ đâu? Em đau lắm.”

Chiro cúi xuống nhìn vết thương trên vai Shiro nước mắt chảy nhiều hơn. Vì sao? Vì sao bọn chúng có thể nhẫn tâm như vậy? Một đứa trẻ cũng không tha.

“Không sao, chị sẽ đưa em đi cấp cứu.”

“Chị, em buồn ngủ quá.”

“Shiro! Shiro đừng ngủ! Shiro!”

“Chị à, sao chị khóc vậy? Ai bắt nạt chị? Shiro sẽ cho người đó biết tay vì Shiro luôn đứng về phía chị. Nhưng bây giờ Shiro buồn ngủ quá! Khi nào dậy Shiro sẽ kể chuyện cho chị.”

“Shiro! Shiro! Không, Shiro.”

Lòng cô như bị chìm trong nước đá, hi vọng vừa lóe lên lại vụt mất.

“Công nương mau đi thôi.”

Quản gia lại gần kéo cô đi nhưng cả người Chiro không thể nhúc nhích được.

“Công nương, ta phải đi thôi nếu không bọn chúng sẽ quay lại.”

Rồi quản gia kéo cô đi ra cửa sau chạy về phía khu rừng.

Pằng.

Một tiếng súng vang lên khiến người quản gia ngã xuống. Chiro sợ hãi hét lên:

“Quản gia!”

“Công nương mau chạy tiếp đi. Người là hi vọng cuối cùng của gia tộc Sakura. Mau chạy đi.”

Chiro liền cắn môi chạy thật nhanh về phía khu rừng. Người đàn ông liền đuổi theo cô nhưng quản gia liền giữ chân hắn lại.

“Thật rắc rối!”

Sau đó hắn liền bắn vào đầu ông ta hai phát sau đó liền đuổi theo Chiro. Công nương, mong người không bị bắt!

Cô phải làm sao đây? Cô phải làm gì đây? Đầu óc Chiro hoàn toàn trống rỗng, chợt nghe thấy tiếng bước chân ngày càng gần cô liền tăng tốc độ nhưng tiếng bước chân ngày một gần hơn.

“A.”

Một bàn tay liền kéo cô vào một bụi cây.

“Jiji?”

“Chiro đừng nói nữa, lúc đến đây tớ đã nhìn thấy hết rồi.”

“Jiji tất cả mọi người đều bỏ tớ rồi. Có phải Chiro rất đáng ghét nên mọi người không thèm ở lại với tớ không?”

“Chiro...”

“Vì sao chứ? Vì sao lại như vậy? Tớ đã từng nghĩ cuộc sống của tớ thế là ổn. Tớ đã từng nghĩ chỉ cần có họ ở bên cạnh là tớ hạnh phúc. Nhưng vì sao? Vì sao nó lại xảy ra vào đúng sinh nhật của tớ cơ chứ?”

Chiro bật khóc, Jiji liền ôm cô vào lòng không hiểu sao nước mắt cũng chảy theo cô.

“Jiji, giết mình đi.”

“Cậu nói gì vậy? Cậu đừng dại dột!”

“Bây giờ tớ đã không còn ai bên cạnh vậy tớ sống làm gì? Tất cả là tại tớ. Vì tớ là trái tim màu đỏ thẫm vì tớ có đôi mắt khác người. Nếu tớ không tồn tại trên đời này thì tốt biết mấy, nếu tớ không tồn tại thì mọi người cũng không phải vì tớ mà hi sinh.”

“Chiro, cậu thật ích kỉ! Cậu nói không còn ai ư? Vậy tớ thì sao? Tớ không phải bạn cậu à? Nếu cậu chết đi thì tớ sẽ thế nào?”

“Tớ...”

“Trả lời tớ đi!”

Chiro im lặng cúi gằm mặt xuống đất. Lúc này trông cô thật nhếch nhác, cả người từ trên xuống dưới đều nhuộm một màu đỏ. Tất cả đều bỏ rơi cô...

Đau! Đó là cảm giác của Chiro lúc này. Chẳng lẽ sự hiện diện của cô đã gây ra mọi chuyện ư? Là cô sao?

“Hừ, nhóc con mau ra đây đi mà không trốn được đâu.”

Một giọng nói vang lên khiến cả hai giật mình. Mắt Chiro liền hướng lên tia máu.

“Chính là ông ta!”

“Ông ta? Chẳng lẽ là người đã giết gia đình cậu ư?”

“Tớ phải giết ông ta!”

Chiro tức giận định xông ra thì Jiji liền cản lại.

“Cậu bình tĩnh đi!”

“Buông tớ ra! Tớ phải trả thù cho ba mẹ!”

“Cậu đừng có ngốc! Cậu biết là bản thân mình không thể làm gì ông ta. Cậu mới chỉ có mười tuổi.”

“Ông ta quan tâm ư? Mười tuổi mà mất đi tình yêu thương, mười tuổi không còn ba mẹ. Vậy thì mười tuổi không thể báo thù cho người thân mình sao?”

Bộp.

Một cú đánh giáng thẳng xuống mặt Chiro khiến cô mất đà ngã về sau.

“Cậu vẫn chưa hiểu à? Mẹ cậu hi sinh mạng là để cậu có thể sống hạnh phúc chứ không phải đắm chìm trong hận thù. Mặc dù tớ không hiểu cảm giác người thân chết trước mặt mình mà không làm được gì nhưng tớ biết rằng, trả thù không phải là cách để giúp cho họ vui vẻ.”

Jiji đau khổ nhìn Chiro.

“Jiji... Cậu mau đi đi.”

“Chiro!”

“Mau đi ngay!”

“Cậu nói gì vậy? Chiro?”

“Đừng gọi tên tớ mau đi đi. Nhanh lên, đừng để tớ thấy mặt cậu nữa!”

“Nói dối! Cậu đang muốn đuổi tớ đi đúng không?”

“Đây là sự thật, tớ ghét cậu! Cậu là đồ rắc rối! Đồ sao chổi!”

Cô nuốt những giọt nước mắt sắp trào ra lạnh lùng nhìn Jiji.

“Nói dối! Nói dối!” – Jiji gần như hét lên cô ngồi xuống bên cạnh Chiro nắm lấy tay cô. – “Nếu ghét tớ vì sao lại bảo vệ tớ? Nếu ghét tớ tại sao lại cứu tớ khi rơi xuống hố? Nếu ghét tớ tại sao lại cười với tớ? Cậu trả lời đi? Rõ ràng cậu không muốn liên lụy tớ nên mới làm vậy. Thừa nhận đi.”

“Tớ... không muốn gây rắc rối cho ai nữa!”

“Đừng lo cho tớ, hãy đọc một câu thần chú nhé.”

Jiji mỉm cười sau đó đan chặt tay mình vào tay Chiro sau đó khẽ nói:

“Là bạn bè trong quá khứ bây giờ và mãi mãi!”

Sau khi nói xong câu đó Jiji liền đánh mạnh vào gáy Chiro khiến cô không phòng bị liền ngã xuống. Rồi Jiji lấy từ trong túi ra một bộ tóc giả vào kính áp tròng.

“Không được, tớ không cho phép cậu làm chuyện liều lĩnh như vậy!”

“Không sao đâu! Cậu phải sống, sống vì mọi người chứ! Tớ không sống vì ai hết nhưng hãy để tớ chết vì cậu.”

“Không, cậu là người thân duy nhất của tớ!”

“Đồ ngốc, đừng khóc nữa có lẽ bây giờ tớ là người duy nhất còn lại bên cậu nhưng một ngày nào đó sẽ có người quan trọng hơn tớ ở bên cậu. Vì vậy hãy sống thật tốt nhé! Cậu cho tớ quá nhiều rồi hãy coi như đây là món quà sinh nhật của tớ dành cho cậu. Bây giờ trời cũng tối rồi, chắc ông ta sẽ không phát hiện ra đâu. Khi thoát ra khỏi đây hãy sang nước Redmoon, nơi an toàn nhất chính là nơi nguy hiểm nhất!”

“Tớ không thể!”

Chiro dùng chút sức lực cuối cùng nắm lấy vạt áo Jiji nhưng cô liền gỡ tay Chiro ra.

“Chiro xin lỗi! Hãy cố thay đổi vận mệnh của mình nhé! Tớ rất vui vì làm bạn của cậu!”

Jiji quay lại mỉm cười với cô sau đó liền chạy ra ngoài. Chiro bắt lực nhìn theo bóng dáng ấy muốn vươn tay ra giữ lại nhưng cô không thể. Không! Jiji không thể chết được cô phải cứu cô ấy. Chiro muốn đứng dậy nhưng cả người cô đau nhói không thể cử động được.

Đoàng!

Một tiếng động vang lên khiến tim Chiro ngừng đập. Cô cố gắng bò đến gần đó liền nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng. Jiji ngã xuống đất trước mặt cô ấy là một tên mặc áo đen. Còn tên chủ chốt kia lại đứng khá xa nên có lẽ không nhìn rõ màu máu của Jiji.

“Chúc mừng sinh nhật!”

Hắn nở nụ cười ngạo nghễ rồi bỏ đi, chiếc khuyên tai bạc của hắn liền lóe lên thứ ánh sáng chói mắt. Còn tên đã bắn Jiji thì dừng lại đưa mắt về phía cô khiến cả người Chiro sợ hãi. Hắn nhìn thấy cô rồi ư? Nhưng không, hắn liền quay lưng bỏ đi. Tuy trời tối nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy màu mắt của hắn... màu bạc.

“Chiro, mau chạy đi!”

Một giọng nói vang bên tai Chiro khiến cô giật mình. Chạy ư? Bây giờ tất cả đã đi hết rồi cô chạy trốn có ích gì cơ chứ? Tuyết vẫn cứ rơi như muốn bao phủ lấy cô. Chiro nằm dưới nền tuyết lạnh nhớ về những kỉ niệm cũ.

“Chiro!”

Mẹ!

“Chiro.”

Ba!

“Chiro.”

Ông!

“Chị Chiro.”

Shiro!

“Chiro!”

Jiji!

Chiro cố cử động tay mở chiếc vòng ra một bản nhạc vang lên. Cả người cô chợt nhẹ bâng như tuyết, nếu là tuyết thì đã tốt có thể tự do tự tại cô cũng làm ai đau khổ nhưng đó chỉ là nếu mà thôi...

Theo tiếng nhạc, mọi kí ức hiện về trong tâm trí cô ngày càng rõ nét nhưng lại ngày càng mờ dần rồi biến mất. Dù cô có níu kéo thế nào nhưng những kỉ niệm đẹp giữa cô và mọi người đều biến mất. Cô cố gắng không quên mọi người, không đánh mất đi bản thân mình. Nhưng cô không thể! Nó cứ mất dần mất dần.

Tách.

Một giọt nước mắt liền tràn ra từ khóe mắt cô. Tất cả sẽ kết thúc?

Harry bước nhanh về phía khu rừng liền nhìn thấy Chiro đang nằm trên nền tuyết lạnh liền lo lắng lại gần. May quá còn sống! Ông liền mang Chiro đi. Trước khi đi liền ngược nhìn tòa biệt thự.

“Mình tớ chậm một bước rồi!

Sau đó liền biến mất trong bóng đêm.

11. Chương 11, Khởi Đầu Mới

“Trời ạ, lạnh như thế này còn hiệu thuốc nào mở chứ!”

Trong màn đêm, một cậu nhóc ăn mặc kín mít đội một chiếc mũ len màu xám bước trên đường phố vắng người. Cậu khẽ run lên chợt phát hiện ra một bóng người nằm trên ghế đá.

“Uả ai lại có thể ngủ ở đây trong cái thời tiết như thế này cơ chứ?” – Cậu nhóc lo lắng tiến về phía Chiro khẽ lay. – “Chị ơi... chị gì ơi.”

Vì lay nhiều lần nên chiếc áo khoác ngoài của Harry đắp cho Chiro liền tuột ra để lộ bộ váy toàn máu của Chiro. Cậu nhóc bàng hoàng nhìn Chiro thấy khuôn mặt của cô tái nhợt khóe mắt còn vương vài giọt nước mắt.

“Cứ để chị ấy ở đây thì chị ấy sẽ chết mất. Tốt nhất nên đưa chị ấy về rồi tính sau.”

Cậu nhóc khẽ lầm bầm rồi công Chiro chặt vật bước đi. Đứng đằng sau gốc cây Harry hướng mắt về phía cậu bé. Yumi, tôi sẽ thực hiện lời hứa!

Cạnh.

Cậu chặt vật mở cửa ra đập vào mắt cậu là một người phụ nữ đang ngồi bên cửa sổ. Gương mặt trắng hồng không hề bị thời gian lão hóa, mái tóc nâu nhạt được búi lên đầy giản dị, nổi bật nhất là đôi mắt xanh lơ nhưng đồng tử của bà lại không hề cử động vì... bà không thể nhìn thấy ánh sáng được nữa.

“Mẹ con về rồi.”

Cậu nhóc bước vào nhà cởi mũ và áo khoác ra để lộ đôi mắt xanh lơ kế thừa của mẹ và mái tóc hung đỏ.

“Con sao vậy? Không mua được à?”

“Vâng, con còn phải vác cái bao gạo này về nữa.”

Cậu nhóc thở dài đặt cô xuống ghế.

“Ai vậy?”

“Một cô gái, chắc tầm chín, mười tuổi. Con tìm thấy chị ấy trong tình trạng thảm hại không thể thảm hại hơn.”

“Ai có thể làm thế với một đứa trẻ cơ chứ?”

“Nhưng mà cô gái này rất khác. Tại sao chị ấy lại có huy hiệu trường Sakura của nước Violetsun? Tóc nâu trà còn mắt thì để xem...” – Cậu nhóc lại gần cô khẽ kéo mí mắt lên để lộ ra đôi mắt màu lục bảo khiến trái tim cậu đập mạnh, cậu liền thả tay ra mặt đỏ bừng. – “L... lục bảo ạ.”

“Chiro – Sakura! Công nương nước Sakura nhưng sao cô ấy lại ở đây?”

Người phụ nữ ngạc nhiên chợt tiếng ti vi vang lên.

“Thật khủng khiếp! Vào đúng ngày sinh nhật của công nương Sakura thì cả gia tộc Sakura bị sát hại. Hiện tại chưa có dấu vết nào của hung thủ nhưng chúng tôi sẽ cố gắng thu thập thông tin...”

“Mẹ làm sao bây giờ? Mẹ định đem chị ấy cho đức vua à?”

“Đương nhiên là không rồi. Jeny, con mau chuẩn bị nước nóng đi, mẹ sẽ tắm rửa cho cô bé. Nhanh lên, ba con mà về thì nguy.”

Người phụ nữ liền đem Chiro vào phòng chăm sóc. Chiro vừa tắm xong máu trên người liền sạch sẽ để lộ ra làn da trắng nõn cùng khuôn mặt xinh đẹp khiến cho Jendy nhìn chăm chú không rời mắt.

“Mẹ... Ba... ông nội... Jiji.”

“Thật tội nghiệp! Tại sao đứa trẻ này lại chịu đing mệnh như vậy cơ chứ?”

Cạch.

Cánh cửa lại một lần nữa mở ra. Một người đàn ông với mái tóc màu đen bù xù tay cầm chai rượu đi loạng choạng bước qua người phụ nữ như bà là vô hình.

“Anna, con bé nào đây?”

Một giọng nói khàn đục vang lên.

“Em thấy nó bị thương nên...”

Bà định giải thích thì bị một cú đánh giáng xuống mặt.

“Ai cho cô mang con bé rẻ rách này vào nhà? Vứt nó đi nhanh!”

“Không được, con bé còn quá yếu. Nó sẽ chết mất!”

“Im đi. Sống hay chết là quyền của nó. Tôi không quan tâm.”

Vừa nói người đàn ông vừa lôi Chiro đi. Anna liền ngăn lại nhưng bị ông tay hất ngã xuống đất.

“Dừng lại!”

Jendy liền lao lên phía trước dang hai tay chắn trước mặt ông ta.

“Jendy! Tránh ra.”

“Ông mới là người phải tránh ra. Bỏ cô gái đó xuống!”

“Mày đang ra lệnh cho tao đấy à?”

“Mau bỏ xuống! Nếu không tôi sẽ bảo dòng họ Iriyama không trợ cấp cho ta nữa.”

Sắc mặt người đàn ông liền biến đổi. Ông ta hừ lạnh ném Chiro xuống rồi bỏ đi ra ngoài. Jendy liền tiến về phía mẹ mình lo lắng.

“Mẹ có sao không?”

“Mẹ ổn, vừa lúc này con thật là liều lĩnh nhờ ông ta điên lên thì sao?”

Anna vuốt tóc con trai mình. Cậu khẽ lắc đầu rồi đỡ lấy Chiro đem vào phòng.

“Con thật sự có tình cảm với con bé?”

“Không có!” – Jendy đổ mắt quay đi chỗ khác. – “Chỉ... chỉ là con mong có một người chị thôi.”

Anna khẽ cười sau đó bà hướng mắt ra ngoài cửa sổ. Mặc dù không nhìn thấy tuyết nhưng bà vẫn biết rằng những bông tuyết đang rơi. Phải chăng chúng gửi cô bé đến nơi này mong bà chăm sóc? Mặc dù có nhiều tin đồn nói cô bé là trái tim màu đỏ thẫm nhưng bà không quan tâm. Trái tim màu đỏ thẫm thì sao chứ? Nó cũng biết yêu thương cơ mà.

***** Tuyết lại rơi! Máu hòa lẫn trong tuyết trắng tạo thành màu đỏ bi thương. cô tại sao có máu? Không phải máu của cô, vậy là của ai?

“Chiro.”

Cái tên đó... Chiro là ai? Sao cô lại cảm giác thân quen với cái tên đó?

“Jiji đừng bỏ tớ! Xin cậu đó!”

Ai đang khóc vậy? Sao giống cô đến thế?

Đoàng.

Tiếng súng vang lên cả người cô gái đó ngã xuống. Không! Cô không muốn.

Chiro liền bật dậy, cả người ướt đẫm mồ hôi. Một cơn gió nhẹ thổi qua làm chiếc chuông gió kêu leng keng. Cô tựa mình ngồi dậy hít một hơi thật sâu. Sao cô lại ở đây? Cô là ai? Tại sao mọi thứ trong đầu cô lại trắng xóa? Bóng hình ai đó hiện lên trong đầu cô rồi lại biến mất. Sao cô không thể nhớ ra họ là ai? Cô có cảm giác họ rất quan trọng nhưng lại như chưa hề tồn tại. Trái tim cô khẽ nhói đau, một nỗi đau vô hình.

Tách... Tách.

Chiro ngạc nhiên nhìn những giọt nước mắt trong suốt rơi trong lòng bàn tay mình. Vì sao cô khóc? Cô không biết! Hình bóng của ai đó cô đã quên mất. Một ai đó hiền dịu, một ai đó lém lỉnh, một ai đó tài năng, một ai đó dễ thương và một ai đó lém lỉnh. Cô vô thức bước ra ngoài, một người phụ nữ đang ngồi bên cửa sổ ngược lên nhìn cô.

“Tôi là ai?”

“Con là Yuki, con gái của ta.”

Sáu năm sau...

“Không!!!” – Chiro ngồi bật dậy khuôn mặt trắng bệch. Khẽ lau mồ hôi trên trán, cô cố gắng trấn tĩnh bản thân. Lại là giấc mơ đó! Cái giấc mơ đã ám ảnh cô suốt sau năm qua. Bọn họ là ai? Vì sao cô không tài nào nhớ được? Từ khi mất trí nhớ cô đã sống với thân phận mới, Yuki – Royale. Anna, mẹ cô đã nói cô bị mất trí nhớ do một lần sốt nặng nhưng Chiro vẫn cảm thấy có gì đó không đúng. Bà còn nói sau khi bị sốt màu mắt cô đã thay đổi phải đeo kính áp tròng, không được tháo kính ra trước mặt ai ngoại trừ bà.

Chiro bước xuống nhà để làm bữa sáng. Từ trước đến nay mọi việc trong nhà đều do cô lo hết dù mẹ cô nói cô không cần làm nhưng Chiro vẫn muốn giúp một phần nào đó cho gia đình.

“Sao chị dậy sớm vậy?” – Một chàng trai mười lăm tuổi có mái tóc màu hung đỏ đứng dựa lưng vào tường.

“Sao em không ngủ thêm chút nữa?”

Chiro không thèm quay lại nhìn cậu tiếp tục chăm chú nấu ăn. Jendy là em trai của cô kém cô một tuổi. Dù là chị em nhưng tính cách hai người rất khác nhau, không giống như Chiro, Jendy học ở trường không được giỏi. Nhưng thể thao cậu lại rất giỏi và đương nhiên đánh nhau cũng rất siêu. Vì có khuôn mặt đẹp trai nên Jendy là tay sát gái nổi tiếng ở trường. Ngoài ra, Jendy còn có một tật xấu nữa là không cho ai tiếp cận Chiro đặc biệt là con trai. Vì Chiro có vẻ bề ngoài xinh đẹp lại học giỏi dù cô có đeo thêm cặp kính cận to che gần nửa khuôn mặt cũng không thể che lấp nó nên Jendy rất giữ chị mình.

“Yuki xinh đẹp, em muốn giúp chị mà.”

“Thôi đi, em không động vào là giúp chị rồi đó.”

“Thật mà.”

“Lại cho cái gì vào hả? Gián hay chuột?”

“Hi, bị chị phát hiện rồi.”

Jendy bật cười để con chuột nhựa xuống bàn.

“Đương nhiên, chị là chị của em mà.”

“Chị vẫn tin chúng ta là chị em sao?”

Jendy buồn bã nhìn cô. Chiro ngạc nhiên lên tiếng:

“Ý em là gì?”

“Không có gì, mà thôi đối quá!”

Jendy liền đánh trống lảng chụp luôn hai cái bánh.

“Ê, của mẹ mà. Ai cho em ăn.”

“Đồ chị già!”

“Nói gì vậy hả?”

Jendy lè lưỡi rồi chạy đi ngay lập tức Chiro liền đuổi theo cậu.

“Em đứng lại đây! Chị mà bắt được em thì em chết chắc rồi.”

“Đồ con rùa, đuối kịp em đi đã.”

“Không chấp!”

Jendy bật cười búng trán Chiro một cái.

“Mới sáng mà mấy đứa đã cãi nhau rồi à?”

Một người phụ nữ có đôi mắt xanh lơ từ trong phòng bước ra. Bà chính là mẹ của cô, Anna – Iriyama. Vốn Anna là con trưởng của gia tộc Iriyama, một trong những quý tộc nổi tiếng của tầng lớp thượng lưu. Bà đã phải lòng James, một thương nhân nhỏ và sẵn sàng từ bỏ danh phận là một quý tộc để đến với James nhưng ai ngờ người James yêu lại là em gái của bà. Cuối cùng không lấy được em gái bà hấn ta suốt ngày uống rượu dần dần phá sản. Năm Jendy sáu tuổi, Anna đã cầu xin gia tộc trợ cấp cho bà. Gia tộc liền trợ cấp cho bà một khoản tiền lớn nhưng cũng bị hấn lấy đi. Nhưng may thay Jendy là cháu trai duy nhất của gia tộc nên tháng nào họ cũng gửi tiền cho cậu.

“Mẹ ngồi xuống ăn đi ạ.”

“Chiro tháng sau là con nên cấp ba rồi phải không?”

“Dạ vì thành tích ở trường của con rất tốt nên trường đã nộp giấy để con tham gia vào cuộc bốc thăm của trường “Stomwindy”

“Vây à, con đừng làm việc quá sức đấy.”

“Mẹ nói đúng đó. Em thấy chị hết học lại làm thêm không có thời gian nghỉ ngơi nữa. Ta vẫn còn trợ cấp từ gia đình Iriyama cơ mà.”

Jendy lo lắng nhìn cô nhưng Chiro lập tức phản đối.

“Không được, ta không thể mãi dựa vào họ được.”

“Chị... Haizz, được rồi em đầu hàng.”

Anna mỉm cười nhìn hai đứa con của mình sau đó ngược lên.

“Mấy giờ rồi Yuki?”

“Bảy giờ ạ.”

“Mẹ đến xưởng may đây.”

“Mẹ đi cẩn thận! Jendy đưa mẹ đi hấn hôi đấy nhé.”

“Em biết rồi.”

Jendy chán nản gật đầu. Sẵn tiện Chiro nhắc nhở:

“Mà nè em đừng có dẫn mấy em chân dài về đây nhé.”

“Chị ghen à?”

“Ghen cái đầu em ý! Chỉ là mấy cô ấy không coi trọng chị thôi. Đẳng nào mẹ cũng không cho người lạ vào nhà.”

“Sao chị không nói sớm! Em phải tìm cô ta tính sổ mới được.”

“Này, chị bảo em không dẫn đến chứ không bảo em tìm cô ta. Em mà đi gây chuyện nữa chết với chị.”

“Nhưng...”

“Thôi mau đi đi. Đừng quẩn chị chặt quá chị sắp ề rồi này.”

“Ha ha, ề cũng chẳng sao còn có em mà.”

“Đi nhanh.”

Chiro nhìn theo bóng em trai mình rồi mỉm cười. Hạnh phúc đôi khi đến với ta chỉ vì niềm vui chứ không phải vì tiền tài hay địa vị. Cô tự hào rằng mình có một gia đình ngọt ngào. Ngọt ngào tựa như một viên kẹo nhưng cô đâu biết rằng trong một viên kẹo ngọt ngào luôn ẩn dấu những đắng cay.

“Cuối cùng cũng dọn xong!” – Cô vui vẻ đứng dậy.

Cạch.

Cánh cửa mở ra một người đàn ông cầm chai rượu bước vào. Chiro thoáng sợ hãi sau đó định lui vào trong bếp.

“Mau mua rượu cho tao.”

“Nhưng con... con không có tiền.”

“Cái gì? Mà đang lừa tao à? Số tiền cái gia tộc đáng ghét của người phụ nữ đó trợ cấp đâu?”

“Không được! Nó dùng để đóng học phí.”

“Dám cãi ta hả?”

Hắn gào lên, cái cổ mảnh khảnh của Chiro liền bị nhấc lên.

“Có phải người đàn bà đó dạy mày chống lại tao đúng không?”

“Ba... bỏ con ra... khó thở quá!”

“Ba? Ha ha nhắm nhĩ! Mày vốn không phải con tao! Để tao nói ày nghe, mày vốn chẳng mang họ Royale này đâu, mày chỉ là một đứa trẻ bán thịt được người đàn bà đó nhặt được. Mày chỉ là một đứa con rơi thôi! Không khéo mày là con của người đàn bà đó với tình nhân của ả cũng nên!”

Chiro cổ gãy giữa đại não thiếu oxy trầm trọng khiến mặt cô đỏ bừng lên. Cộng thêm mấy lời nói của hắn khiến tim cô đau nhói.

Bộp.

Một cú đánh thẳng vào mặt James khiến hắn ngã xuống đất Chiro cũng được thả ra.

“Khụ... Khụ.”

Chiro ho sặc sụa, cô hít lấy không khí.

“Jendy!”

Hắn ta ngạc nhiên nhìn người con trai trước mặt mình.

“Cái này chỉ là cảnh cáo thôi. Tôi cấm ông động đến chị ấy!”

Jendy lạnh lùng lên tiếng rồi dìu cô vào phòng.

“Sao mày phải làm vậy?”

“Ý ông là gì?”

“Con bé không phải chị mày vì sao mày phải làm vậy? Trừ khi mày đã...”

“Không liên quan đến ông!”

Jendy không quay mặt lại vẫn tiếp tục bước đi. Cậu đưa Chiro vào phòng lấy thuốc bôi cho cô. Chiro liền rứt tay lại lắc đầu.

“Không cần đâu chị ổn.”

Nhưng Jendy vẫn một mực kéo tay cô ra và phát hiện ra rất nhiều vết bầm tím vì bị đánh đập. Cậu tức giận lên tiếng.

“Ông ấy đã đánh chị bao nhiêu lần?”

“Jendy, chị quen rồi mà.”

“Yuki, sao chị lại giấu em? Chị muốn bị đánh đến gãy xương mới nói với em sao? Em phải tìm ông ta.”

“Jendy! Ông ta là ba em đó!”

“Em không quan tâm!”

“Chị không sao hết. Em hứa với chị là không được nói ẹ nhớ chưa?”

“Yuki!”

“Hứa với chị!”

“Được rồi, em đồng ý. Nhưng ông ta còn động đến chị là em không tha đâu. Còn nữa, chuyện lúc này...”

“Không sao, chị quên rồi. Chị mãi là chị gái của em mà. Còn vết thương này không đau chút nào! Cảm ơn em.”

Chiro mỉm cười bước ra ngoài bỏ lại Jendy một mình. Lòng cậu lúc này đau nhói.

“Chị gái ư? Chị có biết là em đang đau không?”

12. Chương 12, Sora – Cô Bạn Mới

“Mẹ về rồi.”

Chiro mỉm cười rạng rỡ chạy ra đón bà.

“Ừ mà hôm nay có chiếu trực tiếp về buổi bốc thăm đó. Yuki mau mở lên đi.”

Chiro gạt đầu rồi mở tivi lên, đập vào mắt cô là khán đài rộng lớn với hàng ngàn học sinh ngồi ngay ngắn. Từ đằng xa một chiếc ô tô đi tới dừng lại trên thảm đỏ. Cửa xe bật mở, một người đàn ông trung niên bước ra đôi mắt xanh đục lóe sáng.

Thịch.

Cảm giác sợ hãi này là sao? Đôi mắt này cô đã gặp ở đâu rồi.

“Chúng ta cùng chào đón đức vua Robert – Stomwindy và hoàng tử Sky – Stomwindy.”

Người đàn ông vừa bước ra thì một bóng người bước theo sau. Là một chàng trai tầm 17, 18 tuổi. Mái tóc màu cà phê bay trong gió, đôi mắt xanh tựa bầu trời đẹp đẽ mà u buồn. Đó là...

“Bluesky.”

Một giọng nói đột nhiên vang lên trong đầu cô. Tại sao cô lại cảm thấy người này rất quen thuộc với cô? Một kí ức nào đó cô đã gặp anh ta. Ánh trăng? Tiếng đàn? Đôi mắt xanh? Chiếc vòng? Cả đầu Chiro quay mò mò những hình ảnh cứ liên tiếp hiện rồi lại mất đi.

“A A A A!”

Chiro hét lên. Đầu cô đau như búa bổ tim cũng đập nhanh hơn.

“Yuki, chị sao vậy?”

Nghe thấy tiếng hét của Chiro, Jendy liền chạy lại gần.

“Đầu chị đau lắm! Chị bị làm sao vậy này.”

“Mau mau đi lấy thuốc giảm đau nhanh lên!”

Anna quay sang nhìn Jendy sau đó lại gần xoa bóp cho cô. Cùng lúc đó tivi chợt vang lên giọng nói của Sky:

“Hai người được chọn năm nay là Yuki – Royale của trường sudoku và...”

Người được chọn là cô sao? Đừng đùa chứ! Sau đó Chiro ngất đi.

Lúc cô tỉnh dậy trời cũng đã xế chiều. Nghĩ đến việc xảy ra trưa nay cô liền bật dậy chạy ra phòng khách.

“Mẹ ơi con được chọn ư?”

“Con dậy rồi à? Ừ con được chọn rồi.”

Anna mỉm cười gật đầu. Cùng lúc đó Jendy xuất hiện sau lưng cô.

“Chị có biết là chị đang bệnh không hả?”

“Chỉ là đau đầu tí thôi mà em đừng làm quá. Sau này không có chị ở đây em phải tự học lấy nhé.”

“Ý chị là sao?”

“Thì chị ở kí túc xá mà!”

“Cái gì?!”

“Chủ nhật chị vẫn về nhà mà.”

“Có mỗi chủ nhật thì em không cần! Sao chị không ở đây luôn đi.”

Chiro thầm than nhìn cậu em trai của mình. Cả tối hôm đó cậu không nói với cô câu nào, xem ra cậu nhóc thật sự giận rồi.

Màn đêm buông xuống, Chiro ngược nhìn lên bầu trời. Ngày mai cô sẽ đến một ngôi trường mới với nhiều thứ xa lạ nên hồi hộp đến mất ngủ. Cô sờ nhẹ lên chiếc vòng xanh lam trên tay mình. Chiếc vòng này là một vật bất li thân của cô. Ở trong bóng tối nó luôn tỏa ra thứ ánh sáng màu đẹp để khiến lòng cô ấm áp. Mẹ cô từng nói đây chỉ là chiếc vòng bình thường mua ở chợ nhưng cô lại không nghĩ vậy.

“Yuki con chưa ngủ à?”

Bất chợt mẹ cô xuất hiện khiến Chiro hơi giật mình.

“Con sắp đi ngủ rồi mẹ cũng nghỉ sớm đi.”

“Con đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì ạ.”

“Yuki, mẹ không muốn con vào trường đó đâu.”

“Mẹ lo con bị cô lập à? Không sao đâu, con ổn mà.”

Anna lắc đầu tay nắm chặt lấy tay Chiro.

“Hứa với mẹ, hứa với mẹ tuyệt đối không được lại gần người của gia tộc Stomwindy. Con cũng không được tiết lộ về màu mắt thật của con.”

“Nhưng tại sao ạ?”

“Con không cần biết! Con chỉ cần làm theo ý mẹ thôi. Mẹ cũng chỉ vì muốn tốt cho con.”

“Đ... được ạ. Vậy mẹ đi ngủ sớm đi.”

Thấy thái độ kiên quyết của mẹ mình, Chiro bất đắc dĩ gật đầu.

“Con cũng vậy.”

Anna mỉm cười với cô rồi quay lưng đi. Đi được vài bước bà quay lại khước môi khẽ mấp máy:

“Xin lỗi công nương Sakura, nhưng trong mắt tôi những kẻ quý tộc ấy càng tốt với ta lại càng nguy hiểm, thậm chí chúng còn nguy hiểm hơn trái tim màu đỏ thẫm nữa.”

Sáng hôm sau Chiro dậy rất sớm, không phải vì hồi hộp mà vì giấc mơ. Đạo này những giấc mơ càng ngày càng rõ nét nhưng cô không tài nào nhìn thấy khuôn mặt của người trong giấc mơ. Tại sao vậy? Chiro liền lắc đầu cho tỉnh táo sau đó cô đeo kính áp tròng trang bị thêm một cặp kính cận to đùng. Chiro càng lớn càng xinh đẹp nhưng đó cũng là một tai họa cho cô, cô ghét bị những tên công tử bột theo đuổi vì thế cô luôn cố gắng che giấu vẻ đẹp của mình.

Chiro bước xuống nhà, Jendy lúc này đã nguôi giận tiếc nuối nhìn cô.

“Chị đi đây. Em ở nhà chăm sóc mẹ nhé.”

“Em biết rồi. Chị nhớ về nhà thường xuyên đấy! Đừng để thằng nào lại gần đấy.”

“Ừ, tạm biệt.”

“Ai bắt nạt chị hãy nói với em.”

Chiro không nói gì chỉ mỉm cười xách vali đi. Trong lúc chờ đợi xe bus cô liền đi dạo vài vòng. Lúc đi qua một hẻm nhỏ một giọng nói vang lên:

“Con kia đưa tiền đây!”

“Tôi không có!”

Bốp!

“Nói láo! Tao hỏi lại lần nữa.”

“Tôi không có!”

Bốp... Bốp...

“Đánh nó cho tao.”

Đến mức này cô không thể nhịn được nữa liền hét lên:

“Dừng tay!”

“Mày muốn gì?”

Tên đại ca hung dữ quay sang nhìn cô. Chiro nuốt nước bọt, cô tự rước họa rồi! Nhưng sau đó cô vẫn hùng hổ tiến về phía cô gái khê thì thầm:

“Mình đếm đến ba thì chạy nhé.” – Rồi cô quay sang mỉm cười với tên đại ca. – “Đại ca khóa quần chưa kéo kia! Một, hai, ba... chạy!”

Chiro liền nắm tay cô gái chạy xuyên qua đám người. Đi được một quãng cả hai liền dừng lại.

“Hộc... hộc, may quá!”

“Ừ... hộc hộc!”

Cô gái liền gạt đầu lau những giọt mồ hôi trên mặt. Sau đó cả hai phá lên cười vui vẻ. Lúc này cô mới để ý kĩ cô gái, cô ấy cũng tầm tuổi cô, mái tóc đen tết sang hai bên, đôi mắt màu lam to tròn ẩn dưới cặp kính. Chiro liền giật mình, đôi mắt này... mái tóc này... tất cả đều rất quen thuộc.

“Chào cậu, mình là Sora – Mayu còn cậu tên gì vậy?”

“Ồ... mình là Yuki – Royale.”

“Oa, cậu là cô gái năm năm liên tiếp đạt giải đó sao? Cậu cũng được chọn đến trường Stomwindy đúng không? Mình cũng vậy!”

Cô gái mỉm cười thân thiện. Đột nhiên một cơn đau dữ dội ập đến khiến cô choáng váng. Khung cảnh bỗng nhiên thay đổi, khắp nơi toàn là tuyết có hai cô bé đang đứng ở đó.

“Cậu thật hoàn hảo nha, vừa xinh đẹp lại học giỏi. Oa thật khâm phục! À quên tớ chưa giới thiệu tớ là Jiji – Ayamizu rất vui được gặp cậu.”

“Còn tôi thì không vui chút nào!”

“Tớ có thể gọi cậu là Chiro không? Xin lỗi, cậu là công nương đáng lẽ ra tớ không nên nói vậy.”

“Cậu thích ăn gì nhất? Tớ thích món trứng xào nhất vì nó vừa mềm vừa thơm. Còn nước uống thì sao nhỉ? Nè đợi tớ nữa!”

“Thật rắc rối!”

“Hả?”

“Cậu đừng có bám theo tôi nữa để tôi yên.”

“Yuki! Yuki!”

Giọng nói của Sora vang lên khiến cô giật mình trở lại thực tại. Sora lo lắng nhìn cô.

“Cậu không khỏe à?”

“Không, không có gì mà cậu vừa nói cậu cũng được chọn ư? Vậy chúng ta cùng đi nhé!”

“Ừm Yuki thật đáng yêu! Nếu bỏ kính ra chắc cậu sẽ rất xinh đẹp đấy!”

Sora vui vẻ cướp lấy kính của cô tay định chạm vào mặt cô thì Chiro giật lại kính.

“Cảm ơn cậu nhưng tớ quen đeo kính rồi!”

Cô cười trừ rồi đeo kính vào.

“Vậy chúng ta mau ra bến xe thôi.”

“À... ừ.”

Chiro mỉm cười nhìn Sora. Vậy là cô đã có một người bạn rồi không cần lo bị cô lập nữa.

Trường Stomwindy là ngôi trường có từ lâu đời dùng để đào tạo những nhân tài cho đất nước và các con em quý tộc. Ngôi trường chia thành bốn dãy chính, dãy 1 là khu dành cho học sinh từ sáu đến mười tuổi, dãy 2 là khu Bắc dạy các học sinh từ mười một đến mười lăm tuổi, dãy 3 là khu Đông dành cho học sinh từ mười sáu đến mười tám tuổi. Cuối cùng dãy 4 là kí túc xá được phân thành ba lớp, lớp thứ nhất dành cho học sinh bậc thăm và quý tộc cấp thấp, lớp thứ hai là quý tộc cấp cao và lớp thứ ba là quý tộc có họ hàng với gia tộc Stomwindy. Ngoài ra còn có dãy nhà ăn sau kí túc xá.

Sora bước vào phòng hiệu trưởng một lúc sau liền ra.

“Yuki mình về kí túc xá trước nhé!”

Sora vẫy tay rồi bước về kí túc xá. Chiro liền đẩy cửa bước vào. Trước mặt cô là một người đàn ông cao lớn đang vui đùa vào làm việc.

“Chào thầy em là Yuki – ale.”

Chiro lễ phép lên tiếng ông ta liền ngẩng đầu lên mặt đột nhiên biến sắc.

“Chiro!”

Chiro khẽ cau mày, đột nhiên lồng ngực của cô đau nhói nhưng sau đó cô liền trấn tĩnh lại.

“Thầy... thầy nói gì vậy? Em là Yuki – Royale.”

“À thầy xin lỗi, vì em giống một người bạn của thầy.” – Thầy hiệu trưởng mỉm cười. – “Em là học sinh bậc thăm đúng không? Vậy em sẽ học lớp 16B nhé. Em ở cùng phòng với Sora – Mayu.”

“Cảm ơn thầy vậy em đi trước.”

Chiro cúi đầu rồi đi ra ngoài. Harry nhìn theo Chiro rồi thở dài.

“Sao cô lại đến nơi nguy hiểm như thế này? Dù cô có thay đổi màu mắt cũng không qua mắt được ông ta đâu! Cô thật sự vẫn muốn đi theo con đường này ư?”

Chiro bước vào phòng 20, phòng rất rộng và có đủ mọi thứ.

“Oa đẹp quá!”

“Thế này còn bình thường đấy mấy người ở lớp quý tộc cấp cao và quý tộc có huyết thống với gia tộc Stomwindy còn đẹp hơn nhiều.”

Sora từ trong phòng tắm đi ra.

“Vậy à? À mà cậu có biết Chiro là ai không?”

“Cái gì?” – Sora tròn tròn mắt. – “Nè, cậu có bị sốt ở đâu không? Sao lại hỏi chuyện đấy? Cậu biết nếu ai nghe thấy sẽ rất nguy hiểm không?”

“Nguy hiểm đến thế ư? Cô gái đó là ai nhỉ?”

“Haizz, vậy tớ sẽ nói cho cậu. Nhưng tuyệt đối không được nói với ai nữa.”

“Ừm!”

“Được rồi, Chiro – Sakura là công nương của nước Violetsun, nước nằm kế bên vương quốc của chúng ta. Nghe nói cô ấy rất đẹp và bí ẩn. Bố mẹ cô ấy chính là thái tử và thái tử phi. Công nương Sakura rất thông minh cô ấy có thể học hết kiến thức Cấp B (tương đương cấp 2) chỉ trong một tháng.”

“Cô ấy hoàn hảo quá!”

“Nhưng cô ấy là trái tim màu đỏ thẫm đó!”

“Hả? Trái tim màu đỏ thẫm?”

Chiro giật mình hét lên. Trái tim cô bỗng nhói đau.

“Cậu be bé cái mồm thôi muốn đưa tớ đi ngắm diêm vương hay sao hả?”

“Xin lỗi.”

“Vớ lại cô ta còn mang màu mắt của một Traitor betrayer! Chính vì thế nhiều người kì thị màu mắt cô ấy.”

“Vậy sao? Đó là màu gì vậy?”

“Đó là màu...”

13. Chương 13, Là Ai Vậy?

“Sora, em quên lấy huy hiệu này.”

Đột nhiên cánh cửa bật mở cô hiệu phó bước vào đưa cho Sora hai cái huy hiệu hình chữ W.

“Vâng, em cảm ơn cô. Em sẽ xuống đó kí tên.” – Sora gật đầu rồi quay sang nhìn Chiro. – “Mình sẽ kể sau nha.”

“Ừ cậu đi đi.”

Cô mỉm cười gật đầu. Sora bước ra đến cửa liền dừng lại.

“Yuki...”

“Sao vậy?”

“Thế giới này không đơn giản giống như cậu nghĩ đâu. Nó luôn bị bao phủ bởi màu đen.”

“Vậy ư? Nếu thế thì tớ ước nó là màu hồng.”

“Cậu thật là...”

Sáng hôm sau, Chiro cùng Sora đi học. Do tối qua ngủ không quen giường nên Chiro ngủ không được ngon giấc.

“Yuki, cậu sao vậy?”

“À không chỉ là hôm qua mình hơi khó ngủ.”

“Trời ạ, cậu phải giữ gìn nhan sắc chứ!”

Sora bật cười trêu chọc.

“Nhan sắc á? Đây thì nhan sắc!”

Chiro cười ranh ma đuổi theo Sora. Rất nhanh sau đó cả hai đến lớp học, mọi ánh mắt đều dính chặt vào Chiro.

“Con nhỏ nào đây?”

“Hình như là Yuki – Royale và Sora – Mayu, hai học sinh ưu tú được chọn vào trường mình.”

“Trông giống một sách thật!”

“Hai đứa nhà quê chơi với nhau có khác.”

“Nhỏ tóc nâu cũng xinh đó chứ!”

“Ừ nếu bỏ kính ra chắc chẳng khác gì hoa khôi.”

“Con nhỏ Yuki đó á? Bình thường!”

“Phải, tầm thường!”

“Yuki, kệ họ chúng ta mau tìm chỗ ngồi đi.”

Sora đưa mắt nhìn Chiro như muốn nói “Hãy học cách quen với chuyện này đi!”

“Ừ”

Cô gật đầu bước xuống theo Sora đột nhiên một bàn chân thò ra ngang chân cô khiến Chiro mất đà ngã xuống đất và hàng loạt tiếng cười vang lên.

“Ha ha, ngã đau không em?”

“Lần sau nhớ cẩn thận đó không ngã hỏng nhan sắc nha.”

“Thật tội nghiệp, ha ha.”

“Các cậu thôi đi.”

Một giọng nói vang lên sau đó một cô gái bước đến gần Chiro mỉm cười.

“Cậu có sao không?”

“À, không sao.”

“Mau đứng dậy đi.”

Cô gái vẫn duy trì nụ cười trên môi đưa tay ra tỏ ý muốn đỡ cô. Chiro gật đầu cầm lấy tay cô gái. Một cô gái tốt bụng ở giữa bảy quý tộc kia quả là hiếm thấy, có lẽ cô gái này là một bông hoa sen đẹp. Nhưng đó chỉ là ý nghĩ nhất thời của cô vì Chiro vừa nắm lấy thì cô gái liền buông tay ra khiến cô mất đà ngã xuống lần nữa. Nụ cười hiền lành trên khuôn mặt cô ta liền biến mất thay vào đó là nụ cười chế giễu.

“Bạn à, phải chú ý chứ sao lại ngã thêm lần nữa?”

Rồi cả lớp cười theo cô ta. Lần đầu tiên Chiro cảm thấy lòng tự trọng của mình bị xúc phạm như vậy, cô nắm chặt tay cúi gầm mặt xuống.

“Quá quất!”

Sora tức giận hét lên rồi chạy đến phủ quần áo cho Chiro.

“Mày nói gì hả con kia? Ai quá quắt.

Cô ta trừng mắt nhìn Sora. Ngay lập tức cô liền lấy tay chỉ vào mặt cô gái.

“Tôi nói cô đó.”

“Mày nên biết thân biết phận của mình. Đừng quên mày chỉ là một con nhỏ được bốc trúng còn tao là Jan – Stomwindy, họ hàng xa của của đức vua Stomwindy.”

Cô ta nhếch mép cười khinh bỉ xô ngã Sora còn cố tình nhắm lên tay cô.

“Cô không xứng!”

Sora tức giận vùng dậy vung tay tát cô ta một cái.

“Mày... mày... đánh nó cho tao!”

Sau đó hơn chục người liền lại gần phía Sora.

“Sora!”

Chiro hét lên chạy ra ôm lấy cô, đỡ hộ Sora những cái đập. “Chuyện gì đang xảy ra vậy hả?”

Ông thầy đột nhiên bước vào khiến cả lớp giật mình. Ngay lập tức tất cả đều về đúng vị trí. Chiro liền đỡ Sora dậy, thật không ngờ dưới vẻ ngoài xinh đẹp của quý tộc kia lại là những kẻ hung hăng, bạo lực.

“Thầy ơi em bị bọn họ đánh.”

Jan ôm một bên má khóc lóc. Thấy vậy Sora lạnh lùng nhả ra một câu:

“Nước mắt cá sấu!”

“Hừ!” – Jan lườm cô rồi quay sang ông thầy giáo tiếp tục khóc. – “Hu hu thầy ơi em đau lắm!”

“Ai đã đánh nữ bá tước Jan – Stomwindy?”

“Thưa thầy, là...”

Sora định nhận tội thì Chiro chen ngang.

“Là em, là em thưa thầy.”

“Yuki, cậu đang làm gì vậy?”

“Đừng lo tớ ổn mà.”

“Nhưng...”

“Yuki – Royale, là em sao?”

Ông thầy nghi hoặc nhìn cô .

“Vâng, là em đã đánh cô ấy nhưng em vẫn có vài lời muốn nói. Vốn là cô ta đánh Sora trước, thầy nhìn xem so với vết thương trên mặt cô ta và vết thương trên mặt Sora thì ai nặng hơn? Mong thầy ý thức một tí, đừng vì phân biệt giai cấp mà trắng đen lẫn lộn.”

“Đủ rồi! Thầy thấy em là học sinh mới nên không phạt em nhưng không ngờ em lại dám đánh giá thầy. Royale, em mau về chỗ thầy sẽ phạt em trực nhật một tháng!”

Ông thầy khê toát mồ hôi trở về chỗ. Quả thật Chiro nói rất đúng, vì Jan có thân phận cao nhất ở trong lớp này nên không ai dám làm gì cô ta kể cả thầy giáo. Jan bị Chiro đá đều lòng càng thêm bức bối. Cô nhất định sẽ trả thù!

Tiết học nhanh chóng trôi qua, tất cả các học sinh đều ủa ra chỉ còn lại Chiro và Sora.

“Cậu có cần mình giúp không?”

“Không cần đâu, tớ có thể làm được cậu về trước đi.”

“VẬY TỚ VỀ TRƯỚC, CẬU NHỚ CẦN THẬN NHÉ!”

“Ừ.”

Nhìn theo bóng dáng Sora rời đi, Chiro liền bắt tay vào dọn dẹp. Ai nghĩ lớp học quý tộc lại như thế này chứ! Khi khắp nơi toàn là vỏ bánh bánh, vỏ kẹo phần sơn nước hoa thì đầy trong học bàn. Những tấm ảnh các chàng quý tộc đẹp trai nằm rải rác khắp nơi bị giành giật đến rách. Nhưng Chiro không quan tâm chỉ cố gắng hoàn thành công việc của mình.

Phải mất hai tiếng cô mới hoàn thành xong, lúc này trời đã xẩm tối, sân trường lại vắng tanh gây nên cảm giác lạnh sống lưng. Cô liền bước nhanh định về nhà thì một tiếng nhạc vang lên. Tiếng nhạc rất quen thuộc hình như cô nghe ở đâu rồi nhưng giờ trời đã tối cô phải về nhanh. Tiếc là cái chân phản chủ lại bước theo tiếng nhạc tiến về phòng âm nhạc. Đập vào mắt cô hình ảnh một dáng người ặc đồng phục của trường, chiếc cà vạt đã được tháo lỏng ra tạo nên một khung cảnh vô cùng đẹp. Chàng trai đang chăm chú đánh đàn violon dường như không nhận ra sự hiện diện của cô đôi mắt xanh lam đẹp mê hồn mà đầy buồn bã khiến Chiro không thể rời mắt.

Thịch... thịch.

Một cái gì đó đang loạn nhịp trong lồng ngực cô. Cảm giác này khiến cô trở nên lúng túng.

“Chiro!”

Một giọng nói vang lên khiến Chiro giật mình. Anh ấy đang gọi cô sao?

“Chiro!”

Giọng nói đó lại lần nữa vang lên khiến tim cô đập mạnh nhưng cô là Yuki không phải Chiro.

“Xin lỗi có lẽ anh đã nhầm, em là học sinh mới chuyển đến Yuki – Royale.”

Chiro cố gạt phăng cảm giác dấy lên trong lòng mình mỉm cười lên tiếng.

“Không đúng, em chính là Chiro. Anh còn định giấu ta ư?”

“Xin lỗi, nhưng em...”

“Nhìn ta đi, em thật sự không nhớ ta ư?”

Sky đau lòng nhìn cô gái trước mặt mình, linh cảm cậu mách bảo rằng đây chính là người con gái cậu đang cần tìm. Nhưng đập vào mắt cậu lại là đôi mắt xanh lơ chứ không phải màu lục bảo.

“Em là Yuki không phải Chiro.”

Sky thoáng thất vọng sau đó cậu đau đớn nhìn cô gái trước mặt khóe môi nở ra một nụ cười.

“VẬY Ư? CÓ LẼ TA NHẦM. XIN LỖI EM, ANH LÀ SKY À KHÔNG BLUESKY RẤT VUI ĐƯỢC GẶP EM.”

“Em cũng vậy, em là Yuki.”

“Em bị thương à?”

Sky nhìn những vết bầm tím trên tay Chiro rồi kéo cô lại gần mở cửa tủ lấy ra một hộp thuốc.

“Ồ, em...”

“Tiếng nhạc của ta làm phiền em à?”

“Không đâu, tiếng đàn của anh rất hay nhưng cũng rất buồn... Em nói sai gì sao?”

“Không, em nói rất đúng.” – Sky bật cười rồi đứng dậy. – “Xong rồi, lần sau em nhớ cẩn thận.”

“Vâng ạ, cảm ơn anh!”

Chiro gạt đầu rồi chạy đi ra ngoài biến mất trong màn đêm. Trong căn phòng giờ đây chỉ còn một mình Sky, nụ cười trên môi anh biến mất thay vào đó là đôi mắt buồn bã.

“Em không nhớ ra ta hay là cố tình không nhớ ra ta hả Chiro?”

Sky khẽ thì thầm nhìn thứ ánh sáng màu lam đang tỏa sáng trên tay Chiro.

Chiro nhanh chân trở về kí túc xá, đầu óc cô lúc này tràn ngập hình ảnh của người con trai đôi mắt màu xanh đó. Bỗng nhiên một hình ảnh mờ ảo xuất hiện.

“Xin lỗi đã làm phiền em sao?”

“Không.”

“VẬY À.”

“Hình như tay em bị thương.”

“Xin lỗi đã để em chờ lâu.”

“Tay em lạnh quá, em đứng ở ngoài bao lâu vậy?”

“Không biết!”

“Em sợ bóng tối sao?”

“...”

“Sau này không cần sợ bóng tối nữa. Xong rồi, lần sau đừng có để bản thân bị thương nữa.”

Nhưng Chiro nhanh chóng lấy lại tỉnh táo rồi trở về phòng.

“Cậu đi đâu giờ này mới về?”

“Xin lỗi tại lớp học bận quá!”

“Này, ai bôi thuốc cho cậu vậy?”

“Tự tự bôi.”

Chiro cười lấp liếm khiến Sora càng thêm nghi hoặc.

“Cậu nhớ cẩn thận với Jan đấy nhỏ đó không dễ dàng tha cho cậu đâu.”

Sora nghiêm túc lên tiếng rồi ột miếng thịt vào mồm.

“VẬY À.”

Chiro gật đầu bắt đầu cắt miếng thịt.

“Này Yuki, đôi lúc tớ lắm tưởng cậu là quý tộc đó. Cách ăn uống, dáng đi của cậu đều rất giống quý tộc.”

Chiro im lặng không lên tiếng, thật ra đây không phải lần đầu tiên mọi người nói thế. Từ bé đến giờ cô không thể bỏ được cách ăn uống này nhưng mẹ cô thì luôn mỉm cười nói rằng ăn uống sạch sẽ thì có gì phải bỏ.

“À quên, mẹ cậu cũng là quý tộc mà cậu được mẹ dạy đúng không?”

Thấy Chiro im lặng Sora liền mỉm cười cho qua chuyện.

“À... Ừ.”

“Thôi cậu đi tắm đi rồi đi ngủ mai còn lấy sức để chiến đấu với Jan đáng ghét.”

Chiro mỉm cười nhìn cô bạn thì chuông điện thoại reo lên.

“Alo.:

“Chị à, chị khỏe không?”

“Ừ, chị khỏe làm sao vậy?”

“Chẳng lẽ phải có việc gì thì mới được gọi cho chị?”

“Tổn tiền! Chị cúp máy đây!”

“Ấy đừng, thật ra em có chuyện mới nhờ chị.”

“Hỏi bài tập chứ gì?”

“Chị đúng là cao siêu nhưng em phải hỏi thăm chị đã. Chị em lâu ngày không gặp mà.”

“Hôm qua chị vừa đi.”

“Một ngày có 24 tiếng, 24 là số nhiều mà.”

“Chị cúp máy đây!”

“Ặc, chị có khỏe không?”

“Ừ, khỏe.”

“Ăn cơm đầy đủ không?”

“Ừ, đủ.”

“Ngủ đủ giấc không?”

“Ừ, có.”

“Có ai bắt nạt chị không?”

“Ồ, không.”

“Vậy là em an tâm rồi, chào chị.”

Jendy mỉm cười rồi cúp máy. “

“Ừa tưởng em muốn hỏi bài tập mà?”

“Em trai cậu à?”

Sora ngược lên nhìn Chiro.

“À ừ, nó nghịch lắm.”

“Cậ thật tuyệt khi có một đứa em trai còn mình thì mồ cô từ nhỏ.”

“Xin lỗi cậu.”

“Không sao, mình rất vui vì có người bạn như cậu. Mà đây là gì vậy?”

Sora tò mò chỉ vào chiếc vòng trên cổ Chiro.

“Mình không biết, mình bị mất trí nhớ khi tỉnh lại thì nó đã ở bên mình rồi.”

“Cậu bị mất trí nhớ lúc mấy tuổi?”

“Chín tuổi à không mẹ nói là lúc ấy mình vừa tròn mười tuổi.”

“Vậy à, cậu mau đi tắm đi.”

“Ừ.”

Chiro gật đầu bước vào phòng tắm.

Ngày hôm sau giờ học trôi qua một cách yên bình. Buổi trưa, Sora liền đưa Chiro xuống canteen. Căn tin rất rộng gồm có bốn quầy bán thức ăn cho bốn giai cấp A – dành cho những người thuộc dòng dõi hoàng gia, B – dành cho quý tộc cấp cao, C – dành cho quý tộc cấp thấp hơn và các thầy cô và D – dành cho học sinh rút thăm và người làm ở đây.

“Phân biệt đối xử!”

Chiro bắt đầu lên tiếng.

“Kệ đi, mau ăn rồi vào lớp.”

Sora cười trừ rồi đi lấy đồ ăn cùng Chiro. Khi lấy xong đồ ăn, đang định rời khỏi nơi đông người này thì một bàn tay đẩy ngã Chiro. Cả người cô ngã về phía trước và vào một cô gái.

“A!”

14. Chương 14, Maria? Tôi Không Quen

“Trời ạ, bộ váy mới của tôi!”

“Thôi chết, đừng phải tiểu thư rồi!”

Chiro thầm than định đứng dậy chuồn êm.

“Ê, cô đứng lại đó!” – Một cánh tay liền giữ cô lại khiến Chiro giật mình.

Cả căn phòng bỗng vang lên tiếng xì xào.

“Là học sinh bốc thăm đó!”

“Tôi nghiệp, đừng ai không đừng lại đừng đứng đại tiểu thư nhà công tước Piper.”

“Số xui rồi!”

“Chắc sắp xem án mạng rồi!”

“Hắc tôi đang ăn cơm đó! Không muốn ngắm hình ảnh kinh dị đâu!”

“Tôi đang hỏi cô ta không hỏi mấy người!”

Maria liền bắn ánh mắt sắc lạnh về phía đám người đang bàn tán to nhỏ ở đằng kia. Ngay lập tức tất cả tản ra coi như chưa có chuyện gì.

“Yuki!”

Sora định chạy lại gần thì nhận được ánh mắt cảnh cáo của cô bạn liền đứng im một chỗ. Chiro hít một hơi thật sâu ngược mắt lên nhìn Maria.

“Được rồi, cậu muốn tôi làm cái gì?”

Maria định đánh kẻ đã làm đổ thức ăn lên người mình nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt Chiro mặt cô liền tái lại. Cô liền kéo Chiro ra ngoài.

“Ngày cậu đưa tôi đi đâu đấy?”

Chiro ngạc nhiên giật tay lại nhìn Maria đầy nghi hoặc. Không phải cô ta định kéo cô đi xử bắn đấy chứ?

“Chiro, sao cậu lại ở đây? Cậu biết nơi này rất nguy hiểm không? Cậu có biết là lúc cậu mất tích tôi đã lo lắng như thế nào không? Tôi biết cậu không sao mà! Nhjng khoan, mắt của cậu... tại sao lại...”

“Ồ, cậu là ai? Tôi không biết!”

“Sáu năm trước, trong buổi dạ tiệc cậu cũng va vào tôi như vậy. Và cũng không xin lỗi tôi, lẽ nào cậu đã quên mất cô bé sáu năm trước?”

Maria hướng đôi mắt về phía Chiro như cầu xin cô nhớ ra cuộc gặp gỡ sáu năm trước.

“Xin lỗi, tôi chưa gặp cậu bao giờ.”

Chiro thấp giọng lên tiếng.

“Không thể nào, Mình là Maria này! Sao cậu có thể quên được!”

“Maria? Tôi không quen!”

“Sao cậu có thể vô tâm như vậy! Nghe tin cậu mất tích tôi đã rất buồn. Bây giờ thì cậu lại không nhớ ra tôi là cậu cố tình hay vô tình vậy, Chiro?”

“Xin lỗi, tôi không phải Chiro, tôi là Yuki, Yuki – Royale.”

“Cậu thật sự không nhớ gì ư?”

Maria buông thông tay xuống. Lẽ nào là như vậy cơ chứ?

“Xin lỗi...”

“Vậy cậu nói là mình sẽ đền bù?”

Maria hăng giọng lấy lại hình tượng.

“À... ừ.”

“Hãy đi đến quầy A mua cho tôi hai miếng xúc xích và một cốc sinh tố mang lên tầng 8 phòng 316. Đây là thẻ quầy A.”

Maria đưa một tấm thẻ cho cô rồi rời đi. Cô ấy không xử cô ư?

“Thôi kệ, con như số mình may.”

Chiro lẩm bẩm rồi bỏ đi.

Maria nhìn theo bóng Chiro khẽ cười chua xót.

“Có lẽ mình đã nhầm! Làm sao cậu ấy có thể sống lại được cơ chứ! Mình ngốc thật!”

Tách... tách...

Những giọt nước mắt đua nhau rơi xuống thấm vào những chiếc lá phong đỏ càng làm cho đáng vẻ người con gái thêm cô độc.

Chiro quay lại canteen, mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào cô.

“Yuki!”

Sora ngạc nhiên vỗ vai Chiro.

“Sao vậy?”

“Cậu chưa chết à?”

Cốp.

Chiro liền ban tặng cho cô bạn một cái cốc trời đánh.

“Cậu muốn tớ chết chứ gì?”

“À, không hì hì.”

“Vậy còn hỏi thế! Mà sao ai cũng nhìn tớ vậy?”

“Đơn giản thôi vì cậu là một trong số ít người được Maria tha cho.”

“Là sao?”

“Để tớ kể cho!”

Sora kéo Chiro ngồi xuống rồi liếc nhìn xung quanh.

“Kể đi, sao cứ như ăn trộm thế!”

“Chắc, cậu không hiểu đâu, xung quanh đây nhiều tai mắt của Maria lắm. Cô ấy mà nghe chúng ta nói gì thế nào cũng bị xử bắn cho xem.”

“Được rồi, được rồi cậu mau kể đi.”

“Maria là con gái của công tước Jony – Piper. Cô ấy là con cả vừa xinh đẹp vừa giỏi giang lại được hứa hôn với một trong hai vị hoàng tử của quốc vương Stomwindy vì thế cô ấy được đặc cách học lớp A dù không có cùng huyết thống với gia tộc.”

“Chà cô ấy sướng thật!”

“Nhưng tiểu thư như cô ấy đương nhiên là rất kiêu ngạo rồi, ai động vào cô ấy coi như gặp diêm vương đi là vừa.”

“Cô ấy giết người à?”

“Vớ vẩn, còn tệ hơn giết người ý! Cô ấy thì chỉ đánh người thôi nhưng em gái cô ấy thì không như vậy.”

“Em gái?”

“Ừ, là Meri – Piper, con bé mới 15 tuổi nhưng rất chảnh chọe, đáng ghét hay đánh người, được cái là nó rất yêu chị nó. Con bé rất giả tạo! Trước mặt mấy tên quý tộc luôn tỏ ra hiền dịu đặc biệt là hoàng tử Sky ý.”

“Bluesky ư?”

Chiro ngạc nhiên, trái tim cô khẽ nhói đau.

“Bluesky nào?”

“À, không có gì. Cậu kể tiếp đi.”

“Meri thường xuyên hành hạ người khác bằng cách lấy roi quất lên nhưng mà cây roi này rất đặc biệt đánh chỉ đau không hề chảy máu. Sau 5 tiếng đồng hồ thì vết thương sẽ rách ra máu tuôn ra không thể ngừng lại.”

“Trời ạ.”

“An tâm nó không giết được người đâu. Nhưng rất lợi hại đúng không? Đương nhiên rồi vì nó do nhị hoàng tử sáng chế ra mà. Nhị hoàng tử đã tạo ra ba món đồ vô cùng lợi hại là một chiếc roi làm rách vết thương, một khẩu súng có thể phóng ra độc dược, chỉ cần đạn cắm vào cơ thể đảm bảo chất độc sẽ lan ra khiến người đó đau đớn vô cùng cuối cùng là chết. Còn cái cuối thì tớ chịu.”

“Chà nhị hoàng tử giỏi thật. Cậu biết nhiều ghê.”

“Tớ thu thập tin tức giỏi lắm đó!”

“À, cậu về lớp trước đi. Tớ có việc rồi.”

“Này cậu đi đâu vậy? Sắp vào lớp rồi.”

“Không sao đâu, tớ sẽ tới liền.”

Sau khi dạo dò Sora cô liền ra quầy A mua những thứ Maria cần.

“Cô là Yuki?”

Một giọng nói vang lên khiến Chiro giật mình. Một cô gái nhú mày nhìn cô, trông cô ta khá giống Maria nhưng màu mắt đậm hơn khuôn mặt thì son phấn hàng tấn.

“Cô là ai?”

“Con nhỏ này chán sống rồi.”

Giọng nói chảnh không thể chảnh hơn của Jan vang lên.

“Vừa lúc này cô đụng phải Maria đúng không?”

Cô gái đó liền phóng tia lửa về phía cô khiến Chiro rùng mình. Sao hôm nay cô xui quá vậy? Hết người này lại đến người kia gây khó dễ cho cô vậy?

“Cô muốn gì?”

“Giống hạ đẳng như cô được quyền thách thức ư? Cô vốn không phải quý tộc chỉ là lũ dân đen bẩn thỉu. Tốt nhất tôi mong cô mau rời khỏi nơi này, cô không thuộc về nơi này. Nếu cô nộp xin thôi học ở đây thì chuyện của Maria tôi sẽ bỏ qua!”

“Không!”

“Cái gì cơ?”

“Hạ đẳng? Bẩn thỉu ư? Các người nghĩ các người trong sạch lắm nhỉ? Tôi không phải quý tộc nhưng tôi có lòng tự trọng hơn quý tộc các người!”

Chiro tức giận liền lấy cốc sinh tố hất vào mặt Meri.

“Trời ạ, con nhỏ này điên rồi!”

Jan trợn tròn mắt, Meri nghiêng răng nắm lấy cổ áo Chiro.

“Cô biết mình vừa làm gì không?”

Đôi mắt Meri rực lửa, con bé liền đẩy Chiro về phía một bàn ăn. Bị va đập mạnh khiến toàn thân cô đau nhói.

“Mau liếm sạch chỗ này!”

“Không!”

Bóp... Bóp...

Meri liền đánh Chiro hai cái khiến hai má cô sưng lên.

“Đừng tưởng vào được trường này là mày giỏi!”

Meri nắm lấy cổ áo Chiro hét lên.

“Cô cũng đừng tưởng cô là quý tộc có thể ức hiếp tôi.”

Chiro lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt con bé khiến Meri giật mình. Tại sao một con bé dân thường lại có khí chất vương giả khiến người khác run sợ như vậy? Cô ta có một khí thế cao ngạo dù che giấu thể nào cũng khiến cho người khác sợ.

“Hôm nay tao không muốn dùng đến roi vì mày sẽ làm bẩn nó nhưng mày cũng đừng mong bản thân mình lành lặn.”

Meri kéo Chiro đứng dậy khoe môi cong lên một nụ cười nguy hiểm sau đó đẩy mạnh Chiro về phía đồng bát đĩa. Chiro nhắm mắt chuẩn bị hứng chịu cơn đau. Thế gian đúng là bất công, sao có những kẻ lấy cái chết của người khác ra làm trò vui cơ chứ!

Trong khi Chiro đang chuẩn bị sẵn tinh thần bị đồng bát đĩa đâm vào thì một vòng tay ấm áp ôm lấy cô. Mùi thơm quen thuộc phảng phất khiến Chiro cảm thấy yên lòng.

Rầm.

Cả đồng bát đĩa đổ xuống nhưng không cái nào trúng vào cô. Chiro ngạc nhiên mở mắt ra.

“Bluesky?”

“Em không sao chứ?”

Sky mỉm cười nhẹ nhàng lên tiếng. Chiro liền lắc đầu mắt vẫn nhìn chằm chằm vào anh.

“Anh Sky.”

Meri sợ hãi nhìn người con trai trước mặt mình.

“Meri, anh sẽ giải quyết em sau!”

“Em... cái này...”

Nhưng Sky dường như không thèm để ý, bế Chiro bỏ đi.

“Meri, có sao không? Meri?”

Jan khẽ lay người Meri.

“Yuki – Royale!”

Con bé rít lên đôi mắt tràn đầy hận thù.

Sky bế Chiro xuống phòng y tế. Anh đặt cô xuống giường rồi mở tủ lấy hộp bông băng, xoa lên những vết bầm tím trên mặt và tay của cô.

“Tại sao em lúc nào cũng khiến người khác phải lo lắng vậy? Em hôm qua bị thương, hôm nay lại bị thương lần nữa. Em không thể bình yên được một ngày được sao?”

“Em... xin lỗi.”

“Haizz, đừng có suy nghĩ nhiều quá.”

“ ... ”

Chiro không trả lời mắt chỉ đăm đăm nhìn ra ngoài cửa sổ. Những chiếc lá phong rơi ngày một nhiều.

“Sắp đến mùa đông rồi!”

“Đúng vậy.”

“Mùa đông là mùa em thích đúng không?”

“Ồ, sao anh biết!”

“Đoán!”

“Không tin!”

Chiro phì cười khẽ xua tay khiến chiếc vòng màu lam lộ ra trước mặt Sky.

“Chiro!”

“Em đã bảo em không phải cô gái mang tên Chiro đó mà, em là Yuki.”

“Đừng nói dối anh nữa, em mau thừa nhận đi.”

“Em nói thật, em là Yuki! Sao ai cũng nhầm em với Chiro vậy? Em là em, Chiro là Chiro cả hai người đều thuộc hai thế giới khác nhau!”

“Vậy cái này là gì?”

Sky nắm lấy tay Chiro để lộ ra chiếc vòng màu xanh.

“Là quà của mẹ em. Anh đừng nói nữa!”

Chiro tức giận giựt tay lại. Cô ghét bị người khác hiểu lầm, cô ghét bị biến thành cái bóng của người khác. Đột nhiên khuôn mặt Sky hơi tái lại khiến Chiro chú ý.

“Anh sao vậy?”

Chiro lo lắng đỡ Sky ngồi xuống thì thấy máu đã thấm đẫm chiếc áo sơ mi.

“Anh ổn mà!”

Anh khẽ cười an ủi Chiro nhưng càng khiến cho cô lo lắng hơn. Cô liền vén tay áo anh lên để lộ ra một vết cắt dài.

“Sao anh không nói với em?”

“Vết thương cũng không nặng lắm mà.”

“Bluesky đúng là đồ ngốc!”

“Anh là thiên tài ở nơi này đó!”

Chiro hừ lạnh rồi bắt đầu băng bó vết thương cho anh.

“Em nghỉ ngơi đi, ta có việc rồi!”

Sau khi băng bó xong, Sky liền ấn Chiro xuống giường rồi bỏ đi ra ngoài.

Chiro nhìn theo Sky sau đó cơn buồn ngủ kéo đến khiến mắt cô díp lại.

“Ngủ đã quá!”

Chiro vươn hai vai nhìn đồng hồ. Đã năm giờ chiều rồi ư? Thôi chết đồ ăn của Maria!

Cô vội vàng bước xuống canteen mua lại đồ ăn sau đó chạy một mạch lên lầu 8 mà quên mất rằng có thang máy. Chiro mở cửa phòng liền thấy Maria đang ngồi trên ghế khuôn mặt tái lại vì đói.

“Xin lỗi tôi gặp chút chuyện.”

Chiro vội vã giải thích chỉ sợ Maria sẽ tức giận ném cô cho Meri xử lí.

“Đừng hiểu lầm, không phải tôi đang chờ cậu mang đồ ăn đến đâu!”

Maria cầm lấy túi đồ ăn bước vào trong khoé môi bất giác cong lên. Cô đã nghĩ Chiro sẽ không tới nhưng vẫn hi vọng chờ và cuối cùng cô ấy cũng tới. Chiro nhìn biểu hiện của Maria khẽ thở dài rồi bước ra ngoài.

Ở một nơi khác, trong căn phòng lạnh lẽo một người đàn ông đang ngồi trên ghế uống rượu.

“Con bé còn sống!”

“Làm sao người có thể chắc chắn? Cô gái đó đã chết rồi!”

“Ta có cách khiến con bé xuất hiện!”

“Ý người là gì?”

Chàng trai khẽ nhú mày đôi mắt thoáng sợ hãi sau đó khôi phục lại vẻ bình thường. Chẳng lẽ ông ta đã biết gì đó?

15. Chương 15, Mơ Hồ

“Yuki, nghe tin gì chưa?”

Sora vui vẻ chạy vào phòng.

“Hử?”

“Meri bị đình chỉ học một tháng đó!”

“VẬY À.”

Chiro khẽ gật đầu, chẳng lẽ do Bluesky đã làm ư?

“Meri, cô định xử lí con bé đó như thế nào? Nó được anh Sky bảo vệ”

Jan đập mạnh tay xuống bàn.

“Đúng đó, con bé đúng loại giả tạo, cố ra vẻ đáng thương để thu hút người khác.”

Bella, một trong những kẻ thích nịnh nọt lên tiếng.

“Meri, cô có ý kiến gì không?”

“Đương nhiên là có, nhưng phải chờ thời cơ, con bé đó phải trả giá đắt vì đã hạ nhục Meri này.”

Meri cười đầy bí ẩn đôi mắt lóe lên tia sắc.

“Ý cô là?”

“Là như thế này...”

Meri mỉm cười thì thầm. Bên kia bức tường một cô gái đang đứng dựa lưng vào tường, đôi mắt đỏ nhạt ánh lên tia buồn bã. Sky bảo vệ Chiro ư? Trái tim cô khẽ nhói đau. Cô ngước mắt lên trời khẽ nói:

“Mẹ ơi con phải làm sao đây? Con lại ghen ghét với cậu ấy rồi!”

Tách... tách...

Cô đang khóc, là vì Sky hay... Chiro?

Những chiếc lá cuối cùng đã rơi xuống. Những bông tuyết dần xuất hiện trên bầu trời. Chiro khẽ mở cửa sổ đưa tay hứng những bông tuyết. Cô đến trường này hơn một tháng rồi. Tuy dạo này không gặp Sky nhưng cô cũng không bị ai làm phiền nhưng có Sora mà cô có thể bám trụ ở nơi đây.

“Này nghĩ gì vậy?”

“À, không có gì.”

“Cậu thật là, mau đóng cửa lại không lạnh.”

Sora bĩu môi rồi đóng cửa sổ lại.

“Ừ, cảm ơn.”

“Mà cậu giỏi thật đó được hoàng tử Sky cứu, hai người quen nhau từ bao giờ vậy?”

“Quen gì đâu! Anh ấy thấy tớ gặp nguy hiểm nên giúp mà thôi, cậu đừng nghĩ linh tinh. Cậu biết lúc ấy tớ bị thương đây mình còn suýt bị quét sân vì tội cúp tiết không hả?”

“Đời không như là mơ mà! Nhưng nghĩ đến cảnh Yuki bị quái vật Meri tấn công sau đó được hoàng tử Sky cứu. Ôi lãng mạn quá!”

“Lãng mạn gì chứ? Lãng xẹt thì có!”

“Cậu không để tớ mơ mộng một tí à?” – Sora lườm cô bạn một cái rồi đột nhiên quay sang hỏi. – “Mà hôm nay cậu không về nhà à?”

“Không, cả nhà tớ đều có việc bận rồi. Còn Sora?”

“Có nhà đâu mà về, cái cô nhi viện chán ngắt. Tớ ở đây chơi với Yuki cơ.”

“Một cậu thật đó.”

“Mà hôm nay có tuyết đó.”

“Cậu có nghĩ giống tớ không?”

“Chơi ném tuyết thôi.”

Rồi cả hai chạy ra ngoài chơi ném tuyết. Sau đó liền làm người tuyết cuối cùng do mệt quá liền nằm xuống đóng tuyết luôn.

“Hôm nay vui quá!”

“Ừ!”

Chiro gật đầu. Nhưng rồi cô khẽ khựng lại, tình cảnh này hình như cô đã gặp ở đâu đó rồi.

“Chiro, ra ngoài ném tuyết đi!”

“Chiro nặn người tuyết đi!”

“Chiro, cà rốt phải ở trên mũi cơ mà.”

“Cậu đôi lúc cũng ngố ghê!”

“Yuki sao vậy?”

Giọng nói của Sora vang lên khiến cô giật mình liền lắc đầu.

“Tớ không sao đâu!”

“Tớ mệt rồi, về thôi.”

“Cậu về trước đi, tớ muốn đi dạo một lát.”

“Vậy tớ về trước nhé! Đừng đi quá xa đó!”

Sora nhắc nhở Chiro vài câu rồi bước về phòng. Chiro một mình đi dạo xung quanh bất giác đứng lại nhìn những bông tuyết.

“Tuyết thật đẹp nhưng lại dễ bị vấy bẩn, tuy vậy dù bị vấy bẩn thì tuyết vẫn giữ được vẻ thanh khiết của mình!”

“Thầy?!”

Chiro ngạc nhiên nhìn Harry. Ông mỉm cười lên tiếng:

“Xin lỗi đã phá hỏng cuộc đi dạo của em nhé. Thấy đang đến khu Bắc nên tiện đi cùng em luôn.”

“Không sao đâu ạ, thầy nói rất đúng tuyết dễ vấy bẩn nhưng tuyết vẫn mãi là tuyết mà thôi.”

Chiro khẽ nói tay đưa ra hứng những bông tuyết.

“Có một cô bé chín tuổi cũng đã nói với tôi như vậy.” – Harry nhìn vào màn tuyết trắng xóa rồi nói tiếp. – “Em có ước mơ không?”

“Đương nhiên là có rồi ạ. Bản thân mỗi người đều có ước mơ thầm kín dù nó có thành sự thật hay không.”

“Vậy ước mơ của em là gì?”

“Em...” – Chiro hơi ngạc nhiên trong đầu đột nhiên nghĩ đến hai từ trả thù nhưng cô liền lắc đầu cho tỉnh táo lại. – “Em có rất nhiều ước mơ.”

“Vậy trả thù có nằm trong số đó không?”

“Ồ, em...”

“Đến nơi rồi, tạm biệt em!” – Bước đi được vài bước Harry liền dừng lại rồi mỉm cười. – “Em thật sự giống mẹ.”

“Thầy biết mẹ mình ư?”

Chiro ngạc nhiên nhưng rồi cũng bước đi. Do mãi suy nghĩ cô đi đến chỗ nào cô cũng chẳng biết.

“Có lẽ mình đi hơi xa rồi mau về thôi.”

Chiro định quay về thì một tiếng động vang lên.

Meo... meo.

Một con mèo bị mắc kẹt trong tuyết ư? Chiro liền kéo con mèo ra khỏi đồng tuyết. Con mèo trông rất đẹp, bộ lông màu trắng tinh tủa như những bông tuyết đôi mắt màu rubi xinh đẹp nhưng cũng rất xa cách.

“Sao mày lại ở đây?”

Chiro ngạc nhiên lấy chiếc khăn len bọc cho con mèo. Do cảm nhận được hơi ấm nó liền rúc sâu vào và cũng không đề phòng với Chiro nữa.

“Nhà mày ở đâu? Mày không có nhà à?”

“Meo.”

Con mèo kêu liên thay cho câu trả lời.

“Vậy mày tên gì? Tao có thể gọi mày là Namida không?”

Chiro mỉm cười vuốt ve bộ lông của nó. Con mèo đang nằm trong lòng Chiro bỗng giật mình lông dựng đứng.

“Sao vậy?”

Bốp.

Một chiếc gậy liền đập vào gáy cô khiến Chiro mất dần ý thức rồi ngất đi.

Namida liền lại gần chỗ Chiro dụi dụi đầu cổ đánh thức cô.

“Dùng một con mèo để nhử nó, đúng là đơn giản.”

Meri bật cười lại gần Chiro.

Thấy kẻ lạ con mèo liền xù lông lên phát ra tiếng kêu đầy đe dọa.

“Con mèo này bị bệnh à?”

Jan túm lấy Namida giơ lên trước mặt.

Xoẹt.

Một bên má cô ta bị con mèo cào trúng. Jan tức giận ném nó đập vào một gốc cây.

“Con mèo đáng ghét!”

“Kệ loại động vật ngu xuẩn đấy đi! Ta mau đi thôi.”

Bóng ba người liền biến mất từ sau gốc cây một cô gái đi ra. Cô im lặng đôi mắt đỏ nhạt ánh lên tia buồn bã. Sau đó cô liền quay lưng bỏ đi.

“Chiro, xin lỗi!”

“Chiro...”

“Sao vậy mẹ?”

“Hoa anh đào lại nở rồi. Con hiểu ý nghĩa của chúng không?”

“...”

“Mỗi khi con hạnh phúc cánh hoa sẽ rơi thật nhiều.”

“Vậy tất cả đều hạnh phúc thì những cánh hoa sẽ rơi nhiều hơn nữa?”

“Đúng đó, vì vậy con phải vui lên.”

Rào.

Một cảm giác lạnh giá khiến Chiro dần tỉnh giấc.

“Me... ri?”

Chiro khó nhọc lên tiếng. Cả người cô lúc này tê buốt vì đông nước lạnh còn đầu thì cứ ong ong.

“Sao? Tưởng mày chết rồi cơ đấy! Xem ra mạng mày cũng dai thật.”

“Sao tôi lại ở đây? Cô muốn gì?”

“Muốn gì ư? Tao muốn mày phải sống đỡ chết đỡ đấy! Vì mày mà tao mất mặt trước anh Sky.”

“Ha ha thì ra là đánh ghen.”

Chiro mỉm cười đầy chế giễu. Meri liền vùng tay tát cô một cái rồi hét lên:

“Mày nói cái gì cơ?”

“Tôi nói cô đánh ghen! Bản thân cô vốn sợ yếu thế hơn tôi nên mới làm như vậy.”

Bốp. Một cú đánh nữa giáng xuống mặt cô.

“Im đi, sắp chết rồi còn không thấy sợ. Tao vốn chỉ cảnh cáo mày nhưng không ngờ mày còn mạnh miệng.”

Meri tức giận rút ra một cây roi màu đen rồi quất roi vào người Chiro. Những đòn roi liên tục hạ xuống thân thể nhỏ bé của cô, mỗi lần đánh như có loại axit nào đó ăn mòn da cô. Một cảm giác đau đớn khiến người khác muốn ngất đi nhưng Chiro vẫn cắn răng chịu đựng.

“Sao? Đau lắm hả? Chỉ cần tránh xa anh Sky và làm người hầu cho tao thì mày sẽ được bình yên.”

“Xin lỗi, tôi... không làm được!”

“Đáng ghét! Đánh nó đi!”

Ngay lập tức Jan và Bella lại gần không ngừng dùng chân đánh cô liên tiếp. Chiro đau đến nước mắt tuôn ra trên nền tuyết trắng tinh khôi. Nhưng cô sẽ không cầu xin bọn họ, sẽ không bao giờ cầu xin họ.

“Đủ rồi mau đi thôi.”

Bây giờ chỉ còn một mình Chiro, cả người cô đau nhức không thể cử động được, lúc này cô mong người đó sẽ đến giúp cô.

“Blue... Sky.”

Namida tỉnh dậy trong trạng thái toàn thân đau nhức. Nó chậm rãi nhìn xung quanh cố tìm bóng dáng của Chiro nhưng không thấy. Nó biết lúc này nó cần phải nhờ người giúp nhưng trời đã tối chắc chắn sẽ không có ai ở đây. Chợt có một bóng người đang ngủ dưới gốc cây. Nó liền tiến lại gần.

“Meo... meo.”

Đột nhiên đôi mắt người đó mở ra nhìn chằm chằm vào Namida. Nó sợ hãi khẽ lùi lại, đôi mắt màu bạc của kẻ đối diện rất đáng sợ! Nhưng nghĩ đến Chiro nó lại gần khước khước chân nhưng chàng trai không nói gì chỉ đứng dậy bỏ đi để lại một mình Namida đang ngu ngơ.

Bong... Bong từng hồi chuông lạnh lẽo vang lên. Đã rất muộn rồi, thời tiết cũng lạnh lẽo hơn. Vết thương bắt đầu rách ra máu tuôn không ngừng. Tuyết có mùi sao? Sao cô ngửi thấy mùi máu? Tuyết màu trắng sao? Sao cô lại nhìn thấy màu đỏ? Mí mắt Chiro nặng trĩu, cô buồn ngủ quá! Đột nhiên có người bước lại gần phía cô nhưng do quá mệt mỏi cô liền thiếp đi thứ duy nhất cô nhìn thấy là đôi mắt màu bạc đầy cô đơn rồi tất cả tối lại.

16. Chương 16, Đôi Mắt Màu Bạc

Kin hướng mắt nhìn cô gái đang ngất ở giữa nền tuyết, máu chảy không ngừng, cậu liền bước lại gần bỏ vào miệng cô một viên thuốc màu trắng sau đó mang cô đi.

“Chiro... Chiro...”

“Ai vậy?”

Chiro ngạc nhiên nhìn xung quanh, khắp nơi đều bao phủ một màu trắng toát.

“Chiro... Chiro...”

Giọng nói ấy vẫn cứ vang lên. Một giọng nói vừa quen thuộc lại vừa ấm áp.

“Mẹ ơi sao ai cũng ghét Chiro vậy?”

Bất chợt khung cảnh hiện ra một đứa trẻ năm tuổi đang ngồi dưới gốc cây anh đào khóc nức nở.

“Chiro, đừng khóc nữa, bọn họ không yêu con thì vẫn còn mẹ yêu con mà.”

Một người phụ nữ khẽ vuốt tóc cô bé. Chiro nhủ mày, tại sao cô không thể nhìn thấy mặt người phụ nữ này? Vì sao tim cô lại đau đến vậy?

“Có phải do màu mắt của Chiro đúng không? Con căm ghét màu mắt này! Nó làm con bị mọi người ghét bỏ. Nó là màu mắt xấu xí nhất!”

“Vậy ư? Nhưng mẹ lại nghĩ nó là màu mắt đẹp nhất đó!”

“Mẹ, mẹ đừng nói dối nữa! Có phải mẹ căm ghét màu mắt của Chiro như những người khác không? Có phải mẹ cũng ghét Chiro như những người đúng không?”

Cô bé tức giận vùng dậy khuôn mặt tèm nhem nước mắt. Người phụ nữ lại mỉm cười đặt tay lên trái tim cô bé.

“Con nghe này, có phải tim con đang đập đúng không?”

“Là sao?”

“Tim con cũng đập tim mẹ cũng đập, chúng ta cùng chung một nhịp đập vì sao mẹ phải ghét con? Chúng ta là một mà!”

“Mẹ!!”

Cô bé liền lao vào vòng tay người mẹ khóc ngày một to. Chiro cũng người đặt tay lên tim mình.

Thịch... thịch...

Tim cô cũng đập! Liệu cô có chung nhịp đập với họ không? Đột nhiên cả người cô phát sáng, mọi cảnh vật đều mờ dần gần như biến mất. Không, cô không muốn! Cô muốn được chạm vào người phụ nữ đó. Muốn được bà vuốt ve, muốn được thấy nụ cười của bà. Mọi thứ đều rất thân thương với cô, nước mắt trên mặt Chiro chảy ngày một nhiều, cô không biết tại sao bà lại thân quen với cô đến vậy. Cô đã gặp bà ở đâu rồi ư?

“A”

Chiro mở mắt ngồi bật dậy khiến cho vết thương của cô nhói lên. Tại sao cô hay mơ nhưng giấc mơ kì lạ như thế? Trong mơ, mọi thứ đều rất thực cứ như đã từng xảy ra nhưng khi tỉnh dậy cô lại quên hết mọi thứ. Vì sao chứ?

Chợt một cơn đau truyền đến khiến cô dần dần lấy lại ý thức. Chiro ngạc nhiên nhìn xung quanh, cô đang ở trên giường, một chiếc giường rất rộng nhưng cũng rất lạnh lẽo. Căn phòng này rất rộng nhưng đồ đạc cũng rất ít, tất cả đều lấy màu đen là màu chủ đạo. Mọi thứ ở đây đều được sắp xếp gọn gàng và sạch sẽ. Chiro thâm thán phục, hẳn chủ nhân nơi này là một kẻ ưa sạch và rất giàu.

“A, vết thương được băng bó rồi!”

Nhớ đến vết thương, Chiro liền kiểm tra, tất cả đều được băng bó cẩn thận. Ai đã cứu cô vậy? Chiro bước xuống giường nhìn xung quanh liền dừng lại ở phía bàn làm việc. Một người con trai đang chăm chú lướt

trên bàn phím máy tính không hề quan tâm đến sự có mặt của cô. Đôi mắt của người con trai này, màu bạc sao?

“Cậu cứu tôi sao?”

Cô âm ừ lên tiếng nhưng Kin vẫn chẳng mảy may chú ý đến khi làm xong việc cậu mới đóng máy tính lại rồi quay sang nhìn cô.

“Cô quen tôi?”

Chiro hơi ngạc nhiên cúi đầu suy nghĩ rồi lại ngẩng mặt lên.

“Vậy bạn cùng phòng của cậu cứu tôi?”

“Không có.”

“Vậy ai nhỉ?”

Cô khẽ lầm bầm, đột nhiên thứ gì đó mềm mềm cọ vào chân cô.

“Namida? Chính em đã cứu ta sao? Cảm ơn em nha.”

Chiro cúi xuống bế cô mèo nhỏ lên vuốt ve. Kin không lên tiếng chỉ nhìn chăm chú người con gái trước mặt, đôi mắt chợt lóe lên rồi lại vụt tắt.

Lúc này Chiro mới nhớ ra Sora liền hướng mắt nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường.

“Đã bốn giờ sáng rồi sao? Phải mau về thôi.”

Cô luống cuống đứng dậy quên mất sự có mặt của Kin trong phòng liền chạy ra ngoài. Nhưng đi được vài bước cô liền bị cơn đau hành hạ ngã xuống đất. Thấy vậy Kin liền bước lại gần đôi mắt bạc không cảm xúc nhìn chăm chú đôi mắt xanh lục của cô.

“A, nếu cậu nghĩ tôi là Chiro thì cậu đã nhầm rồi nhé! Tôi là Yuki – Royale.”

Sợ rằng Kin lại nhầm lẫn cô với người khác Chiro liền giải thích. Nhưng Kin dường như không quan tâm, cậu đặt vào tay cô một đôi kính áp tròng và một lọ thuốc giảm đau sau đó quay trở lại bàn làm việc.

“Ồ, dù không biết có phải cậu đã cứu tôi không như tôi vẫn phải cảm ơn cậu, hẹn gặp lại!”

Chiro mỉm cười lên tiếng rồi ôm Namida đi ra ngoài. Kin liền quay đầu lại nhìn bóng dáng của cô khuất dần chỉ còn màn tuyết lẻ loi. Ngay lập tức cậu cầm lấy hai viên thuốc cho vào miệng.

“Cậu chủ, rốt cuộc cậu đang nghĩ gì vậy? Nửa đêm mang về một cô gái sau đó cứu cô ta giờ lại phủ nhận không phải mình là sao?”

Một người con trai đứng dự vào cửa phòng đôi mắt đen láy chăm chú nhìn cậu chủ của mình. Nhưng đáp lại cậu chỉ là sự im lặng lạnh lùng của Kin. Cậu trai khẽ thở dài, làm quản gia riêng của Kin mấy năm nhưng cậu cũng không hiểu nổi con người của Kin nữa. Cậu nhìn những bông tuyết đang rơi, từ nhỏ đến lớn Kin rất ghét người khác chạm vào mình nhưng tại sao lại cậu lại phá bỏ nó chỉ vì cô gái ấy? Đáng lẽ ra cậu có thể coi Kin chỉ làm việc tốt cứu người sắp chết nhưng tối hôm qua, cậu đã nhìn thấy ánh mắt của Kin... rất dịu dàng nhìn cô ấy.

Chiro nhanh chóng bước về phòng mình, vừa mở cửa ra một bóng người liền ôm lấy cô.

“Yuki, sao bây giờ cậu mới về? Cậu làm mình lo sắp chết!”

“Đừng khóc nữa! Tôi còn sống mà!”

“Sao cậu ra nông nổi này? Có phải Meri đã đánh cậu đúng không?”

“Ừ nhưng tôi không sao rồi.”

“Vậy ai cứu cậu vậy?”

Sora tay cầm cốc nước đưa lên miệng nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn Chiro . Lúc này Chiro mới phát hiện ra cô được khoác thêm một chiếc áo khoác màu đen phẳng phất mùi hương thanh mát.

“Tớ không biết, lúc tớ tỉnh dậy thì gặp người con trai mắt màu bạc.”

Phụt.

Tất cả nước trong miệng Sora phun ra, khuôn mặt cô trở nên trắng bệch. Cô mấp máy môi nhìn Chiro.

“C... cái... gì cơ?”

“Sao vậy?”

“Không có gì!”

Sora lắc đầu tiếp tục uống nước.

“Cậu có thể kể nghe về vị hoàng tử Stomwindy được không?”

Phụt.

Lại một lần nữa Sora thực hiện màn “phun nước”.

“S... sao... cậu hỏi vậy?”

“Chán quá nên hỏi! Cậu làm gì hốt hoảng vậy? Mau kể đi!”

“Được rồi, nghe nè.”

“Kể đi, vòng vo mãi!”

“Từ từ, đức vua nước này là Robert – Stomwindy. Ông ta có hai người vợ, vợ cả là Wendy – Joanna. Bà ta là một người phụ nữ xinh đẹp và thông minh, bà ta chính là mẹ của hoàng tử Sky – Stomwindy đó. Hoàng tử Sky là một người ấm áp dịu dàng luôn giúp đỡ mọi người lại còn rất đẹp trai nữa chứ. Ngoài ra anh ấy còn rất thông minh nữa, hoàng tử Sky rất giỏi môn bắt súng rất nhiều lần anh ấy đoạt giải nhất trong cuộc thi bắn súng đó. Anh ấy năm nay 18 tuổi học lớp 18A. Sky là mẫu người lí tưởng của đám con gái đó! Hoàn hảo nhỉ? Anh ấy còn giỏi chơi...”

“Violin.”

“Ày dà, tưởng cậu gà lắm cơ ai ngờ cũng biết chút ít!”

“Hừ! Tớ đâu có quan tâm mấy chuyện của xã hội đâu!”

“Mà nói thật nhé, ít ai nghe anh ấy đánh đàn lắm nha. Haizz, giá như tớ được một lần!”

“Mau kể tiếp đi!”

“À, Sky rất ít xuất hiện ở trường vì anh ấy luôn bận rộn đi giúp cha mình. Rất nhiều người nói, Sky có khả năng kế ngôi hơn nhị hoàng tử.”

“Nhị hoàng tử?”

“Anh ấy là một con người hoàn toàn khác biệt với hoàng tử Sky. Nhị hoàng tử rất lạnh lùng khó gần tựa như tảng băng vậy. Nhưng đừng coi thường nhé anh ấy rất đẹp trai đấy. Anh ấy phải nói là thiên tài của những thiên tài, anh ấy có thể chế tạo ra nhiều loại vũ khí cũng như nhiều loại độc dược. Nhưng chỉ tiếc anh ấy quá lạnh lùng mà thôi! Một tuần anh ấy ra ngoài không quá năm lần, một ngày nói không quá sáu câu, số ngày anh ấy đến lớp thì phải chờ hôm đó có bão nhưng nghe nói anh ấy đã hoàn thành chương trình học của mình rồi. Nhị hoàng tử rất ghét người khác gần mình nên đức vua dành riêng cho anh ấy một căn nhà sâu trong khu vườn dãy Đông và nghiêm cấm mọi người lại gần.”

“Oa, nhị hoàng tử thật hoàn hảo.”

“Đương nhiên còn hơn đại hoàng tử ý chứ! Chính nhờ vẻ đẹp lạnh lùng mà rất nhiều cô gái đã điên cuồng vì anh ấy đó. Nhưng rất tiếc nhị hoàng tử lại là con vợ hai và anh ấy phải hứng chịu một quá khứ đau khổ.”

“Quá khứ đau khổ?”

“Thật ra... tớ không có biết!”

Sora lè lưỡi khiến Chiro xém ngã ngựa.

“Sặc, mà sao cậu cứ nhì hoàng tử này, nhì hoàng tử nọ gọi hần tên ra có sao đâu.”

“Có sao đấy, rất ít người biết tên anh ấy.”

“Ồ, một người bí ẩn.”

“Mà thôi tớ đi học đây, tớ khác xin nghỉ cho cậu, tạm biệt.”

“Ừ tạm biệt.”

Chiro gật đầu rồi quay vào nhà tắm. Mai mà trên đường đi cô có ghé qua phòng vệ sinh để gắn kính áp tròng nếu nhìn thấy màu mắt của cô Sora sẽ hỏi đủ thứ cho coi.

“Hắc xì!”

“Chà mới sáng sớm đã gặp nhau rồi! Bạn mình thì mắt tích còn bản thân thông thả đi học! Tao có lời khen dành ày đó!”

Vừa vào lớp đã gặp bản mặt đáng ghét của Jan khiến tâm tình Sora tụt xuống cực độ.

“Mắt tích? Yuki đang ở nhà mà cậu ấy chỉ bị thương thôi!”

“Cái gì? Mà không đùa tao chứ?”

“Tôi không có rảnh đến mức đó!”

“Chắc chắn có người cứu con bé rồi nhưng ai có thể ngăn được máu của của con bé ngừng chảy được? Đáng ghét mà!”

Jan và Bella bực bội trừng mắt nhìn Sora rồi bỏ đi. Sora nhìn theo bóng bọn chúng đôi mắt ẩn dưới cặp kính trở nên sắc lạnh nhưng một giây sau lại trở về vẻ ngu ngơ của nó.

“Người ngăn được nó là người tạo ra nó!”

17. Chương 17, Cherry – Edwazu

Lúc này ở khu vườn phía Đông, Kin sải bước đi trên hành lang, đôi mắt vẫn vô cảm như mọi khi.

“Cậu đã cứu cô ấy?”

Một giọng nói từ đằng sau câu vang lên, bước chân của Kin hơn khựng lại nhưng rồi cậu vẫn tiếp tục bước đi.

“Tôi đang hỏi cậu đó.”

Sky dần mất kiên nhẫn bước lại gần phía Kin. Nhưng đáp lại anh vẫn là sự vô cảm đến đáng sợ của người mà cậu gọi là em trai.

“Kin – Stomwindy, cậu rốt cuộc đang muốn làm gì?”

Lần này Sky thật sự tức giận, anh nắm lấy cổ áo của Kin trừng mắt nhìn cậu.

“Anh rõ ràng... không có khả năng bảo vệ cô ấy!”

Không hề tỏ ra sợ hãi, Kin nhìn thẳng vào mắt Sky lên tiếng. Sky cứng người thả tay ra.

“Rốt cuộc cậu đang làm cái gì vậy? Một con người làm mọi việc như một con robot luôn nghe theo lời của ông ta, một kẻ không bao giờ có tình cảm nhưng sao... Chẳng lẽ cậu và Chiro...”

Sky nhìn theo bóng Kin đôi mắt đột nhiên tối lại.

“Chán quá!”

Chiro đặt quyển sách xuống khẽ vươn vai quay sang Namida đang ngủ ngon lành khẽ lẩm bẩm:

“Đồ con heo!”

Cạch.

Cửa đột nhiên mở ra khiến cô giật mình ngã xuống đất.

“Ái!”

“Không sao chứ?”

Sky bước lại gần lo lắng nhìn cô.

“Em ổn!”

“Em thật là...” – Anh khẽ lắc đầu rồi bế cô trở lại giường không quên nhắc nhở. – “Lần sau cẩn thận!”

“Sao anh ở đây vậy?”

“Tại sao ta không được ở đây?”

“Đừng có đùa!”

“Thôi được rồi! Ta nghe nói em bị thương nên đến đây, em không muốn ta đến sao?”

“Không phải... chỉ là...”

“Em bị thương sao không nói với ta? Em biết ta lo lắng thế nào không?”

“Anh giận à?”

“Không có!”

“Vậy tại sao anh lại nói thế?”

Chiro tròn xoe mắt nhìn Sky. Anh khẽ lẩm bẩm rồi quay mặt đi.

“Vì ta thấy khó chịu khi người khác cứu em!”

“Ồ?! Không hiểu?”

“Ta còn không hiểu hiểm chi là em!”

“Mà em tưởng anh bận lắm mà?”

Chiro nhìn Sky, mấy tuần không gặp trông anh gầy đi hẳn.

“Vì em đó!”

“Em vẫn bình thường, rất khỏe mạnh!”

“Ngốc! Thế này mà khỏe mạnh à?”

Sky khẽ cốc vào trán Chiro một cái sau đó nhìn những vết thương trên người cô.

“Em lúc nào cũng vậy! Em có biết là nếu mất nhiều máu là em sẽ chết không? Không có nhóm máu nào phù hợp với em hết!”

“Em có gia đình mà, họ có thể hiến máu với lại bệnh viện thiếu gì máu!”

“Em... Được rồi vậy ai đã gây ra vụ này?”

Chiro im lặng một hồi rồi lên tiếng:

“Em không biết!”

“VẬY à, em mau nghỉ sớm đi, khi nào rảnh ta sẽ đến thăm.” – Sky liền đứng dậy bước ra ngoài cậu thầm thở dài. Lúc nào cô ấy cũng như vậy, luôn tạo ra một cơ hội sống cho người khác nhưng nếu cô ấy biết sự thật liệu còn có thể tha thứ cho người khác được hay không?

“Anh sao vậy? Sao lại đứng như trời trồng thế?”

“Không có gì, tạm biệt Chiro.”

Chiro nhìn theo bóng Sky lòng khê nhói lên. Anh ấy quan tâm cô, có phải vì cô giống người đó?

Sky vừa bỏ đi, một cô gái nấp sau cánh cửa liền bước ra tay cầm một bó hoa và ít hoa quả. Đôi mắt đỏ nhạt tràn ra những giọt nước mắt, cô định thăm Chiro nhưng có lẽ không thể nữa rồi... Người con gái liền bỏ đi khuất trong màn tuyết.

Lúc này, trời đã tối dần, người đi trên đường cũng thưa thớt dần. Dưới ánh đèn bóng một người con gái đồ dài trên đường. Mái tóc màu nâu ngắn bay theo gió, đôi mắt đỏ sẫm nhìn xa xăm đầy buồn bã. Không biết cô suy tư gì đến nỗi va vào người cũng không hay.

“Này mắt mù để đâu vậy hả?”

“Muốn gì?”

Cô bình thản nhìn kẻ đó. Hắn khê nhếch mép cười đầy gian tà.

“Chà cô em cá tính nhỉ! Đi chơi với anh không?”

“Biến!”

“Lạnh lùng nhỉ? Nhưng anh thích!”

“Tôi nói là biến!”

Đôi mắt của cô bắt đầu hằn lên tia nguy hiểm, cô liền hất bàn tay bắn thủ của hắn ra.

“Đủ rồi đấy! Đừng tưởng có chút nhan sắc là muốn làm gì thì làm!”

Hắn định giơ tay ra thì bị cô nắm lấy vặn ngược lại khiến mặt hắn lộ ra vẻ đau đớn.

“Đã không biết võ thì đừng bày đặt!”

“Mày!”

Hắn tức giận xông về phía cô. Cô mỉm cười bẻ tay răng rắc.

“Dừng lại! Một tên to lớn mà dám bắt nạt một cô gái yếu ớt! Đúng là làm xấu mặt đàn ông!”

Một chiếc xe moto xuất hiện, chàng trai mái tóc màu hung đỏ bước xuống khinh bỉ nhìn hắn. Không đợi tên đó nói câu nào cậu liền lao vào giải quyết một cách dễ dàng.

“Lần sau cô nhớ cẩn thận nhé!”

Bốp.

Một cú đánh đập thẳng vào bụng cậu khiến cậu nhăn mặt ôm bụng.

“Cô làm cái quái gì vậy? Tôi đã cứu cô mà!”

“Tôi không cần anh hùng cứu mỹ nhân, tôi biết võ! Tôi có thể giải quyết được hắn!”

“Cô...”

Cậu tức giận quay mặt lại nhìn kẻ hống hách nhưng rồi cả hai chợt khựng lại.

“Jendy?”

“Cherry?”

“Sao cậu lại ở đây? Cậu vẫn sống tốt chứ?”

Jendy ngạc nhiên lên tiếng.

“Ừ tớ khỏe! Tớ sắp sống ở đây.”

“Sau ngày đó... cậu vẫn bình an chứ? Tại sao lúc ấy cậu lại bỏ đi? Cậu đã quên Rose và gia tộc rồi sao, Cherry – Blossom?”

“Tớ không phải Cherry – Blossom. Tớ là Cherry – Edwazu, em gái của Hongo – Edwazu và đừng nhắc đến Rose!”

“Nhưng...”

Tớ quên rồi! Hẹn gặp lại!”

Jendy nhìn theo Cherry lòng đầy hỗn độn. Rất nhanh hai tuần đã trôi qua, lúc này vết thương trên người Chiro đã đỡ hơn rất nhiều và cũng đến lúc cô phải về nhà.

“Yuki, chị về rồi à?”

Giọng của Jendy vang lên.

“Ừ, chị vừa về.”

“Hai tuần không gặp, chị gầy đi nhiều đấy! Đã xảy ra chuyện gì à?”

“À, không.”

Chiro liền lắc đầu, cô không thể để cho Jendy biết mình bị thương được nếu không sẽ rất rắc rối.

“Jendy, đây là ai vậy?”

Một giọng nói vang lên, Cherry bước lại gần Jendy nhìn Chiro với ánh mắt không mấy thiện cảm.

“À, đây là Yuki chị mình còn đây là Cherry – Blo... à Edwazu.”

“Chị gái? Tớ tưởng cậu...”

Cherry nhú mày lên tiếng, Jendy là con một mà. Nhưng cô liền bị Jendy bịt miệng lại.

“Cái đó nói sau. Cậu làm quen với chị tớ đi. Yuki rất đáng yêu đấy!”

“Chào em chị là Yuki – Royale, mong chúng ta sẽ đối xử tốt với nhau anh đào nhỏ.”

Chiro mỉm cười chìa tay ra nhưng Cherry liền hất tay cô bỏ đi.

“Xin lỗi, tôi không phải là anh đào nhỏ!”

“Chị thông cảm, bạn ấy là vậy.”

Jendy cười khổ giải thích.

“Vậy à.”

“Mà hôm nay Cherry mới dọn nhà đến gần đây. Chị có muốn giúp cậu ấy dọn nhà không?”

“Được rồi.”

Chiro gật đầu rồi đi cùng Jendy. Nhà của Cherry rất rộng nhưng lại hơi bụi, có lẽ ngôi nhà này đã bỏ hoang lâu. Căn nhà này là do anh Cherry mua lại do bận việc nên anh ấy không thể thường xuyên về thăm cô được. Chiro nhìn Cherry đầy thông cảm nhưng Cherry chỉ lạnh lùng quay mặt đi.

“Vây ta mau dọn dẹp thôi.”

Jendy mỉm cười lên tiếng rồi cả ba bắt tay vào dọn dẹp. Và đương nhiên những sự cố không thể tránh khỏi. Cốp.

Do không để ý nên đầu Chiro và đầu Cherry đã va vào nhau.

“Hi hi, xin lỗi nha.”

“Hừ!”

Hay Chiro trèo lên cao lau cửa kính bị trượt chân ngã.

“Yuki!” – Jendy nhanh chân đỡ lấy cô, khuôn mặt cau có. – “Chị muốn vào khoa chấn thương à?”

Nhưng cuối cùng mọi thứ vẫn hoàn thành.

“Thật tốt quá!”

“Nhìn lại mặt chị đi, toàn bụi thôi.”

Jendy bật cười nhìn khuôn mặt nhem nhuốc của Chiro sau đó lấy khăn lau sạch cho cô. Ánh mắt của Cherry vẫn dán chặt lên người Jendy cô đã đoán ra được điều này nhưng tại sao cô lại cảm thấy khó chịu. Cô biết Yuki rất tốt nhưng cô không thể thích cô ấy được bởi vì cô ấy luôn được Jendy nhìn bằng ánh mắt dịu dàng. Cô biết giữa bọn họ không hề tồn tại thứ tình cảm chị em mà là một thứ tình cảm khác. Không, cô phải quên nó đi! Dù lí trí mạnh mẽ cỡ nào vẫn không thể thắng nổi con tim đang loạn nhịp của mình.

Chiro nhận ra ánh mắt của Cherry đang khó chịu nhìn mình, cô nhìn sang Jendy rồi khẽ cười.

“Jendy, mặt Cherry đầy mồ hôi kìa.”

“À được, Cherry cậu lau mồ hôi đi.”

Jendy đưa cho Cherry một cái khăn. Cherry trợn mắt nhìn Chiro đầy ngạc nhiên nhưng Chiro chỉ nháy mắt lại với cô.

“Cảm ơn.”

Cherry buông ra một câu cộc lốc rồi giật lấy chiếc khăn. Nếu nhìn kĩ Jendy sẽ thấy mặt Cherry đang đỏ.

Ở một nơi khác, trong màn đêm lạnh lẽo.

“Em đã phát hiện ra gì rồi?”

“Chắc chắn 9/10 là cô ta. Nhưng vẫn chưa vạch trần vội em muốn tự xử lí cô ta.”

“Vậy sao? Ta rất trông chờ đó!”

Cô gái khẽ mỉm cười nhìn ra màn tuyết. Dù là Yuki hay Chiro chỉ cần động tới Kin đều phải trả giá!

18. Chương 18, Ngặt Thở Dưới Đại Dương

“Chiro, cậu có bao giờ nghe nói có thiên đường tuyết không?”

“Thiên đường tuyết? Nó lạnh giá đến nỗi toàn tuyết hay sao?”

“Đương nhiên là không phải rồi! Thiên đường tuyết là nơi hạnh phúc nhất vui vẻ nhất. Nơi tâm hồn con người trong sạch như tuyết vậy.”

“Vậy à, tớ cũng muốn đến đó!”

“Chúng ta nhất định phải cùng nhau đến thiên đường tuyết nhé! Móc tay nào.”

“Móc tay!”

“Yuki! Yuki!”

Một bàn tay khẽ lay Chiro dậy khiến cô thoát khỏi giấc mơ kì lạ.

“Ồ Sora!”

“Cậu thiệt là, ngủ còn khóc nữa làm tớ lo chết đi được!”

“Xin lỗi, mà sao vậy?”

“Cậu nghe tin gì chưa? Trường mình tổ chức cho chúng ta đi chơi biển đó!”

“Với cái thời tiết này ư? Đừng đùa!”

“Thật là, cậu không hề biết rằng có một loài cá rất đẹp chỉ xuất hiện vào mùa tuyết không hả? Nói có một kí tự màu đỏ trên trán ý giống như gia tộc Sakura có kí hiệu hình chữ S ở tay đó!”

“Ồ, nhưng có lẽ tớ không đi đâu!”

“Cậu không thấy thú vị sao?”

“Tớ còn giúp mẹ nhiều việc nữa!”

“Chắc, tớ đi một mình chán lắm với lại đằng nào tớ cũng đã đăng kí cho cậu rồi còn gì.”

“Cậu, cùng lắm tớ rút lại đơn là được!”

“Vậy hả? Nghe nói Bluesky của cậu cũng đi đấy.”

“Cái... cái gì mà Bluesky của tớ!”

“Vậy cậu có đi không?”

“Đi thì đi! Ai sợ ai!”

Chiro đỏ mặt bước vào phòng tắm. Nhìn theo bóng Chiro, mắt Sora liền sắc lên nhưng nhanh chóng biến mất.

Trên chiếc thuyền của trường, Chiro đứng ở mạn thuyền nhìn những đợt sóng lạnh giá va vào thuyền tạo ra âm thanh từ biển xa. Những cơn gió khẽ thổi qua mái tóc cô tạo nên một khung cảnh đẹp.

“Biển thật đẹp phải không?”

Một giọng nói trầm ấm vang lên sau đó một cốc chocolate nóng chìa ra.

“Bluesky?” – Chiro hơi ngạc nhiên rồi nhanh chóng đón lấy cốc chocolate mỉm cười. – “Biển hôm nay thật đẹp.”

“Dù đẹp thế nào cũng mau vào trong khoang đi, trời hôm nay lạnh lắm.”

“Em thích.”

“Em ngốc thật, cứ thích là làm sao? Cuộc sống đâu có đơn giản như vậy. Nếu ta muốn một cái gì đó thì phải tự dành lấy chứ đâu phải chờ nó xuất hiện.”

Sky nở một nụ cười buồn hòa vào trong gió khiến lòng Chiro khẽ nhói lên.

“Anh thích biển à?”

“Không nó chỉ khiến ta ấn tượng thứ ta thích là mưa.”

“Tại sao?”

“Mưa là nước mắt! Mưa rửa sạch những thứ nhầy nhụa như máu chẳng hạn. Nhưng mưa lại không bao giờ rửa sạch được nỗi buồn từ quá khứ, nỗi đau của hiện tại và cả hận thù của tương lai.”

“Anh rất giống mưa, luôn che giấu cảm xúc của mình.”

“Ta có thể cho đó là lời khen được không?”

“Ha... ha.”

“Yuki!”

Sky chợt lên tiếng khiến Chiro giật mình, đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô.

“Sao... ạ?”

“Dù cho em là ai, dù cho thân phận như thế nào, nhưng xin em hãy luôn giữ nụ cười này nhé.”

“Đương nhiên rồi, vì mẹ em thường nói nụ cười của em là đẹp nhất, nó là nụ cười của thiên thần thanh tẩy con người và không bao giờ bị vấy bẩn.”

“Vấy bẩn ư?”

Sky nhắc lại rồi bật cười. Anh không hề nghĩ rằng bản thân mình sẽ được thanh tẩy. Từ khi sinh ra anh đã bị vấy bẩn à không... nó vốn là màu đen rồi. Không cần thanh tẩy nữa, vì vốn con người sống trong bóng tối như anh sẽ không bao giờ có tia sáng nào rọi tới đâu.

“Anh sao vậy, Bluesky?”

“Không có gì.”

Sky khẽ cười, có lẽ anh đã nhầm, anh vẫn còn một tia nắng nhỏ nữa... tia nắng của riêng anh.

“Sau này nếu em không còn gọi anh là Bluesky nữa... thì xin em đừng quên anh nhé!”

“Ý anh sao vậy? Em vẫn gọi anh là Bluesky mà.”

“Ta mau vào không cảm lạnh bây giờ.”

Sky cảm thấy vui khi ở bên cạnh cô ấy. Chiro luôn khiến anh cảm thấy bình yên, ai khóc cũng trước mặt anh cũng được nhưng riêng Chiro thì không.

Chiro cùng Sky tiến vào khoang tàu, lúc này phòng ăn rất ít người đa số bây giờ đang ở trong phòng của mình. Sky có việc nên tạm thời chia tay cô, Chiro liền chọn một góc khuất nhìn ra biển,

“Đang làm gì vậy Chiro?”

“Sora! Cậu bị say sóng mà, sao ở đây?”

“Tại tớ không thấy cậu, này uống chút trà nóng đi, cốc chocolate kia nguội rồi.”

“Cảm ơn cậu.”

“Vây tớ đi đây.”

Sora vẫy tay tạm biệt Chiro về phòng của mình. Chiro mỉm cười nhìn theo cô bạn của mình, một lúc sau cô liền cảm thấy đầu óc choáng váng hai mắt nặng trĩu. Cuối cùng cô chìm dần trong vô thức chỉ mơ hồ nhìn thấy một bóng người.

“Rất tiếc tôi phải làm như vậy, vì cô đã cướp đi người tôi yêu quý nhất!”

Giọng nói này... Ai vậy? Rồi tất cả mọi thứ xung quanh cô chỉ còn là màu đen.

“Chiro!”

Đôi mắt màu hồng nhạt tròn tròn nhìn Chiro bị mang đi. Cô rất muốn cứu Chiro nhưng không hiểu vì sao những hình ảnh vừa rồi của Sky và cô ấy khiến cô không thể nhúc nhích nổi chân. Cô cảm thấy kinh tởm mình vì đã không cứu Chiro nhưng giờ muộn rồi, cô ấy đã biến mất.

Vù... vù.

Tiếng gió đập vào tai Chiro khiến cô khẽ run lên. Sau đó cả người cô lơ lửng trên không trung rồi rơi xuống nước. Nước bắt đầu tràn vào mũi khiến hô hấp của cô trở nên khó khăn. Cả người Chiro tê buốt, cô muốn phản kháng nhưng không tài nào vùng vẫy được, tay chân cô lúc này mềm nhũn mí mắt thì không tài nào mở ra được. Gió vẫn cứ thổi khiến đầu óc của Chiro càng thêm tê buốt. Lạnh, rất lạnh! Mọi người đâu hết rồi? Cảm giác này, cảm giác mà cô đã trải qua ở đâu rồi. Năm cô tròn mười tuổi, phải rồi năm cô tròn mười tuổi mọi thứ cũng lạnh giá như vậy. Cô đang sợ sao? Cô sợ mình sẽ chết ở đây sao? Chiro nở nụ cười chua chát nước tràn vào miệng một vị mặn mặn thấm vào lưỡi. Là nước mắt hay là nước biển vậy? Cả người cô cứ như vậy từ từ chìm xuống nhưng đột nhiên một bàn tay lạnh giá nắm lấy tay cô kéo vào ngực mình. Chiro nép mình trong vòng ngực người đó ngất đi.

“Khụ... khụ...”

Chiro khẽ mở mắt, bây giờ cô cảm thấy cực kì khó chịu. Toàn thân ê ẩm khó cử động. Cô đang ở đâu đây? Chiro nhìn xung quanh. Đây là một hòn đảo nhỏ nằm gần nơi thuyền của trường. Nhưng sao cô lại ở đây? Cô chưa chết sao?

“A!”

Chiro khẽ kêu lên, mắt kính ngạc nhìn người con trai bên cạnh mình. Hóa ra suốt từ nãy đến giờ cô dựa vào cậu ta để ngủ. Chiro ngược lên nhìn cậu, mái tóc nâu ướt đẫm nhỏ giọt xuống dưới cằm, chiếc áo sơ mi mỏng đã được hong khô. Cả người chàng trai toát ra vẻ lạnh lùng khiến người khác sợ hãi, mặc dù cậu đang ngủ như vẫn nghe ngóng được tình hình xung quanh. Người này, hình như là người lần trước đưa thuốc giảm đau cho cô.

“Cậu đã cứu tôi sao?”

Chàng trai mở đôi mắt bạc đầy lạnh lùng ra nhưng sau đó liền đóng vào. Cậu không muốn trả lời câu hỏi của Chiro vì cậu sợ cậu sẽ nói ra tâm tư của mình.

“Cảm ơn.”

Một giọng nói nhẹ nhàng vang bên tai khiến Kin buộc phải mở mắt lần nữa nhìn cô gái đang mỉm cười với mình.

“Dù không biết cậu là ai nhưng tôi vẫn phải cảm ơn cậu.”

“Kin!”

“Vậy cảm ơn cậu, Kin.”

Kin không nói gì liền quay mặt đi. Nhưng cảm nhận thấy tay mình có cái gì đó nhột nhột cậu khẽ cúi xuống.

“Chuyện gì vậy?”

Chiro nhận ra được điều bất thường ở Kin liền lo lắng hỏi thăm. Nhưng không thấy cậu trả lời cô đành liếc nhìn nâng tay cậu lên và đập vào mắt cô là một bàn tay đầy máu. Chiro khẽ nhú mày lục lọi túi lòi ra một chiếc khăn màu trắng thêu hình bông tuyết. Cô vừa băng bó nhìn vào đôi mắt vô cảm của cậu khẽ lên tiếng:

“Đau không?”

“Không!”

“Nói dối, con người dù có vô cảm như thế nào ít nhất cũng phải thấy đau chứ cậu đừng cố chịu đựng nữa.”

Kin nhắm mắt lại, lúc này tai cậu thoang thoảng giọng nói của một người phụ nữ.

“Kin, nếu con thấy mệt thì dừng lại đi, đừng cố chịu đựng nữa!”

Đừng cố chịu đựng ư? Thế nào là đừng cố chịu đựng?

Thấy Kin im lặng, Chiro liền lên tiếng.

“Cậu biết không, tôi đã từng mất đi kí ức của mình vào sáu năm trước. Lúc ấy đầu óc tôi trống rỗng, tôi không hề biết gì về những chuyện đã xảy ra trước đó. Tôi đã cố nhớ lại nhưng tất cả chỉ là một màu trắng.”

“ ... ”

“Thật ra tôi muốn quên kí ức đó lắm. Muốn bắt đầu một cuộc sống mới nhưng tôi không thể. Tôi thà sống trong quá khứ đau buồn còn hơn đối mặt với hiện tại giả tạo. Những kí ức ấy mãi mãi sẽ không buông tha cho tôi đâu.”

Chiro ngược nhìn lên bầu trời. Sáu năm nay cô vẫn là Yuki đó thôi.

“Cậu biết không? Đã có một người phụ nữ nói với tôi rằng “Đằng sau nước mắt luôn ẩn chứa một nụ cười đằng sau hạnh phúc luôn là một nỗi đau” Vậy tôi đang hạnh phúc hay đang đau khổ?”

Chiro khẽ cười nhưng nước mắt lại không ngừng tuôn trào. Cô đứng là một kẻ ngốc mà, tự dưng đi nói cảm xúc thật của mình cho người khác biết. Hẳn cậu ta sẽ nghĩ cô là kẻ điên rồ với quá khứ trống rỗng. Cô cảm thấy mệt mỏi lắm rồi, cô muốn ngủ.

“Dù hạnh phúc mà em mong muốn không tồn tại thì tôi sẽ tạo ra cho em. Quá khứ của em tôi cũng có thể tạo ra được nhưng xin em đừng ghét tôi!”

Kin khẽ nói, giọng nói của cậu như gió thoảng qua nhưng khiến Chiro đang say giấc ngủ chợt mỉm cười.

Thời gian trôi qua nhanh chóng nhiệt độ cũng bắt đầu giảm dần. Cả người Chiro nóng phừng phừng nằm trong lòng của Kin. Nhận ra sự bất ổn của Chiro, Kin chỉ biết hướng ra biển chờ đợi.

“Tìm thấy chưa?”

Harry đứng trên tàu lo lắng nhìn ngó xung quanh tìm bóng dáng của Chiro.

“Đã tìm thấy hai người đang ở trên đảo.”

Harry liền cho cập bến về phía đảo. Ngay lập tức một người con trai bước lên tay bế một cô gái.

“Nhị hoàng tử!”

Ông kinh ngạc nhìn chàng trai trước mặt. Kin không nói gì đặt Chiro xuống rồi bỏ đi.

“Đây chẳng phải là cô gái lần trước sao?”

Quản lí của Kin – Hongo khẽ mỉm cười rồi chạy theo Kin.

“Nóng quá! Có lẽ cô bé sốt rồi, nhà tôi ở gần đây hãy đưa cô bé đến nhà tôi.”

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Harry liền lên tiếng rồi nhìn Chiro. Đã đến nước này đành phải vậy.

“Nóng... Nóng quá!”

Chiro khẽ rên lên rồi mở mắt. Cô đang nằm ở phòng khách khá sạch sẽ và ngăn nắp. Sao cô lại ở đây? Vừa rồi ở trên đảo mà? Chiro khẽ lắc đầu cho tỉnh táo rồi bước đi xung quanh.

Cô liền nhìn thấy một cánh cửa đang hé mở, có lẽ là phòng của người đã cứu cô. Cơn đau đầu khiến Chiro không suy nghĩ nhiều liền đẩy cửa, ngay lập tức đập vào mắt cô là một bức ảnh.

Thịch... Thịch...

Người này là...

“Sao? Con đã biết con bé là ai?”

“Tôi không biết!”

Đôi mắt xanh lam trở nên u ám.

“Con đã lừa ta một lần đừng để lần thứ hai đấy! Con hiểu mình phải làm gì chưa?”

Đôi mắt xanh nhắm lại thật chặt rồi lại mở ra.

Xin lỗi!

19. Chương 19, Kí Ức Quay Về

Cả người Chiro cứng đờ, đôi mắt không tài nào dứt ra khỏi bức tranh. Một người phụ nữ đang ngồi bên cửa sổ, đôi mắt pha lê tím ánh lên nét dịu dàng, những cánh hoa anh đào khẽ buông trên tóc, trên vai bà. Khóe môi bà gương lên một nụ cười hạnh phúc đầy ấm áp. Chiro thất thần nhìn sang những bức tranh bên cạnh, vẫn là bà nhưng bên cạnh bà có một đứa trẻ. Đứa trẻ ấy rất giống cô! Đầu Chiro trở nên choáng váng hàng loạt câu hỏi hiện lên. Đây là ai? Tại sao người phụ nữ lại quen thuộc với cô như vậy? Đứa trẻ này là ai? Cô là ai?

“Công nương tỉnh rồi à?”

Một giọng nói vang lên cắt đứt suy nghĩ của cô. Là một chàng trai tầm 20 tuổi, đôi mắt màu gỗ sồi lạnh đậm mà cũng kính cẩn nhìn cô.

“Ai là công nương? Anh nhận nhầm người rồi!”

Chiro yếu ớt phản kháng lại.

“Không, tôi không hề nhận nhầm người! Cô chính là công nương Chiro – Sakura, hậu duệ của gia tộc Sakura!”

“Không, tôi không phải! Tôi là Yuki! Tôi không phải Chiro!”

“Chẳng lẽ cô không nhận ra người trong bức tranh là mẹ cô sao? Đó chính là thái tử phi Yumi!”

“Mẹ tôi ư?”

Chiro kinh ngạc. Mẹ cô đây ư? Mẹ cô là người phụ nữ này ư? Khó thở quá! Sao tìm cô lại đau đến vậy? Cô là ai? Cô là ai? Cô là ai?...

“Công nương!”

“Không! Đừng gọi tôi như vậy! Tôi là Yuki! Tôi không phải Chiro! Bà ấy không phải mẹ tôi.”

Chiro hét lên rồi loạng choạng đi ra ngoài.

“Công nương vẫn chưa thừa nhận sao?”

Harry bước vào nhìn chàng trai.

“Con không biết. Công nương đã sống như một người bình thường trong sáu năm, rất khó để cô ấy chấp nhận.”

“Hôm nay là sinh nhật công nương đã đến lúc tứ đại gia tộc gặp nhau rồi!”

“Phải, đã đến lúc công nương phải chiến đấu rồi.”

Chiro vẫn tiếp tục chạy, cô muốn quên đi, quên đi những lời chàng trai nói. Chiro – Sakura là cô ư? Không! Không phải. Cô là Yuki – Royale thành viên gia tộc Royale.

“Mày vốn đâu phải mang họ Royale, mày chỉ là một đứa trẻ được người đàn bà đó nhận về thôi.”

Không... Không phải!

“Chị gái? Tổ tưởng cậu...”

Không... Không phải!

“Tôi không nhìn nhầm đâu, cô chính là công nương Chiro – Sakura...”

Không phải thế!

Chiro gào lên trong đầu, cô muốn gạt phăng ý nghĩ đó ra nhưng không thể. Nước mắt chảy đầy trên khuôn mặt cô, cuối cùng cô dừng trước cửa nhà mình.

“Yuki, con về rồi à?”

“Mẹ!”

Chiro nhìn người phụ nữ đang mỉm cười với mình. Đây có thật sự là mẹ cô không? Cô muốn hỏi tất cả nhưng lại không thể nói ra lời nào.

“Yuki, con sao vậy? Con không khỏe à?”

“Mẹ bước thêm một bước nữa đi!”

Chiro run run lên tiếng. Anna không hiểu gì nhưng cũng làm theo cô, chậm chậm bước lại gần cô. Dưới ánh đèn, đôi mắt xanh lơ hiện ra trước mắt Chiro. Cô lùi lại miệng không ngừng lẩm bẩm:

“Không... không phải màu... tím pha lê... tại sao?”

“Yuki!”

Hàng loạt hình ảnh người phụ nữ với đôi mắt màu tím hiện ra. Bà cười, bà khóc, bà hạnh phúc, bà đau khổ...

“Yuki, con có sao không?”

“Con... con mệt rồi!”

Chiro cố gắng lên tiếng rồi chạy thật nhanh lên tầng.

Rầm.

Cánh cửa vừa đóng lại, Chiro liền ngã xuống. Cô là ai? Tại sao cô thấy sợ như vậy? Đau, đau quá! Cái gì đang dần dần hiện lên trong đầu cô. Một cái gì đó cô đã lãng quên từ lâu lắm rồi! Chiro gượng đứng dậy rồi lại ngã xuống cùng lúc đó chiếc vòng trên cổ cô cũng bật ra tiếng nhạc vang lên. Đau đầu quá! Tiếng nhạc này khiến đầu cô đau như búa bổ, cô cố gắng với tới nó để tắt đi. Nhưng cơn đau càng lúc càng dữ dội cộng thêm cô chưa giảm sốt khiến cho đầu cô càng đau hơn.

“Dừng!!!!”

Chiro hét lên, lấy tay bịt hai tai lại nước mắt cứ rơi lã chã. Cô không muốn! Cô không muốn nghe tiếng nhạc đó nữa! Nhưng cô mệt quá rồi! Cô muốn ngủ...

Bộp.

Cánh tay Chiro rơi xuống sàn đá lạnh, đôi mắt nhắm lại.

“Sinh ra trong một gia đình cao quý, sở hữu trí thông minh tuyệt vời cùng sắc đẹp của tuyết. Mọi thứ dường như rất hoàn hảo nhưng... lại mang trái tim màu đỏ thẫm từ lúc sinh ra. Có một đôi mắt xanh lục đẹp đẽ và u buồn. Đôi mắt ấy là hiện thân của công chúa Chihiro – Sakura, một Traitorbetrayer đã phản bội gia tộc. Bị mọi người xa lánh, bị mọi người dồn đải! Là con người cô đơn chỉ yêu quý gia đình của mình. Luôn cô đơn nhưng lại rất sợ cô đơn! Nhưng lại bị một cô bé tình nghịch với nụ cười âm áp kéo ra ánh sáng. Đã biết thế nào hạnh phúc, đã biết thế nào là nụ cười. Không còn sợ hãi vì thân phận của mình và một tình bạn đẹp dễ xuất hiện. Nhưng... Năm 10 tuổi đã mất tất cả!”

Ai? Ai đang nói vậy? Dừng lại đi! Tôi không muốn nghe!

“Chiro, dù có chuyện gì xảy ra con hãy cứ là chính con!”

Trước mắt cô là một người phụ nữ. Bà gục xuống vũng máu khóe môi mỉm cười nhẹ nhàng.

“Mẹ!”

Chiro hét lên. Vì sao bà lại ngã? Vì sao bà lại mỉm cười?

“Chiro!”

Khoang cảnh đáng sợ ấy lại biến mất. Xung quanh cô là một nơi trắng toát, tuyết rơi rất nhiều. Cô đưa tay ra hứng, tuyết thật ấm!

“Chiro!”

“Mẹ!”

Cô ngạc nhiên nhìn người phụ nữ trong bộ váy trắng. Bà vẫn như ngày xưa, vẫn dịu dàng nhìn cô như vậy.

“Chiro, con vẫn nhận ra ta chứ?”

“Mẹ!”

Cô mỉm cười định chạy lại ôm mẹ mình nhưng một bức tường đã ngăn cách bà với cô.

“Con không thể chạm vào ta đâu.”

“Tại sao? Chúng ta mau về thôi.”

“Chiro... mẹ xin lỗi... Đây là thiên đường tuyết... mẹ đã chết rồi... mẹ không thể về cùng con được.”

“Không, chúng ta sẽ ở bên nhau mà! Chúng ta sẽ sống cùng nhau. Mẹ hãy cho con đi với.”

“Con đang muốn chạy trốn ư?”

Một giọng nghiêm nghị vang lên khiến cô giật mình.

“Ba, con...”

“Đừng bao giờ chạy trốn! Con phải sống, con phải sống vì mọi người. Người dân Sakura đang cần con.”

“Con... không thể!”

Chiro bật khóc. Yumi khẽ mỉm cười nhìn con gái.

“Chiro ngốc! Dù có chuyện gì con cũng phải mạnh mẽ lên chứ.”

“Con...”

“Mẹ vẫn ở bên con mà nhưng mẹ chỉ tồn tại ở một cá thể khác! Con có thể sẽ không nhìn thấy mẹ nhưng hãy tin rằng mẹ luôn ở bên con. Chiro của mẹ không cô đơn đâu, rất nhiều người đang ở bên con mà.”

“Mẹ đừng bỏ con!”

Chiro hét lên nhưng mọi thứ cứ tối dần, hình bóng của mẹ và ba cô cũng biến mất chỉ còn lại giọng nói văng vẳng.

“Chiro nhớ nhé! Chúng ta luôn ở bên con. Con hãy luôn là chính con!”

“Luôn là chính con ư? Con sợ mình đã đánh mất bản thân mình lâu rồi!”

Chiro bật khóc. Cô luôn phủ nhận mình không phải Chiro nhưng thật sự bản thân cô lại chính là Chiro. Cô luôn chạy trốn bản thân mình, luôn phủ nhận sự thật trong suốt mấy năm qua.

“Chị chưa đánh mất bản thân mình đâu!”

“Em là ai?”

Một giọng nói vang lên khiến cô giật mình. Một cô bé mười tuổi đứng trước mặt cô, đôi mắt xanh lục nhìn cô chăm chăm.

“Em chính là chị, chị chính là em, hai chúng ta là một.”

“Ý em là...”

“Em chính là kí ức của chị. Suốt sáu năm qua em đã ngủ đủ rồi bây giờ em đến để đánh thức chị tỉnh dậy. Đã đến lúc Chiro – Sakura phải tỉnh dậy rồi.”

“Chị ư?”

“Phải, chẳng lẽ chị muốn chạy trốn tiếp sao?”

“Không, sáu năm qua chị trốn đủ rồi, giờ chị phải đối mặt với nó. Đến lúc chị phải là chính chị rồi.”

Cô bé khẽ cười rồi ôm lấy Chiro, cả hai người phát sáng rồi hòa làm một.

“Chúc chị thành công!”

Chiro khẽ mở mắt ra, lau những giọt nước mắt trên khóe mi. Cô từ từ đứng dậy nhặt chiếc vòng cô đeo vào rồi nhìn vào gương. Đây không phải là cô! Chiro liền bỏ hai chiếc kính áp tròng để lộ đôi mắt lục bảo rồi thả xòa tóc xuống. Chiro đã trở lại!

Cô bước xuống nhà thì một pháo bông hiện ra.

“Yuki chúc mừng sinh nhật!”

“Con là Chiro – Sakura đúng không?”

Xoảng... xoảng.

Toàn bộ bát đĩa trên tay Anna rơi xuống đất.

“Yuki...”

Jendy ngạc nhiên nhìn Chiro.

“Mọi người mau nói đi! Tại sao không ai nói gì?”

“Yuki con bình tĩnh đã!”

“Con là Chiro! Vậy suốt mấy năm nay con sống như một kẻ bình thường vui vẻ trong khi gia tộc mình bị giết hại không rõ nguyên nhân ư?”

Chiro bật cười cay đắng. Cô đúng là ngốc mà.

“Yuki à không Chiro, đây không phải là lỗi của con!”

“Không phải lỗi của con ư? Nếu không có con thì làm sao gia tộc Sakura bị giết hại? Con sẽ phải điều tra nguyên nhân, con muốn đòi lại công bằng cho gia tộc.”

“Chẳng lẽ cứ phải vậy sao?”

Jendy lo lắng nhìn cô nhưng Chiro chỉ cười nhẹ:

“Có trách thì trách tại sao chị mang họ Sakura!”

Những bông tuyết rơi càng lúc càng nhiều, mỗi nơi, mỗi người mang những cảm xúc khác nhau.

“Hôm nay là sinh nhật công nương! Chị ơi, có phải đã đến lúc ta xuất hiện rồi không?”

“Được vậy mai ta sẽ đi tìm công nương.”

“Hôm nay đã là sinh nhật công nương rồi ư? Vậy ta phải mau lên thôi!”

“Nhanh lên nào, mai ta sẽ đi gặp công nương!”

“Con yêu khi ngày này sáu năm sau, thì con hãy mở chiếc hộp này ra mẹ sẽ cho con biết tất cả!”

Đôi mắt hồng nhạt khẽ mở chiếc hộp đã phủ bụi ra, bên trong có một bức thư.

“Con gái của mẹ, khi con đọc nó thì con phải đi tìm công nương Sakura, vì con chính là...”

20. Chương 20, Bí Mật Năm Gia Tộc

Nước Violetsun có được vẻ giàu, tươi đẹp là không bị sự dòm ngó của các nước như Redmoon là nhờ có sự bảo hộ của bốn gia tộc hay còn được gọi là “Tứ đại gia tộc”. Tứ đại gia tộc bao gồm gia tộc Takeru, Masaki, Rinoni và Hanina lần lượt mang các biểu tượng là nước, lửa, sấm, gió. Bốn gia tộc luôn trung thành với gia tộc Sakura và luôn hết mình bảo vệ. Tuy nhiên gia tộc thứ năm là Kasame lại không phục muốn nằm trong bốn gia tộc bảo vệ từ đó bắt đầu sinh ra mâu thuẫn nội bộ kết quả xảy ra chiến tranh năm gia tộc.

“Xin lỗi,ta không thể chấp nhận được.”

“Tại sao chứ thưa đức vua?”

“Tứ đại gia tộc vốn đã rất hoàn hảo, ta nghĩ không cần thêm người thứ năm.”

“Tại sao chứ? Năng lực của gia tộc Kasame đâu có thua kém các gia tộc khác. Vì sao người chỉ tin tưởng bốn gia tộc kia?”

“Bởi vì các người không đủ lòng trung thành!”

Trưởng gia tộc Kasame bắt lực nhìn đức vua của mình. Cái gì mà không đủ trung thành cơ chứ? Vì sao ông ta luôn tin tưởng bốn gia tộc kia nhưng lại luôn dè chừng với gia tộc này? Hắn tức giận nắm chặt bàn tay lại.

“Được, để xem thế nào mới là trung thành.”

Nhìn theo bóng của trưởng gia tộc Kasame đức vua Sakura khẽ nhú mảy.

“Đức vua, phải chăng người đã đoán được gì?”

Từ sau tấm rèm bốn con người đại diện cho bốn gia tộc từ từ đi ra.

“Cái này thì chỉ có ông ta mới hiểu! Nhưng ta vẫn phải đi tìm một người, một vị pháp sư già.”

“Vậy để chúng tôi đưa người đi.”

Đức vua liền gật đầu. Vốn dĩ ông tin tưởng họ đến vậy không chỉ vì họ trung thành mà giữa họ và ông đã hình thành một mối quan hệ mang tên “tình bạn”. Có lẽ mối quan hệ này gia tộc Kasame không bao giờ hiểu được vì những gì họ làm cho ông cũng chỉ là vì họ mà thôi.

Trong lúc này, gia tộc Kasame lại gấp rút đi gặp đức vua nước Redmoon để bàn bạc một số việc.

“Sao? Các người muốn phản bội chủ nhân của mình à?”

Khẽ lắc li rượu trên tay, đức vua Redmoon cười nhàn nhạt.

“Ông ta không coi trọng tôi vì sao tôi phải coi trọng ông ta?”

“Khá khen cho kẻ có lòng dạ độc ác! Ta liên hợp với người thì được cái gì?”

“Tôi sẽ cho ông mảnh đất Violetsun màu mỡ này chỉ cần ông tin tưởng tôi là được.”

Gió bắt đầu nổi lên. Trong bóng bóng tối ánh đèn cũng điện vẫn sáng, rọi bóng vị vua của nước Violetsun.

“Định mệnh đã định bắt buộc năm gia tộc sẽ tan rã. Nhưng ta nghĩ các người nên trốn đi, ta có thể đối đầu với bọn chúng.”

Giọng nói u buồn của vị vua vang lên. Nhà tiên tri đã cho ông biết tất cả, không phải là kết cục của trận chiến mà là tương lai của nước Violetsun sẽ do ai nắm giữ.

“Xin lỗi đức vua nhưng lần này chúng tôi không thể tuân lệnh người. Chúng tôi sẽ chiến đấu đến cùng.”

“Nhưng nếu tứ đại gia tộc bị hủy diệt thì sao?”

“Chúng tôi sẽ sắp đặt cho người của gia tộc chạy trốn. Chắc chắn 80 năm sau vào đúng ngày sinh nhật của người con gái mất lục bảo các hậu duệ sẽ quay về giúp cô ấy.”

“Mấy người...”

“Chúng ta là anh em tốt mà đức vua.”

Rồi tất cả cũng mỉm cười nhìn vị vua họ luôn tôn sùng. Đức vua khẽ gật đầu hài lòng, không uống công ông tin tưởng họ, những người anh em tốt.

Sau năm ngày kể từ cuộc họp bí mật kia kết thúc, tòa biệt thự của tứ đại gia tộc bỗng nhiên bốc cháy. Con cháu gia tộc Kasame cùng đoàn quân của đức vua nước Redmoon tấn công vào từng nơi. Cùng lúc đó đức vua nước Violetsun cùng tứ đại gia tộc cũng đi nghênh chiến. Cuộc chiến xảy ra rất khốc liệt giữa năm gia tộc với nhau. Để bảo vệ đức vua, tứ đại gia tộc đã hy sinh mạng sống của mình nhưng đồng thời người bên phía gia tộc Kasame giảm sút đáng kể. Cuối cùng trận chiến cũng kết thúc mang theo sự tan thương. Đức vua nước Violetsun liền trở về cử hành tang lễ cho bốn người anh em của mình. Còn phía gia tộc Kasame thì hầu như đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

“Hừ một kẻ ngốc, ta chỉ cho người vài tên lính quên vậy mà người còn tự tin thắng.”

Đức vua nước Redmoon nhếch môi nhìn đồng tan hoang trước mặt.

“Đức vua, tôi chưa chết hãy trọng dụng tôi đi. Hãy tin tưởng tôi đi, tứ đại gia tộc đã chết rồi tôi sẽ ở bên người.”

Từ trong đồng vụn tàn của cuộc chiến, trưởng gia tộc Kasame khẽ mấp máy môi. Thứ hắn ta ao ước là gì? Chỉ là sự tin tưởng của đức vua dành cho hắn nhưng ngài lại quay lưng đi với gia tộc hắn. Bây giờ tứ đại gia tộc chết hết rồi chắc chắn người sẽ tin tưởng hắn, chắc chắn là như vậy!

Đức vua Redmoon nhìn kẻ khát khao được sự tin tưởng chết dần trong đồng xác chết cười đắc thắng. Trung thành cũng là một cái tội! Bây giờ cả năm gia tộc lớn đều bị giết hại, sẽ không ai cản đường hắn nữa. Lúc ấy việc xâm chiếm Violetsun không còn là xa vời nhưng hiện tại chưa đến lúc ra tay.

Ngay sau đó toàn dân chúng Violetsun đã biết đến sự diệt vong của năm gia tộc. Nhiều người cho rằng tất cả người của năm gia tộc đều chết hết và dần dần lãng quên họ nhưng những người dân đầu biết rằng những hậu duệ của họ còn sống, đang tồn tại ở nhiều nơi và đang chờ đến ngày sinh nhật vị công nương có đôi mắt màu lục bảo.

Chiro khẽ gấp cuốn sách về sự diệt vong của năm gia tộc lại.

“Không ngờ bọn họ lại cao cả đến vậy nhưng rất tiếc tất cả đều diệt vong.”

“Ai bảo chúng tôi đều diệt vong?”

Trong khi Chiro đang ngồi đọc sách không biết từ bao giờ họ đã lên vào. Ngay lập tức tất cả hành lễ.

“Tôi là Mika – Misaki và Miki – Misaki. Hậu duệ gia tộc Misaki.”

“Quả nhiên là hai người.”

“Xin lỗi công nương, vốn ba chúng tôi chết mẹ không thể nuôi đành phải lừa Kahada mang họ Sakura giả bước vào hoàng gia với danh nghĩa chị họ của người.”

“Tôi đã đoán được khi đánh nhau với hai người hai người đánh với tôi rất nhẹ nhàng như không dùng chút lực nào.”

Chiro khẽ cười nhìn hai người ngày xưa đã từng đánh nhau với mình.

“Chà chậm một bước rồi! Tôi là Akira” – Rinoni và đây là sơ Jiko người đã nhận nuôi tôi.”

“Sợ?!”

Chiro ngạc nhiên, sau năm không gặp bà đã già đi rất nhiều nhưng vẫn giữ vẻ hiền lành dịu dàng của mình.

“Chuyện của người tôi cũng biết chuyện của Jiji tôi cũng đã biết. Công nương người không cần áy náy nữa.”

“Con...”

“Xem ra ta đến muộn nhất rồi.” – chàng trai hôm qua Chiro gặp liền xuất hiện rồi cúi đầu làm lễ. – “Tôi là Yamada – Hanina chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Harry đâu?”

“Ông ấy có việc nên đi trước.”

Chiro gật đầu đồng ý, đột nhiên Miki kêu lên.

“Hậu duệ gia tộc Takeru đâu?”

“Chẳng lẽ bọn họ bị diệt vong thật?”

“Không ta đoán chắc bọn họ vẫn còn nhưng không xuất hiện, vì một lí do nào đó.”

Chiro liếc mắt nhìn ra ngoài. Yamada thấy vậy liền lên tiếng.

“Chúng ta không thể ở nơi này lâu được. Công nương người có gì giao phó?”

“Hiện tại ta chưa thể để lộ thân phận, Akira và Yamada ta cần hai người làm một việc còn Miki và Mika em nghĩ hai người sẽ phụ trách tìm kiếm thông tin.”

Về mặt Chiro trở nên nghiêm túc. Cô định một thời gian nữa mới có thể trở về nước nhưng giờ có bọn họ giúp nên cô phải tiến hành ngay. Vì tương lai của đất nước, cô phải cố gắng!

Dưới những bông tuyết, một bóng hình đứng trên cành cây đôi mắt hồng khẽ nhú lại. Bọn họ ai cũng có nhiệm vụ, còn cô thì sao?

“Có lẽ mình cũng phải thực hiện nhiệm vụ của riêng mình rồi.”

Cô khẽ lăm bắm rồi biến mất. Họ có cách thể hiện sự trung thành của họ, cô cũng có cách của cô.

21. Chương 21, Tiết Lộ

“Yuki, nhanh lên!”

Sora đứng trên đỉnh đồi vừa vẫy tay với Chiro.

“À, ừ.”

Chiro khẽ gật đầu. Thật chẳng hiểu tại sao cô lại đồng ý đi dã ngoại cùng với Sora nữa.

“Chi... à nhằm Yuki, chị có mặt không?”

Jendy từ đằng sau vượt lên đi song song với Chiro.

“Không!”

“Vậy à, nếu mệt thì hãy nói với em.”

“Người mệt là người đằng sau em ý.”

Chiro hướng mắt về phía Cherry đang nhìn chằm chằm hai người.

“Cherry, cậu nhanh lên nào! Kiếp trước cậu là con rùa à?”

“C... cậu nói cái gì vậy? Không... không phải mình cố tình đi sau nghe lén đâu!”

Cherry giật mình hai má đỏ ửng liền chạy qua hai người. Có lẽ do quá vội nên cô liền bị vấp đã ngã ra đằng sau.

“Cẩn thận!”

Jendy liền vòng tay qua người cô giữ lại.

“C... cậu... bỏ tay ra!”

Cherry đỏ mặt lấp ba lấp bắp nhìn Jendy. Ngay lập tức Jendy bỏ tay ra khiến Cherry suýt ngã.

“Yuki, chúng ta mau đi thôi!”

Cậu quay sang Chiro nhưng từ lâu đã không thấy bóng cô. Lúc này, Chiro đã đến nơi từ lâu rồi.

“Yuki này, hôm nay trời ẩm tuyết phủ không nhiều chúng ta ăn ở đây đi.”

Sora vừa nói vừa trải thảm ra. Chiro gật đầu để giở đồ ăn xuống. Cô nhìn nụ cười của Sora khẽ nhú mày, nếu Sora biết thân phận của cô thì sao? Liệu cô ấy có chấp nhận cô giống như Jiji không?

“Yuki sao vậy?”

Sora ngược lên nhìn khuôn mặt đăm chiêu của Chiro.

“À không có gì.”

“Có phải cậu có tâm sự không?”

“Không có!”

“Đừng nói dối, dạo này Yuki lạ lắm. Cậu hình như đang dần xa cách tớ.”

“Làm gì có chuyện đó!”

“Cậu có coi tớ là bạn không vậy? Tớ mong có chuyện gì cậu cũng chia sẻ cho tớ.”

Chiro nhìn chằm chằm Sora. Là bạn ư? Liệu có thể không? Chiro hít một hơi thật sâu rồi lên tiếng:

“Sora thật ra tớ là Chi...”

“Cuối cùng cũng lên tới đỉnh!”

Jendy vươn vai khẽ cười.

“Ta nói sau nhé!”

“À, được.”

Chiro gật đầu rồi cùng mọi người lấy đồ ra. Mỗi người được phân công một việc, Cherry thì đi rửa đĩa, Sora đi lấy nước còn Chiro và Jendy ở lại lấy đồ ăn ra.

“Chị định nói cho cô ấy đúng không?”

“Thì làm sao ta giấu được mãi.”

“Em không tin tưởng cô ta lắm! Ánh mắt của cô ta khiến em lo lắng, tốt nhất chị nên cẩn thận.”

“Chị biết rồi.”

Chiro cúi đầu tiếp tục lấy hoa quả ra. Jendy ngược nhìn người con gái trước mặt, cô lúc này trước mặt cậu mà sao cậu lại cảm thấy quá xa cách.

“Yuki, không thể trở về như trước được sao?”

Đôi tay đang xếp hoa quả của Chiro dừng lại, cô không ngược mắt lên chỉ khẽ nói:

“Xin lỗi, Chị không thể.”

“VẬY à, nhưng dù chị là Chiro hay chị là Yuki thì em sẽ mãi đứng về phía chị.”

“VÌ sao?”

“Bởi vì... vì... chúng ta là gia đình!”

Gia đình ư? Cô khẽ cười, cô vẫn còn có gia đình sao? Nếu như định mệnh đã cho cô một gia đình khác thì cô nhất định phải bảo vệ họ, vì cô sợ một lần nữa mất họ.

“Nước về rồi đây!”

Sora vui vẻ mang nước về, Cherry đi theo sau mắt không rời cô và Jendy. Chiro bật cười nhìn lên trời. Giá như lúc nào cũng như thế này thì tốt nhưng tất cả chỉ là giá như mà thôi. Sau khi ăn bữa chính xong, Sora liền xung phong gọt hoa quả nhưng bản tính hậu đậu của cô liền cựa vào tay.

“Á! Đau quá!”

“Cherry mau cầm lấy tay Sora, Jendy lấy chút nước để chị để tìm băng cứu thương.”

Chiro lên tiếng liền lục lọi ba lô của Sora lấy ra một hộp băng cứu thương vô tình rơi ra một chiếc khăn. Nhưng thời gian cấp bách cô không thềm để ý liền chạy nhanh về phía Sora.

“Phù đã băng xong, lần sau cẩn thận!”

“Cảm ơn, hi hi.”

Sora lè lưỡi rồi ôm hộp cứu thương chạy về phía ba lô của mình đột nhiên sắc mặt thay đổi.

“Yuki!”

“Sao vậy? Vẫn đau à?”

Chiro lo lắng tiến về phía Sora. Nhưng vừa tiến về phía đó liền bị Sora giáng một cái tát vào mặt. Đôi mắt Sora ánh lên tia sắc lạnh nhìn giờ chiếc khăn màu trắng thù hình bông tuyết đã bị lấm bẩn lên.

“Là cậu phải không?”

“Cái này là do tớ vô ý dẫm lên thôi, tớ sẽ mua đèn cái khác!”

“Im đi!”

Sora hét lên khiến mọi người sững lại.

“Sora...”

“Váy tớ bị lấm bẩn rồi, tớ đi rửa đây!”

Nhận ra mình vừa làm một việc sai trái. Sora liền bỏ đi.

“Sora!”

Chiro kinh ngạc đuổi theo, đây là lần đầu tiên cô thấy Sora phản ứng như vậy. Ánh mắt sắc lạnh lúc ấy chẳng giống Sora chút nào.

Cô chạy đến bên một bờ sông liền thấy Sora đang ở dưới nước điên cuồng giặt sạch chiếc khăn.

“Sora lên đây đi! Dưới sông lạnh lắm!”

“Cậu mau đi đi! Tôi không muốn nhìn mặt cậu!”

Sora hét lên đôi mắt hung hăng nhìn Chiro.

“Mau lên đi!”

Chiro liền chạy lại gần Sora kéo tay cô.

“Cô thì hiểu cái gì chứ! Đó là thứ cô cùng quý giá của tôi! Đó là bí mật sâu thẳm nhất của tôi, cô mãi mãi không bao giờ hiểu được.”

Sora hét lên xô ngã Chiro xuống dưới nước.

“Ai bảo tớ không hiểu? Vì tớ cũng có bí mật của riêng tớ. Tôi chính là Chiro – Sakura!”

Chiro liền đứng dậy, kính áp tròng rơi ra để lộ đôi mắt xanh lục.

“Yuki!”

“Sao hả? Ngạc nhiên lắm đúng không?”

“Cậu chính là... vị công nương đã chết?”

“Đúng vậy, liệu cậu còn coi tôi là bạn không?”

“Yuki, xin lỗi! Xin lỗi đã đánh cậu!”

Sora bật khóc ôm lấy Chiro. Chiro khẽ mỉm cười nhìn cô bạn của mình. Vậy tốt quá rồi, Sora không hề kì thị cô nhưng Chiro không hề để ý rằng khóe miệng của Sora đang nhếch lên thành hình vòng cung.

“Đừng giả bộ ngủ nữa, về đến nhà rồi!”

Jendy bực dọc đặt Chiro xuống.

“Cảm ơn.”

Chiro liền mở mắt ra ngồi xuống ghế.

“Chị thật là, nói cho cô ấy biết mình là Chiro – Sakura kết quả làm mất kính áp tròng phải giả bộ ngủ để che dấu màu mắt. Cô ta không đáng tin tưởng đâu hơn nữa cô ta còn đánh chị nữa.”

“Chị biết.”

“Biết rồi sao chị vẫn nói?”

“Thưa công nương đã có thông tin.”

Mika xuất hiện đưa cho Chiro một bản báo cáo. Cô chậm chậm lật từng trang sắc mặt càng ngày càng tệ. Mọi việc quả đúng như cô dự đoán nhưng tại sao cô lại cảm thấy không vui chút nào?

“Làm tốt lắm Freya!”

“Cảm ơn đức vua em sẽ làm hết mình vì người.”

Sora mỉm cười lau khô má tóc của mình sau đó bỏ kính ra. Lúc này cô khác hoàn toàn vẻ ngây thơ hàng ngày thay và đó là vẻ nguy hiểm. Cô ngồi xuống ghế lôi chiếc khăn ra nhìn vết bẩn mờ mờ trên nó tay nắm chặt lại. Đáng ghét! Tình yêu của cô không phải để cho cô ta dẫm lên. Cô ta sẽ phải trả giá đắt cho việc này. Sora nhếch mép cầm lấy phi tiêu phóng về phía trước. Phi tiêu liền ghim trúng bức ảnh một cô gái bị vô số nhát dao rạch, bên dưới có dòng chữ “Yuki – Royale (Chiro – Sakura)”.

22. Chương 22, Bí Mật Của Sora

Giữa đồng lửa tàn, một đôi mắt vô hồn nhìn vào khoảng không tĩnh lặng. Bố mẹ cô đã chết rồi, họ đã chết trong vụ hỏa hoạn.

“Cháu có muốn đi theo ta không?”

Một người đàn ông bước về phía cô, nở một nụ cười hòa nhã.

“Ông là ai?”

“Ta là Robert – Stomwindy. Nếu cháu đi theo ta cháu sẽ được hạnh phúc. Cháu là Sora đúng không?”

“Vì sao ông biết cháu?”

“Ta là bạn của ba cháu. Ta sẽ thay ông ấy chăm sóc cháu.”

“Bạn ba cháu ư?”

Cô nghiêng đầu nhìn về đồng tro tàn rồi nhìn sang người đàn ông. Cuối cùng cô cũng đứng dậy bước theo ông ấy. Ông ấy sẽ chăm sóc cô thật chứ? Nếu vậy ông ấy đúng là một thiên thần.

Robert mỉm cười đi về phía trước. Ba của Sora đã phản ông nên đã cho hỏa thiêu nhưng tiếc rằng con bé lại may mắn thoát chết nhưng ông không giết vợ, ít nhất con bé còn giá trị sử dụng sau này.

Sora được đưa về cung điện làm người hầu ở trong bếp nhưng dường như người ở đây không ai ưa cô, luôn tìm cách chèn ép Sora .

“Trời ạ, mày xem mày làm gì này.”

“Đây không phải tôi làm!”

Sora ngược đời mắt nhìn bộ đồng phục lấm lem của cô gái đó. Rõ ràng hôm qua cô ta quên giặt đồ giờ lại đổ cho cô.

“Mày còn dám cãi? Đừng tưởng mày được đức vua đưa về là mày có địa vị.”

“Tôi chưa bao giờ hoang tưởng cả. Tôi cùng cô có cùng địa vị vì sao tôi phải sợ cô?”

Bốp.

Một cái tát giáng xuống mặt Sora khiến khuôn mặt trắng hồng của cô đỏ lên. Sora cắn chặt môi chịu đựng.

“Đừng tưởng mình là bà hoàng ở đây!”

“ ... ”

“Sao câm nín vậy? Vừa nãy còn mạnh miệng lắm mà.”

Cô ta túm tóc Sora bắt cô phải ngẩng mặt lên. Lúc này khuôn mặt Sora đã ngập tràn nước mắt.

“Khóc à? Mày nghĩ sẽ có người đến dỗ dành mày chắc? Thật dơ bẩn!”

Cô ta liền thả tóc Sora ra rồi đập một cái vào bụng cô khiến người cô khẽ run lên. Cô ta nhìn Sora đầy căm giận.

“Tao ngứa mắt mày từ lâu lắm rồi! Xinh đẹp? Được đức vua quan tâm? Thật nực cười.”

Sau đó cả người Sora bị lôi đi. Cô đưa ánh mắt cầu xin về phía những người khác nhưng họ chỉ thờ ơ nhìn cô thậm chí còn dùng ánh mắt chế giễu hả hê đối với cô. Không ai muốn giúp cô hết! Cả người Sora bị ném ra nền tuyết lạnh, cánh cửa liền đóng lại chỉ vang lên giọng nói cay nghiệt:

“Tối nay mày ngủ ở ngoài đi.”

Sora vùi đầu vào nền tuyết lạnh, tuyết thật lạnh nhưng so với lòng của những kẻ kia nó còn ấm hơn nhiều. Vì sao chứ? Chỉ vì cô xinh đẹp nên họ ghét cô ư? Xinh đẹp có gì là sai cơ chứ?

Tách... tách...

Một giọt rồi hai giọt chảy ra từ hốc mắt cô rơi xuống nền tuyết trắng. Mẹ ơi, ba ơi vì sao hai người lại bỏ con? Con không còn ai quan tâm không còn ai yêu thương nữa! Con sẽ không nghe mẹ kể chuyện cổ tích nữa, con cũng sẽ không nghe ba hát nữa. Con nhớ hai người!

“Sora, dù trên thế gian này không ai yêu con thì con cũng phải tự yêu lấy mình. Con không được khóc, nếu khóc sẽ rất khó coi. Sora là công chúa đẹp nhất của mẹ mà.”

Giọng nói nhẹ nhàng của mẹ vang bên tai cô khiến nước mắt Sora rơi ngày một nhiều. Môi bị cô cắn chặt để ngăn tiếng nức nở đến nỗi chảy máu. Cô phải mạnh mẽ lên, cô phải mạnh mẽ lên! Sora gượng dậy nhìn về phía trước nhưng đập vào mắt cô lại là bóng hình một người con trai.

Vù... vù...

Những cơn gió lạnh giá chạm vào má cô nhưng cũng không ngăn được khuôn mặt đang đỏ ửng của cô. Sora vẫn cứ nhìn chăm chăm vào người con trai ấy, đôi mắt của cậu thật là đẹp. Đó là màu bạc tựa như đôi cánh của thiên sứ. Nhưng chợt nhớ ra bộ dạng thảm hại của mình, Sora cúi đầu xấu hổ. Chàng trai dường như không quan tâm đến vẻ mặt của cô liền đưa cho cô một chiếc khăn thêu hình bông tuyết rồi bỏ đi.

“Cảm...”

Sora định cảm ơn cậu nhưng khi ngẩng mặt lên người đó đã đi xa. Cô ôm chiếc khăn vòng trong ngực áp lên trái tim đang đập rộn ràng của mình. Cậu chính là thiên sứ của cô, chỉ riêng mình cô mà thôi.

Kể từ ngày gặp Kin Sora dường như không thêm để tâm đến sự chế giễu của những cô gái khác. Cô thường xuyên nhìn lên cậu cậu ở đằng xa hay cố tình đi qua nơi cậu đang đứng. Tất cả những việc cô làm đều thầm lặng không để cho cậu biết. Nhưng rồi đám người hầu cũng phát hiện ra tình yêu của cô dành cho Kin.

Bốp.

Cả người Sora ngã xuống đất, xung quanh liền vang lên tiếng cười ha hả.

“Trời ạ, cô ta thích nhị hoàng tử sao? Mà nghĩ đây chuyện cổ tích hả? Mà sẽ là nàng lọ lem còn nhị hoàng tử sẽ là cưới bạch mã đến đón mà?”

“Mấy người im đi!”

“Chà mạnh miệng ghê. Mà tốt nhất đừng nên mơ mộng nữa đi! Mà nghĩ làm sao người cao quý như nhị hoàng tử có thể thích một đứa hèn mọn như mày được? Thứ tình yêu của mày chỉ là rác rưởi thôi!”

“Rác rưởi ư?”

Sora sững sờ lặp lại câu nói đó. Cô không có địa vị ư? Cô chỉ là một đứa hèn mọn không chút danh tiếng nào thôi sao?

“Sao vậy? Cứng miệng rồi à?”

“Cô im đi!”

“Mày mắng tao? Đúng là đồ mờ côi ba mẹ mà!”

Cô ta bấu môi nhìn Sora. Ngay lập tức mắt cô sắc lại nhìn về phía kẻ vừa lên tiếng, hét lên:

“Cô nói cái gì?”

“Tao nói mày là đồ mờ côi! Chắc ba mẹ mày cũng không ra gì nên mới sinh ra đứa như mày!”

“Cô im đi!” – Sora gào lên giận dữ đâm liên tiếp vào bụng cô ta, đôi mắt ánh lên tia lửa. – “Cô biết gì về ba mẹ tôi? Cô không có quyền nói họ như vậy!”

“Á, con này điên rồi! Tụi bay đánh nó!”

Ngay lập tức một đám người xông vào đẩy ngã cô. Bọn họ vừa đánh vừa sử dụng những từ ngữ thô tục phỉ báng cô.

“Cho mày chết! Đồ con hoang!”

“Quạ mà đòi làm thiên nga ư? Thật nực cười!”

“Bị một đứa rác rưởi như mày yêu tao cũng thấy xấu hổ thay nhị hoàng tử!”

“Đồ bẩn thỉu!”

Sora nhắm mắt chịu đựng những cơn đau giáng xuống cơ thể mình. Mẹ ơi liệu hoàng tử có xuất hiện giết chết lũ yêu quái này không? Vì sao luôn là cô chịu đau khổ? Vì sao không ai yêu thương cô? Chỉ vì cô không có địa vị, chỉ vì cô thấp kém nên cô mới bị kinh bỉ ư? Năm ngày trước, trong buổi dạ tiệc hoàng gia cô đã nhìn thấy Kin nhìn người con gái có đôi mắt lục bảo xinh đẹp. Cậu thích cô gái ấy ư? Chẳng lẽ vì cô ta có địa vị hơn cô, giàu có hơn cô? Nếu có một điều ước cô sẽ ước mình có quyền thế mình có địa vị.

“Mấy người đang làm gì vậy?”

“Đức vua?”

Tất cả sợ hãi dừng lại. Robert tiến về phía Sora ra hiệu cho đám người kia lui ra.

“Cháu có sao không?”

“Đức vua, cháu ổn.”

“Cháu có muốn trả thù họ không?”

Robert mỉm cười, đôi mắt xanh đục lóe sáng. Sora nhú mày khẽ lên tiếng:

“Ngài muốn cháu làm gì?”

“Chỉ cần trở thành người của ta, chỉ cần nghe lời ta nhất định ta sẽ cho cháu địa vị tiền bạc.”

“Có thể sao?”

Sora nghi hoặc lên tiếng. Nếu cô có tiền bạc, có địa vị thì họ sẽ không kinh bỉ cô, sẽ không có ai chế giễu cô nữa. Lúc ấy Kin sẽ yêu cô đúng không?

“Được cháu chấp nhận.”

“Chào mừng cháu đến thế giới của ta!”

Robert chìa bàn tay ra tỏ ý muốn đỡ Sora, cô không do dự liền nắm lấy nó mỉm cười theo ông. Bản thỏa thuận được kí thiên sứ chính thức biến thành ác quỷ mãi mãi không còn mang trên mình đôi cánh trắng nữa!

“A!”

Sora sợ hãi mở mắt. Lại là giấc mơ đó, vì sao cô luôn mơ thấy ba mẹ nhìn mình khóc? Suốt mấy năm nay, cô luôn nghe lời ông ta làm rất nhiều việc, dấn đạp lên máu người khác để mà sống. Sora nhìn vào gương, đôi mắt xanh của cô lúc nào cũng ánh lên tia vô hồn. Đã bao lâu rồi ánh mắt này không còn trong sáng nữa?

Sora ngược nhìn bầu trời đen kịt khẽ nở một nụ cười. Cô đã là ác quỷ thì sẽ mãi mãi là ác quỷ mà thôi!

Tách.

Một giọt nước mắt rơi xuống, Sora ôm lấy khuôn mặt của mình. Mẹ ơi, con không còn là công chúa nữa rồi!

23. Chương 23, Hiểu Lầm

“Đáng ghét, con nhỏ đó ngày càng hống hách rồi!”

Jan đập bàn đầy phẫn nộ.

“Có cách nào hại nó không?”

Bella nhú mày chờ Meri lên tiếng nhưng con bé chỉ im lặng.

Cạch.

Cánh cửa bật mở một một bóng người bước vào.

“Sao cô ở đây? Đáng lẽ cô phải ở bên cạnh bảo vệ cho người bạn thân của cô chứ!”

Sora bỏ qua những lời mỉa mai của Jan, lạnh lùng lên tiếng:

“Tôi sẽ giúp các cô trừng trị con bé đó!”

“Cái gì? Cô bị va vào đầu nên mất trí rồi hả?”

“Tôi nói thật!”

“Vậy cô muốn gì?”

Lúc này Meri liền lên tiếng, Sora mỉm cười đôi mắt cô liền lóe sáng.

“Yuki, hôm nay phải tớ phải trực nhật nhưng lại có việc cậu có thể...”

“Cậu muốn tớ thay cậu dọn dẹp?”

“Ừ, giúp tớ lần này thôi mà! Làm ơn đi!”

“Tùy cậu!”

Chiro gật đầu tiếp tục đọc sách. Sora thấy vậy khẽ cười, Chiro lúc nào cũng như vậy, luôn luôn tin tưởng cô nhưng rất tiếc cô đã tin tưởng nhầm người.

Khi cả lớp ra về chỉ còn lại mình Chiro, cô liền bắt tay vào làm việc. Nhưng chưa được bao lâu thì có người đi tới.

“Chà, chăm chỉ quá nhỉ!”

“Muốn gì?!”

Chiro không hề ngẩng mặt lên vẫn tiếp tục công việc của mình.

“Tôi chỉ muốn cũng cô hòa giải mâu thuẫn thôi.”

“Không cần!”

Thấy vẻ không quan tâm của Chiro, Jan liền nhíu mày. Tại sao cô lại cảm thấy Chiro thay đổi nhiều đến vậy? Cô ta dường như toát lên một vẻ vương giả khiến cô nghĩ cô ta thực sự là quý tộc.

“Được rồi, không đùa với cô nữa. Nếu cô muốn cứu bạn thân của cô thì phải làm theo lời tôi.”

Ngay lập tức Chiro liền dừng tay, ngẩng mặt lên đầy nghi hoặc.

“Sora?”

“Đúng con bé đã bị bắt.”

“Cô muốn gì?”

“Đơn giản thôi...”

Chiro bước dọc hành lang tay cầm một cốc nước hoa quả, cùng lúc đó Kin vừa xuất hiện.

“Á!”

Cô trượt chân va vào cậu khiến cả cốc nước đổ vào chiếc áo sơ mi trắng.

“Kin?! Xin lỗi cậu!”

Chiro ngạc nhiên liền lấy khăn lau vết bẩn trên áo Kin. Nhưng cậu dường như không quan tâm đến vết bẩn đó chỉ đi thẳng về phía trước. Chiro là người đầu tiên dám làm bẩn áo cậu! Nhưng cậu đâu thể làm gì vì cô ấy là Chiro.

“Xin lỗi cậu! Tôi có việc phải đi trước!”

Chiro cúi đầu liền bỏ chạy. Kín đi được vài bước liền dừng lại, đôi mắt ánh lên nét sắc lạnh.

Còn Chiro, sau khi bước ra khỏi hành lang liền thu lại vẻ lúng túng của mình.

“Chiro, cậu đang làm gì vậy?”

Maria đột nhiên xuất hiện, khuôn mặt đầy tức giận tiến về phía cô. Chiro không hề tỏ ra ngạc nhiên chỉ im lặng nhìn Maria lại gần.

“Cậu biết cậu vừa làm một việc rất liều lĩnh không?”

“Tôi biết.”

“Vậy sao cậu vẫn còn làm? Cô ta không đáng tin tưởng đâu! Rõ ràng cậu biết thân phận của Sora sao cậu vẫn cứ cố chấp cứu cô ta?”

Chiro khẽ ngược lên nhìn bầu trời rồi khẽ nói:

“Vẫn muốn tin tưởng một lần nữa!”

Rồi cô lặng lẽ bước qua Maria. Nhìn theo bóng Chiro, cô cười buồn. Biết mình bị lừa nhưng vẫn luôn tin tưởng, vẫn muốn cho người đó một cơ hội. Vì sao cô ấy cứ mãi như vậy cơ chứ? Cô biết mình mãi là kẻ thua cuộc mà thôi!

“Chà đến nhanh quá nhỉ!”

“Thứ cô cần là đây mau thả Sora đi!”

Chiro lạnh lùng giơ lên chiếc vòng cổ màu bạc sáng lấp lánh. Mắt Sora liền ánh lên tia bức tức. Cô không hề nghĩ rằng Chiro sẽ lấy nhanh như vậy. Đây vốn là thứ Kín coi trọng nhất, đó là chiếc vòng cổ của mẹ Kín và cũng là kỉ vật cuối cùng của bà.

“Cô cần gì phải hi sinh vì cô ta?”

Meri ngạc nhiên nhìn Chiro. Cô gái này đúng thật ngốc, vì sao lại luôn tin tưởng một kẻ như Sora cơ chứ?

“Cô không cần biết! Thả Sora mau!”

“Thả cô ta ra!”

Ngay lập tức Sora được thả tự do, liền chạy đến phía Chiro khóc nức nở.

“Yuki, mình sợ quá!”

“Giờ thì ổn rồi!”

“Yuki mình...”

Choang.

Một tiếng động vang lên khiến cả tất cả giật mình. Chiếc vòng cổ của Kín vỡ tan thành nhiều mảnh.

“Cô thật ngu ngốc khi đã tin tưởng tôi đó! Giờ cô sẽ phải nói sao với chủ nhân của chiếc vòng đây?”

Sora mỉm cười nhăm lên những mảnh vụn của chiếc vòng. Sắc mặt Chiro dần thay đổi, cô hướng ánh mắt nhìn Sora, không phải ánh mắt hận thù mà đau thương. Ánh mắt ấy khiến Sora chợt dạ cô liền đưa mắt đi chỗ khác.

Rầm.

Cánh cửa nhà kho bật mở một lần nữa, một bóng dáng bước vào. Đôi mắt màu bạc quét quanh một vòng rồi dừng lại ở những mảnh vụn dưới chân Chiro. Nụ cười trên môi Sora vụt tắt thay vào đó là khuôn mặt đầm nước mắt.

“Yuki sao cậu lại làm vậy? Nhị hoàng tử xin người đừng trách cô ấy, cô ấy chỉ vì muốn cứu tôi mà thôi. Nhưng không hiểu vì sao cô ấy lại muốn đập vỡ chiếc vòng nữa. Yuki vô tội mà.”

“Cút đi!”

Chiro lạnh lùng lên tiếng.

“Yuki!”

“Mau đi!”

“Sao cậu nỡ lòng... hức... hức! Tôi coi cậu là bạn mà!”

“Đi ngay!”

Sora giả bộ đau lòng liền chạy nhanh ra ngoài. Meri, Jan và Bella biết mình không nên ở lại lâu liền chuẩn đi.

“Cô đúng là kẻ ngốc!”

Meri nhìn Chiro một cái rồi bỏ đi. Chiro chỉ im lặng suy nghĩ gì đó rồi quay sang nhìn Kin.

“Là tôi làm, cậu muốn làm gì thì làm đi!”

Đánh mắt Kin ánh lên tia khó hiểu nhưng rồi lại vụt tắt. Cậu liền giơ khẩu súng lên chĩa thẳng vào trán cô.

“Vì sao?”

“Cậu không hiểu nỗi đâu!”

Chiro mỉm cười nhẹ nhàng rồi nhắm mắt lại.

Đoàng.

“Tôi có một lời khen cho cô đó. Dám phản bội bạn mình mà vẫn đứng vững nhưng không.”

Meri mỉm cười đầy mỉa mai rồi bỏ đi. Sora nắm chặt tay lại, môi vẫn duy trì nụ cười đầy gượng gạo. Nếu như cậu không gặp Kin thì dù cậu là Yuki hay cậu là Chiro thì tôi mãi mãi coi cậu là bạn nhưng rất tiếc trái tim tôi không thể thắng nỗi lí trí!

Cách.

Cánh cửa phòng bệnh viện mở ra đầy nặng nề. Sora bước vào nhìn người con gái đang nằm trên giường khẽ mỉm cười đầy kinh khinh.

“Chào bạn thân, Yuki à không Chiro.”

24. Chương 24, Sora! Tạm Biệt

Sora mỉm cười nhìn cô gái nằm trên giường bệnh, dường như vết thương quá nặng khiến Chiro không thể cử động nổi người chỉ hướng ánh mắt lạnh băng nhìn cô.

“Cô đã biết lỗi lầm của cô chưa? Thật ngu ngốc khi tin tưởng tôi!”

“...”

“Sao hả? Ngạc nhiên lắm phải không? Tôi nói cho cô nghe, kẻ đẩy cô va vào Maria là tôi. Kẻ đẩy cô xuống biển cũng là tôi, kể cả lần tôi gặp cô cũng là do tôi sắp đặt. Tất cả đều do tôi làm!”

“Tại sao?”

Chiro khẽ lên tiếng. Tại sao lại lừa cô? Tại sao lại lừa dối tình bạn của cô? Cô đã từng rất coi trọng Sora nhưng cô ấy lại không coi trọng cô.

“Tại sao ư? Vì đây là nhiệm vụ của tôi! Cô nghĩ giữa hai chúng ta tồn tại thứ gọi là tình bạn sao? Giả dối! Tất cả chỉ là giả dối mà thôi. Tôi chưa bao giờ coi cô là bạn, chưa bao giờ!”

“Chưa bao giờ ư?”

“Đúng đáng lẽ tôi định cho cô thưởng thức tình bạn ngọt ngào này thêm một chút nhưng cô lại đụng đến người con trai tôi yêu. Cô có biết tôi yêu cậu ấy từ lâu rồi không? Cô có biết tôi làm mọi việc vì cậu ấy không? Cô, chính cô là kẻ cản trở tình cảm của tôi và cậu ấy. Tôi hận cô!”

“Cắt ống thở đi!”

“Cái gì?”

“Chẳng phải cô nói là cô hận tôi sao, vậy cắt ống thở đi tôi sẽ chết và cậu ta sẽ là của cô mãi mãi.”

“Của tôi sao?”

Sora sững người nhìn Chiro. Kin sẽ là của cô mãi mãi nếu cô giết Chiro sao? Sora ở cùng Chiro đã lâu ít nhiều cũng có tình cảm nhưng nếu so với tình cảm của cô dành cho Kin thì cũng chỉ là một cơn gió lướt qua. Sora từ từ tiến lại gần Chiro rút ra một con dao và giơ trước mặt cô. Chiro từ từ nhắm mắt lại, một giọt nước mắt rơi ra.

Đùng... đùng...

Tiếng sấm vang lên báo hiệu cơn mưa sắp tới, mọi người đều chạy đi tìm chỗ tránh mưa chỉ còn mình Sora bước trên đường. Cô đã giết cô ấy, cô đã giết người bạn đầu tiên của mình nhưng tại sao cô lại không cảm thấy ân hận? Đầu cô lúc này trống rỗng muốn khóc nhưng không thể khóc được. Cô nói ghét Chiro nhưng không hiểu sao khi cắt ống thở tim lại đau nhói.

“Tôi đã từng cho cô một cơ hội!”

Một giọng nói vang lên khiến Sora giật mình. Cô sợ hãi quay lại đập vào mắt cô là đôi mắt lục bảo lạnh lùng.

“Yuki?!”

“Ngạc nhiên lắm phải không? Tất cả chỉ là lừa cô thôi!”

Chiro mỉm cười nhắm mắt nhớ đến sự việc hôm qua.

Đoàng.

Viên đạn sượt qua tóc cô ghim vào bức tường đằng sau.

“Tại sao?”

“Tôi đâu phải kẻ ngốc!”

Kin lạnh nhạt thu súng lại.

“Tôi có thể nhờ cậu một việc không?”

“Có thể.”

“Đóng với tôi một vở kịch!”

Sora kinh ngạc lùi lại. Cô cứ nghĩ mình lừa được họ hóa ra cô mới chính là kẻ bị lừa. Hóa ra từ trước đến giờ cô luôn ình là kẻ nắm giữ cuộc chơi nhưng sự thật lại chính là nạn nhân.

“Cô biết rồi vì sao vẫn đóng kịch với tôi?”

“Vì cô giống một người, tôi nợ cô ấy.”

Chiro hướng đôi mắt nhìn lên bầu trời sau đó nhìn về phía Sora. Cô ta sợ hãi khẽ lùi lại.

“Yuki, cậu tha cho tớ đi! Tớ sẽ không bao giờ làm thế nữa.”

Sora khấn hoảng cầu xin. Không, cô chưa muốn chết cô còn chưa thổ lộ tình cảm với Kin. Cô không thể chết!

“Rất tiếc, từ lúc cô cắt sợi dây ống thở cũng giống như cắt đứt tình bạn hai ta mãi mãi không có từ tha thứ!”

Chiro nhìn Sora đầy khinh bỉ. Sora cố nở một nụ cười trấn an bản thân.

“Cô không thể giết tôi đâu! Đừng quên tôi là người của đức vua Stomwindy. Cô không thể làm gì tôi được đâu.”

“Ông ta không quan tâm sống chết của cô thế nào đâu! Cô chỉ là quân cờ trong tay ông ta thôi.”

“Sao... sao cô biết!”

“Cô cũng biết mà!”

Chiro cười nhạt. Sora còn chưa hiểu chuyện gì thì thấy hông mình đau nhói. Máu bắt đầu tuôn ra nhuộm đỏ chiếc áo trắng của cô. Sora sợ hãi ngã xuống đất.

“Miki, chị có thể đi.”

“Công nương, không có việc gì chúng tôi đi trước.”

Miki cúi đầu rồi bỏ đi. Chiro vẫn đứng đấy vẫn nhìn Sora chăm chăm.

“Yuki, mình đau lắm! Cậu mau cứu mình đi!”

Sora nhìn máu chảy càng nhiều hốt hoảng cầu xin Chiro. Cô không muốn chết!

“Nếu là Yuki, nhất định cô ấy sẽ cứu cậu nhưng tôi lại là Chiro.”

Chiro thì thầm rồi quay lưng bỏ đi.

Rào... rào.

Những hạt mưa nặng nề rơi xuống Sora ngược lên nhìn bầu trời. Đúng vậy, nếu là Yuki cô ấy sẽ không bỏ cô, cô ấy sẽ đến đỡ cô dậy và lo lắng sau đó lại trách móc cô. Chợt một bóng dáng đứng trước mặt cô, bóng dáng mà cô hằng mơ ước.

“Là anh phải không? Anh sẽ cứu em chứ!”

Khuôn mặt lầm bầm của Sora trở nên vui mừng. Nhất định Kin sẽ cứu cô, cậu ấy sẽ cứu cô như hồi còn nhỏ sẽ đưa khăn cho cô.

“Kính tởm!”

Đôi mắt màu bạc không thèm nhìn cô một cái, Kin lạnh lùng bỏ ra một câu khiến Sora chấn động. Cô nhìn bóng người con trai khuất sau làn mưa trái tim như vỡ thành trăm mảnh. Đó là câu nói đầu tiên Kin dành cho cô nhưng không hiểu sao cô không hề cảm thấy vui mừng. Chẳng phải cô từng ao ước Kin nói chuyện với cô dù chỉ một lần thôi sao. Cô sai rồi! Cô đã sai khi đánh đổi tình bạn để rồi mất tất cả. Cô đã sai khi nghe theo lời của Robert. Rốt cuộc cô làm những việc này để làm gì chứ? Đây vốn không phải cổ tích, cô không phải lọ lem Kin cũng không phải là hoàng tử ảm ắp. Trên thế gian này vốn chẳng ai yêu thương cô!

“Sora, đến đây. Trong mắt mẹ con mãi mãi là nàng công chúa mà!”

“Ba! Mẹ!”

Sora kêu lên. Đúng rồi, vẫn còn có họ, họ nhất định sẽ không bao giờ rời bỏ cô, mãi mãi là như vậy! Mẹ ơi chờ con!

Chiro bước đi dưới cơn mưa như một kẻ vô hồn.

“Chiro!”

Một giọng nói âm áp vang lên khiến cô giật mình. Một chàng trai chạy lại gần đưa chiếc ô xanh lam che cho cô.

“Bluesky!”

“Em sao vậy? Sao lại đi dưới mưa? Nhỡ bị cảm thì sao?”

“Em đã giết cô ấy! Em đã giết người mà em coi là bạn thân!”

Chiro nở một nụ cười chua chát. Sky sững sờ nhìn cô sau đó khẽ ôm cô vào lòng.

“Đừng có cười khi bản thân em muốn khóc!”

“Tại sao? Tại sao cơ chứ? Nếu như cô ấy không cắt đứt sợi dây dây em đã có thể tha thứ cho cô ấy! Vì sao cô ấy lại lừa dối em?”

Chiro bật khóc, nước mắt hòa cùng với mưa thấm đẫm chiếc áo sơ mi của Sky nhưng anh mặc kệ vẫn ôm chặt cô vào lòng vì anh biết cô đang cần anh hơn bao giờ hết.

Chiro vẫn tiếp tục khóc, cô không hề buồn nhưng lòng lại rất đau. Cô biết cô đã mất một thứ quan trọng là tình bạn. Cô cũng biết tình bạn là thứ khiến cô có cảm giác vui vẻ hạnh phúc đến vô cùng nhưng cũng là thứ làm cho cô gục ngã và bỏ cuộc. Cô tự hỏi là tại cô sai hay là tại cô ấy sai. Phải chăng cô đã quá ngốc?

“Yuki, hai chúng ta sẽ cùng nhau đi đến thiên đường tuyết trắng nhé!”

Giả dối!

“Yuki, cậu làm mình lo lắng lắm!”

Giả dối!

“Yuki, xin lỗi cậu.”

Giả dối!

“Yuki, tớ muốn mãi mãi là bạn cậu!”

Giả dối, tất cả đều là giả! Tất cả mọi thứ từ ánh mắt đến nụ cười đều không thật.

“Tôi chưa bao giờ coi cô là bạn tôi hận cô!”

Sora, tạm biệt!

“Chà, vậy là con bé Freya đã chết? Hừ dù sao nó cũng là một quân cờ của ta nên có chút hơi tiếc!”

“...”

“Con bé quả là si tình nhưng thật tiếc là những kẻ si tình thường có kết cục bi thảm phải không, Sky?”

Robert mỉm cười nhìn người con trai đang đứng gần cửa sổ, ánh mắt của cậu đầy buồn bã. Những giọt mưa vẫn cứ rơi giống như những giọt nước mắt của người con gái ấy!

25. Chương 25, Trở Về

“Bạn Sora – Mayu đã nộp đơn xin nghỉ học vì lí do cá nhân nên Sora sẽ không về trường. Hiện tại chúng ta có thể bắt đầu kì nghỉ đông, sau đó sẽ...”

Giọng nói của giáo viên chủ nhiệm vang lên. Tất cả học sinh trong phòng đều không quan tâm đến sự biến mất kì lạ của Sora trừ Jan và Chiro. Jan hướng mắt nhìn Chiro vẫn chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ lòng đầy nghi hoặc. Đột nhiên Chiro liếc nhìn Jan khiến cô sợ hãi quay mặt đi chỗ khác. Cô sợ hãi sao? Jan biết thân phận của Sora không hề đặc biệt ngay cả Chiro cũng vẫn nhưng sự biến mất kì lạ của Sora chắc chắn liên quan đến Chiro.

“Cô ta là ai tại sao có thể xử lí được Sora thậm chí nhị hoàng tử cũng không làm gì cô ta?”

Jan khẽ lẩm bẩm đầy thắc mắc. Đến cả hoàng tử Sky cũng bảo vệ cô gái đó, Maria còn coi cô ta là bạn. Rốt cuộc cô là ai chứ?

Chiro nói với Anna và Jendy kì nghỉ đông cô sẽ trở về Violetsun vì đó là đất nước của cô. Hiện giờ Chiro đan ngồi trên xe để về vương quốc của mình.

“Công nương, chúng ta về cũng điện luôn chứ?”

Mika vừa lái xe vừa nhìn Chiro. Nhưng cô chỉ lắc đầu mắt vẫn nhìn ra cửa sổ.

“Tại sao? Cô không muốn dành lại ngôi vị à?”

“Ngôi vị? Khi em biến mất đã xảy ra chuyện gì?”

“Cái này, thật ra lúc bữa tiệc sinh nhật xảy ra chúng tôi đã không đến dự nên có thể nói Kahada là người duy nhất sống sót nên ông ta đã lên kế thừa ngôi vua.”

“Kahada? Chẳng lẽ ông ta câu kết với kẻ giết người?”

“Tôi e là vậy.”

Chiro trầm mặc suy nghĩ điều gì đó, cuối cùng cô cũng lên tiếng:

“Tôi vẫn muốn về nhà của tôi.”

Mika gạt đầu tiếp tục lái xe. Đi được một lúc chiếc xe liền dừng lại ở trước một tòa biệt thự màu trắng.

Két.

Cổng mở ra, Mika liền lái xe vào miệng không ngừng nói.

“Từ lúc xảy ra vụ việc đó không ai dám lại gần đây nữa ngoại trừ một người.”

“Đó là ai?”

Chiro đẩy cửa bước vào cả người sững lại. Tất cả đều sạch sẽ không một vết máu hay những cái xác nằm chồng chất lên nhau ngay cả một hạt bụi cũng không có.

“Đó là Harry! Hầu như ngày nào ông ta cũng đến nơi này để dọn dẹp.”

Mika tựa vào tường rồi mỉm cười giải thích.

“Harry?!”

“Đúng vậy, cô có muốn đi thăm bố mẹ của mình không?”

Mika gạt đầu sau đó bước đi về phía sau vườn. Ngay lập tức Chiro liền bước theo. Mika dẫn cô đến một gốc cây anh đào nơi đó có ba mồ đất.

“Đây là thái tử phi, còn đây là thái tử còn cuối cùng là đức vua.”

“Shiro đâu?!”

“Công nương Shiro – Sakura? Tôi không rõ cô có thể hỏi Harry nếu không có việc gì thì tôi đợi cô ở ngoài xe.”

Chiro gạt đầu nhìn theo bóng Mika khuất dần mới khẽ lên tiếng.

“Mẹ, ba, ông nội, mùa đông đến rồi, chắc mọi người lại lảm phải không? Ở đó mọi người có hạnh phúc không? Còn con à? Con không hề hạnh phúc! Con nhớ mọi người. Mọi người còn nhớ con chứ?”

Không một tiếng đáp trả. Họ không thể trả lời cô được, họ cũng không thể xuất hiện trước mặt cô mà mỉm cười được nữa.

“Mẹ à, vì sao người không trả lời con? Người từng nói rằng người luôn ở bên con mà. Vì sao cả ba lần ông nội cũng không trả lời con? Có phải mọi người ghét con rồi phải không? Nếu không ghét con vì sao lại dờ dẫm con? Nếu không ghét con vì sao không trả lời con?”

Chiro bật cười nhưng nước mắt của cô cũng chảy theo. Vì sao? Có ai có thể trả lời câu hỏi này được không? Nhưng tất cả đều yên tĩnh, không ai trả lời, không ai đáp lại những câu hỏi của cô. Chiro lau nước mắt bước vào trong nhà. Cô không thể khóc mãi được, cô phải mạnh mẽ lên!

Mọi thứ vẫn như cũ cũng không hề thay đổi thậm chí cô vẫn còn cảm nhận được hơi ấm của ngày xưa. Chiro ngược nhìn căn phòng như muốn tìm lại những khoảng khắc đẹp đẽ trước đây. Tầm mắt cô liền dừng lại phía cây đàn dương cầm màu trắng hình ảnh người phụ nữ cùng một cô bé đang đánh đàn liên hiện ra trước mắt cô sau đó liền vụt mất.

“Mẹ!”

Chiro giật mình muốn níu kéo hình ảnh ấy lại nhưng nó đã biến mất. Cô lại gần chiếc đàn khẽ vuốt ve từng phím đàn sau đó ngồi xuống.

“Đến khi cả tâm hồn với tiếng đàn hòa làm một sẽ tạo ra tiếng đàn vang lên từ đáy lòng mình, con nhớ chưa Chiro?”

Khẽ nhắm mắt lại, cô bắt đầu lướt trên phím đàn. Tiếng nhạc vang lên đầy thiết tha cũng đầy đau thương những kỉ niệm cứ như thể hiện ra trước mắt cô. Những người cô yêu thương những người cô cố gắng bảo vệ, họ cứ như thế mà rời bỏ cô. Tiếng đàn vang vẫn vang lên đầy đau thương đến đoạn cao trào tiếng đàn liền dừng lại.

Tách... tách.

Một giọt... hai giọt, từng giọt nước mắt cứ rơi trên phím đàn. Tiếng đàn dừng lại những kỉ niệm cũng biến mất, cô không thể, không thể sống mãi trong kỉ niệm nữa! Cô cần phải tìm ra hắn, kẻ đã sát hại ra đình cô. Chiro nhìn ra ngoài bầu trời, lúc này trời đã xẩm tối có lẽ Mika đợi cô đã lâu.

“Tạm biệt ba, mẹ!”

Chiro đứng lên định rời đi nhưng tay cô vừa chạm vào một phím đàn liền dừng lại. Tiếng đàn ở phím rất khác cứ như trong cây đàn này đang ẩn chứa cái gì đó! Cô liền mở nắp dương cầm ra chợt phát hiện một hộp gỗ nhỏ trong đấy. Cửa ba mẹ cô sao? Chiro nhìn hộp gỗ đầy thắc mắc. Cuối cùng cô liền mở ra bên trong là một bức thư.

“Chiro, con yêu của mẹ!

Có lẽ khi con nhận được bức thư này mẹ đã không còn nữa. Chắc con sẽ trách mẹ nhiều lắm. Đừng ngạc nhiên nếu mẹ biết trước tất cả, ba con đã đi gặp một vị pháp sư già và được ông ấy cho biết tương lai. Mẹ biết, con sẽ không chấp nhận việc này nhưng đây là cách duy nhất để con sống tiếp. Con là hy vọng cuối cùng của gia tộc chúng ta. Đây là định mệnh con phải chấp nhận nó! Chiro, mẹ biết con đau khổ khi mất chúng ta nhưng con phải mạnh mẽ lên dù chúng ta có thoát được cái chết ấy thì ông ta nhất định sẽ không buông tha cho con. Vì vậy cách duy nhất để con được an toàn chính là để ông ta nghĩ con đã chết.

Chiro, con đừng tự dằn vặt mình vì đây không phải là lỗi của con mà do ta tự nguyện. Con an tâm, con sẽ không cô đơn đâu vì bên cạnh con có rất nhiều bạn bè, họ sẽ bảo vệ con. Tuy nhiên con cũng phải cẩn thận vì chưa chắc những người bên cạnh con đều là bạn. Trong gia tộc Sakura vẫn còn một người nữa còn sống đó là Kazo, chú của con, đó cũng chính là người nắm giữ sự thật nhưng xin con, sau khi biết sự thật xong đừng ôm hận thù nữa. Ta chỉ muốn con có một cuộc sống bình yên thôi. Chiro, con phải mạnh mẽ lên nhé, đừng bao giờ gục ngã. Mẹ yêu con nhiều lắm!

Yêu con!”

Gấp bức thư lại cả người cô cứng đờ. Vậy là họ đã biết trước tất cả nhưng họ lại dẫu cô. Họ biết trước mà vẫn tuân theo nó, vô tình để cô ở lại một mình. Không ôm hận thù ư? Làm sao cô có thể cơ chứ! Cô không thể nào sống yên bình được! Nhất định cô phải tìm ra hắn, nhất định cô phải giết hắn! Chiro lạnh lùng ngược nhìn lên bầu trời đôi mắt đau thương đã ngập tràn hận thù.

26. Chương 26, Bức Màn Của Sự Thật

“Nếu em biết mọi chuyện, em còn tha thứ cho tôi không?”

Sáng sớm hôm sau, vừa mở mắt Chiro mới biết cả tối hôm qua cô ngủ ở dưới sàn nhà tay vẫn ôm khư khư bức thư. Chiro bước lên tầng, mem theo lối cũ vào phòng của mẹ mình, tất cả vẫn không có gì thay đổi. Cô lại gần ôm lấy bộ váy màu tím, vẫn còn hương thơm của bà. Cô dạo quanh một lần rồi bước xuống dưới.

“Harry!”

“Chiro!”

Cô giật mình nhìn người đàn ông trước mắt.

“Cháu cũng đến thăm mẹ à?”

Sau khi bình tĩnh lại Harry mỉm cười mang bó hoa cúc ra ngoài sân sau.

“Sao ông lại ở đây?”

“Cũng như cháu thôi.”

“Vì sao lại cứu tôi? Chẳng phải ông là người của nước Redmoon sao? Thậm chí ông còn lên nuôi hậu duệ của gia tộc Hanina.”

“Bởi vì, mẹ cháu đã nhờ ta...”

Harry đặt bó hoa xuống rồi cười buồn. Chiro khẽ nhủ mày, vì sao ông ta lại chấp nhận lời thỉnh cầu của mẹ chứ!

“Chiro, cháu rất giống mẹ đấy!”

Harry mỉm cười lần nữa rồi quay lưng bước đi. Chiro nhìn theo bóng lưng của Harry rồi bước theo ông.

“Hai người có quan hệ gì?”

Chiro bước đi cùng Harry không nhận được liền lên tiếng đầy nghi hoặc. Bước chân của Harry chậm lại rồi dừng hẳn.

“Chỉ là bạn bè thường thôi.”

“Ông thích mẹ tôi?”

Chiro lên tiếng cắt ngang lời nói của Harry khiến ông dừng người sau đó đôi mắt liền hiện lên nét đau khổ.

“Làm sao tôi có thể thích được.”

“Trong phòng ông treo ảnh của mẹ tôi. Ông thật sự yêu bà đúng không?”

“Yêu thì đã làm sao? Không yêu thì đã làm sao? Cuối cùng tôi cũng mãi mãi mất cô ấy thôi.”

Harry cười lạnh sau đó liền bước tiếp.

“Mẹ từng nói...” – Chiro ngập ngừng lên tiếng. – “Người ta yêu không phải là người đầu tiên ta thích mà là người ta có thể kiên nhẫn chờ đợi cả một đời.”

Harry kinh ngạc quay đầu lại trước mặt ông không phải là cô bé mười sáu tuổi mà là cô ấy.

“Yumi...”

Chiro mỉm cười với ông rồi bước đi. Harry nhìn lên bầu trời, kiên nhẫn chờ đợi cả một đời sao?

Cùng lúc đó, ở trên cây có một bóng người xuất hiện. Đôi mắt màu bạc nhìn những bông tuyết đang rơi khẽ lẩm bẩm:

“Chờ đợi cả một đời sao?”

“Trời ạ, cuối cùng cô cũng ra.”

Mika lo lắng nhìn Chiro bước ra. Cô còn nghĩ cô ấy đau khổ quá làm điều gì dại dột thì chắc cô cũng đi theo cô ấy mất.

“Không có gì, em vừa gặp Harry.”

Chiro gật đầu bước vào trong xe.

“Vậy à, ông ấy đến thăm thái tử phi phải không?”

“Ừ, mà chị ngủ đâu vậy?”

“Trong xe, công nương an tâm ở trên cây tôi cũng ngủ được.”

“Tôi tưởng hai người sống trong hoàng cung phải quen ngủ giường rồi chứ.”

Nghe đến đây Mika liền bật cười giải thích:

“Chúng tôi không bao giờ ở hoàng cung quá lâu đâu, đa số là ở ngoài thôi. Cô không biết rằng nơi đây bây giờ tồi tàn thế nào đâu, suốt ngày xem chém giết khiến tôi phát ngán.”

“Tồi tàn đến vậy sao?”

Chiro khẽ lên tiếng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thấy những người dân đang phải đi ăn xin.

“Miki và tôi còn có thân phận khác, chúng tôi là trộm. Rất nhiều lần cả hai đi cướp đồ của đám quý tộc để đem cho dân tiện thể lấy danh của cô ra để họ tin tưởng. Tất cả người dân đều hi vọng cô sẽ đến cứu bọn họ đó.”

“Tin tưởng tôi sao? Bọn họ không kì thị tôi sao?”

“Cô muốn biết không?”

Mika mỉm cười nhìn Chiro sau đó liền ghé vào một cửa hàng thực phẩm.

“Chị mua nhiều vậy làm gì?”

Chiro ngạc nhiên nhìn Mika mang ra hai túi đồ ăn to.

“Rồi cô sẽ biết ngay mà.”

Sau đó Mika liền lái xe vào một ngõ nhỏ với những ngôi nhà tan hoang.

“A, chị Mika!”

Một giọng nói trẻ con sau đó một đám trẻ chạy ra vây quanh Mika.

“Sao dạo này không thấy chị vậy?”

“À, có chị có chút việc.”

Mika mỉm cười vừa phát đồ ăn ấy đứa trẻ. Chiro thấy vậy liền bước xuống xe nhìn những đứa trẻ đang ngấu nghiến ăn như bị bỏ đói lâu.

“Có muốn giúp không?”

Mika đưa cho Chiro một túi đồ, cô hơi ngạc nhiên nhưng cũng cầm lấy túi đồ đưa cho từng người.

Sau khi phát xong đồ ăn cả hai liền ngồi trên bậc thềm ngắm nhìn những đứa trẻ đang ngồi ăn.

“Không biết ta sẽ sống như nào nếu cứ mỗi ngày bữa đói bữa no nữa.”

Bất chợt một giọng nói vang lên thu hút tầm mắt của Chiro. Một đứa trẻ nghe thấy cũng buồn rầu lên tiếng.

“Nghe mẹ nói trước đây sống rất hạnh phúc, nhà nào cũng no đủ nhưng bây giờ thì... ước gì tớ quay lại ngày xưa!”

“Các cậu nghĩ cái gì vậy, sẽ có người cứu chúng ta mà.”

“Ý cậu là vị công nương Sakura đó ư? Chắc gì cô ta sẽ cứu chúng ta cô ta cũng là quý tộc mà.”

“Không, tớ tin công nương sẽ đòi lại ấm no hạnh phúc cho chúng ta. Cậu không thấy công nương rất quan tâm cho chúng ta hay sao! Chị Mika nói đây đều là do công nương chuẩn bị cho chúng ta mà.”

“Nhưng nghe nói màu mắt công nương rất kì lạ rất khác chúng ta. Với lại chúng ta đợi lâu rồi mà có thấy cô ấy đâu! Đáng lẽ ta nên sớm từ bỏ hi vọng!”

“Màu mắt kì lạ thì có làm sao? Chờ đợi lâu thì có làm sao? Tớ tin công nương sẽ đến cứu chúng ta!”

Chiro nhìn những đứa trẻ lòng khê nhói đau, không ngờ sáu năm mà nhiều thứ thay đổi như vậy. Trong khi cô vẫn thản nhiên ở Redmoon thì nơi đây lại hi vọng cô sẽ đến cứu họ, cô đúng là đáng giận mà.

“Này, chị ăn đi.”

Chợt một chiếc bánh chìa ra trước mặt cô, cô bé có thân hình gầy nhom mỉm cười với cô. Có lẽ do mũ lưới chai che gần hết khuôn mặt của Chiro nên cô bé không nhận ra màu mắt của khác lạ của cô. Chiro nhìn chăm chăm vào cô bé muốn từ chối nhưng không thể.

“Chắc chị cũng đói rồi phải không? Chị ăn tâm em ăn no rồi chị cứ ăn đi sau đó chúng ta đợi công nương đến nhé.”

“Đợi công nương đến ư?”

“Đúng vậy, công nương sẽ đến em tin vậy. Chị ấy sẽ giống như chị Mika phân phát đồ ăn cho chúng em. Chắc công nương phải xinh đẹp và dịu dàng lắm nhỉ. Mà chị mau ăn đi em đi tìm mẹ đây.”

Cô bé mỉm cười đặt bánh vào tay cô rồi chạy đi. Chiro nhìn cô bé rồi nhìn cái bánh cuối cùng cũng cho lên miệng ăn. Có lẽ do hôm qua cô không ăn gì nên cảm thấy chiếc bánh này ngon lạ thường.

“Công nương như vậy là tôi yên tâm rồi.”

Mika khẽ cười nhìn Chiro.

“Hử?”

“Hồi nhỏ, khi gặp cô tôi thấy công nương khá chảnh nhưng nghĩ lại lại thấy cô có vẻ cô độc hơn. Tôi cứ nghĩ cô là người vô tình nhưng thì ra chỉ là vỏ bọc thôi cô ấm áp hơn tôi nghĩ nhiều.”

“V... vậy à.”

“Tôi có thể gọi công nương là Chiro chứ?”

“Tất nhiên rồi.”

Chiro gật đầu nở một nụ cười nhẹ.

Ring... ring.

Đột nhiên điện thoại đổ chuông, Mika cười trừ rồi mở máy lên.

“Alo, Miki à.”

“Tìm được rồi sao? Được em sẽ cùng công nương đến.”

Mika đập máy rồi quay sang Chiro khuôn mặt trở nên nghiêm nghị.

“Miki nói đã tìm thấy Kazo.”

“Vậy chúng ta mau đến thôi.”

Chiro liền vui mừng mở cửa xe, vậy là cô có thể biết được sự thật rồi. Mika liền lái xe đưa cô đến một vùng xa xôi hẻo lánh nằm sâu trong một khu rừng. Xe liền dừng lại trước một căn nhà nhỏ Miki đang đứng đợi sẵn.

“Miki, Kazo ông ấy đâu?”

Mika mở cửa xe chạy lại phía chị mình.

“Ông ấy ở trong kia và ông ấy chỉ muốn gặp một mình công nương thôi.”

“Tôi ư?”

“Đúng vậy, chúng tôi sẽ đợi ở ngoài.”

Chiro không hề do dự đẩy cửa bước vào bên trong có một người đàn ông đang chăm chú nghiên cứu gì đó.

“Cuối cùng cháu vẫn đến.”

27. Chương 27, Bức Màn Của Sự Thật (p2)

“Chú biết tôi sẽ tới sao?”

Chiro nhú mào nhìn người đàn ông trung niên trước mặt.

“Điều này không thể chối cãi được nhưng cháu thực sự muốn biết tất cả sao?”

“Đúng vậy.”

Kazo khẽ thở dài ra hiệu cho Chiro ngồi xuống rồi đặt vào tay cô một chén trà nóng.

“Sự thật về sáu năm trước có lẽ cũng nên hé lộ. Sáu năm trước, tôi vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa Kahada và hậu cận, ông ta muốn chiếm lấy ngôi vua và liên kết với đức vua nước Redmoon để giết cả gia tộc. Tuy nhiên không có gì mà miễn phí, đức vua nước Redmoon đặt ra một điều kiện rằng nếu Kahada lên làm vua thì mọi việc của hắn đều do ông ta quyết định.”

“Đây là bán nước rồi còn gì!”

“Nhưng tên ngu muội đó làm sao biết được. Hắn quá thèm khát ngôi vị đó nên đã đồng ý. Tôi đã đem chuyện đó kể với Kajuu, anh ấy nói sẽ đi tìm vị tiên tri gì đó để tìm cách giải quyết.”

“Và cuối cùng cha tôi cũng chịu theo số phận!”

“Không, anh ấy biết rằng nếu để theo tự nhiên thì cả gia tộc sẽ chết kể cả cháu nhưng anh ấy biết cô có thể cứu cả gia tộc vì thế Kajuu mới chuẩn bị tất cả. Cháu đừng trách vì sao họ bỏ mặc cháu thật ra chỉ có khi họ chết ông ta mới không truy đuổi cháu.”

“Truy đuổi? Để tôi được sống đến bây giờ người bạn thân của tôi đã phải đi thế thân thay tôi đó!”

Chiro cười chua chát, Kazo lại thở dài lần nữa tiếp tục kể.

“Trong bữa tiệc sinh nhật ấy, Kahada đã bỏ độc vào thức ăn của tất cả sau đó người của đức vua Stomwindy ập vào và giết hại tất cả. Do đây là bữa tiệc bí mật nên rất ít người biết, Kajuu đã chuẩn bị sẵn tinh thần nên anh ấy không hề sợ hãi còn chị dâu, chị ấy vẫn cố gắng để gặp cháu lần cuối vì chị ấy muốn nói với cháu rất nhiều điều.”

“Vậy đức vua Robert – Stomwindy chính là kẻ giết ba mẹ tôi?”

Chiro liền cắt ngang lời nói của Kazo. Tuy mặt Chiro không biểu hiện gì nhưng lòng của cô lại rất đau, một phần vì cái chết của ba mẹ mình còn một phần cô biết cha của Sky là kẻ đã sát hại gia đình cô đồng nghĩa với việc cô và Sky là kẻ thù.

“Đúng vậy.”

“Mẹ tôi, ba tôi, ông nội của tôi, em gái tôi và cả Jiji nữa đều do hấn giết đúng không?”

“Jiji không phải ông ta giết! Mà là con của ông ta Kin – Stomwindy!”

“Kin ư?”

Chiro kinh ngạc. Nhưng lúc ấy Kin mới 11 tuổi làm sao cậu có thể giết người được?

“Đừng tỏ ra ngạc nhiên như vậy! Nhị hoàng tử là một sát thủ được đào tạo từ năm chín tuổi, cậu ta giống như một con robot phục tùng mọi thứ cho ông ta. Ai cũng nói cậu ta không có tim!”

“Cái gì?! Không thể nào, làm sao Kin có thể giết Jiji được cậu ta đã cứu tôi cơ mà!”

“Cháu đang cố phủ nhận ư?”

Kazo đột ngột cắt ngang lời nói của Chiro khiến cô hơi sững người. Chiro im lặng cố lục lại kí ức, sáu năm trước, cái người bắn Jiji có đôi mắt màu bạc chẳng lẽ... thực sự là Kin?

“VẬY Blue... à không hoàng tử Sky – Stomwindy có liên quan đến việc này không?”

“Có lẽ là không, nhưng tôi tin cậu ta vẫn biết.”

Nghe đến đây, Chiro khẽ thở phào nhẹ nhõm, ít nhất anh ấy không ra tay giết hại gia đình cô.

“Còn nữa, mẹ cháu biết được mình sắp bị sát hại nên đã nhờ một người bạn là Harry đến bảo vệ cháu. Chị ấy yêu cầu ông ta xóa trí nhớ tạm thời của cháu vì chị dâu muốn cháu được bình yên trong vài năm. Ta chính là người đưa số thuốc đó.”

“Cảm ơn chú đã cho tôi biết tất cả sự thật!”

“VẬY không có gì công nường có thể đi rồi.”

Chiro gật đầu đứng dậy chuẩn bị bước ra cửa thì dừng lại.

“Tôi có thể hỏi chú một cậu không?” – Chiro quay đầu lại nhìn Kazo rồi nói tiếp. – “VÌ sao chú lại giúp ba tôi? Đáng ra chú nên đi theo Kahada để có lợi chứ!”

“Không như cháu nghĩ đâu.”

Kazo cười buồn rồi vén mái tóc lòa xòa lên lộ ra một vết bỏng nặng kéo dài từ trên trán xuống con mắt bên phải. Nhìn thấy sự ngạc nhiên của Chiro Kazo nói tiếp.

“Cháu có tin vào tình anh em không?”

“Tôi hiểu rồi.”

Chiro gật đầu rồi bước ra ngoài.

“Cậu có thể ra được rồi.”

Kazo lên tiếng ngay lập tức một chàng trai xuất hiện trước mặt ông. Kazo thở dài rồi nói tiếp:

“VÌ sao cậu không muốn tôi nói cho cô ấy biết sự thật đằng sau cái chết của cô bé Jiji đó?”

Kin im lặng nhìn chăm chăm vào chén trà của Chiro lúc này. Dường như biết mình không có câu trả lời nên Kazo liền đứng dậy đi pha chén trà khác.

“Tôi tin rằng có thứ tình cảm mang tên anh em.”

Cả người Kazo cứng đờ. Ông quay lại thì Kin đã biến mất.

“Tên nhóc này, thật đáng ghét!”

Kazo bật cười nhưng lòng lại đau nhói. Anh ấy là người duy nhất không kì thị ông về gương mặt xấu xí. Anh ấy là người luôn bảo vệ ông.

“Lêu lêu đồ xấu xí, mày làm xấu mặt dòng họ Sakura quá! Chết đi đồ xấu xí!”

“Ê nó khóc này, con trai gì mà yếu đuối vậy? Ha ha, mọi người xem tên xấu xí khóc rồi này!”

“Mấy người thôi đi!”

“Nhị hoàng tử? Sao người lại ở đây?”

Đám trẻ kinh hãi nhìn người con trai trước mặt. Kazo cũng ngược lên nhìn, lúc ấy trong lòng ông suy nghĩ Kaju là con người thật sự tỏa sáng còn so với ông giống như mặt trời và màn đêm.

“Đó là em tôi, tôi phải bảo vệ!”

“Em ư? Ha ha ha nhị hoàng tử đừng đùa, có ai coi kẻ xấu xí này là thành viên của gia tộc Sakura đâu.”

“Nhưng tôi tin! Tất cả mau biến đi!”

Kaju lạnh lùng lên tiếng rồi quay sang hỏi han Kazu.

“Em có sao không?”

“Ồ... không, cảm ơn nhị hoàng tử.”

“Gọi tôi là anh đi, chúng ta là anh em mà.”

Kaju mỉm cười nhặt cặp sách Kazo lên, còn Kazo chỉ biết ngây ngốc miệng lẩm bẩm:

“Là anh em ư?”

“Em thích nghiên cứu ư?”

“Đúng vậy, sau này em muốn thành một nhà nghiên cứu tài năng.”

Kazo vui vẻ gật đầu nhưng chợt nhận ra mình nói những điều không thể liên cui đầu ngược ngùng. Kaju bật cười rồi dịu dàng xoa đầu Kazo rồi lên tiếng.

“Ta sẽ chờ đến ngày đó nhà nghiên cứu đại tài!”

“Công nương chúng ta sẽ đi đâu?”

Vừa thấy Chiro ra Mika liền lên tiếng nhưng nhìn thấy khuôn mặt vô hồn của Chiro lại im lặng. Chiro bước ngang qua hai người họ đi thẳng về phía trước.

“Công nương!”

“Mika, có lẽ công nương cần yên tĩnh chúng ta cứ đợi cô ấy ở đây.”

Miki kéo Mika lại không cho cô đuổi theo Chiro rồi mới lên tiếng giải thích.

Trở lại với Chiro, lúc này cô cứ bước đi một cách vô thức mọi suy nghĩ cũng dần trở nên miên man. Khi cô biết mình có tình cảm với Sky thì cũng là lúc cô biết anh là kẻ thù của cô. Lúc này điều cô phải đối mặt chính là sự lựa chọn. Cô biết, cô nhất định phải giết Robert nhưng liệu anh có hận cô không?

“Chiro, cẩn thận!”

Một giọng nói vang lên sau đó cả người được một vòng tay ấm áp kéo lại gần.

“Bluesky? Sao anh ở đây?”

“Em bị ngốc hay bị điên vậy? Thấy đá trước mặt mà không chịu tránh không muốn nhìn thấy mặt trời nữa hả?”

“Em xin lỗi!”

“Em chỉ biết nói mỗi xin lỗi thôi sao?”

Chiro ngược lên nhìn Sky rồi cố nở một nụ cười buồn.

“Nếu một ngày em làm việc có lỗi với anh, anh có hận em không?”

“Em đã biết?”

“Phải, tất cả.”

“Chiro, người nên hận phải là em mới đúng. Ông ấy là người sai.”

Chiro kinh ngạc nhìn Sky. Anh khẽ cười rồi xoa đầu cô.

“Lúc nào cũng vậy, em luôn khiến ta lo lắng. Em biến mất không dấu tích hại ta phải bỏ hết công việc đến đây tìm em.”

“Em xin lỗi.”

“Đồ ngốc.” – Sky bật cười rồi ôm cô. – “Chiro, nếu như em giết được ông ta hai chúng ta sẽ cùng nhau bỏ đi. Hai ta sẽ đi đến một nơi thật bình yên sống đến già nhé.”

“Em...”

Chiro khựng lại, nếu như đi cùng Sky thì cô sẽ phải bỏ đất nước của mình ư?

“Em sẽ đi cùng ta chứ?”

“Em cần suy nghĩ!”

Chiro liền thoát ra khỏi vòng tay của Sky rồi bỏ đi. Anh nhìn theo bóng cô tay vấp lờ lững giữa không trung đôi mắt ánh lên tia buồn bã. Chợt chuông điện thoại khiến Sky giật mình.

“Mẹ à? Được con sẽ về ngay!”

Trong căn phòng u tối vang lên tiếng roi đầy vô tình.

“Chạy trốn? Sống đến đầu bạc? Con đang nghĩ cái gì vậy hả?”

Người phụ nữ nóng nảy vung roi xuống.

“Vì một con bé mà con từ bỏ cả vương vị sao? Cô ta là trái tim máu đỏ! Cô ta sẽ hủy diệt tất cả những gì con tạo ra!”

Chát.

Lại một tiếng roi nữa vang lên.

“Con đừng quên bọn chúng đã đối xử với gia tộc ta như thế nào! Tưởng nhớ bốn gia tộc kia mà quên mất gia tộc Kasame? Thật không thể tin nổi.”

Tiếng vung roi lại vang lên.

“Con nghĩ cho kĩ đi! Nếu như con dành được ngôi vua thì tất cả sẽ là của con thân phận của con cũng không bị soi mói! Con hãy cố mà được đức vua tin tưởng ông ta đang dần nghi ngờ con rồi. Ta mong con không làm mẹ thất vọng, Sky!”

Sau đó không gian trở nên yên tĩnh chỉ còn tiếng roi đầy giận dữ.

28. Chương 28, Phản Kích

“Jendy, vì sao dạo này không đến tìm em?”

Một cô nàng chân dài từ từ tiến về phía Jendy nhưng cậu chỉ lạnh lùng nhếch mép.

“Cút!”

“Gì cơ?”

“Chúng ta không có quan hệ gì nữa! Biến đi trước khi tôi nổi giận!”

“Vì sao? Có phải vì bà chị già đó cảm anh không?”

Cô nàng bấu môi nhìn cậu.

Rắc.

Tiếng xương gãy vang lên kèm sau đó là tiếng hét kinh hãi của cô gái. Jendy buông tay cô gái ra lạnh lùng nhìn cô.

“Đừng có động đến cô ấy! Loại như cô không xứng được nhắc đến cô ấy! Mau cút đi!”

Cô gái sợ hãi liền chạy vội đi chỉ còn một mình cậu đứng dưới trời tuyết. Lúc này cô đang làm gì? Liệu cô có nghĩ đến cậu không? Jendy vò tung mái tóc của mình. Cậu biết cậu rất nhớ cô nhưng lại chẳng thể nào làm được gì những gì cậu muốn bây giờ là được gặp lại cô.

“Điên mất!”

Jendy tức giận nhảy lên xe moto phóng đi. Cậu lao nhanh trên đường không thèm để ý đến xung quanh, chợt hình ảnh một người con trai đập vào mắt cậu khiến cậu phanh xe lại.

Sky đứng giữa trời tuyết lặng lẽ nhìn những bông tuyết rơi. Hoa tuyết rất đẹp nhưng cũng rất lạnh, một bông tuyết rơi xuống tay anh nhưng rồi lại bị độ ẩm nóng của bàn tay làm cho tan chảy. Người con gái đó cũng giống như tuyết rất xa cách mà cũng rất gần gũi. Anh mỉm cười đầy buồn bã nắm chặt tay lại lòng lại nhói đau còn đau gấp mấy lần vết thương ở lưng.

“Chà không ngờ hoàng tử Sky cũng có hứng đi dạo cơ đây.”

Jendy dựa lưng vào xe cười đầy mỉa mai. Cậu đã nghe mọi người nói, ở trường Sky thường xuyên giúp đỡ Chiro vì thế lòng cậu khá khó chịu.

“Cậu là Jendy?”

“Sao ngài có thể biết tên một kẻ thường dân như tôi?”

“Chiro thường xuyên nhắc đến cậu.”

Jendy khẽ nhún mày. Chiro? Chẳng lẽ Sky đã phát hiện ra thân phận của Chiro hay là chính chị ấy nói với hắn?

“Tránh xa Chiro ra!”

“...”

“Tôi nói anh tránh xa cô ấy ra! Anh vốn không có khả năng bảo vệ chị ấy.”

“Sao cậu lại chắc chắn như vậy?”

Sky vẫn duy trì nụ cười buồn trên môi thái độ đó khiến cho Jendy khó chịu. Cậu lại gần Sky nhìn thẳng vào mắt anh gần từng chữ.

“Vì ở cạnh anh chị ấy sẽ gặp nguy hiểm.”

“Tôi sẽ bảo vệ cô ấy.”

“Bảo vệ ư? Anh có dám từ bỏ ngôi vị hoàng tử của mình vì Chiro không? Đừng có đùa! Tôi sẽ không cho anh lại gần chị ấy đâu.”

“Tôi vẫn sẽ ở bên cô ấy.”

Bốp.

Một cú đánh giáng xuống mặt Sky khiến khóe môi anh chảy máu. Mặc dù Sky có khả năng đánh trả nhưng vết thương sau lưng không cho phép anh làm vậy. Jendy định đánh Sky lần nữa nhưng chợt chuông điện thoại vang lên.

“Alo, Cherry à chuyện gì vậy?”

“Jendy! Cứu mình với!”

“Được mình về ngay!” – Jendy gạt đầu rồi quay sang Sky. – “Cái này chỉ là cảnh cáo dù anh có là hoàng tử tôi vẫn đánh!”

Rồi cậu leo lên xe phóng đi. Jendy vừa đi thì một cô gái chạy về phía anh.

“Sky, vì sao anh lại ra nông nỗi này?”

“...”

“Hôm qua nghe tin anh bị đánh em đã rất lo lắng bây giờ cả mặt cũng bị thương nữa.”

Maria lo lắng chạm vào vết thương trên mặt Sky nhưng anh không hề động đậy cứng đờ như người vô hồn. Không có khả năng ư? Sao ai cũng nói với anh như vậy? Thật sự là anh và cô không thể ở bên cô ư? Sky đứng dậy lau vết máu trên khóe môi.

“Anh Sky.”

Maria níu tay Sky lại nhưng lại bị anh hất ra. Sky nặng nề tiến về phía trước để lại một mình Maria.

“Vẫn là vì Chiro, luôn luôn nghĩ đến cô ấy. Thật sự anh không hề có cảm giác với em sao?”

Cô cắn chặt môi nước mắt đã chảy dài trên khuôn mặt.

Jendy lao nhanh về nhà vừa về đến cổng liền bắt gặp một đám người áo đen.

“Các người là ai? Mẹ tôi đâu?”

Cậu trợn mắt nhìn đám người kia.

“Chiro – Sakura đâu?”

Bọn chúng không thèm quan tâm đến câu hỏi của cậu chỉ chú tâm vào nhiệm vụ được giao.

“Chiro nào? Tôi không biết! Nhà tôi chỉ có người tên Yuki thôi.”

“Tôi hỏi lần cuối. Chiro – Sakura đâu?”

“Không biết!”

Cậu thờ ơ trả lời ngay lập tức một tên áo đen túm lấy cậu giáng một quả đòn vào bụng khiến cả người Jendy ngã xuống đất.

“Đáng ghét mà!”

Rồi cậu lao vào tấn công chúng nhưng lần nào cũng bị đánh lại. Cậu kiệt sức nằm vật vã xuống sàn.

“Jendy!”

Cherry liền chạy ra đỡ cậu.

“Nếu không trả lời tôi buộc phải giết mấy người.”

“Ai đã dẫn mấy người tới đây?”

Jendy chống tay ngồi dậy đôi mắt toát ra vẻ hung dữ.

“Ý cậu là tên này?”

Bọn chúng liền ném một cái xác về phía Jendy ngay lập tức cả người cậu đóng băng. Đó là James, kẻ mà cậu gọi là ba. Jendy nhìn cái xác đầy máu me tim khẽ nhói đau. Dù cậu ghét ông ấy bao nhiêu nhưng ông ấy cũng là ba cậu.

“Nếu mấy người không nói thì chúng tôi chỉ còn cách tiêu diệt mấy người mà thôi!”

Sau đó bọn chúng chĩa súng về phía Jendy. Cậu nhắm mắt lại trong đầu lại xuất hiện hình ảnh của Chiro. Chiro, xin lỗi, em không thể ở bên chị được rồi!

Đoàng.

Một tiếng súng vang lên khiến Jendy ngạc nhiên mở mắt. Mika và Miki bắn liên tục về phía đám người áo đen.

“Huy hiệu hoàng gia Stomwindy? Xem ra ông ta đã phản công rồi!”

Mika cúi đầu cầm lấy huy hiệu sáng bóng trên áo bọn chúng. Chiro gật đầu bước về phía Jendy.

“Có sao không?”

Jendy chưa kịp trả lời thì Anna bước vào bà kinh hoàng lên tiếng:

“Đã có chuyện gì xảy ra? Tiếng súng vừa rồi là sao? James đâu? Tại sao ông ấy chưa về? Ông ấy đã mất tích 4 ngày rồi.”

“Mẹ.” – Chiro ngập ngừng lên tiếng. – “Ông ta chết rồi.”

“Không, con nói dối! Jame làm sao chết được.”

Chiro im lặng nắm lấy tay bà kéo về phía James. Anna sờ mặt hấn một cảm giác lạnh toát truyền từ đầu ngón tay.

“Làm sao có thể! Không thể nào, James tỉnh lại đi! Anh đang say rượu phải không? James! James!”

Anna bật khóc ôm lấy James. Thà để hấn hành hạ bà, thà để hấn mắng bà còn hơn là hấn rời khỏi bà. Trong lòng bà duy nhất chỉ có một người, bà yêu James say đắm sẵn sàng từ bỏ tất cả vì hấn. Dù biết trong lòng James không có bà nhưng bà vẫn luôn hi vọng chỉ cần hấn mỉm cười với bà một lần là đủ. Bây giờ James đã lìa xa bà mãi mãi, hấn sẽ bỏ mặc bà thật ư? Không không thể nào!

“James!!!”

Màn đêm dần bao phủ lấy căn nhà. Hôm nay mọi thứ trở nên tĩnh lặng lạ thường, một mình Chiro ngồi dưới gốc cây khô khóc mắt nhìn chăm chăm vào một khoảng không nào đó.

“Cháu không sợ lạnh à?”

Một giọng nói vang lên từ trên đỉnh đầu cô. Chiro liền ngược mắt lên nhìn sau đó lại cúi xuống.

“Harry, sao ông lại ở đây?”

“Cháu có tâm sự à?”

“Không, chỉ là tôi không hiểu tại sao ông ta lại luôn tìm cách giết tôi nữa.”

“Cháu đã biết Robert là kẻ giết gia đình cháu rồi à? Có lẽ cháu không biết, ông ta rất sợ chết.”

“Chết ư? Kẻ hung hăng như ông ta mà cũng biết sợ sao?”

“Cháu có tin rằng người như Robert đã từng khóc khi làm hại một con chim sẻ không?”

“Ha ha, làm sao có thể.”

Chiro lắc đầu. Có đánh chết cô cũng không tin kẻ khát máu như ông ta làm như vậy.

“Đây là sự thật! Robert và ta là bạn từ hồi nhỏ. Lúc ấy, ông ta rất hiền lành và sợ chém giết. Robert luôn mong muốn sống trong một đất nước yên bình không chém giết lẫn nhau. Cho đến một ngày chính mắt ông ta nhìn thấy ba mình giết mẹ mình mọi thứ đã thay đổi. Ông ta đã chà đạp lên tất cả giết chính người anh em của mình để dành ngôi vua. Robert rất căm ghét mắt khác màu vì mẹ ông ta cũng mang màu mắt khác người như vậy.”

Chiro im lặng suy nghĩ. Quyền lực và vương vị có ma lực như thế nào mà có thể khiến cho người như Robert thay đổi đến chóng mặt? Liệu Sky sẽ giống ông ta chứ?

“Tuy nhiên Robert cũng chính là một kẻ si tình.”

“Hả? Ông ta máu lạnh như vậy mà cũng biết yêu sao?”

“Yêu điên cuồng là đằng khác! Wendy, mẹ của Sky là người ông ấy yêu. Mặc dù biết bà không yêu ông ta nhưng Robert vẫn tìm mọi cách để chiếm lấy bà. Nhưng có lẽ ông ta cũng biết rằng dù có được thân thể bà nhưng mãi mãi cũng sẽ không có được trái tim bà. Những kẻ si tình thường là những kẻ đau khổ.”

“Ông cũng là một kẻ si tình!”

Harry ngạc nhiên nhìn Chiro sau đó khẽ cười. Phải, ông cũng là một kẻ si tình, yêu ai đó chỉ biết đứng từ xa mà ngắm ngay cả khi người đó chết mình cũng không làm được gì.

“Có lẽ cháu nói đúng! Chỉ cần Yumi hạnh phúc thì ta cũng mãn nguyện.”

“Mẹ tôi chưa bao giờ biết ông yêu bà ấy đúng không?”

“Ta không muốn cô ấy khó xử nhưng ta cũng phải cảm ơn ba cháu đã sinh ra một đứa trẻ như cháu. Chắc ta nên về rồi, tạm biệt!”

Harry xoa đầu cô rồi bước đi. Chiro nhìn theo bóng Harry rồi khẽ thở dài. Những kẻ si tình không những khổ mà còn ngốc nữa. Ông ấy định chờ mẹ cô đến khi nào? Cô nhắm mắt lại ngược lên nhìn bầu trời. Có lẽ Chiro không biết rằng đây là lần cuối cô gặp Harry.

Harry bước dọc con đường khẽ mỉm cười. Mỗi lần nhìn thấy Chiro ông lại luôn nghĩ tới Yumi. Dù biết cô là con gái của kẻ khác với người mình yêu nhưng ông chưa bao giờ ghét cô.

“Ai?”

Chợt Harry dừng chân lại đôi mắt sắc bén nhìn xung quanh. Một nụ cười lạnh vang lên sau đó một người đàn ông bước từ trong bóng tối. Đôi mắt xanh đục lóe lên.

“Chào, bạn tốt!”

29. Chương 29, Kẻ Si Tình

“Robert! Xem ra ông đã biết tất cả rồi.”

Harry bình thản như có chuẩn bị trước mắt nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt.

“Phải, ta đã biết nhưng ta không ngờ ông lại phản bội ta. Ta từng coi ông là bạn.”

“Bạn ư?” – Harry cười lạnh. – “Từ lúc thành vua ông vốn không coi tôi là bạn rồi. Robert, tôi khuyên ông nên dừng lại đi. Sớm muộn gì cô gái đó cũng giết ông mà thôi.”

“Câm miệng!”

Robert hét lên đôi mắt không dấu nỗi sợ hãi. Con bé vốn không thể, mãi mãi không thể giết được ông.

“Ông đã đánh mất chính mình rồi! Ông lợi dụng mọi thứ xung quanh mình không tin bất cứ ai nữa. Kể cả hoàng hậu, ông làm thế nghĩ rằng bà ta sẽ yêu ông chứ?”

“Im đi!”

Hắn hét lên chìa súng về phía Harry. Những Harry vẫn mỉm cười thản nhiên.

“Ông đang sợ hãi phải không? Ông sợ mình sẽ bị giết?”

“Câm mồm! Vương vị là của ta không ai có thể cướp được.”

Hắn gào lên bắn hai viên đạn về phía Harry. Nụ cười trên môi ông vẫn không biến mất ngược lại càng đậm hơn. Ông sắp được gặp cô rồi.

“Còn người thì sao? Yêu một người con gái mà không dám nói. Hà có gì phải vất vả bảo vệ đứa con gái của cô ta với kẻ khác?”

“Yêu, là để cho người mình yêu được hạnh phúc!”

Sắc mặt ông trở nên tái nhợt. Có lẽ mất rất nhiều máu rồi.

“Nhắm nhí! Ông muốn đến bên cô ta sao? Được ta sẽ cho ông toại nguyện!”

Đoàng.

Ngay lập tức một viên đạn ghim trúng tim của Harry. Ông mất đà ngã xuống nền tuyết lạnh. Robert nhìn ông rất lâu rồi bước qua bỏ lại một nụ cười khinh khỉnh.

“Đó là cái giá của kẻ phản bội!”

“Ông không còn là Robert nữa rồi.”

Harry khẽ lên tiếng. Bước chân Robert chậm lại nhưng sau đó tiếp tục bước đi. Màn đêm lạnh giá, Harry nằm trên nền tuyết đôi mắt dần trở nên mơ hồ. Ông đã nhìn thấy cô ấy, Yumi trong bộ váy trắng bước đến cạnh ông mỉm cười dịu dàng.

“Đã làm phiền anh rồi.”

“Yumi, xin lỗi đã không thể tiếp tục bảo vệ Chiro được nữa.”

“Không sao, rồi con bé sẽ vượt qua. Bây giờ anh có muốn đi cùng em không?”

“Yumi, đợi anh!”

Ở một nơi nào đó, tất cả sẽ bắt đầu lại tựa như những ngày đó...

“Vì sao anh lại ngồi đây một mình?”

“Mọi thứ quanh anh đã thay đổi, anh muốn mọi thứ trở lại như cũ.”

“Cho anh này.”

“Bánh ư? Sao lại cho anh?”

“Chỉ cần cắn một miếng thì sức mạnh của anh sẽ tăng lên gấp mười lần.”

“Cảm ơn em.”

“Thôi tạm biệt anh nhé, em ở tiệm bánh đối diện nếu muốn anh có thể đến.”

“Cảm ơn em! Anh là Harry, còn em?”

“Yumi!”

Một cơn gió thổi qua khiến Chiro khẽ run lên cô ngược nhìn những bông tuyết đôi mắt trở nên buồn bã.

“Harry!”

“Chị vẫn chưa ngủ hả?”

“Jendy!”

Cậu mỉm cười ngồi xuống bên cạnh cô. Mỗi lần ngồi cạnh Chiro lắng nghe hơi thở của cô lòng cậu lại cảm thấy yên bình.

“Em rất ghét ông ta nhưng không hiểu tại sao nhìn thấy ông ta chết em lại cảm thấy tim nhói đau.”

“ ... ”

“Em đúng là kẻ ngốc mà, vì sao lại thấy thương hại ột kẻ mình căm ghét chứ!”

“Jendy...”

“Chị, em có thể gọi chị một tiếng Chiro được không?”

“Được.”

Chiro gật đầu ánh mắt tĩnh mịch như hồ thu khiến trái tim Jendy rung động.

“Chiro... Chiro... Chiro!”

Cậu liên tục gọi tên cô không hề dừng lại. Chiro im lặng đưa tay xoa đầu cậu như vỗ về một đứa trẻ.

Dường như cả hai người không hề phát hiện ra sự có mặt của Cherry. Cô cứ đứng nhưng trời trông nhìn chăm chăm hai con người trước mặt. Nếu như người mình yêu hạnh phúc liệu mình có thực sự hạnh phúc hay không?

“Công nương!”

Mika lao nhanh vào phòng Chiro với vẻ hốt hả.

“Chuyện gì vậy?”

Cô bước vào tay cầm một cốc capuchino nóng đang bốc khói nghi ngút.

“Cô nghe tin gì chưa? Hôm nay báo thông báo hoàng tử Sky và con gái bá tước Piper – Maria sẽ đính hôn với nhau. Còn nữa Harry, ông ấy chết rồi!”

Choang.

Ngay lập tức cô lao nhanh ra khỏi nhà. Dù Mika có gọi cô như thế nào Chiro cũng không quay đầu lại cứ chạy liên tục. Chợt một bàn tay giữ cô lại khiến cả người Chiro ngã vào lòng của người đó.

“Kin?! Cậu tránh ra!”

Chiro vùng vẫy.

“Bình tĩnh đi!”

Kin lên tiếng. Nhưng Chiro không thể, cô không thể bình tĩnh lại được. Chẳng phải Sky đã hứa sẽ cùng cô sống một cuộc sống yên bình hay sao? Tại sao lại thành như vậy? Cô rất muốn hỏi anh rất muốn nghe anh phủ nhận!

“Đừng làm điều dại dột nữa! Em không thể giết được ông ta đâu.”

“Tránh ra đi! Cậu làm sao hiểu được cảm giác của tôi cơ chứ? Một kẻ không có tim như cậu chỉ biết nghe lời ông ta như một con robot mà thôi! Chính cậu đã giết chết Jiji, cậu vì ông ta mà việc gì cũng làm kể cả giết hại gia đình tôi! Bây giờ cậu lại giúp tôi, ân hận rồi phải không? À quên kẻ vô tình như cậu làm gì biết ân hận!”

Cả người Kin bỗng chốc cứng đờ. Cô nói cậu không có tim ư? Thấy Kin không có phản ứng Chiro định chạy đi nhưng Kin vẫn nắm chặt cánh tay của Chiro.

“Dù em có hận tôi như thế nào tôi cũng không bao giờ để em phải gặp nguy hiểm. Chẳng phải tôi đã giết người em yêu quý sao?”

Nhớ đến khuôn mặt Jiji lòng chiro lại xe lại. Phải, Kin đã giết Jiji, chính cậu ta đã giết người bạn thân nhất của cô! Chiro nắm chặt con dao trong túi, cô sẽ báo thù cho Jiji!

Phập.

Con dao cắm thẳng vào người Kin khiến cô bất giác giật mình. Cô nhìn máu nhuộm đỏ áo sơ mi của cậu mắt không giấu nổi kinh hoàng.

“Vì sao cậu lại không tránh? Cậu có đủ khả năng để tránh mà.”

“Tôi không thể tránh được vì đó là em...”

Cả người Kin ngã xuống nhưng may mắn được một cánh tay đỡ.

“Cậu chủ!”

“Cậu thật là... Vì một cô gái mà suýt mất mạng!”

Hongo tức giận đóng hộp thuốc lại. Nhưng lúc này Kin chẳng quan tâm đến những lời nói của cậu, cậu nhắm mắt lại khuôn mặt không chút biểu cảm. Chợt chuông điện thoại vang lên, Hongo liếc nhìn Kin một cái rồi nghe máy.

“Alo, tôi nghe... à được rồi tôi sẽ nói lại với cậu ấy.”

Hongo tắt máy rồi quay sang nhìn Kin mặt biến sắc.

“Đức vua gọi cậu, ông ấy muốn gặp cậu.”

Kin không nói gì chỉ lặng lẽ đứng dậy chuẩn bị bỏ đi.

“Cậu đang bị thương nặng sẽ không sao chứ?”

“Bảo vệ cô ấy hộ tôi.”

Kin lên tiếng rồi bước ra ngoài. Hongo nhìn theo bóng của Kin khe thở dài, tại sao cậu cảm thấy bất an thế nhỉ?

30. Chương 30, Sự Thật Về Kin

Vừa chạm chân xuống đất Chiro thở phào nhẹ nhõm. May là cô đã từng học võ nên việc lên vào đây là không khó. Chiro liếc mắt nhìn trái nhìn phải rồi phi nhanh vào cung điện. Chiro nhìn điện thoại của mình, có rất nhiều cuộc gọi nhỡ từ Mika có lẽ cô ấy rất lo cho cô sợ cô làm điều gì đó ngu ngốc. Cô khe thở dài cất điện thoại đi, cô chỉ thăm dò tình hình thôi nhất định sẽ không làm gì to tát đâu, đằng nào Chiro cũng muốn gặp Sky để hỏi vài chuyện.

“Không sao đâu mà!”

Chiro tự trấn an mình rồi tiến lên phía trước nhưng không may va phải châu cây gây ra tiếng động thu hút sự chú ý của đám lính.

“Ai đó?”

“Đáng ghét!”

Cô khẽ than thầm rồi lùi lại nhưng phát hiện ra rằng đằng sau cũng có người liền dừng lại. Chẳng lẽ cô bị mắc kẹt rồi ư?

“A!”

Chiro khẽ kêu lên một bàn tay liền kéo cô vào trong phòng.

“Suyt!”

Hongo đưa tay lên miệng ra kí hiệu im lặng.

“Anh là ai?”

“Trời ạ, tiểu thư ơi là tiểu thư chúng ta vừa gặp nhau cách đây vài tiếng đó! Tôi là quản lí của Kin đây.”

“Kin đâu? Vết thương của cậu ấy thế nào?”

“Cô còn nhớ đến cậu ta cơ đấy! Muốn biết thì xem đi!”

Hongo cười mang nét mỉa mai mở máy tính lên cho cô. Máy tính được kết nối với camera hiện lên sự việc xảy ra một tiếng trước. Lúc này Kin đang đứng trước mặt Robert khuôn mặt vẫn vô cảm như trước.

“Ta nghe nói con từng cứu một cô gái mang tên Yuki – Royale. Đừng nói với ta con không biết cô ta là ai đâu.”

“Muốn gì?”

“Chà con ngày càng không coi ai ra gì rồi đó! Ta chỉ khuyên con làm tốt nhiệm vụ của mình thôi. Đặc biệt ta có vài việc muốn con thực hiện... đó là giết cô gái mang tên Chiro – Sakura!”

“Tôi từ chối!”

Robert kinh ngạc nhìn Kin. Đây là lần đầu tiên cậu dám không nghe lời ông.

“Ha ha, từ bao giờ con biết đùa vậy?”

“Tôi không rảnh để đùa với ông.”

Kin lạnh lùng quay lưng bỏ đi.

“Đứng lại! Ta là ba của con đó!”

“Ba? Tôi chưa bao giờ coi là như vậy hết! Ông cũng chưa bao giờ coi tôi là con cả!”

“Ngươi... Vì một đứa con gái mà dám chống đối lại ta à? Ngươi thử bước thêm một bước nữa xem! Ta không tin kẻ lạnh lùng như ngươi có thể sẵn sàng hi sinh vì một đứa con gái tốt nhất nên ngoan ngoãn làm theo lời ta thì ngươi sẽ được chọn làm vua.”

“Có lẽ ông đã nhầm!”

Kin liền bước tiếp. Nhưng đi chưa được hai bước liền vang lên tiếng súng.

“Ta đã cảnh cáo rồi mà! Mau giết con bé ít nhất ta còn tha cho.”

“Không!”

Đoàng.

“Ngươi thử nhắc lại xem.”

“Không!”

Đoàng.

Viên đạn thứ ba ghim vào vai của Kin khiến máu chảy ra càng nhiều. Cậu đã mất rất nhiều máu vì vết thương Chiro gây ra bây giờ lại thêm những vết thương này khiến cả người yếu đi không còn sức chống đỡ.

“Đáng lẽ người nên nghe lời ta làm việc như một kẻ trung thành thì đã không như vậy. Mẹ người sẽ thất vọng vì người lảm đây!”

“Dơ bẩn!”

“Cái gì?”

“Những lời nói của ông làm bẩn mẹ tôi. Lời hứa chấm dứt, tôi sẽ từ bỏ chức vị của mình.”

Robert ngạc nhiên nhìn Kin, ánh mắt đó rất đáng sợ! Nó khiến hắn cảm thấy bất an. Harry rồi đến Kin tất cả vì người con gái đó mà phản bội hắn. Hắn phải giết cô ta! Nhất định phải giết cô ta không tất cả sẽ phản bội hắn.

“Người muốn bỏ vương vị? Được ta sẽ cho người toại nguyện!”

Robert cười đầy nham hiểm giờ súng về phía Kin. Những kẻ phản bội như cậu, hắn không cần!

“Đức vua làm ơn dừng tay!”

Hongo liền chạy vào đỡ lấy Kin gần như kiệt sức.

“Làm ơn xin người, tôi sẽ trông chừng cậu ấy hãy nể tình Kin làm việc cho ông bao năm nay.”

“Muốn ta tha cho hắn? Được thôi, đằng nào dựa vào sức lực của hắn cũng không bảo vệ nổi con bé đó! Đằng nào nó cũng chết thôi! Kin ta khuyên người đừng cố gắng vô ích! Tốt nhất đừng như mẹ người vì tình mà chết!”

Robert bật cười đầy khinh khỉnh lấy khăn lau sạch khẩu súng rồi bỏ đi.

“Cho tôi xem những cái này làm gì?”

Chiro nắm chặt tay cố gắng khiến ình bình tĩnh nhất.

“Cô đúng là tai họa, vì cô mà Kin bị thương ở bụng giờ lại bị bắn ba phát, cậu ta còn từ bỏ cả vương vị vì cô vậy mà cô vẫn thản nhiên nghĩ đến kẻ khác.”

“Tôi...”

“Còn nữa, cô còn dám nói những lời cay độc với Kin thật không thể tha thứ! Cái gì mà vô tâm chứ cô mới là kẻ vô tâm! Kin từ nhỏ đã chịu nhiều vết thương bây giờ ngay cả người cậu ta tin tưởng nhất là cô cũng bị cô đâm ột nhát dao!”

“...”

“Cô biết mong ước duy nhất của cậu ấy là gì không? Là có được tình thương đó! Từ nhỏ đã không có người quan tâm Kin trở nên cô độc thậm chí cậu ta còn sử dụng emotion nữa.”

“Emotion?”

Hongo chưa hết giận nhưng cũng hừ lạnh giải thích.

“Bộ ba sản phẩm Kin tạo ra trong đó emotion chính là sản phẩm bí mật của Kin. Nó có khả năng làm cho người sử dụng mất hết cảm giác như đau đớn chẳng hạn. Tuy nhiên nó lại tạo ra một loại độc khá cao.” – Hongo nhìn Chiro đang thất thần rồi thở dài nói tiếp. – “Kin đã sử dụng nó khá lâu nên nhiều lúc tôi không muốn cậu ta sử dụng nữa nhưng cũng không được. Kin quá đau khổ vì cái chết của mẹ mình và em gái vì thế cậu ta không muốn mình mang bất cứ cảm xúc gì tuy nhiên dù emotion có mạnh cỡ nào cũng không ngăn được một loại cảm giác... haizz.”

Những lời nói của Hongo như một nhát dao chém vào tim Chiro. Cô đúng là đồ xui xẻo mà! Chỉ cần cô ở đâu là sẽ có người phải chết vì cô.

“Vậy tại sao cậu ấy lại giết Jiji?”

“Tại sao ư? Cô nghĩ rằng cái trò hoán đổi người đó qua mắt được Kin? Cậu ta làm vậy để bảo vệ cô đó! Vậy mà nhìn xem, cô trả ơn cậu ta như vậy à?”

“Kin đang ở đâu?”

“Không cần tìm hiện tại Kin không muốn gặp ai hết!”

“Trả lời tôi đi!”

“Trong phòng đằng kia, tốt nhất cô đừng xuất hiện cậu ấy không muốn gặp ai đâu.”

“Còn vết thương?”

“Tôi để thuốc ở đó rồi cô nên đi về đi tiểu thư. Nếu đức vua mà nhìn thấy cô chẳng biết Kin sẽ làm điều gì ngu ngốc nữa đây!”

Kin dựa người vào tường máu vẫn chảy ra liên tục. Cậu sờ túi lấy ra một hộp thuốc nhỏ.

“Tốt nhất đừng như mẹ ngươi vì tình mà chết!”

Giọng nói của Robert thoang thoang bên tai khiến cảm thấy lòng nhói đau. Emotion! Cậu cần nó! Kin đưa tay mở nắp nhưng lại bị một bàn tay khác giật lấy. Cậu choàng mở mắt đôi mắt trở nên nguy hiểm nhưng lại dịu đi khi nhận ra đây là cô.

“Không được dùng nó nữa!”

Chiro nhíu mày nhìn những vết thương trên người Kin lòng đột nhiên se lại. Chiro định chạm vào vết thương của Kin nhưng lại bị tay cậu ngăn lại.

“Đừng chạm vào tôi!”

“Kin.”

“Mau đi ngay, đừng chạm vào tôi!”

Cậu ghét bị thương hại đặc biệt là Chiro cậu không muốn cô nhìn cậu với ánh mắt như vậy.

Chiro nhìn chăm chăm vào Kin, cậu đã mất rất nhiều máu nếu không xử lý ngay thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Cô dứt khoát mang hộp thuốc lại gần chuẩn bị khử trùng cho Kin. Rất may là viên đạn đã được Kin lấy ra nếu không thì cậu ta đã chẳng ở đây mà đuổi cô.

“Tránh ra nếu không muốn chết.”

Kin lạnh lùng phản kháng. Chiro gần như mất kiên nhẫn liền nhướn người lên chạm vào môi Kin. Cả người cậu dường như đông cứng lại, dường như quên cả hít thở chỉ biết tròn mắt nhìn cô. Môi cô cô rất mềm! Nhận ra được việc làm của mình, mặt Chiro đỏ bừng cố giữ vẻ bình tĩnh.

“Tôi chạm vào cậu rồi, có sao không?”

Hai khuôn mặt gần kề nhau, mắt chạm mắt. Một màu bạc lạnh lùng và một màu xanh tĩnh lặng!

31. Chương 31, Nỗi Đau

Mùa thu những chiếc lá phong đỏ rụng đầy trên sân tạo ra một cảm giác yên bình.

“Kin, con làm gì vậy?”

Kazuha ngạc nhiên lại gần cậu con trai của mình. Kin mỉm cười đặt vào tay bà một chiếc lá phong.

“Lá phong rất đẹp phải không?”

“Vâng.”

Kin gật đầu. Bà đưa tay lên khẽ vuốt mái tóc của cậu. Kin rất giống ông ấy, ngoại trừ đôi mắt bạc của cậu ra thì mọi thứ gần như rất giống. Kin năm nay đã bốn tuổi nhưng bà chưa bao giờ cho cậu đi ra ngoài vì đôi mắt của cậu, nó khác biệt với mọi người.

“Mẹ, ba con là ai?”

Giọng nói non nớt vang lên khiến tim bà nhói lên. Ba của Kin ư? Ông ấy sẽ chấp nhận thằng bé chứ? Bà vốn không còn chỗ nào để đi chỉ có thể ở nhờ trong căn nhà nhỏ của một bà lão tốt bụng. Nhưng giờ đây bà chợt nhận ra thằng bé cần tình yêu của một gia đình hạnh phúc.

“Mẹ sao vậy? Có phải con nói gì không phải không? Vậy thì con không cần Ba nữa con chỉ cần mẹ thôi.”

“Cậu bé ngốc, mau vào nhà thôi ngoài trời lạnh lắm.”

Kazuha mỉm cười nắm tay Kin vào nhà. Cậu bật cười khúc khích đi theo mẹ, giá như lúc nào cũng ở bên mẹ mình thì thật tốt biết bao! Nhưng không có gì là mãi mãi hết...

Bà cù ẹ con Kin ở nhờ ngày càng yếu cuối cùng qua đời Kin cũng bắt đầu nhận thấy sự khác biệt của mình với những người khác.

“Kin chỉ được chơi trong sân thôi nhé.”

Kazuha vuốt mái tóc cậu rồi bước vào bếp. Kin ôm quả bóng ra góc sân chơi một mình thì thoáng cậu nghe thấy tiếng bọn trẻ con cười đùa thì mắt sáng lên nhưng sau đó lại sụp mắt xuống.

Bốp.

Chợt quả bóng của cậu lăn ra ngoài. Kin bối rối muốn nhặt bóng nhưng lại sợ mẹ không cho.

“Ra ngoài một chút thôi chắc không sao đâu nhỉ”

Kin tự trấn an mình rồi nhanh chóng chạy ra ngoài nhặt quả bóng.

“Thằng nhóc nào đây?”

“Trời nó chạy ra từ căn nhà phù thủy ư? Hay nó là phù thủy?”

Kin sợ hãi không dám ngẩng mặt lên. Cậu chỉ muốn nhặt quả bóng thôi tại sao lại bị nhiều người vây quanh như vậy?

“Ê nhóc con, ngẩng mặt lên cho anh xem.”

Tên lớn nhất túm lấy cổ áo cậu bắt cậu phải ngẩng mặt lên. Kin ngược mắt lên nhìn hắn ngay lập tức tên đó sợ hãi thả cậu ra.

“A... a... a... nó, mắt nó ghê quá!!!”

“Nó là yêu quái đó! Đồ quái vật giết nó đi!”

Bọn trẻ liền xúm lại đánh cậu. quái vật ư? Màu mắt của cậu là quái vật ư? Đôi mắt Kin trở nên vô hồn. Những cơn đau từ người cậu truyền tới khiến Kin giật mình.

“Tôi không phải quái vật!”

Cậu gào lên dùng răng cắn tiên đại ca sau đó liên tiếp đánh những tên khác. Nhưng bọn chúng rất đông một mình Kin không thể đấu lại được chúng.

“Kin!!!”

Kazuha hét lên chạy lại chỗ Kin.

“Mẹ quái vật đến rồi! Chạy mau!”

Đám trẻ nhanh chóng bỏ chạy để lại một mình Kin.

“Kin... mẹ.”

“Con đã đánh bọn họ! Con không phải là quái vật! Kin không phải!”

Kin ngược đôi mắt ngập nước với những vết xanh tím trên mặt. Cậu chờ đợi đôi mẹ cười và nói cậu không phải quái vật, cậu giống những người khác. Nhưng Kazuha ôm Kin vào lòng bật khóc.

“Mẹ xin lỗi!”

Vì sao mẹ lại khóc? Cậu đã làm sai gì ư? Vì sao mẹ lại khóc? Cả người Kin cứng đờ nước mắt cứ theo đó rơi.

Tối hôm đó, ba mẹ của lũ trẻ đến tận nhà tổ cáo Kin đánh chúng.

“Tôi mong là cô tự biết mình phải rời khỏi đây chúng tôi không muốn chấp chứa những kẻ ngoại quốc! Làm thế là nhân nhượng lắm rồi đó!”

“Vâng tôi biết!”

Kazuha ủ rũ cúi đầu. Lũ trẻ cứ nhao nhao lên tay chỉ về phía Kin.

“Mẹ ơi, nó là quái vật đó!”

“Thôi nào con, mau về thôi ba sẽ cùng con gắp thuyền.”

Kin đứng đằng sau cánh cửa đôi mắt nhìn chăm chăm vào nụ cười hạnh phúc trên mặt những đứa trẻ khác lòng khê nhói đau. Gia đình hạnh phúc là gì? Tình yêu là gì? Cậu cũng muốn có... rất muốn.

Hai hôm sau Kazuha liền dẫn Kin đến thành phố đứng trước cung điện của gia tộc Stomwindy.

“Đứng lại! Nơi này không thể vào!”

“Làm ơn cho tôi vào đi! Tôi cần gặp đức vua!”

Đám lính canh công nhìn Kazuha rồi bật cười thành tiếng.

“Ả này bị khùng rồi! Muốn gặp đức vua à? Ha ha.”

“Làm ơn đi! Tôi thật sự muốn gặp đức vua!”

“Mau biến đi chỗ khác!”

“Làm ơn!”

Đúng lúc đó Robert đi ngang qua chợt khựng lại nhìn bà.

“Robert! Là anh phải không? Đây là con của anh làm ơn hãy nhận nó đi!”

Robert kinh ngạc nhìn Kin. Cậu nhìn lại ông nhưng ngay sau hần liền thờ ơ bước qua như kẻ xa lạ chỉ để lại một câu.

“Tôi không quen!”

“Không, làm sao có thể! Đây chính là con anh mà! Robert!”

Kazuha đau khổ nhìn Robert nhưng ông vẫn thản nhiên như không. Đám lính lại gần bà cười nhạo.

“Thằng nhóc kì dị này mà là con đức vua ư? Hài hước! Đức vua chỉ có một người con là hoàng tử Sky thôi!”

“Thôi mau đi đi, đừng ở đây cản trở nữa. Đáng lẽ bà phải bị bắt vì là người ngoại quốc rồi nhưng đức vua không làm gì thì may mắn lắm rồi!”

“Còn đứng đấy! Mau đi ngay!”

Mặc kệ những tiếng sỉ vả những lời nói cay độc Kazuha vẫn đứng im. Bà không tin Robert sẽ quên bà! Ông ấy đã hứa sẽ đến đón bà mà! Bà không tin! Thấy Kazuha không chịu đi đám lính cũng dần bỏ mặc bà.

Rào... rào...

Cơn mưa bất chợt trút xuống nhưng Kazuha vẫn quỳ ở đó không hề di chuyển. Kin đứng nhìn mẹ mình trái tim đau đớn không ngừng. Vì sao bà lại làm vậy? Vì sao? Cậu không cần ba nữa! Không cần nữa! Cơn mưa vẫn tiếp tục rơi trên đôi vai gầy của bà, cậu cảm thấy đầu lưỡi đắng chát. Là nước mưa hay là nước mắt?

“Anh, em đến chơi với anh nè!”

Một cô bé bốn tuổi chạy vào phòng Kin. Cậu đang đọc sách liền ngược mắt lên đôi mắt trở nên dịu dàng. Cô nhóc này là em gái cậu, Sandy. Nó chỉ là thành quả của một lần say rượu của Robert nên ông ta cũng không ưa con bé là mấy. Nhắc đến Robert lòng cậu lại lạnh đi. Bốn năm trước không phải bà vợ của ông ta chấp nhận mẹ con cậu thì có lẽ mẹ cậu đã không còn ở đây rồi. Mẹ cậu rất yêu ông ta dù biết ông ta không hề có tình cảm với bà nhưng bà vẫn chấp nhận làm mọi thứ vì ông ta. Khi biết Kin có một bộ óc thiên tài ông ta liền lợi dụng tình cảm của mẹ cậu ép cậu làm việc giúp ông ta.

“Anh, sao vậy?”

Sandy ngược đôi mắt xanh lam của mình lên ngây thơ hỏi.

“Không có gì, mau về với mẹ đi!”

“Không, em không về đâu dạo này ba toàn đánh mẹ thôi!”

“Đừng gọi ông ta bà ba!”

Kin cắn chặt môi tay vô thức nắm chặt lại.

“Ồ? Mà anh nè hôm nay Sandy tìm được một chú chim đó! Chúng mình cùng đi xem đi!”

“Sandy, em biết rõ anh không thể ra ngoài mà!”

“Đi một lát thôi!”

Sandy mỉm cười kéo tay Kin nhưng lập tức bị một giọng nói lạnh lùng làm cho sợ hãi.

“Muốn đi đâu?”

“B... ba!”

Robert bước vào đôi mắt xanh đục nhìn Sandy.

“Mau biến đi!”

“Nhưng anh trai.”

“Nó ở lại!”

Sandy hoảng hốt chạy nhanh ra ngoài nhưng không quên ngoái đầu nhìn Kin.

“Càng ngày người càng ham chơi đó!”

“Không liên quan đến ông!”

“Người... mà thôi hôm nay ta cũng có chuyện muốn nói với người.”

“...”

“Ta muốn người làm một số việc cho ta.”

“Không!”

Không để ý đến sắc mặt ông ta cậu lạnh lùng từ chối.

Bộp.

Một cú đánh giáng xuống má phải của cậu.

“Ta cho người nói lại!”

“Không!”

Bộp.

Lại một cú đánh nữa nhưng Kin vẫn kiên trì đứng dậy đối mặt với hắn. Robert tức giận quay lưng bỏ đi miệng khê lẩm bẩm.

“Phải trừ khử những kẻ nó yêu thương thì nó mới nghe lời!”

Cuối tuần là sinh nhật Sandy, Kin được ra ngoài cũng Kazuha mua quà sinh nhật.

“Mẹ ta sẽ mua một cái bánh chứ?”

Sandy nhí nhảnh lên tiếng.

“Được, còn con Kin?”

“Mẹ đừng làm theo lời ông ta nữa! Chúng ta đi chỗ khác xuống một cuộc sống bình yên đi.”

Kin buồn bã lên tiếng nhưng Kazuha chỉ mỉm cười vuốt mái tóc của cậu.

“Mẹ không thể! Mẹ yêu ông ấy! Đó là tình yêu.”

“Tình yêu ư? Nó là cái gì? Có ăn được không?”

Sandy tò mò.

“Tình yêu là khi con gặp người đó cảm thấy mọi thứ xung quanh người đó bừng sáng trái tim con sẽ đập mạnh. Yêu là sẵn sàng hi sinh tất cả vì người ấy.”

“Vậy hả, Sandy yêu bánh ngọt!”

Sandy vui vẻ chạy lên phía trước. Kazuha lo lắng liền chạy theo, còn mình Kin vẫn đứng im tại chỗ. Yêu là sẵn sàng hi sinh tất cả vì người ấy sao?

Đoàng.

Một tiếng động vang lên khiến cậu giật mình liền chạy nhanh về phía trước.

“Mẹ! Sandy!”

Kin hét lên lại gần mẹ mình. Máu tứa ra rất nhiều nhuộm đỏ bộ váy của bà.

Sandy nằm trong vòng tay Kazuha thở hổn hển nước mắt rơi không ngừng.

“Sandy, mệt quá! Sandy sẽ chết phải không anh?”

“Sandy, đừng nói bậy. Nhanh lên con sẽ đưa hai người đến bệnh viện.”

“Không kịp đâu Kin.” – Kazuha gượng cười vuốt tóc cậu rồi nói tiếp. – “Hứa với mẹ một điều.”

“Được, con hứa.”

“Phải nghe lời ba con, việc gì cũng nghe theo ông ấy.”

“Mẹ.”

“Hứa với mẹ đi!”

“Được con hứa!”

“Cảm ơn con, nhắn với ông ấy rằng mẹ yêu ông ấy... nhiều lắm.”

Kazuha mỉm cười rồi từ từ nhắm mắt, Sandy trong tay bà cũng tắt thở từ khi nào.

“Mẹ! Sandy! Hai người tỉnh lại đi! Mẹ! Mẹ!”

“Chà thật tội nghiệp.”

Một giọng nói vang lên khiến đôi mắt của Kin sắc lại. Cậu quay lại nhìn hắn, kẻ đã giết mẹ cậu và Sandy.

“Tôi giết ông!”

Kin lao về phía hắn nhưng nhanh chóng bị xô ngã xuống đất.

“Nhãi ranh! Mày còn lâu đâu lại được tao! Mẹ mày và em mày chết có phải mày chết đâu mà.”

Kin nắm chặt tay đôi mắt nhìn hắn đầy căm phẫn. Hắn ta đã giết gia đình cậu! Hắn ta phải chết! Nhanh như cắt cậu liền với lấy khẩu súng rơi trên mặt đất do cuộc vật lộn vừa rồi chìa thẳng vào hắn.

“Chà, giỏi nhỉ! Mày dám giết tao à?”

Hắn cười đầy khinh bỉ, hắn không tin một đứa trẻ 8 tuổi có thể giết được hắn. Kin nhìn thẳng hắn, đôi mắt bạc trở nên nguy hiểm và...

Đoàng!

Mẹ con hứa với mẹ sẽ nghe theo ông ta nhưng chỉ 10 năm thôi!

Từ ngày đó Kin trở nên vô cảm và đáng sợ. Cậu nghe theo mọi thứ ông ta sắp đặt không hề quan tâm đến mọi thứ xung quanh như một con robot cho đến một ngày...

“Nhíu mày là rất xấu!”

Một đôi mắt xanh lục nhìn cậu chăm chăm. Cả người cô ấy phát ra thứ ánh sáng kì lạ mà ấm áp.

Thịch... thịch.

“Tình yêu là khi con gặp người đó cảm thấy mọi thứ xung quanh người đó bừng sáng trái tim con sẽ đập mạnh. Yêu là sẵn sàng hi sinh tất cả vì người ấy.”

32. Chương 32, Cảm Ơn Và Tạm Biệt (p1)

Kin tỉnh dậy cảm thấy toàn thân đau nhức. Cậu cúi xuống nhìn những vết thương, nó đã được cô ấy băng bó cẩn thận. Kin vươn tay nhặt hộp emotion lên nhưng đột nhiên khuôn mặt của Chiro hiện ra khiến cậu khựng lại. Hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Cậu chỉ nhớ rằng cậu tựa đầu vào cô ấy mà ngủ. Nụ hôn?!

“Kin cậu có sao không vậy?”

Hongo chạy nhanh vào phòng khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng. Kin đứng dậy bỏ hộp thuốc vào thùng rác sau đó đi ra ngoài.

“Cậu làm sao vậy?”

“Bị cưỡng hôn!”

“Hả? Cưỡng hôn?”

Hongo không tin vào mắt mình nhìn khóe môi Kin dần nhếch lên cậu lại càng không tin. Chẳng lẽ Kin bị mất máu nhiều quá nên ảnh hưởng đến dây thần kinh?

Chiro trở về nhà trong trạng thái mệt mỏi vừa bước vào nhà cô liền giáp mặt với Mika.

“Công nương, cô đi đâu vậy? Sao quần áo nhiều máu thế kia? Đừng nói với tôi cô đi giết người nhé!”

“Không, tôi đi cứu người, người không nên cứu!”

Chiro trấn an Mika chợt nhớ đến nụ hôn đầu của cô tai lại đỏ bừng lên.

“Không sao cứ coi như là mình hôn tường hay hôn đất thôi!”

Chiro lẩm bẩm rồi bỏ đi lên tầng. Mika ngây ngốc nhìn Chiro, công nương sao vậy?

Một tuần trôi qua rất nhanh chóng, dường như tất cả đều bình ổn Robert cũng không có động tĩnh gì còn Jendy và mẹ dưới sự thuyết phục của Chiro đã được Mika sắp xếp một nơi ở mới. Tuy nhiên đó là trong mắt mọi người còn Chiro thì khác, cô đang đợi thời cơ. Ngày Hongo cho cô xem đoạn băng ghi trên camera cô đã vô tình nghe được một bí mật.

“Alex, chuẩn bị đi thứ sáu tuần sau ta sẽ đi ra biển... một mình!”

Giọng nói của Robert vang lên trong đầu cô khiến tay Chiro bất giác nắm chặt lại. Đây chẳng phải là cơ hội hay sao? Cô có thể giết chết ông ấy! Như vậy cô sẽ báo thù được cho gia tộc mình. Còn Sky, anh ấy liệu có hận cô không?

“Chiro, cô sao vậy?”

Mika khẽ vỗ vai Chiro khuôn mặt nhễ nhại mồ hôi.

“Cô đi đâu về vậy?”

Đưa cho Mika chai nước và chiếc khăn Chiro cố lảng sang vấn đề khác. Mika cầm lấy chai nước tu một hơi rồi trả lời.

“Bắn súng, lâu rồi tôi không tập.”

“Bắn súng ư?”

“Đúng vậy, bắn súng sẽ giết người tốt hơn nhưng cô không cần học đâu để tui học là được.”

“Vậy à.”

Chiro gật đầu chìm vào suy nghĩ. Lúc trước cô đã nhìn thấy ông ta cầm súng nhưng cách bắn rất khó cô chưa động vào súng bao giờ. Nếu sử dụng súng có thể sẽ giết được ông ta!

“Mika, bắn súng kiểu gì vậy?”

“Ngắm bắn rồi bóp cò là được thôi.”

“Cảm ơn!”

“Ồ.” – Mika định gọi Chiro lại nhưng cô đã bỏ đi mất. – “Đó là với tui thôi còn với cô thì không được.”

Mika định đuổi theo Chiro thì tầm mắt cô rơi vào một bóng hình đứng ngoài cửa sổ, cô ta là...

Maria đứng trên cây quan sát tình hình của Chiro. Nghe nói Harry chết cô đã rất lo lắng Chiro sẽ xảy ra chuyện. Bây giờ thấy cô ấy không hề hấn gì cô có thể yên tâm bao cho Sky.

“Nói, cô đến đây làm gì?”

Một khẩu súng chĩa vào đầu Maria khiến cô kinh ngạc quay đầu lại.

“Tôi sẽ không làm hại công nương các người.”

“Nực cười, ai chẳng biết cô là con dâu của lão già đáng chết đó!”

Mika nhếch mép nhìn cô gái trước mặt. Maria cắn môi lòng nhói đau, là vị hôn thê đã làm sao? Cuối cùng cô vẫn không có được tình cảm Sky, cô chắc chắn anh ấy sẽ hủy hôn ước này thôi.

“Sao không nói gì? Vui quá quên luôn cả tui à?”

“Mika – Misaki, tôi sẽ không làm hại công nương đâu.”

“Vì sao tôi phải tin cô?”

“Bởi vì tôi là...”

Maria ngập ngừng lên tiếng đột nhiên một cây roi xuất hiện quật vào người Mika.

“Chị, em giúp chị đây!”

Meri hét lên rồi liên tục tấn công Mika.

“Meri, dừng lại không được làm hại gia tộc Misaki!”

Nhưng Meri không nghe thấy liên tục tấn công Mika. Đến bước này Maria cũng phải ra tay ngăn cả hai người lại. Cô không thể để cho các gia tộc đánh nhau được.

Roẹt.

Chiếc áo của Maria bị roi quất vào liền bị rách một bên tay trái để lộ ra vết bớt hình giọt nước.

“Đây là...”

Mika cứng người Meri cũng dừng tay lại, cùng lúc đó Chiro xuất hiện.

“Cô là hậu duệ gia tộc Takeru? Một trong tứ đại gia tộc bảo vệ công nương?”

“Chị, chuyện này là sao?”

Maria ôm một cánh tay bị thương đứng dậy cúi đầu chào Chiro rồi bỏ đi. Chiro vẫn cứng đờ người đôi mắt trở nên mờ nhạt.

“Công nương, chuyện gì vậy? Làm sao có thể là cô ta được! Nếu là cô ta tại sao lúc đó không đến gặp mặt cô?”

“Mika vào trong đi cô bị Meri đánh trúng phải không?”

“Chỉ là vài vết thôi không có gì nghiêm trọng hết!”

“Rất nghiêm trọng!”

Chiro nhú mào kéo Mika vào trong nhà quả nhiên vài tiếng sau miệng vết thương bắt đầu rách ra máu chảy không ngừng. Mika đau đớn ngất đi, Chiro lo lắng cầm máu cho Mika nhưng may mắn sau một giờ đồng hồ máu cũng ngừng chảy.

“Chiro, cứu mẹ!”

“Chiro cứu tớ với!”

“Công nương cứu chúng tôi...”

“Không!!!”

Cô bật dậy mồ hôi đã ướt đầm áo. Chiro nhìn Mika đang ngủ khê thở dài. Cô cần phải giết ông ta! Nhất định phải giết, chính ông ta đã sát hại cả ra tộc của cô hủy hoại ngày sinh nhật của cô.

Chiro siết chặt khẩu súng trong tay ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt.

“Chỉ ngày mai thôi, tất cả sẽ chấm dứt!”

“Sky, con không vào nhà à? Sẽ bị cảm lạnh đó!”

Người phụ nữ từ từ bước lại gần Sky. Khuôn mặt xinh đẹp đầy sắc sảo của bà khiến đôi mắt anh trở nên buồn hơn.

“Con lại nghĩ đến con bé đó? Mẹ khuyên con nên quên nó đi! Con đừng quên bây giờ con đã có vị hôn thê rồi.”

Bà mỉm cười lạnh nhạt đôi mắt ánh lên tham vọng và quyền lực. Bà muốn Sky thành vua muốn nắm trong tay vùng đất Redmoon và Violetsun này. Bà muốn nhiều hơn nữa.

“Dừng lại đi mẹ ạ!”

Sky lên tiếng. Có thật sự hạnh phúc khi có quyền lực trong tay không? Trước đây cậu từng nghĩ có quyền lực là có tất cả nhưng từ khi gặp cô mọi khái niệm đó đều thay đổi. Chưa bao giờ cậu khát khao có một cuộc sống yên bình mạnh mẽ như vậy. Nhưng cái nhú mảy của mẹ cậu Wendy đã khiến cậu hụt hẫng.

“Con nói gì vậy? Con bị con bé đó bỏ bùa rồi phải không? Con hãy làm tốt nhiệm vụ của mình đi!”

“...”

“Sky nghe này, mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi. Thân phận của con bị bại lộ thì con sẽ bị mọi người khinh bỉ vì thế con cần phải làm vua mọi người sẽ không khinh bỉ con nữa.”

“Con biết rồi.”

Sky gật đầu. Wendy nở một nụ cười hài lòng không chú ý đến khuôn mặt đau khổ của cậu bước vào trong nhà. Sky ngược mắt nhìn bầu trời đen kịt một giọt nước mắt rơi xuống.

“Chỉ ngày mai thôi, tất cả sẽ chấm dứt!”

Mika tỉnh dậy thì phát hiện ra Chiro đã không còn ở đây nữa ngay cả khẩu súng cũng biến mất. Mika cố bước ra cửa thì phát hiện một tờ giấy dán trên cánh cửa.

“Tôi sẽ giết Robert, chờ tôi!”

“Đáng ghét! Sao cô ấy dám tự ý hành động cơ chứ!”

Mika giật tờ giấy trên cánh cửa định bước ra ngoài thì Maria đến.

“Mika, tôi đến...”

“Không có nhiều thời gian nữa đâu! Mau đi tìm Chiro đi cô ấy đi tìm Robert rồi!”

Mika hét lên khiến Maria giật mình liền lao ra ngoài. Công nương cô tuyệt đối đừng bị làm sao!

Sóng biển vỗ vào bờ tạo ra âm thanh dễ chịu khiến tâm hồn người thanh thản. Robert một mình đứng trên mỏm đá khuôn mặt trở nên đăm chiêu. Chiro nhìn xung quanh, không có một bóng người. Cô từ từ lại gần ông ta đôi mắt chất chứa đầy thù hận. Ba, mẹ con sẽ báo thù cho hai người! Con nhất định sẽ giết ông ta!

Bàn tay siết chặt chiếc vòng cổ trong tay cô gờ súng lên ngắm bắn. Robert không hề có động thái gì hai mắt vẫn nhắm nghiền. Cô từ từ tiến lại gần chuẩn bị bóp cò và ...

Đoàng.

Cả người Chiro cứng đờ đôi mắt hoảng loạn.

“Vì sao? Vì sao không trúng?”

Cô đã ngắm chuẩn rồi vì sao lại không trúng chứ?

Cô ngược mắt lên thì Robert đã biến mất đằng sau vang lên một giọng nói.

“Khoảng cách quá xa! Ngắm chưa chuẩn, thật non nớt!”

Đoàng!

33. Chương 33, Cảm Ơn Và Tạm Biệt (p2)

Tách... Tách.

Những giọt máu màu đỏ thẫm rơi xuống. Đôi mắt Chiro mở to đầy kinh ngạc người bắn cô là... Sky.

“Bluesky, tại sao?”

“Đây là nhiệm vụ của tôi, đó là giết cô!”

“Anh sẽ giết em thật sao?”

“Đúng vậy.”

“Vì sao cơ chứ? Chẳng phải anh đã nói khi em giết được ông ta chúng ta sẽ sống một cuộc sống bình thường hay sao?”

Nước mắt lăn dài trên má cô. Cô không tin, chắc chắn đây không phải Sky! Anh ấy sẽ không bao giờ nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh ấy.

“Đó chỉ là nói dối mà thôi!” – Ánh mắt Sky hiện lên nét đau khổ nhưng ngay sau đó liền biến mất thay vào đó là nụ cười lạnh lùng. – “Bỏ đất nước mình vì tình cảm, cô không xứng làm công nương.”

“Đây không phải là anh chắc chắn ông ta đã làm gì anh rồi phải không?”

“Đây chính là tôi! Chiro – Sakura cô hãy tỉnh lại đi! Tôi là Sky – Stomwindy, cô không hiểu sao? Chúng ta là kẻ thù!”

Chiro cắn chặt môi cố gắng kìm nước mắt lại nhưng nó ngày càng chảy nhiều hơn. Trái tim cô lúc này rất đau! Đau gấp trăm vạn lần vết thương trên tay. Vì sao? Vì sao những người cô tin tưởng luôn phản bội cô? Cô đã làm gì sai để đáng bị như vậy?

“Chẳng lẽ... tất cả đều là giả dối sao?”

“Đúng! Tất cả! Lần gặp đầu tiên, tôi đã cố ý tiếp cận cô. Cô biết vì sao ba tôi lại biết cô là trái tim màu đỏ thắm không?”

“Chẳng lẽ là...”

“Đúng chính là do tôi nói! Cái chết của gia tộc cô cũng là do tôi gián tiếp gây ra!”

“Vậy tại sao lúc ở trường anh lại cứu em? Tại sao lúc nào anh cũng bảo vệ em? Dịu dàng với em?”

“Bởi vì tôi muốn chơi đùa với cô! Nhưng tôi chơi chán rồi!”

Bởi vì muốn chơi đùa ư? Cả người Chiro như không còn sức lực nào đôi chân mềm nhũn đứng không vững. Trong làn nước mắt cô giờ khẩu súng lên đối diện với Sky.

“Bắn đi! Cô có thể giết tôi được không?”

Sky nhếch mép nhìn Chiro nhưng đôi mắt anh giống như van xin cô bắn. Chỉ cần cô bắn anh sẽ không phải giết cô!

Cạch.

Khẩu súng rơi xuống đất. Cô không thể! Cô không thể giết anh được!

“Cô quá mềm yếu đó Chiro – Sakura!”

“Bluesky!”

“Đừng gọi tôi là Bluesky nữa! Tôi vốn không phải!”

Sky cắt ngang lời Chiro. Tay cậu đưa lên mắt tháo xuống chiếc kính áp tròng để lộ đôi mắt đỏ khiến Chiro sững người lại. Chẳng lẽ Sky không phải con của đức vua Stomwindy?

“Ngạc nhiên lắm phải không? Đúng tôi là con của hoàng hậu và người đàn ông khác cô hài lòng chưa?”

“Bluesky...”

“Đừng gọi tôi như vậy!” – Sky hét lên rồi nhanh chóng bước về phía cô xóc cổ áo cô. – “Cứ khinh bỉ tôi đi! Tôi không thích kẻ khác nhìn tôi bằng ánh mắt đó đâu.”

“Không, Bluesky vẫn là Bluesky!”

Chiro lắc đầu. Cô không tin, mãi mãi không tin Sky sẽ làm hại mình!

“Cô hơi tự tin rồi đó! Cô đúng là không biết xấu hổ, rõ ràng biết tôi là kẻ thù mà vẫn tin tưởng. Chẳng lẽ với ai cô cũng tin tưởng như vậy sao?”

“Anh!”

“Sao hả? Tôi nói gì sai sao!”

Chẳng lẽ đây chính là con người thật của Sky sao? Chẳng lẽ cô đã bị lừa dối một thời gian dài như vậy? Cái nắm tay, lời hỏi thăm, anh mắt dịu dàng đều là giả dối sao?

“Tôi hận anh!”

“Vậy cứ tiếp tục hận đi!”

Sky vẫn duy trì nụ cười đầy đùa cợt trên môi. Sau đó anh ép cô ngẩng mặt lên đối mặt với anh. Khuôn mặt đầy nước mắt này, đôi mắt xanh lục bảo này anh sẽ nhớ tất cả. Sky cúi xuống thì thầm vào tai cô giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng:

“Ước gì hai ta không phải kẻ thù!”

Rồi anh ta cả người cô xuống biển. Chiro nhắm chặt hai mắt nước mắt cứ chảy liên tục. Phải, ước gì anh đừng là Sky – Stomwindy cô đừng là Chiro – Sakura thì đã không như vậy. Nhưng tất cả đã chấm dứt rồi. Cả người Chiro dần dần chìm vào trong nước.

Sky đứng đó đôi mắt u buồn lẳng lẳng nhìn mặt biển.

“Làm tốt lắm, ta sẽ suy nghĩ đến việc truyền ngôi cho con!”

Robert mỉm cười vỗ vai Sky. Con nhóc này thật ngây thơ, cô ta nghĩ chỉ có phòng ông có Camera thôi sao? Khi cô đột nhập vào cung điện ông đã biết tất cả tuy nhiên ông vẫn muốn nể cô ta.

“Cảm ơn đức vua!”

Sky mỉm cười rồi bước theo ông. Xin lỗi và cảm ơn em, Chiro!

Cả người Chiro chìm trong làn nước biển, cô muốn vùng vẫy nhưng không thể cánh tay của cô lúc này đau nhức máu vẫn chưa chịu ngừng. Đau quá! Cô cảm thấy rất đau giống như ai đó đang đâm liên tục từng nhát dao vào trái tim cô vậy! Vì sao? Vì sao mọi thứ lại trở nên như vậy? Nước bắt đầu tràn vào phổi Chiro không hề có ý định phản kháng, cô mệt mỏi rồi! Cô muốn buông tay cô không muốn phải suy nghĩ nữa. Tất cả nỗi đau này sẽ chấm dứt!

Khi cả người Chiro đã dần chìm sâu xuống đáy biển thì một bàn tay liền nắm lấy cô. Sau đó một bờ môi dán lên môi Chiro không khí bắt đầu tràn vào phổi rồi cả người cô được kéo lên bờ. Cô mơ màng được người đó bế lên sau đó ngất đi lúc nào cũng không hay.

Leng... keng.

Tiếng chuông gió vang lên khiến Chiro thức giấc. Cô từ từ mở mắt đập vào mắt cô là trần nhà bằng gỗ màu nâu sồi.

“Công nương cô tỉnh rồi làm tôi lo quá!”

Mika hét lên suýt nữa kích động nhào vào ôm cô.

“Tôi đang ở đâu đây?”

Cô nói bằng giọng khô khốc.

“Đây là nhà mới của Jendy. Cô an tâm nơi này rất ít người chúng ta có thể ở tạm đây mà không bị ai phát hiện.”

Miki đưa cho Chiro một cốc nước. Chiro định ngồi dậy thì cánh tay truyền đến trận đau nhức.

“Đừng cử động, cô đang bị thương!”

Chiro cúi đầu tay nắm chặt cốc. Vậy không phải mơ rồi, cô thực sự suýt chết dưới tay Sky sao?

“Chiro, chị có sao không vậy? Tên đáng chết đó, đáng lẽ em phải đánh cho hắn một trận cho hắn sống không bằng chết mới được! Loại người như hắn chị không cần phải đau khổ làm gì cầu cho hắn chết đi!”

Jendy khích động lao vào nhưng ngay lập tức bị Miki kéo ra ngoài.

“Chiro cần nghỉ ngơi cậu đừng làm ồn!”

“Ồ, nhưng mà em cũng muốn thăm chị ấy!”

“Mau biến ra ngoài cho tôi!”

Mika quay sang Chiro mỉm cười.

“Vậy tôi cũng ra ngoài nhé!”

“Ai đã cứu tôi?”

“À, là cái cậu mắt bạc tên Kin ý. Cậu ta liều thật dám lao xuống biển cứu cô. Hình như vết thương của cậu ta chưa lành nên vừa mang cô về đây máu đã thấm ra áo lại còn không chịu chữa bệnh nhất quyết đòi chữa cho cô trước nữa. Haizz, đúng là cố chấp mà!”

Mika nói xong liền bước ra ngoài để lại một mình Chiro. Anh cho cô niềm tin rồi lại nhẹ nhàng cướp nó đi. Có lẽ anh và cô là hai người của hai thế giới khác nhau. Anh và cô là kẻ thù, cô biết. Cô không nên tin tưởng anh, cô cũng biết. Nhưng tất cả đã quá muộn!

Rào... rào...

Từng giọt mưa rơi xuống kí ức của cô và anh lại ùa về. Cô lại khóc, cô cố gắng cắn chặt môi để không bật ra tiếng khóc nhưng cô không thể làm được. Cô cảm thấy mình thật vô dụng biết bao vì không thể ngăn cản được chính những giọt nước mắt của mình. Cô tự hỏi tại sao mình lại khác đến thế? Bao nhiêu sự cứng cỏi bản lĩnh của bạn thân đâu hết rồi? Cô đã quá ngu ngốc khi vứt bỏ hận thù của bản thân mình vì anh! Cô đúng là kẻ ngốc, Chiro Sakura!

“Sao? Cô ấy không ăn à?”

Miki lo lắng nhìn bát cháo còn nguyên trên tay Mika.

“Ừ, cô ấy chỉ ngồi trên giường cứ như người mất hồn vậy!”

“Nếu cô ấy không ăn sẽ nguy mất!”

Cherry đi ngang qua nhìn thấy bát cháo trên tay Mika lòng lại không khỏi tức giận. Cô tiến về phía cửa phòng đập cửa rầm rầm.

“Chiro – sakura, chị ra đây cho tôi! Tôi không ngờ chị lại yếu đuối như vậy! Bản thân chị chỉ biết nhịn ăn thôi sao? Có giỏi chị đi mà giết cái kẻ làm cho chị đau khổ ý! Đừng có chui trong này như một kẻ hèn nhát nữa!”

Cạch.

Cánh cửa liền mở ra khiến Cherry suýt đứng tim. Chiro bước lại gần chỗ Mika cầm lấy bát cháo đưa lên miệng. Thấy vậy Mika và Miki cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chiro hồi phục rất nhanh chỉ sau năm này có thể đi lại được. Khuôn mặt cô cũng không còn vẻ đau khổ nữa nên mọi người không ai nhắc đến chuyện này.

“Chiro chiếc vòng của cô đâu rồi?”

Mika chỉ vào cổ tay Chiro. Cô nhớ lúc trước có một chiếc vòng xanh lam ở đây mà. Ngay sau đó Miki liền vào vào hông Mika khiến cô đau chảy cả nước mắt.

“Em bị bệnh à? Chiếc vòng đó là đồ của hân tặng cho công nương đó!”

Miki trừng mắt đe dọa khiến Mika giật mình định giải thích thì Chiro lên tiếng.

“Không sao, mất rồi thì thôi!”

Rồi cô liền bỏ đi. Nhìn theo bóng Chiro Kin khẽ nhíu mày.

“Cậu chủ à, cậu định ở đây thật sao?”

Hongo đứng bên cạnh vỗ vai cậu. Tuyệt thật, đường đường là nhị hoàng tử cao quý giờ lại phải ở một nơi hoang sơ như vậy. Hongo liếc nhìn Kin, dường như cậu không thêm chú ý đến lời nói đó một chút nào tay nắm chặt chiếc vòng xanh lam định chạy theo Chiro.

“Rõ ràng cô ấy nói mất thì thôi rồi mà. Cậu đưa cho cô ấy cũng bằng thừa.”

Hongo thở dài rồi bỏ đi. Mặc dù tỏ vẻ không quan tâm nhưng tối hôm ấy Chiro liền ra biển tìm chiếc vòng. Cô biết rằng biển bao la nhưng vẫn ôm hi vọng nhỏ nhoi tìm được chiếc vòng đó nhưng tìm mãi cũng không thấy. Đến khi cảm thấy cơ thể mình sắp đông cứng Chiro mới ngoi lên bờ.

“Xem ra chúng ta có duyên nhưng không có phận.”

Chiro khẽ lẩm bẩm rồi bỏ đi. Lúc cô về mọi người vẫn đang ngủ say, Cô ngồi xuống bậc thềm đôi mắt u buồn.

“Đang tìm cái này?”

Một chiếc vòng xanh lam chìa ra trước mắt cô. Chiro ngạc nhiên nhìn Kin, cô định mở miệng trả lời thì Kin đã ném nhanh chiếc khăn vào mặt rồi bước qua cô không quên bỏ lại một câu.

“Lau người rồi đi ngủ đi!”

Chiro nhìn theo bóng cậu trái tim đập liên hồi. Cảm giác này là sao?

“Cảm ơn.”

Cô lên tiếng, theo phản xạ Kin quay người lại bắt gặp nụ cười của cô. Nụ cười của cô rất đẹp! Cậu không nói gì quay đầu bỏ đi nhưng tai thì đỏ bừng lên. Nắm chặt chiếc vòng trong tay cô ngược lên nhìn bầu trời.

Đã đến lúc cô phải quên anh rồi!

34. Chương 34, Sự Thật Về Sky

“Dơ bẩn! Tại sao lại dơ bẩn như vậy?”

Mặt nước lạnh cũng không rửa sạch được trái tim tôi! Giống như em vậy, mãi mãi không thể tha thứ cho tôi được nữa...

“Chuyện này là sao?”

Maria sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt. Chiro rơi xuống biển? Đôi mắt Sky là màu đỏ? Rốt cuộc mọi chuyện là sao?

Chiro chết rồi ư? Không thể nào, sáu năm trước cô ấy cũng biến mất như vậy mà! Maria tiến lại gần vách đá đập vào mặt cô là cơ thể ướt nhẹp của Kin và Chiro.

“Nhị hoàng tử, tại sao cậu lại ở đây? Chiro sao rồi?”

Cô lo lắng định đỡ Chiro nhưng Kin đã nhanh tay hơn, cậu bế Chiro lên rồi bước đi.

“Cậu định đưa Chiro đi đâu?”

“Đừng nói cho anh ta biết! Hãy để anh ta quên cô ấy đi!”

Kin lên tiếng chân vẫn bước đi đều đều.

“Tại sao cậu lại không muốn Sky biết? Nếu anh ấy vẫn tin Chiro chết thì anh ấy sẽ tự dần vặt mình!”

Maria hét lên. Cô không muốn Sky đau khổ! Cô không muốn Sky làm điều dại dột! Cô yêu Sky và cô chấp nhận làm mọi thứ vì anh ấy.

“Chiro sẽ bị tổn thương!”

“Nếu là cậu thì sao? Cậu sẽ làm thế nào cơ chứ?”

“Nếu sự thật làm tổn thương thì tôi sẽ chọn nói dối, nếu nói dối cũng làm tổn thương thì tôi sẽ im lặng.”

“Vậy nếu nó vẫn khiến cô ấy tổn thương thì sao?”

“Tôi sẽ buông tay!”

Maria ngạc nhiên nhìn Kin. Cô im lặng nhìn bóng Kin xa dần. Buông tay ư? Có lẽ Kin đúng có nhiều thứ dù ta luyến tiếc thì vẫn phải buông tay. Có lẽ cô nên từ bỏ, cô biết bản thân mình mãi mãi không thể có được tình của của Sky nhưng cô vẫn chấp nhận ở cạnh anh. Cô từng nghĩ ở cạnh anh là cô thấy vui nhưng có thật sự vui như cô nghĩ hay không?

10 năm trước...

“Hoàng tử Sky này! Trời ơi anh ấy đẹp trai quá!”

“Chắc tôi chết mất!”

“Vừa đẹp trai lại học giỏi nữa, Sky ơi anh đúng là thần tượng của em!”

Sky mỉm cười nhìn những tiểu thư quý tộc. Sau đó anh bước qua họ vào cung điện. Mọi thứ cứ như vậy, ngày nào anh cũng cố đeo lên mình lớp mặt nạ hoàn hảo đánh lừa mọi người nhưng có ai biết được sự thật sâu trong lòng anh.

“Sky, con về rồi à?”

“Vâng.”

Nụ cười vụt tắt, Sky tháo kính áp tròng ra để lộ đôi mắt màu đỏ. Phải, anh vốn không cùng huyết thống với đức vua, anh chỉ là kết quả của mẹ anh với người đàn ông khác mà thôi.

“Đừng dùng ánh mắt đầy chống đối ta! Điều ta ân hận là sinh con ra lại để con mang màu mắt của người đó! Nếu con mang màu mắt của ta có phải sẽ an toàn hơn không?”

Wendy, mẹ của Sky, lạnh lùng lên tiếng. Sau khi sinh Sky ra, bà mới biết mình đã quá sơ suất nhưng rất may Robert vốn không quan tâm chuyện này nên bà có thể dễ dàng đánh lừa mọi người. Tuy nhiên con trai bà lại không hề muốn như vậy!

“Sky, nghe mẹ, mẹ làm tất cả vì con mà thôi!”

“Vì con ư? Hay là vì mẹ?..”

Sky nhếch môi cười đầy chế giễu. Bà ta vốn là con người đầy tham vọng chẳng lẽ anh lại không biết mục đích bà ta tạo ra anh vốn để tranh ngôi vua rồi khi anh làm được rồi thì không còn tác dụng gì nữa.

Bốp.

Một cú đánh giáng thẳng vào mặt Sky.

“Ta nuôi con không phải để con trả lời ta như vậy! Im đi!”

Wendy giận dữ nắm chặt bả vai của Sky. Khi anh cup mắt gật đầu thì bà mới buông ra.

“Hoàng tử Sky, hôm nay đức vua mời người đi đấu kiếm.”

Giọng lạnh lạnh của quản lí từ cửa truyền tới. Khuôn mặt Wendy lập tức giãn ra bà mỉm cười đẩy Sky về phía trước.

“Mau đi đi, đừng làm ba con thất vọng!”

“Vâng.”

Cậu gật đầu đeo kính áp tròng vào. Ngoài mẹ cậu và một số hầu cận khác thì đức vua Robert là người biết cậu là không cùng huyết thống. Tuy nhiên cậu vẫn không thể hiểu vì sao ông ta lại chấp nhận cậu. Vì mẹ cậu chẳng?

Vừa đến khu đấu kiếm cậu đã nhìn thấy ông ta trong trang phục đấu kiếm. Robert mỉm cười ném cho Sky một thanh kiếm. Nụ cười của ông ta khiến sống lưng Sky lạnh buốt cậu gượng cười mặc quần áo bảo hộ vào.

“Về mặt người sao vậy? Mẹ người định sinh thêm đứa con với thằng đàn ông khác hả?”

Trên sàn đấu Robert mỉm cười nhìn Sky. Cậu cố gắng duy trì nụ cười méo mó trên môi trả lời:

“Không, trong mắt mẹ chỉ có người mà thôi!”

“Ha ha, mẹ người dạy người tốt thật! Có thể khiến một kẻ như người trở nên lộng lẫy... để che đi lớp lông xấu xí!”

Tiếng kiếm giao nhau vang lên đầy mạnh mẽ.

“Vịt có thể thành thiên nga được cơ mà! Một kẻ mang dòng máu dơ bẩn như người tại sao không thể cơ chứ!”

Cạch.

Thanh kiếm trên tay Sky bị hất tung, Robert chia đầu kiếm về phía anh. Khuôn mặt Sky vẫn chưa hết bàng hoàng mắt vẫn trân trân nhìn ông.

“Kĩ thuật khá đấy con trai!”

Ông ta mỉm cười xoa đầu anh rồi bước đi. Dơ bẩn ư? Anh dơ bẩn ư?

“Sky sao vậy?”

“Leon? Sao cậu ở đây?”

Leon là bạn Sky là con của một công tước nhỏ. Leon luôn hòa đồng và tốt bụng.

“Hi hi, nghe nói cậu và đức vua đấu kiếm mà đấu xong rồi à?”

“Ừ, xong rồi.”

“Đức vua có biết mình là bạn cậu không?”

“Chưa.”

“Vậy à, mà thôi tớ có việc rồi tớ đi trước đây.”

“Leon...”

“Sao vậy?”

“Cảm ơn cậu!”

“Hi hi!”

Leon mỉm cười rồi chạy đi. Anh nhìn theo bóng cậu đôi mắt trở nên buồn bã, giá như bản thân anh cũng được sống là chính mình như cậu ta. Sky thở dài rồi bỏ đi.

Sáng hôm sau, khi Sky đang ngồi đọc sách chợt một tia nắng chiếu xuống bờ vai của anh khiến lòng anh cảm thấy thật bình yên. Sky mỉm cười tháo kính áp tròng đôi mắt màu đỏ nhìn tia nắng ấy thấy dịu dàng. Không có kính áp tròng, anh cảm thấy đây mới chính là bản thân mình.

“Sky, cậu đang làm gì vậy?”

Leon vui vẻ chạy về phía Sky đập vào mắt cậu là đôi mắt màu đỏ chứ không phải là màu xanh.

“Leon, tớ...”

“Sky, mắt cậu...”

“Xin lỗi đã không cho cậu biết... thật ra đây chính là màu mắt của tớ và tớ không cùng huyết thống với đức vua.”

“Cái gì? Sky, cậu không phải là hoàng tử ư? Vậy rốt cuộc công sức của tôi cũng đổ bể! Tiếp cận cậu, làm bạn với cậu vì nghĩ rằng cậu sẽ giúp cho tôi có cuộc sống sung sướng nhưng...”

Leon khẽ lùi lại đôi mắt tràn đầy thất vọng. Trái tim Sky như bị một vết dao đâm vào, lợi dụng ư?

“Leon...”

“Cậu im đi! Cậu là đồ dơ bẩn! Dơ bẩn! Cậu là kẻ giả tạo! Tôi sẽ đi nói ọi người biết sự thật về cậu!”

“Leon!”

Sky hét lên nhìn theo bóng người bạn mà cậu coi trọng.

Phập.

Một tiếng động vang lên cả người Leon cứng đờ. Wendy lạnh nhạt rút con dao ra khiến máu bắn về phía Sky. Anh thất thần nhìn cơ thể từ từ ngã xuống của Leon.

“Sky, cậu là kẻ độc ác! Đồ con hoang! Tôi ghét cậu!”

Nằm trong vũng máu Leon hét lên khiến trái tim Sky như bị ai bóp nát.

“Không!!!!”

Anh hét lên rồi lao ra ngoài. Dơ bẩn? Con hoang? Không, không phải!

Dưới dòng sông Sky liên tục đâm vào mặt nước.

“Tôi không phải con hoang! Tôi không phải con hoang! Không phải! Không phải!”

Dù gội rửa bao nhiêu lần mùi máu tanh vẫn thoang thoảng bên cạnh anh. Nó khiến Sky cảm thấy ghê tởm vô cùng!

“Sky!” – Wendy hét lên chạy về phía Sky ôm lấy gương mặt đầy nước mắt của anh. – “Nghe mẹ, chỉ cần con thành vua con sẽ không bị kì thị nữa. Chỉ cần con thành vua không ai nói con là đồ con hoang nữa.”

“Chỉ cần con thành vua ư?”

“Đúng vậy, con chỉ cần làm theo lời ta là được!”

“Sky!!!”

Maria hét lên nhìn anh một mình đứng dưới dòng sông lạnh giá kia lòng cô khẽ nhói đau.

“Mãi mãi không thể gội rửa sạch được!”

Sky đâm liên tục vào mặt nước. Maria liền lao xuống sông đỡ anh dậy.

“Sky dừng lại đi! Anh cứ như vậy sẽ cảm lạnh đấy!”

Sky giật mình khuôn mặt ướt nhẹp của anh trở nên vô hồn. Anh gục mặt vào bờ vai Maria đầy mệt mỏi khẽ lên tiếng:

“Chiro, xin lỗi...”

Bộp.

Một cú đánh liên giáng xuống mặt anh. Maria phấn uất hét lên:

“Em là Maria! Không phải Chiro! Anh đừng biến em thành thể thân của cô ấy!”

“Chiro... Cô ấy chưa chết phải không? Anh phải đi tìm cô ấy!”

“Sky thôi đi! Anh cứ như vậy thì Chiro cũng không sống lại được đâu!”

“Maria, có lẽ anh đã sai rồi! Anh thật yếu đuối! Anh không thể bảo vệ được cho người con gái anh yêu. Anh rất khâm phục Kin, cậu ta sẵn sàng từ bỏ tất cả vì cô ấy còn anh... anh không thể làm được như vậy!”

“Sky.” – Maria lại gần nắm lấy tay anh khẽ mỉm cười. – “Anh vẫn còn có em cơ mà! Em sẽ luôn bên cạnh anh.”

“Maria, xin lỗi em chúng ta không thể.”

“Tại sao cơ chứ?”

“Vì chúng ta là anh em!”

35. Chương 35, Maria Cố Lên!

“Cái gì? Không thể nào, làm sao chúng ta có thể.”

“Maria đây là sự thật, anh đối tốt với em cũng chỉ vì chúng ta có cùng huyết thống.”

“Sky đừng đùa như vậy, không vui đâu!”

“Nhìn vào mắt anh đi.”

Sky nắm chặt bờ vai của Maria ép cô nhìn thẳng vào mắt anh. Một đôi mắt màu đỏ đầy u buồn, nó rất giống đôi mắt của cha cô, Tony.

“Đây là sự thật sao?”

“Đúng vậy, vì thế em hãy sớm từ bỏ đi.”

Sky bỏ tay ra khỏi người Maria rồi bước lên bờ.

“Sky, anh đi đâu vậy?”

“Về cung điện, có lẽ anh cần một thời gian để trấn tĩnh.”

Maria nhìn theo bóng Sky nước mắt của cô lại chảy dài. Là anh em ư? Sao có thể! Vì sao người cô yêu nhất lại là anh trai cùng cha khác mẹ của cô? Ông trời thật biết trêu người mà!

Maria trở về nhà cũng là lúc nửa đêm, tất cả người hầu đều đi ngủ. Tuy nhiên khi bước vào nhà đập vào mắt cô là người ba tôn kính đang ngồi trên ghế với vẻ mặt tức giận.

“Ba!”

“Maria! Con giải thích vụ này sao hả?”

Tony ném về phía cô một bức thư, là bức thư của mẹ cô.

“Ba lục đồ của con?”

“Là Meri, con bé đã đưa cho ba!”

“Chuyện này...”

“Giải thích rõ ràng đi! Đừng nói với ta con định bảo vệ lũ người Violetsun đấy.”

“Đây là nhiệm vụ của con!”

Maria cắn răng lên tiếng. Tony liền bật dậy hét lên đầy phẫn nộ.

“Ta nuôi dạy con bao năm để con làm như vậy à? Mẹ con đã như vậy rồi giờ lại đến lượt con.”

“Ba ngăn cấm con thừa nhận mình là một trong tứ đại gia tộc có phải vì Sky đúng không? Mẹ Sky, người mà ba yêu có mối thù với nước Violetsun!”

“Câm mồm! Ai cho con nói như vậy? Ta hỏi câu cuối, một là con xé nát bức thư này và quên cái việc mình mang dòng máu của tứ đại gia tộc hay việc phải bảo vệ công nương đi. Hai, là con phải chấp nhận hình phạt của ba!”

“Con là hậu duệ của gia tộc Takeru!”

“Con...”

“Sao hả? Giết mẹ tôi rồi giờ muốn giết tôi sao?”

“Hỗn láo! Ta phải dạy lại người mới được, Meri!”

“Chuyện gì vậy ba? Chị, chị sao vậy?”

Meri từ trên tầng chạy xuống lo lắng nhìn chị của mình.

“Meri đánh nó cho ta.”

“Ba! Làm sao con có thể!”

“Làm ngay!”

“Con...”

“Chẳng lẽ đến lượt con cũng không nghe lời ta sao?”

“Con xin lỗi, chị em xin lỗi!”

Meri thật giọng từ từ lôi chiếc roi bên hông ra.

“Đánh ba mươi cái cho ta.”

“Ba!”

“Làm ngay đi! Đánh mạnh lên!”

Maria vẫn đứng đấy chịu từng cơ đau đang dội xuống cơ thể mình. Cô đã làm nhiều điều có lỗi với Chiro, cô không thể phải bội cô ấy được. Chỉ là vài vết thương mà thôi, cô có thể chịu được. Chiếc roi vẫn tiếp tục vung lên rồi hạ xuống cơ thể Maria càng ngày càng suy yếu cuối cùng gục ngã, cô chỉ lơ mơ nghe được tiếng nói thoảng bên tai.

“Maria, Chị có sao không? Chị!”

“Chưa hết ba mươi cái đánh tiếp!”

“Mẹ ơi, Maria xấu xa lắm phải không? Hôm nay con gặp một cô gái con muốn làm bạn với cô ấy nhưng nhìn cô ấy lại gần hoàng tử Sky con lại thấy ghét vô cùng! Con xấu xa lắm!”

Một cô bé 9 tuổi gục mặt vào lòng người phụ nữ khóc nức nở. Bà mỉm cười vuốt ve mái tóc cô bé rồi lên tiếng.

“Không, Maria không xấu xa chút nào hết. Chỉ cần con biết kiềm chế bản thân luôn muốn bảo vệ những người mình yêu là được rồi.”

“Thật hả mẹ? Con không hề xấu xa chút nào ư?”

“Đúng vậy Maria của mẹ là người tốt!”

“Con là người tốt?”

“Maria người con gặp có phải là một cô bé có đôi mắt màu lục bảo đúng không?”

“Vâng, sao mẹ biết?”

“Sáu năm sau con sẽ biết. Con chỉ cần hiểu rằng con không được phản bội cô ấy vì cô ấy rất quan trọng.”

“Vâng con hiểu rồi! Con coi Chiro là bạn nên sẽ không bao giờ phản bội cô ấy đâu.”

Người phụ nữ khẽ mỉm cười vuốt ve mái tóc cô.

“Ừ, Maria cố lên nhé!”

“Chị, Chị ơi!”

Một giọng nói vang lên khiến cô mở mắt. Đập vào mắt cô là khuôn mặt đầy lo lắng của Meri. Con bé hốt hoảng đến nỗi nước mắt chảy dài trên mặt.

“Chị làm em lo quá! Em cứ nghĩ chị bị làm sao rồi cơ.”

“Chị ổn mà.”

Maria mỉm cười định ngồi dậy nhưng cơn đau ập đến không cho phép cô làm vậy. Cô nhìn cánh tay mình, tất cả đều được băng bó cẩn thận, có lẽ tối qua cô mất rất nhiều máu.

“Chị an tâm, ba sẽ không làm gì chị nữa đâu hôm qua em đã gọi anh Sky đến...”

“Sky đến ư? Tại sao?”

“Vì em nói chị bị thương nên anh ấy đến, có vẻ anh ấy rất lo cho chị.”

“Không như em nghĩ đâu!”

Maria cười buồn. Meri nhìn khuôn mặt ủ rũ của Maria khẽ lên tiếng.

“Chị, em xin lỗi.”

“Vì cái gì?”

“Về bức thư, em không biết nên nhờ ba xem thử ai ngờ...”

“Không sao, đằng nào chị cũng bị phát hiện.”

“Vậy gia tộc Takeru là...”

“Gia tộc của chúng ta! Nghĩa vụ của chúng ta là bảo vệ công nương Chiro – Sakura.”

“Cái gì? Tại sao lại như vậy? Chiro? Có phải Yuki – Royale đúng không? Cô ta bị em đánh nhiều lần cơ mà.”

“Đó là sự thật! Mẹ chúng ta là người cuối cùng của gia tộc Takeru, một trong tứ đại gia tộc nước Violetsun.”

“Mẹ ư? Đừng nhắc đến tên bà ta! Em không có mẹ!”

Meri hét lên đứng bật dậy khiến chiếc ghế ngã ra đằng sau.

“Meri... em phải nghe chị!”

“Chị đừng nói nữa! Bà ta là kẻ phản bội! Bà ta dám bỏ đi theo người đàn ông khác!”

Bốp.

Maria dùng hết sức tát vào má Meri một cái rồi ngã xuống giường.

“Chị, sao lại đánh em?”

“Em im đi, em tin những lời đồn đó ư? Em là con mà em cũng không tin mẹ ư? Bà không hề phản bội! Bà ấy chết rồi! Bà ấy bị ba giết!”

“Ba ư? Không thể nào!”

“Là sự thật, ông ta đã giết mẹ. Năm ấy khi em đang ngủ chị đã nhìn thấy tất cả. Ba ngoại tình có con với người phụ nữ khác và bị mẹ phát hiện. Bà vì không muốn chúng ta tủi thân nên bắt ba lựa chọn cuối cùng ba chọn đứa trẻ ấy mà không chọn chúng ta rồi hai người vật lộn cuối cùng ba đâm chết mẹ. Sau đó ông ta liền sắp xếp một hiện trường giả.”

“Tại... tại sao chị không nói với em?”

“Vì chị không hề biết rằng Sky là đứa trẻ đó và chị cũng nghĩ đó là một giấc mơ.”

“Cái gì? Anh Sky là con của ba với người phụ nữ khác?”

“Đúng vậy, hôm qua anh ấy đã nói cho chị tất cả!”

“Không, chị nói dối! Cái gì mà công nương cơ chứ! Cái gì mà ba giết mẹ rồi anh Sky là anh cùng cha khác mẹ. Em không tin! Chị lừa em! Chị nói dối!”

“Meri!”

“Đừng đuổi theo em!”

Meri hét lên rồi lao ra ngoài. Chỉ còn một mình Maria. Cô khẽ thở dài ngược nhìn ra ngoài cửa sổ. Tia nắng đầu tiên báo hiệu kết thúc mùa đông lạnh giá, trái tim của cô ấm dần theo tia nắng. Cô phải cố gắng lên, chờ đợi công nương trở về, chờ đợi cô ấy xuất hiện. Cô sẽ chờ! Cô tin chắc chắn cô có thể làm được vì mẹ nói cô là người tốt cô có thể bảo vệ người mình yêu!

“Maria cô lên!”

Rồi những giọt nước mắt rơi lã chã...

36. Chương 36: Bốn Năm Sau

Bốn năm sau...

“Màu đỏ với màu vàng màu nào đẹp hơn?”

Mika đắn đo nhìn hai dải ruy băng trước mặt.

“Màu nào cũng xấu hết!”

Không thèm liếc một cái Miki liền trả lời mắt vẫn nhìn đắm đắm vào quyển sách.

“Chị có thể nghiêm túc một tí được không? Hôm nay gia tộc Rinoni và Hanina sẽ trở về ta phải làm hoành tráng tí chứ!”

“Em không động vào cũng đỡ hơn rồi.”

“Thật là... em đi hỏi công nương cho khỏe.”

Mika lườm chị gái mình một cái rồi bỏ đi. Bốn năm trôi qua nhanh thật, cuộc sống của bọn họ trở nên thật yên bình. Mika và Miki tìm được công việc ổn định còn Jendy và Cherry cũng hoàn thành xong cấp C (ngang trung học) chuẩn bị thi cấp D (Đại học), do có trí thông minh thiên phú nên Kin và Chiro nhảy lớp liên tục đã hoàn thành khóa học. Cuộc sống của họ lúc này thật hạnh phúc tưởng như đã quên hết hận thù. Nhưng đó chỉ là tưởng như...

“Ế Mika cô có nhìn thấy Kin ở đâu không?”

Hongo vỗ vai khiến cả người cô giật nảy lên.

“Kin á? Sao lại hỏi tôi? Anh đi mà tìm mấy cái gốc cây ý. Suốt ngày chỉ thấy cậu ta quanh quẩn mấy cái gốc cây mà ngủ thôi.”

“Cô nói lằng nhằng gì đấy!”

“Không đúng à? Mà nè, tôi chưa thấy kẻ nào như anh đâu. Bốn năm rồi mà anh vẫn trung thành với Kin sao không đi chỗ khác mà tìm hạnh phúc của mình.”

“Vậy cô không trung thành với công nương nhà cô à?”

“Ồ, tôi khác anh khác! Anh đâu có quan hệ gì với Kin đâu chứ!”

“Cô làm sao hiểu được. Tôi đi đây nói chuyện với cô mệt thật!”

Hongo tức giận quay người bỏ đi.

“Ồ, anh có biết công nương ở đâu không vậy?”

“Chị Mika!”

“Cherry, sao vậy?”

“Em mới nướng bánh chị thử đi.”

Cherry đổ mặt chìa ra hộp đĩa bánh nướng.

“Được rồi, nhìn trang trí cũng đẹp đấy!” – Mika mỉm cười cầm lấy một miếng bánh vừa cho vào miệng liền khựng lại. – “Hự...”

“Sao vậy? Bánh không ngon à?”

“R... rất ngon! Rất Ngon...”

“Vậy ạ, nhất định Jendy sẽ rất thích em đi đây.”

“Ồ này, em có biết công...”

Mika định gọi theo nhưng Cherry đã biến mất đằng sau cánh cửa. Haizz, cô nhóc này nhầm muối với đường rồi!

“Chiro vất vả cho con quá!”

Anna mỉm cười cầm bình tưới đưa cho cô.

“Không sao, dù gì con cũng tốt nghiệp rồi không có chuyện gì làm nên giúp mẹ thôi.”

“Cảm ơn con.”

Cô không nói gì tiếp tục tưới nước cho cây. Bốn năm nay cô cảm thấy thật sự hạnh phúc, một cuộc sống giản dị không có thù hận hay tranh quyền đoạt vị. Bốn năm nay cô đã trưởng thành hơn rất nhiều không còn sốc nổi như xưa. Và có lẽ cô cũng đã quên anh rồi.

“Chiro, xin lỗi con...”

“Vì cái gì?”

“Con là công nương mà suốt mấy năm nay con đã chịu khổ nhiều rồi.”

“Không đâu, con không ham gì cái chức vị đó cả nó đã khiến con mất tất cả... con đã thực sự hạnh phúc khi sống ở đây.”

“Con bé này...”

Anna mỉm cười. Bà biết suốt mấy năm qua Chiro đã dần vật trong đau khổ thật khó để con bé quên đi một người. Cuối cùng con bé cũng vứt bỏ được quá khứ nhưng không phải thời gian giúp Chiro mà là cậu ta.

“Tìm được cô rồi, mau vào giúp tôi trang trí phòng đi.”

Mika chạy như bay về phía Chiro.

“Được rồi, chị đỡ mẹ vào trước đi em sẽ vào sau.”

Chiro gặt đầu đặt bình tưới nước xuống đất.

“Nhớ nhanh lên đó! À tiện thể tìm Kin hộ tôi nha, cái tên Hongo mắc chứng cuồng cậu chủ ấy làm phiền tôi liên tục.”

“À ừ.”

Cô gặt đầu rồi tiếp tục tưới cây.

Xong việc, cô định bước vào nhà chợt nhớ ra việc Mika nhờ liền rẽ qua khu vườn thảo dược.

“Quả nhiên ở đây.”

Vừa bước vào vườn, cô đã nhìn thấy một chàng trai đang ngủ dưới gốc cây phong. Khuôn mặt hoàn hảo nghiêng nhẹ không chút gì phòng bị.

Xào... xạc...

Một cơn gió nhẹ thổi qua chiếc lá phong rơi xuống mái tóc của người con trai khiến trái tim cô đập mạnh.

“Chiro?”

Kin chậm chậm mở mắt liền bắt gặp khuôn mặt của cô. Namida từ trong lòng Kin liền nhảy xuống bước về phía Chiro dụi dụi vài cái vào chân cô.

“Namida?”

“Nó nằm lì trên người tôi nên tôi ngủ quên mất.”

“Xem ra Namida thích Kin rồi.”

Chiro khẽ cười vuốt ve đầu nó.

“Đáng... đáng yêu!”

“Gi?”

Chiro ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Kin thấy tai cậu đỏ bừng lên.

“Không có gì!”

“Namida đáng yêu thật!”

“Tôi không bảo con mèo...”

“Vậy cậu bảo ai?”

“Mau về thôi!”

Kin liền đứng dậy lạnh lùng bước nhanh về phía trước. Chiro ngây ngốc nhìn Kin rồi đuổi theo cậu. Đôi lúc Kin cũng dễ thương đó chứ!

“Này đứng đối kênh của tôi!”

“Cậu xem cả ngày rồi đến lượt tôi!”

Miki nhúu mày liền giật lấy điều khiển trên tay Jendy.

“Cô suốt ngày ở trong nhà lúc nào xem chẳng được!”

Jendy bực mình giật lại.

“Đừng quên chi phí nhà này là tôi lo đấy nhé! Đưa đây.”

“Không, của tôi!”

“Cậu tránh ra! Của tôi!”

Bốp!

Miki phải tay ngồi xuống xem phim.

“Đồ con gái bạo lực!”

Cậu hét lên rồi bỏ đi chỗ khác.

“Hai người này thật là...”

Mika khẽ lắc đầu nhìn tình cảnh vừa rồi.

“Đôi lúc không thấy họ cãi nhau cũng thấy không quen!”

Cherry bật cười cầm túi đá về phía Jendy.

“Như vậy thật yên bình!”

Chiro cầm đồng bát đặt lên bàn.

“Thật tốt khi công nương đã bình tâm lại.”

“Ừ.”

Kin nhìn chăm chăm vào Chiro đôi mắt ánh lên nét u buồn. Ai cũng nghĩ cô đã quên đi quá khứ của mình nhưng cậu thì không nghĩ như vậy. Bởi vì ngày hôm đó, tại nhà thờ, cậu đã nhìn thấy cô một mình ngồi đánh đàn dương cầm. Cô vừa đánh vừa khóc, đánh mãi miết đến khi tay đã đỏ lừ vẫn tiếp tục đánh. Cô vẫn chưa quên được quá khứ của mình!

“Chiro, chiều nay cô lại đi đến nhà thờ à?”

“Ừ em đến đấy để đánh đàn.”

“Chị suốt ngày đi như vậy không thấy mệt sao? Hay chiều nay đi chơi với em đi!”

Jendy vừa xoa cục u trên đầu vừa nói.

“Cậu nghĩ ai cũng giống cậu chắc?”

Cherry nhăn mặt dí mạnh túi đá xuống khiến Jendy tím mặt.

“Cậu nhẹ tay hơn được không?”

“Nói nhiều chỉ như vậy thôi!”

“Mấy cái đứa này!”

Anna bật cười mang bát canh ra.

“Xí không thèm nói với mấy người đi ăn cơm đây.”

“Đi ăn cơm thôi!”

“Miki, chị định ôm cái tivi vào đây luôn hả?”

“Đang tháo dây điện!”

“Này!!!”

“Mika cẩn thận đổ canh bây giờ!”

“A, phải rồi em có nướng bánh có ai ăn không?”

“Đừng ăn!”

“Cẩn thận!”

“Á!!”

Bước ra khỏi cổng cô khẽ mỉm cười. Bốn năm nay thật sự rất hạnh phúc với cô, giá như cuộc sống lúc nào cũng như vậy thì tốt biết bao. Nghĩ tới đây khuôn mặt Chiro trở nên u ám, chỉ là tạm thời thôi cô vẫn phải trả thù cho gia tộc mình. Chiro khẽ thở dài rồi bước đi. Nhà thờ là nơi yên tĩnh nhất giúp cô tĩnh táo bản thân mình vì thế cô thường xuyên đi tới chỗ đó để đánh đàn. Nhiều lần họ đưa tiền cho cô nhưng Chiro đều từ chối cô đánh đàn để điều hòa cảm xúc không phải kiếm tiền. Hôm nay cũng vậy, cô muốn đến đó đánh đàn nhưng...

“Sky, chúng ta đi qua bên đó đi!”

“Được!”

Một giọng nói vang lên khiến trái tim cô nhói đau. Chiro không muốn quay đầu lại nhưng bản thân cô lại không nghe lời.

Giữa dòng người tấp nập, bóng dáng cao đầy thanh tao của Sky khiến anh nổi bật. Anh đang mỉm cười, bên cạnh Maria. Họ đang rất hạnh phúc. Trái tim cô lại lần nữa bị tổn thương nước mắt sắp trào ra thì một bàn tay ấm áp liền che lại. Một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Đừng nhìn nữa!”

37. Chương 37, Không Lưu Luyến

“Đối với mọi người em là con người nhỏ bé giữa vũ trụ bao la còn đối với tôi em là cả vũ trụ.”

Tách... tách...

Từng giọt nước mắt nóng hổi của cô rơi trên tay Kin. Cậu khẽ thở dài ôm cô vào lòng rồi bước đi. Chiro im lặng cố kìm chế nước mắt của mình lại ngược lên nhìn Kin. Tại sao? Tại sao lúc cô đau khổ nhất Kin luôn bên cạnh cô bảo vệ cho cô? Lúc cô dường như mất đi niềm tin thì lại là cậu tiếp sức cho cô kéo cô từ vùng bùn lầy?

“Xin lỗi...”

Chiro lí nhí lên tiếng mắt vẫn không rời Kin. Kin không quay mặt lại lời nói như gió thoảng qua tai:

“Lần sau đừng để bị phát hiện.”

“Cậu không giận sao?”

“Mau về thôi!”

Bốn năm qua nhờ có sự giúp đỡ của Maria Sky mới có thể vui vẻ đối mặt với hiện tại che giấu đi trái tim đầy trống rỗng của mình. Người ngoài nhìn vào ai cũng nghĩ họ đẹp đôi nhưng sự thật cả hai chỉ đang cố che giấu nỗi khổ trong trái tim mình mà thôi. Do đức vua yêu cầu cả hai nên đi chơi, anh liền chọn đại một nơi đi cùng cô nhưng không ngờ...

“Sky chúng ta qua bên đó đi!”

“Được.”

Anh gật đầu theo phản xạ nhưng quay sang bên trái liền bắt gặp một bóng dáng nhỏ bé đứng giữa dòng người. Chỉ là thoáng qua, dù chỉ là một giây, anh chắc chắn là cô. Nhưng rồi bóng dáng ấy lại biến mất, hết như bốn năm trước.

“Chiro!”

Sky liền lao sang đường bên khiến Maria giật mình.

“Sky, anh sao vậy?”

“Là Chiro! Cô ấy chưa chết!”

Đôi mắt Maria mở to đầy ngạc nhiên. Chiro? Công nương? Cô ấy ở đây sao?

“Do anh tưởng tượng thôi! Em làm gì thấy đâu?”

“Chắc chắn là cô ấy!”

“Bình tĩnh đi Sky! Chiro chết rồi! Cô ấy rơi xuống biển.”

Bước chân Sky bỗng dừng lại, cô ấy chết rồi? Chiro chết rồi!

“Có lẽ anh vẫn chưa quên được cô ấy!”

Sky cười buồn khuôn mặt ánh lên nét đau khổ khiến trái tim Maria đau theo. Từng ấy năm anh vẫn chưa quên được cô ấy sao?

“Ủa công nương cô sao vậy?”

Mika hốt hả chạy ra đỡ lấy Chiro.

“Tôi không được khỏe!”

Chiro có gắng nặn ra từng chữ rồi bỏ đi.

“Cô ấy sao vậy? Cậu làm gì cô ấy đúng không?”

Mika nhíu mày quay sang lờm Kín nhưng Kín chỉ lẳng lặng nhìn theo bóng Chiro. Cùng lúc đó Hongo đi qua nghe được lời Mika nói liền dừng lại.

“Có mà công nương nhà cô làm gì thì có! Đừng có vu oan cho người tốt nhé!”

“Anh nhiều chuyện vừa thôi! Chắc chắn có chuyện nhưng mà đã xảy ra chuyện gì cơ chứ?”

Mika vuốt cằm suy nghĩ đúng lúc đó một bàn tay liền vỗ vai cô.

“Gia tộc Misaki!”

“Ai gọi tên bà?”

Cô giật nảy mình theo phản xạ giáng một đòn xuống nhưng người đó nhanh chóng đỡ được.

“Cô đúng là bà chằn!”

Akira mỉm cười buông tay cô ra.

“Anh nói ít thôi! Mà khoan, mấy người về rồi sao? Yamada – Hanina đâu? Anh ta chết rồi à? Bị anh ám sát đúng không?”

“Cô có thể nói từ nào dễ nghe hơn về tôi được không?”

Yamada cười như không cười đầy nhẹ gọng kính.

“Tứ đại gia tộc đủ cả rồi phải không?”

Miki từ trong nhà bước ra gật đầu cười với hai người kia.

“Gia tộc Takeru vẫn chưa xuất hiện!”

“Đừng nhắc đến gia tộc ấy nữa!”

Mika tức giận cắt ngang lời Akira.

“Tại sao?”

“Tứ đại gia tộc nổi tiếng mỗi người một vẻ gia tộc Misaki chuyên về kĩ thuật chiến đấu, gia tộc Rinoni chuyên về ám khí độc dược, gia tộc Hanina lại nghiêng về tốc độ còn Takeru thì là sức mạnh và độ dẻo dai của cơ thể. Nhưng không sao chỉ cần có tam đại gia tộc là đủ rồi!”

Mika mỉm cười nói một hơi dài không biết mệt.

“Cô trâu bò thật đấy! Không biết mệt à?”

Akira nhú mày đưa cho Mika cốc nước.

“Vậy mấy năm qua mấy người làm gì?”

Miki đặt thức ăn lên bàn rồi quay sang hỏi.

“Công nương phân công cho chúng tôi đi huấn luyện người còn Yamada đi tìm người.”

“Vậy à.”

“Chuyện của công nương chúng tôi đã biết cả rồi cả chuyện của Harry nữa.”

“Là lỗi của tôi, do chúng tôi không chăm sóc công nương kĩ lưỡng!”

Miki áy náy lên tiếng nhưng Yamada chỉ lắc đầu ý bảo không sao.

Xoảng... xoảng.

Một tiếng động vang lên khiến tất cả quay đầu lại.

“Xin lỗi, tôi sẽ đi lấy bát khác!”

Chiro cười trừ cúi xuống nhặt mảnh vỡ.

“Công nương cô sao vậy? Không khỏe à?”

Akira lo lắng đỡ Chiro dậy. Mika liền lên tiếng:

“Cô bị bệnh à? Sao sắc mặt tái nhợt vậy? Tôi đi lấy thuốc nhé!”

“Tôi ổn! Đừng lo lắng.”

Chiro khẽ lắc đầu rồi bước vào trong bếp. Cô ổn mà chỉ hơi mệt chút thôi! Chiro vươn tay định lấy bát trong tủ cơm đầu đầu ập đến khiến cả người cô lảo đảo bát trên tay cũng rơi xuống.

“Cẩn thận!”

Ngay lập tức một bàn tay vươn ra đỡ lấy cô tay còn lại hứng lấy bát. Chiro thở phào nhẹ nhõm rồi gượng đứng dậy.

“Cảm ơn cậu, Kin.”

“Em ốm rồi!”

Kin nhìn chăm chăm vào Chiro nhưng cô chỉ lắc đầu cầm lấy đồng bát mang ra ngoài. Bữa cơm hôm ấy diễn ra rất nặng nề ai ai cũng nhìn về mặt nhợt nhạt của Chiro nhưng cô chỉ cười trừ nói mình ổn.

“Chị bệnh thật rồi! Nếu không uống thuốc thì bệnh sẽ nặng hơn đó!”

Jendy lo lắng nhìn cô.

“Chị ổn nghỉ một lúc là hết mệt mà.”

Chiro cười yếu ớt rồi bước vào phòng. Cô không muốn mọi người vì cô mà lo lắng cô không muốn họ phải đau lòng như bốn năm trước nữa. Cô cần phải mạnh mẽ lên!

Pằng... pằng.

Từng viên đại mệnh mẽ ghim vào tấm bia nhưng không hề trúng hồng tâm.

“Vì sao lại không trúng?”

Chiro lắc đầu bán vịn vào thân cây mồ hôi chảy dài trên khuôn mặt. Cô đã luyện súng lâu như vậy vì sao mãi không trúng?

“Kĩ thuật sai rồi!”

Một giọng nói vang bên tai khiến cô giật mình quay lại.

“Sao cậu biết tôi ở đây?”

Chiro ngạc nhiên. Rõ ràng lúc nào cô cũng chọn thời điểm mọi người đi ngủ hết mới đi luyện súng chẳng lẽ suốt bốn năm qua Kin luôn biết cô đi lên đi luyện súng sao?

“Dáng đứng sai, khi bắn súng phải nhìn thẳng trọng tâm không được chú ý xung quanh!”

Giọng nói của Kin lần nữa vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Chiro liền thực hiện theo lời Kin nói, xung quanh trở nên hết sức yên tĩnh cô cô tập trung nhìn vào hồng tâm ngắm rồi bóp cò.

Đoàng.

Viên đạn lao nhanh về phía trước ghim thẳng vào hồng tâm.

“Thành công rồi!”

Chiro mỉm cười rồi loạng choạng ngã xuống nhưng Kin đã nhanh tay giữ cô lại.

“Sốt vẫn muốn luyện súng, đồ cứng đầu!”

Kin thở dài ngồi xuống ra hiệu cho cô leo lên lưng cậu.

“Không cần đâu, tôi ổn mà!”

“Lên đi!”

Kin nhíu mày khiến Chiro chỉ biết chịu thua. Lưng của Kin rất ấm nó khiến trái tim cô đập liên hồi.

“Kin!”

“...”

“Cậu có nghe tôi nói không?”

“...”

“Tôi từng nghe một câu chuyện do bọn trẻ ở nhà thờ kể lại. Có một bông tuyết, rất đẹp nhưng cũng rất lạnh lùng. Có một cơn mưa rất yêu tuyết nhưng lại sợ làm tổn thương nó. Có một cơn gió rất cô đơn luôn luôn âm thầm nhìn tuyết từ xa. Cậu biết không, nếu mưa lại gần tuyết nó sẽ tan chảy và chết thể nhưng tuyết lại muốn chạm vào mưa kết quả nó sắp bị tan chảy thì gió lại bảo vệ nó. Tuyết thật ích kỉ còn gió lại thật ngốc! Nó dốc hi sinh nhiều vì tuyết như vậy nếu vẫn không có được tình cảm của nó thì sao? Thật ngốc!”

Chiro khẽ cười gục đầu vào vai của Kin từng giọt nước mắt nóng hổi thấm qua lớp áo khiến nó ướt đầm. Cô mệt quá rồi! Cố tỏ ra mạnh mẽ làm gì chứ! Cô vẫn luôn là kẻ yếu đuối và hèn nhát mà thôi! Đi được một lúc thì đến nhà Kin định bước vào thì Chiro khẽ níu lấy áo cậu.

“Thêm một vòng nữa đi!”

Kin liền quay lưng bước tiếp. Do cơn sốt hành hạ Chiro dần chìm vào giấc ngủ. Ánh trăng chiếu lên bóng hình người thiếu niên. Khuôn mặt lạnh lụng chợt trở nên dịu dàng, cậu nhìn bầu trời lấp lánh ánh sao một nụ cười thoáng qua.

“Vì gió vô hình, chỉ có duy nhất tuyết nhìn thấy nó!”

Sáng hôm sau, Chiro tỉnh dậy đã thấy mình nằm trên giường cơn sốt hôm qua cũng đã giảm.

“A, công nương cô tỉnh rồi! Cô ốm mà sao không nói với mọi người?”

Mika vui vẻ đặt bát cháo xuống.

“Cảm ơn cô.”

“Đừng cảm ơn tôi người cô nên cảm ơn là Kin mới đúng. Tối hôm qua cậu ta tìm thuốc hạ sốt cho cô đó. Đến tận gần sáng khi tôi dậy nấu ăn thì thấy cậu ta đứng trước cửa phòng cô mới biết cô bị bệnh đó.”

“Cả đêm qua Kin không ngủ sao?”

“Có lẽ thế, mà thôi cháo nguội rồi mau ăn đi ai cũng lo cho cô hết đó!”

Mika mỉm cười rồi bước ra ngoài.

Ăn xong bát cháo Chiro liền xuống giường đi tìm Kin. Quả nhiên cậu vẫn ngủ ở chỗ cây phong.

“Đỡ rồi à?”

Kin mở mắt nhìn cô.

“À ừ, chuyện hôm qua cảm ơn cậu!”

“Cầm lấy đi!”

Kin đặt vào tay cô một chiếc vòng tay màu trắng được khắc hình một bông hoa hồng trên cánh hoa pha trộn hai màu đỏ và trắng.

“Cái này là...”

“Làm từ mấy mảnh vỡ của chiếc vòng mẹ tôi. Bà nói đây là vòng may mắn chắc nó sẽ có ích cho em! Còn bông hoa đó là hoa hồng viền trắng.”

“Hồng viền trắng? Nó nghĩ là gì?”

Kin không trả lời chỉ im lặng nhìn vào chiếc vòng trên tay cô, giọng nói của mẹ cậu vang lên:

“Kin, con biết ý nghĩa loài hoa này không? Nó thể hiện tình yêu kín đáo, sâu sắc, sẵn sàng hy sinh cho người mình yêu.”

“Đồ phản bội! Cô đến đây làm gì?”

“Tôi cần gặp công nương!”

“Cô muốn hãm hại cô ấy sao? Đi đi!”

Giọng nói đầy tức giận của Mika vang lên khiến Chiro ngạc nhiên. Cô gái ngoài cổng kia chẳng phải là... Maria sao?

38. Chương 38, Tổ Tình

“Chiro!”

Maria ngạc nhiên nhìn Chiro. Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhưng cô vẫn cảm thấy ngạc nhiên khi gặp cô.

“Mika, để cô ấy vào đi.”

“Công nương, không được! Cô ta là kẻ phản bội!”

Mika tức giận trừng mắt nhìn Maria. Nghe Mika nói vậy, khuôn mặt Maria liền tái nhợt lòng cảm thấy chua xót. Cô là kẻ phản bội!

“Mika!”

“Được rồi, được rồi!” – Mika thở dài quay sang Maria đầy khó chịu. – “Cô mà làm gì công nương tôi giết cô!”

Maria mỉm cười rồi quay sang Chiro.

“Chúng ta ra chỗ khác nói chuyện!”

“Được.”

Chiro cùng Maria liền bước ra ngoài vườn.

“Chiro à không công nương, cậu không ngạc nhiên với sự hiện diện của tôi sao?”

“Tôi biết cô sẽ đến! Hôm qua cô đã nhìn thấy tôi?”

“Không là Sky. Chiro thật sự tôi và Sky không có gì đâu.”

“Chuyện này liên quan gì đến tôi?”

Chiro siết chặt tay lại cố ra vẻ bình thường nhất. Nghe Chiro nói vậy Maria không dấu nổi ngạc nhiên tròn mắt nhìn cô.

“Cậu đang lừa tôi phải không? Hay cậu vẫn còn hận Sky? Bốn năm qua anh ấy tự dần vặt mình vẫn chưa đủ sao?”

“Cậu đến đây chỉ để nói mấy lời vô bổ này ư?”

Ngay lập tức Chiro cắt ngang giọng nói của Maria. Cô không muốn để tình cảm của mình lần áp ý chí như hôm qua nữa. Cô và anh là kẻ thù!

“Xin lỗi, tớ đến đây để nói cho cậu biết rằng... Kahanda, ông ta đã bán nước Violetsun cho Redmoon rồi!”

Khuôn mặt Chiro tái lại cô nắm chặt tay gần từng chữ.

“Khi nào? Bao giờ?”

“Sáng nay, thông tin này chưa truyền ra bên ngoài đâu!”

“Đáng ghét! Sao ông ta dám làm thế cơ chứ!”

“Chiro, cậu tin tôi ư? Cậu không hề nghi ngờ lời nói của tôi sao? Nếu tôi lừa cậu thì sao?”

“Cậu sẽ không bao giờ làm vậy!”

Câu trả lời chắc như đinh đóng cột của Chiro khiến đôi mắt của Maria rung rung. Cô đã làm thế mà Chiro vẫn tin kẻ phản bội là cô ư?

“Chiro, thật ra tôi và Sky, là anh em cùng cha khác mẹ!”

“Cái gì? Chẳng lẽ hoàng hậu ngoại tình với cha cậu?”

Chiro ngạc nhiên nhìn Maria nhưng cô không trả lời. Sự im lặng của cô khiến Chiro càng chắc chắn hơn.

“Tôi phải về rồi, hẹn gặp lại. Có lẽ, lần gặp tới ta có thể sẽ phải chiến đấu với nhau...”

“Cậu sẽ không làm vậy!”

Maria cười yếu ớt rồi bỏ đi. Có lẽ Chiro đúng, mỗi người đều có cách thể hiện lòng trung thành với nhau và cô cũng vậy. Rồi khỏi khu vườn chuẩn bị bước ra cổng thì một giọng nói ngăn cô lại.

“Maria – Takeru, cô muốn đi thật sao?”

Yamada cất giọng trầm trầm nhìn cô.

“Xin lỗi!”

Cô khẽ lên tiếng. Cô không cần bọn họ hiểu cô hay tha thứ cho cô, chỉ cần họ vẫn còn tin cô là được.

“Thiếu cô tứ đại gia tộc sẽ ra sao?”

Miki nhú mày.

“Không có tôi, mọi thứ vẫn ổn mà.”

“Cô thật ngốc! Chúng tôi chờ cô trở về cái vị trí của gia tộc Takeru vẫn còn trống đó!”

Mika lau bầu. Maria khẽ cười rồi tiếp tục bước về phía trước. Đến bao giờ tứ đại gia tộc mới đầy đủ đây? Họ sẽ hạnh phúc, giống như trước kia chứ?

“Cái gì? Sẽ trở lại Violetsun sao?” ‘

Jendy ngạc nhiên đập bàn đùng bật dậy!

Bốp!

Một cú đánh khiến cậu choáng váng. Miki thản nhiên như mình vô tội.

“Cái bàn đó đáng giá lắm, cậu cẩn thận đấy!”

“Cô thôi đi! Chiro, chị trả lời em đi.”

“Đúng chị sẽ quay lại.”

“Vậy em sẽ đi cùng chị!”

“Không được! Em phải ở lại!”

“Chiro!”

Jendy bắt đầu lên tiếng nhưng Chiro chỉ lãnh đạm trả lời.

“Cái này rất nguy hiểm, không phải trò chơi. Em tốt nhất đừng nên dính vào. Chị sẽ cùng Kin và Yamda đi đến đó!”

“Chị! Em không còn trẻ con nữa.”

“Chị hơn em một tuổi đấy! Jendy, em và Cherry ở lại với mẹ đi!”

“Đáng ghét!”

Jendy tức giận đạp đổ ghế bỏ ra ngoài. Thấy vậy Miki liền hét lên:

“Tên kia! Cái này cũng đáng giá lắm đó!”

“Công nương vậy chúng tôi có nhiệm vụ gì?”

Akira lên tiếng.

“Em cần anh đi triệu tập đội quân còn Mika và Miki, tìm cho tôi một người.”

“Là ai vậy?”

“Đó là...”

Cherry không quan tâm đến việc mọi người đang bàn. Mắt cô nhìn chăm chăm ra ngoài cửa lòng cảm thấy đau xót.

Từng chiếc lá phong xoay tròn xoay tròn rồi rơi xuống đất báo hiệu sắp đến mùa đông. Kin lặng lẽ nhìn những chiếc lá vô thức đưa tay ra hứng lấy.

“Mai cậu đi thật à?”

Hongo bước lại gần Kin khuôn mặt không giấu nổi lo lắng. Kin khẽ gật đầu mắt nhìn về phía căn phòng của Chiro.

“Tôi chưa thấy ai ngốc như cậu hết! Kiên trì chờ đợi một cách lặng thầm. Cô ấy liệu có biết những gì cậu làm cho cô ấy không?”

“Cô ấy không cần biết!”

“Kin, ai cũng nói cậu vô cảm không có tim nhưng tôi là người hiểu cậu nhất. Cậu là con người tốt bụng nhất đối với tôi vì vậy tôi muốn cậu được hạnh phúc.”

Kin im lặng nét mặt trở nên trầm tư hơn. Hongo thở dài một cái rồi định quay lưng bỏ đi không quên dặn dò cậu.

“Cậu nhớ đi ngủ sớm!”

“Cảm ơn!”

Bước chân của Hongo chậm lại. Khuôn mặt từ ngạc chuyển sang hạnh phúc.

“Có lẽ cô gái đó làm thay đổi cậu rồi.”

Nở một nụ cười cậu cúi người trước Kin rồi bỏ đi. Kin đã thay đổi, không còn như xưa nữa. Cậu đã bắt đầu bộc lộ cảm xúc của mình rồi! Hongo cảm thấy lòng mình nhẹ lại nhưng cũng cảm thấy mất mát. Phục vụ cho Kin nhiều năm rồi nhưng cậu vẫn mãi nhớ đến ngày hôm ấy, ngày mà Kin cứu sống cậu!

“Giết nó đi, cha nó là thằng ăn trộm đó!”

“Không cha tôi không phải! Ông ấy bị oan!”

“Còn chối à? Giết nó đi không sau này nó lại giống ba nó!”

Dù cậu gào thét thế nào bọn chúng cũng không nghe tiếp tục đánh cậu. Nước mắt uất hận nhìn về phía con dao bóng loáng. Cậu sẽ chết!

“Thật ồn ào.”

“Nhị... nhị hoàng tử! Nhưng... ba nó ăn trộm đồ của hoàng cung!”

“Ba tôi không có!”

Cậu hét lên nhưng lại bị bọn chúng đánh vào mặt.

“Cút!”

Cậu nhóc có gương mặt lạnh lùng không thềm liếc nhìn bọn chúng thản nhiên buông ra một câu. Bọn chúng liền bỏ chạy chỉ còn lại mình cậu.

“Làm ơn hãy để tôi đi theo cậu.”

“...”

“Làm ơn đi!”

“Không!”

“Ba tôi đã bị giết, tôi không còn chỗ nào để đi nữa làm ơn đi!”

“Kin.”

“Hả?”

“Đó là tên tôi!”

“Mình phải trở nên mạnh mẽ! phải mạnh mẽ!”

Jendy điên cuồng đánh vào bao cát, mồ hôi ướt đầm khuôn mặt cậu.

“Jendy!”

Chiro bất ngờ xuất hiện phía sau lưng cậu, cánh tay Jendy liền ngừng lại.

“Chị đến đây làm gì? Chị còn phải chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai nữa chứ!”

“Em giận à?”

“Không!”

“Có lẽ em mong được cùng mọi người chiến đấu nhưng em còn nhỏ.”

“Đừng xem em là trẻ con!”

Jendy hét lên, vì sao lúc nào cô cũng chỉ coi cậu là em trai cơ chứ.

“Jendy, em là em trai...”

“Đừng xem em là em trai! Em muốn chị nhìn em như một người đàn ông! Em thích chị!”

Một cơn gió thổi nhẹ qua, khuôn mặt Jendy trở nên nghiêm túc đối diện với khuôn mặt ngạc nhiên của Chiro. Phải, cậu thích cô...

39. Chương 39, Bí Mật Của Cherry

“Chị, em thích chị!”

Jendy bình tĩnh nhắc lại một lần nữa. Cậu không thể tiếp tục trốn tránh được nữa! Cậu phải đối mặt với nó.

“Chị...”

Chiro ngập ngừng không biết trả lời ra sao.

Cạnh.

Một tiếng động vang lên khiến cả hai quay đầu lại. Một bóng dáng nhỏ bé vụt mất. Là Cherry!

“Cherry, nghe chị giải thích!”

Biết con bé đã hiểu lầm, Chiro vội vã định đuổi theo nhưng bị bàn tay của Jendy ngăn lại.

“Chiro, chị trả lời em đã!”

“Jendy, chị chỉ coi em là em trai của mình thôi! Em đối với chị mãi mãi là em trai!”

“Chỉ là em trai thôi ư?”

Jendy cứng đờ người nhìn Chiro. Cô nhìn vẻ mặt đau khổ của cậu có chút ân hận liền lên tiếng giải thích.

“Cảm xúc em đối với chị chỉ là cảm xúc nhất thời mà thôi. Người em yêu thực sự là người luôn quan tâm đến em, lo lắng cho em. Chị biết em vẫn chưa rõ tình cảm của mình nên mới vậy. Chị chắc chắn người em yêu thật sự không phải chị!”

Nói xong, Chiro liền bỏ đi để lại mình Jendy đứng như trời trồng đôi mắt trở nên đau đớn. Chỉ là chị em thôi ư? Mãi mãi vẫn chỉ là chị em ư?

Vừa rời khỏi chỗ Jendy, Chiro liền chạy vào phòng Cherry bắt gặp một thân hình nhỏ nhắn đang gục đầu vào gối khóc nức nở.

“Cherry...”

“Sao chị lại ở đây? Chị cút ra ngoài cho tôi!”

Cherry hét lên trong tiếng nấc khiến Chiro áy náy vô cùng.

“Em hiểu lắm rồi thật ra...”

“Chị im đi! Đừng có ở đây tỏ lòng nhân từ!”

“Cherry em nghe chị nói đã!”

“Tôi không muốn nghe! Có được tình cảm của Jendy chị vui lắm phải không! Tôi biết, bản thân tôi dù có cố gắng bao nhiêu cũng chẳng có được tình cảm của cậu ấy đâu!”

“Cherry! Em là đồ ngốc!”

Cuối cùng Chiro mất hết kiên nhẫn lạnh lùng lên tiếng. Cả người Cherry cứng đờ, giọng nói này...

“Rose!”

Cherry thẫn thức gọi tên chị mình.

“Cherry...”

“Không, cô không phải Rose! Rose chết rồi!”

Cherry đau khổ nhìn Chiro rồi lại ôm lấy trái tim của mình. Cô rất nhớ chị mình, rất muốn gặp chị mình.

“Em rất ghét chị phải không?”

Một lúc sau Chiro mới từ từ lên tiếng khiến Cherry giật mình. Ghét Chiro ư? Cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.

“Tôi không ghét chị!” – Cherry ngược mắt nhìn vào khoảng không rồi nói tiếp. – “Chỉ là tôi có chút ghen tị với chị.”

“Thật ra chị từ chối Jendy rồi!”

“Cậu ấy sẽ đau lòng đến chết mất!”

Cherry cười lạnh lòng có chút vui vui.

“Em thích Jendy sao không nói cho cậu ấy?”

“Nói thì được gì? Không nói thì được gì? Rốt cuộc cậu ấy cũng không yêu tôi được!”

“Không thử làm sao biết? Chị không nghĩ em nhát gan đến nỗi không dám theo đuổi người mình yêu đâu!”

Cherry cười như không cười nhìn Chiro. Lúc này cô cảm thấy Chiro rất giống Chị mình chỉ là cô ấy không phải.

“Chị rất giống Rose!”

“Rose? Cô gái ấy là ai?”

Chiro ngạc nhiên. Vừa nãy cô cũng nghe thấy Cherry nhắc đến Rose. Rốt cuộc Rose là ai?

“Là chị tôi, chị ấy là người tôi kính trọng nhất. Dù tôi có làm sai chuyện gì chị cũng sẽ bảo vệ tôi. Chị là người tôi yêu quý nhất!”

Cherry cười buồn rồi bắt đầu kể cho Chiro.

Năm Cherry bảy tuổi, cô là một cô nhóc thích gây sự tính khí dễ nổi nóng thường xuyên phá phách khắp nơi. Ngược lại cô chị gái hơn cô ba tuổi lại rất dịu dàng trang nhã. Vì thế Cherry lúc nào cũng bị đem ra so sánh với chị mình nhưng Cherry chưa bao giờ ghét chị mình vì Rose luôn bảo vệ cô.

Xoảng.

“Chuyện gì vậy?”

Mọi người ngạc nhiên chạy lại.

“Là do cháu không cẩn thận!”

Rose cười trừ nhắc bàn chân bị thương của mình lên.

“Trời ơi đại tiểu thư cô không sao chứ? Máu chảy nhiều quá!”

Mọi người lo lắng dìu Rose đi để lại mình Cherry đứng ở một góc sợ hãi. Là tại cô, nếu không phải cô giật sách của Rose thì chị ấy sẽ không đuổi theo cô và bị ngã. Cô biết bố mẹ đã ngăn cấm Rose không cho ra ngoài để chuyên tâm học hành vậy mà cô cố tình đến gây sự với chị ấy.

“Buồn quá!”

Cherry chán nản đá mấy viên đá dưới chân.

“Ê, sao bạn buồn vậy?”

Một giọng nói non nớt vang lên khiến Cherry giật mình. Một cậu nhóc đứng trước mặt cô mỉm cười.

“Không có ai chơi với tôi!”

Cherry ử rử lên tiếng. Cậu nhóc liền bật cười khúc khích rồi nắm lấy tay cô.

“Vây chơi với tôi đi! Tôi là Jendy còn cậu?”

“Ồ, tôi là Cherry.”

“Vây Cherry chúng ta ra đằng kia chơi đi! Nếu ai đến được cái cây kia thì sẽ được người kia công!”

“Được tôi chạy nhanh lắm đấy! Xuất phát thôi!”

Từ ngày có Jendy, Cherry trở nên vui vẻ hơn hẳn. Cô không làm phiền Rose hay đi phá phách nữa. Ngày nào cô cũng đợi Jendy đến chơi với nếu không thấy cậu cô sẽ ử rử về nhà rồi hôm sau lại mong ngóng. Hôm nay không thấy Jendy đến nữa, Cherry thất vọng trở về nhà và vô tình nghe được cuộc đối thoại của cha mẹ.

“Tôi không thể ở được cái nhà này nữa rồi!”

“Thế cô thích đi đâu thì đi đi! Hai đứa con của cô tự nuôi lấy!”

“Anh không chăm sóc được muốn đẩy hết trách nhiệm cho tôi? Tôi nói cho anh biết tôi sẽ không nuôi chúng đâu!”

“Đó là con cô! Cô thích đi theo tình nhân của cô cũng được nhưng phải mang theo chúng! Tôi vốn không muốn cô sinh chúng ra trên đời!”

“Nếu không phải gia tộc anh muốn tôi sinh thì tôi có chết cũng sẽ không để con đâu! Nếu anh không muốn nhận nuôi chúng thì tổng vào cô nhi viện đi! Thật rắc rối!”

Cả người Cherry cứng đờ. Mẹ không muốn nuôi cô, ba cũng không muốn nuôi cô ư? Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt cô, cô muốn lao ra hỏi ba mẹ mình đây có phải sự thật hay không nhưng một bàn tay đã giữ cô lại.

“Rose!”

Cherry ngạc nhiên nhìn Rose. Rose ra hiệu cho cô im lặng rồi kéo cô ra một góc khe thì thầm.

“Cherry, em đừng dại em ra là ông ta sẽ đánh em đấy!”

“Chị đó là ba của chúng ta mà làm sao có thể!”

Cherry lắc đầu nguầy nguậy định kéo tay Rose ra thì thấy những vết bầm tím trên tay cô. Ba đánh Rose ư?

“Chị, đây là sự thật ư? Ba đánh chị ư? Làm sao có thể! Ba coi trọng chị thế cơ mà.”

Rose cười nhạt vuốt ve mái tóc em gái mình.

“Đó chỉ là màn kịch thôi! Họ chưa bao giờ coi chúng ta là con. Bọn họ chưa bao giờ thật lòng yêu nhau, tất cả chỉ vì đồng gia tài khổng lồ kia. Chị phải làm theo lời họ nếu không sẽ bị hành hạ nhưng em yên tâm họ sẽ không làm gì em đâu chị đã yêu cầu họ như vậy!”

“Chị! Em không tin! Chúng ta vẫn còn hạnh phúc cơ mà!”

Nước mắt ngày càng chảy nhiều hơn, làm sao cô có thể tin được chứ, một gia đình đang hạnh phúc bỗng nhiên đổ vỡ đằng sau mọi ấm áp chỉ là vẻ hờ hững giả tạo! Cô làm sao có thể tin được!

“Cherry, em không tin chị ư?”

“Không, em luôn tin chị! Chị sẽ không bao giờ nói dối em nhưng mà...”

“Họ sắp ly hôn rồi chúng ta mau bỏ trốn thôi!”

Rose liền cắt ngang lời của Cherry. Cherry sững sờ nhìn chị mình nhưng cuối cùng cũng đồng ý.

Tối hôm đó, Rose hẹn cô ra sau vườn có một cái lỗ Rose lén đào mấy hôm trước. Cherry nhìn đồng hồ, sắp mười rưỡi rồi cô phải đi cùng Rose nhưng lòng cô lại nhớ đến Jendy. Cậu ấy có biết cô sắp đi không? Cô không muốn xa Jendy chút nào! Cherry cắn khoanh một hồi cuối cùng... cô đã không đến.

“Bắt lấy nó!”

Mười một rưỡi cô nghe thấy tiếng la hét bên ngoài liền vùng dậy. Khi chạy ra ngoài cô liền nhìn thấy ba mình đang nắm tóc Rose kéo ngược lại.

“Nhãi ranh mày định bỏ trốn sao?”

“Chuyện gì vậy? Đại tiểu thư sao vậy?”

Mọi người xung quanh bắt đầu xì xào. Thấy nhiều người như vậy ba cô liền giả bộ đau lòng kể lể.

“Con nhóc này... nó dám ăn trộm tiền của tôi!”

“Tôi không có! Ông nói láo!”

Rose hét lên nhanh chóng bị ba cô đe dọa.

“Rose, ta nuôi con khôn lớn sao con dám!”

“Thôi ngay về mặt đó đi! Ông đánh lừa được mọi người nhưng mãi mãi không bao giờ lừa được tôi!”

“Mày câm miệng lại!”

“Cherry, em mau chạy đi! Đừng cứng đờ ra đấy! mau chạy đi!”

Rose ngược mắt nhìn Cherry hét to lên. Cherry sợ hãi lùi lại mấy bước rồi nhìn gương mặt hung hãn của cha mình liền bỏ chạy. Cô đã bỏ mặc Rose vậy mà chị ấy vẫn lo cho cô, tại sao chứ?

Cherry chạy thật nhanh ra khu vườn đang tìm lỗ mà Rose đào sẵn nhưng một bàn tay túm lấy áo cô.

“Con gái, con định chạy đi đâu vậy?”

Giọng mẹ cô vang lên khiến Cherry rùng mình. Bà ta trợn mắt nhìn cô định đưa tay ra đánh thì cô liền cắn bà ta một cái.

“Á, con ranh!”

Cherry sợ hãi lao vào khu nhà kho để trốn nhưng bà ta vẫn phát hiện ra được.

“Nhóc con, mau ra đây đi!”

Dưới ánh nến cả bóng người của bà ta bao trùm lên thân thể nhỏ bé của cô.

“Tao biết mày ở đây, mau ra đi!”

Cherry sợ hãi nghe tiếng bước chân của bà ta ngày càng gần liền đánh liều lao ra.

“Á!”

Cả người cô va vào cơ thể béo ục ục sau đó cả hai người ngã xuống đất. Ngọn nến văng ra đập trúng đồng hồ khô lửa nhanh chóng lan rộng.

“Cháy, cháy rồi!”

Mọi người hét lên sợ hãi. Cherry cố gượng dậy nhưng toàn thân cô đau nhức không thể cử động nổi.

“Cherry! Cherry! Tỉnh dậy đi!”

Giọng nói nhẹ nhàng của Rose vang bên tai cô. Cherry lơ mơ nhìn thấy Rose gắng sức đưa cô ra vừa đến cửa thì một cây cột đổ về phía hai người. Rose không nghĩ ngợi nhiều liền đẩy Cherry ra ngoài.

“Chị!”

Cherry hét lên muốn lao về phía chị mình thì Rose liền ngăn lại!

“Cherry, đồ ngốc! Đừng lại đây rất nguy hiểm. Em hãy mau chóng thoát ra ngoài đi! Em phải sống, sống cả phần của chị! Mau đi đi!”

“Chị!”

“Đi ngay!”

Cherry vừa chạy vừa khóc cô chui ra ngoài rồi nhìn về phía tòa biệt thự đang rực sáng trong ánh lửa.

“ROSE!!!!”

Tách... tách

Những giọt nước mắt đua nhau rơi xuống trên khuôn mặt Cherry. Chiro nhìn cô đầy thương cảm.

“Cherry, chị xin lỗi. Chị đã không hiểu em!”

“Chị không cần phải làm thế! Em vốn không muốn quan tâm em mà!”

Cherry mỉm cười chua chát nhìn những giọt mưa rơi trên bầu trời.

“Nếu có thể, em sẽ coi chị là chị gái chứ?”

Chiro mỉm cười nhìn cô. Cherry ngạc nhiên sau đó cũng nở một nụ cười, giọng nói của cô bị tiếng mưa át đi.

“Cảm ơn chị!”

“Cảm xúc em đối với chị chỉ là cảm xúc nhất thời mà thôi. Người em yêu thực sự là người luôn quan tâm đến em, lo lắng cho em. Chị biết em vẫn chưa rõ tình cảm của mình nên mới vậy. Chị chắc chắn người em yêu thật sự không phải chị!”

Jendy đứng dưới mưa nghĩ đến lời Chiro trái tim lại đau nhói. Chỉ là cảm xúc nhất thời ư? Tình cảm của cậu đối với cô trong mấy năm qua chỉ là cảm xúc nhất thời ư? Jendy ngược nhìn bầu trời đôi mắt cậu hoe đỏ. Nếu người em yêu không phải chị thì là ai?

“Cậu mau vào nhà đi, cậu sẽ cảm đó!”

Một giọng nói trong trẻo vang lên. Cherry đứng trước mặt cậu mỉm cười dịu dàng cả người ướt sũng nhưng tay vẫn cầm chiếc ô màu sẫm che cho cậu. Cherry nhìn Jendy rồi nở một nụ cười tươi tắn.

“Từ nay về sau tớ sẽ theo đuổi cậu!”

40. Chương 40, Trở Về Violetsun

Sáng hôm sau Chiro thức dậy trong tâm trạng mệt mỏi, cô lê từng bước ra đến cổng mọi người ai cũng lo lắng hỏi thăm.

“Công nương, cô sao vậy?”

“Thiếu ngủ!”

“Hay để mai đi.”

“Không, tôi ổn.”

Mika thở dài nhìn sự cứng đầu của công nương. Chiro chuẩn bị bước lên xe thì Jendy bước lại gần.

“Chị!”

“Jendy!”

“Đi cẩn thận.” – Jendy nở một nụ cười yếu ớt rồi quay sang Kin đang đứng cạnh cô giọng nói có chút chua xót. – “Hai người... thực sự đẹp đôi!”

“Jendy... chúc em hạnh phúc!”

Chiro mỉm cười rồi bước lên xe. Jendy nhìn chiếc xe đang đi dần lòng có chút mất mát nhưng cậu vẫn mỉm cười mong cô hạnh phúc. Đó là điều duy nhất cậu có thể làm cho Chiro.

“Đến Violetsun rồi cô định làm gì?”

Yamada vừa lái xe vừa hỏi.

“Có lẽ về nhà trước rồi đi tìm hấn ta.”

“Được!”

Gật đầu đồng ý rồi chiếc xe liền rẽ vào một khu biệt thự màu trắng. Lâu ngày không có ai lau dọn nên cả căn nhà phủ một lớp bụi dày.

“Tôi sẽ ra ngoài đợi!”

Yamada cúi đầu rồi bước ra ngoài. Chiro nhìn căn phòng một lượt đôi mắt dừng trên phím đàn màu trắng muốt.

“Đây là nơi có rất nhiều kỉ niệm hạnh phúc cũng như đau thương của tôi!”

Cô cười buồn nhìn bức ảnh trên tường. Trong bức ảnh là người phụ nữ hiền dịu bên cạnh là một người đàn ông đang vuốt tóc bà. Tay người đàn ông bế một đứa trẻ một tuổi và ở chính giữa là một cô bé với đôi mắt màu lục bảo. Kin nhìn chằm chằm vào bức ảnh đôi mắt lóe lên tia phức tạp rồi lại biến mất. Chiro mặc kệ cậu đứng đó, cô bước ra sau vườn đến chỗ mộ mẹ mình.

“Đóa hoa này...”

Chiro ngạc nhiên nhìn đóa hoa cúc đặt trên mộ của gia tộc mình. Có người đã ở đây ư? Cô ngạc nhiên nhìn xung quanh xem ai vừa đến đây nhưng rồi sụp mắt xuống. Harry chết rồi làm gì còn ai đến đây nữa! Cô nhìn ngôi mộ gia tộc mình rồi quỳ xuống ánh mắt đầy căm giận.

“Mẹ, ba, ông nội, nhất định con sẽ trả thù cho gia đình! Con nhất định sẽ giết ông ta!”

Cô lạy ba cái rồi đứng dậy. Đã đến lúc cô phải báo thù cho gia tộc rồi!

Nhìn theo bóng Chiro, đôi mắt xanh lam trở nên buồn bã, Sky ngược nhìn bầu trời đôi mắt cười dài:

“Có lẽ em mãi mãi sẽ không bao giờ tha thứ cho ta đâu!”

Chiro trở lại căn phòng khách Kin vẫn đứng đó dường như mất cậu không hề rời khỏi bức tranh. Dưới ánh đèn đôi mắt Kin trở nên thật u buồn, cô không biết cậu đang nghĩ gì nhưng cô biết cậu đang cô đơn. Kin không phải là con người vô cảm chỉ là cậu thiếu đi tình cảm nên đã tự trói buộc cảm xúc của mình.

Kin vẫn nhìn chăm chú vào bức tranh. Dù khuôn mặt Chiro trong đó không có cảm xúc gì nhưng đáy mắt của cô lại hiện lên hạnh phúc. Kin tự hỏi liệu sau này trong một bức tranh nào đó cậu có thể đứng cùng gia đình như vậy không?

“Kin!”

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên. Chiro dựa người vào cậu, Kin giật mình nhưng vẫn đứng im cho cô dựa.

“Tôi từng mong có một cuộc sống hạnh phúc không phải lo nghĩ gì. Mỗi buổi sáng sẽ cùng người mình yêu ăn sáng, có một mảnh vườn nhỏ một bên trồng khoai lang một bên trồng ca chua... Thật là một bức tranh tuyệt vời!”

Cô mỉm cười nhắm mắt tưởng tượng bức tranh của mình.

“Trong bức tranh đó liệu có tôi không?”

“Có lẽ... có!”

Cô hơi ngạc nhiên nhưng vẫn mỉm cười trả lời cậu. Chiro và Kin cứ đứng như vậy cho đến khi nhận ra mình còn có việc liền bước ra ngoài.

“Công nương ta đến thẳng cung điện luôn chứ?”

“Ừ.”

Chiro gạt đầu đội mũ lưỡi trai vào rồi bước lên xe. Yamada lái xe chạy thẳng vào thành phố đi đến cung điện. Chiro nhìn những khu nhà tồi tàn

xung quanh lòng cảm thấy bi phẫn. Chiếc xe dừng lại trước cửa cung điện hai tên lính liền ngăn lại.

“Đây là hoàng cung ai cho phép các người vào!”

“Mau tránh ra các người không biết đang nói chuyện với ai đâu!”

Yamada xuống lạnh lùng liếc nhìn bọn chúng.

“Lại quý tộc chứ gì? Cái loại chỉ biết bóc lột như các người thì cút đi ngay!”

Tên lính hung hăng hét lên ngay lập tức những người dân xung quanh quay lại nhìn bọn họ bằng ánh mắt khinh bỉ.

“Cút đi đồ quý tộc! Các người hành hạ chúng ta như vậy còn chưa biết chán sao?”

“Mau biến đi! Các người là tay sai cho gia tộc Sakura đúng không? Gia tộc Sakura toàn lũ rác rưởi!”

“Người chỉ giống như tên đức vua tồi tệ đó thôi! Lũ quý tộc các người giống nhau cả!”

Chiro đau xót nhìn mọi người dân đang đang chế giễu mình. Bốn năm qua, niềm tin của họ đã biến mất, họ không còn tin tưởng gia tộc Sakura nữa họ không còn tin tưởng vào quý tộc. Họ đang tuyệt vọng chờ chết!

“Yamada! Lái xe đi!”

Chiro hét lên ngay lập tức Yamada leo lên xe phi thẳng vào cung điện. Thấy vậy mọi người dân liền đi theo. Rầm!

Cô đập tung cánh cửa, đập vào mắt cô là Kahada đang ngồi trên chiếc ghế của ông nội bên cạnh là những món đồ xa hoa và những cô gái xinh đẹp đang khóc sụt sùi.

“Người là ai? Sao dám xông vào đây?”

Hắn ta hung dữ trừng mắt nhìn cô. Nhìn thấy vẻ mặt của hắn Chiro lại càng tức giận lạnh lùng lên tiếng:

“Bóc lột người dân của mình! Đem bán nước mình cho Redmoon để có tiền ăn chơi! Đồ phản nước!”

“Câm miệng! Ta là vua người có quyền gì mắng mỏ ta!”

“Vua? Thật nực cười!”

Chiro cười một tiếng ngay lập tức đôi mắt trở nên sắc lạnh. Cô tháo mũ lưỡi trai ra đôi tay mảnh khảnh giơ lên một tờ giấy.

“Theo di chúc, ta mới chính là người thừa kế hợp pháp của Violetsun!”

Cô chờ ngày này lâu lắm rồi! Cô đã nhờ Akira tìm bản di chúc của ông nội và biết được ông đã trao quyền thừa kế cho cô chứ không phải cho ba cô. Có lẽ ông cũng biết được mình sẽ chết.

“Á! Chiro – Sakura! Tao tưởng mày chết rồi!”

Kahada hét lên sợ hãi! Mọi người dân cũng ngạc nhiên liền thì thào với nhau.

“Đó là vị công nương mà mọi người đồn đại ư? Cô ấy có thật! Cô ấy đã trở về cứu chúng ta!”

Chiro sắc mặt lạnh tanh từ từ bước đến chỗ Kahada đang run rẩy.

“Ông dám nhắc lại lời nói vừa rồi không?”

“Tôi sai rồi! Xin công nương tha mạng! Tôi sai rồi!”

Hắn ta run rẩy lắp bắp lên tiếng.

“Xin lỗi ư? Một lời xin lỗi của ông có thể khiến bao nhiêu người dân chết đói ngoài kia sông lại được không? Có thể khiến cho tất cả người giận! Ông đã bôi nhọ danh tiếng gia tộc Sakura!”

“Công nương... tôi xin lỗi! Tha mạng cho tôi đi! Làm ơn xin cô!”

Hắn ta sợ hãi dập đầu liên tục. Chiro nhìn hắn đầy khinh khỉnh, trước đây hắn oai phong lắm cơ mà! Sao bây giờ lại chết nhất quỳ dưới chân cô cơ chứ!

“Mạng sống của gia tộc ta... ông phải đền!”

Chiro giận dữ rút súng ra đôi mắt trở nên nguy hiểm. Hắn phải chết! Nhất định hắn phải chết!

Phập.

Cô chưa kịp bóp cò thì một con dao đã xuyên qua người hắn ta. Cả Chiro và Kahada đều ngạc nhiên nhìn người phụ nữ. Đó là vợ của Kahada sao? Đó là mẹ của Mika và Miki.

“Kẻ như ông rất đáng chết!”

Bà ta cười lạnh leo đăm liên tục vào thi thể ông ta. Tất cả mọi người kinh hãi nhìn phản ứng của người phụ nữ cuối cùng bà cũng dừng lại ngồi xuống đất bật cười thành tiếng.

“Thì ra bà ta và hắn đã có một đứa con. Mặc dù biết con trai mình nên có được tình thương của cha nhưng nỗi hận trong lòng người phụ nữ đó quá sâu nặng.”

Yamada đẩy gọng kính rồi thở dài. Chiro gật đầu rồi tiến về phía người phụ nữ.

“Một mình đi như vậy liệu có nguy hiểm không? Hay đến ở với chúng tôi đi!”

Nhưng người phụ nữ lắc đầu vuốt ve mái tóc con trai mình.

“Tôi hận ông ta thế là đủ rồi! Tôi sẽ cùng con mình sống một cuộc sống bình yên, chăm sóc Miki và Mika giúp tôi. Nói với chúng tôi rất yêu hai đứa!”

“Được!”

Trong khi Chiro đang mãi nói chuyện thì Kin nhìn chăm chăm đứa trẻ đang núp sau áo mẹ. Đôi mắt cậu nhóc lúc này tràn ngập sợ hãi và u buồn. Cậu ngồi xuống đối diện với cậu nhóc rồi lấy tay xoa đầu nó.

“Cố lên! Hãy bảo vệ mẹ mình!”

Cậu nhóc ngạc nhiên nhìn Kin rồi gật đầu.

Nhìn bóng hai mẹ con đi xa dần Chiro liền lên tiếng giọng có chút khó chịu.

“Vì sao lúc đó không để tôi giết ông ta chứ! Ông ta đáng lẽ phải bị tôi giết mới đúng!”

“Kĩ thuật bắn súng của em kém như vậy làm sao bắn được! Nếu bắn cũng không trúng tim đâu!” – Kin trả lời khiến khuôn mặt Chiro càng khó chịu hơn. – “Với lại tôi cũng không muốn bàn tay em dính máu!”

Chiro ngạc nhiên nhìn Kin nhưng cậu đã đi trước vài bước. Cô liền đuổi theo rồi hai người cũng Yamada trở về cung điện.

“Tất cả các lương thực trong kho hãy phân phát ọi người dân. Hạ toàn bộ giá sản phẩm xuống, trả lại nhà và đất cho họ còn những quý tộc liên quan đến việc này thì bắt lại xét xử sau!”

Chiro ra lệnh khiến tất cả người dân hét lên sung sướng.

“Công nương à không nữ hoàng vạn tuế! Nữ hoàng muôn năm!”

Chiro mỉm cười nhìn người dân của mình. Đem lại hạnh phúc cho họ quả thật hạnh phúc!

“Nữ hoàng, người sẽ ở lại đây cai quản chứ!”

Một người dân lên tiếng khiến tất cả trở nên hoang mang. Liệu Chiro có rời bỏ họ không?

“Tạm thời ta chưa thể ở đây được. Nước Reedmoon sẽ đến xâm chiếm nước ta vì vậy ta cần phải chuẩn bị!”

“Vậy chúng tôi sẽ tham gia chiến đấu! Chúng tôi sẽ bảo vệ nước Violetsun!”

Tất cả liền hét lên. Ánh mắt như bùng cháy một ngọn lửa. Chiro gật đầu đột nhiên điện thoại vang lên.

“Alo, được, tôi biết rồi!” – Chiro cất điện thoại rồi nhìn sang Yamada. – “Akira nói đã tìm thấy vị pháp sư đó!”

41. Chương 41, Pháp Sư Tale

Sau ba ngày nghỉ lại Chiro liền dời đi. Dù không muốn nhưng mọi người dân vẫn để cô đi. Tất cả mọi người đứng thành một hàng dài tiễn cô.

“Nữ hoàng, người mau trở về nhé! Chúng tôi đợi người!”

“Nữ hoàng nhất định người phải cẩn thận đừng để bị thương.”

Chiro nhìn mọi người rồi gật đầu bước lên xe.

“Xem ra công nương được rất nhiều người yêu quý thì phải.”

Yamada mỉm cười trên chóc cô.

“Ừ, tôi cứ nghĩ họ sẽ ghét tôi vì sự khác biệt của tôi cơ chứ!”

“Không cần lo lắng chỉ cần cô là chính cô là được rồi.”

Chiro khựng lại đột nhiên lời nói của mẹ vang bên tai cô.

“Chiro, chỉ cần con là chính con là được!”

Chiro thở dài mắt hướng ra ngoài cửa sổ. Cô muốn gặp vị pháp sư ấy để xem ông ta đã nói những gì về cô. Cô rất muốn biết tương lai cô sẽ ra sao.

Chiếc xe vẫn chạy trên đường vắng vẻ đi sâu vào khu rừng.

“Đáng ghét! Gọi thằng nghịch tử nó đến đây!”

Robert tức giận đập vỡ ly rượu trong tay.

“Cha!”

Sky bước vào khuôn mặt không hiện lên bất kì cảm xúc gì.

“Con bé đó còn sống! Là mày làm đúng không?”

“Ai còn sống cơ?”

Sky giả bộ ngạc nhiên khuôn mặt Robert càng thêm giận dữ.

“Mày biết thừa rồi! Đáng ghét thật, con bé đó năm lần bảy lượt thoát chết!”

“Cha, con nghĩ chắc cha nhìn nhầm rồi!”

“Nhìn nhầm? Con rồi Kahada bị con bé giết rồi! Nó giờ là nữ hoàng của Violetsun đấy!”

Sky nhếch mép cười. Quả nhiên sau bốn năm cô đã trưởng thành hơn rất nhiều và vô tình hơn rất nhiều. Anh nhìn khuôn mặt đang tức giận của Robert mỉm cười lên tiếng:

“Bình tĩnh đi cha, Redmoon của chúng ta mạnh như vậy cô ấy sẽ không làm gì đâu.”

Sky cố tình nịnh bợ Robert khiến cho ông ta mất cảnh giác tự tin vào quân lực của mình. Có thể nói anh đang muốn mở đường cho cô.

“Nói nghe hay như vậy thôi! Mày còn tình cảm với nó chứ gì? Bốn năm trước mày bắn chết nó tại sao nó còn sống? Mày nghĩ nó sẽ yêu mày sao? Một kẻ có dòng máu dơ bẩn! Mày chỉ là một thằng con hoang mà thôi!”

Tay Sky vô thức nắm chặt lại. Phải kiềm chế! Phải kiềm chế!

“Sao hả? Không nói được gì sao? Hay ta nói đúng rồi nên không còn gì để nói? Nếu ta không vì mẹ mày thì mày đã ngủ ở đầu đường xó chợ rồi!”

“Ông im đi!” – Sky lạnh lùng lên tiếng. – “Còn ông thì sao? Rõ ràng ông đang sợ hãi! Ông sợ hãi Chiro sẽ trả thù ông nên ông mới muốn giết cô ấy!”

“Câm miệng!”

Robert hét lên rồi đập một phát vào bụng Sky.

“Ông tưởng tôi không biết! Ông vốn coi tôi là một con rối mà thôi! Ông không muốn nhường ngôi vị cho ai! Ông sợ Chiro sẽ cướp đi ngôi vị của mình!”

“Mày im đi! Con bé đó có gì tốt mà cả mày lẫn Kin đều yêu?” – Lại một cú đập nữa giáng xuống. – “Mày nên từ bỏ hy vọng đi! Con bé mãi mãi không yêu kẻ đã từng sát hại nó đâu! Với lại, con bé đó đang hạnh phúc bên kẻ phản bội Kin rồi!”

Khuôn mặt Sky trở nên biến sắc trong mắt hiện lên nụ cười của cô bên cạnh Kin. Đau! Trái tim cậu đau hơn cả vết thương Robert gây ra.

“Robert, anh nên dừng lại đi!”

Một giọng nói ngọt ngào vang lên.

“Wendy?”

“Sky, con mau ra ngoài đóng cửa suy nghĩ!”

Wendy lạnh lùng nhìn Sky. Anh đứng dậy cúi đầu chào rồi bước ra ngoài. Vừa ra đến cửa thì Maria chạy tới.

“Sky, anh sao vậy? Anh bị thương nặng quá!”

“Anh ổn!”

Sky lạnh lùng hất tay cô ra rồi bước đi. Maria nhìn theo bóng Sky nước mắt lại rơi đầy trên khuôn mặt.

Lúc đó, trong căn phòng Wendy đang mỉm cười xoa bóp vai cho Robert.

“Dạo này nhiều việc, anh nên nghỉ ngơi.”

“Cảm ơn em Wendy!”

“Mà anh cũng lớn tuổi rồi, anh đã quyết định truyền ngôi cho ai chưa? Sau khi truyền ngôi xong anh có thể ở bên em cả ngày.”

Wendy mỉm cười đầy quyến rũ. Robert thấy vậy nhếch khóe môi:

“Để anh suy nghĩ!”

“Cần gì phải suy nghĩ! Chẳng lẽ anh muốn truyền ngôi cho cái kẻ đã phải bội anh là Kin sao?”

“Em đừng cuồng! Ta mau đi nghỉ thôi!”

Wendy cùng Robert bước ra ngoài đôi mắt bà ánh lên nét sắc sảo. Xem ra ông ta vẫn chưa tin tưởng Sky. Cách tốt nhất bây giờ là phải tiêu diệt con bé Chiro đó! Có như vậy Sky mới có thể làm vua!

Chiếc xe dừng lại trước cổng một khu nhà có lối kiến trúc cổ. Chiro cùng Kin bước xuống xe ngược nhìn xung quanh. Ngôi nhà này đã rất cũ nhưng lại ánh lên nét thần bí giống như chủ nhân của căn nhà. Chiro chưa kịp đẩy cửa thì một giọng nói già nua vang lên.

“Vào đi, ta chờ các người lâu rồi!”

Chiro hơi ngạc nhiên nhưng vẫn bước vào. Đập vào mắt cô là khuôn mặt già nua của vị pháp sư. Ông ngồi trên ghế khoác trên mình một bộ đồ màu đen và xanh dương. Trong lòng ông còn có một con mèo màu đen đang ngủ yên lành.

“Ông chính là Tale?”

Chiro ngạc nhiên lên tiếng.

“Phải chính là ta thừa công nương.”

“Ông bao nhiêu tuổi?”

“1500, tuổi hình như vậy!”

Chiro tròn mắt. Cô làm sao có thể tin được một người sống hàng thập kỉ qua! Nhận thấy sự ngạc nhiên của cô, vị pháp sư liền lên tiếng giải thích:

“Tôi sống lâu như vậy vì tôi có việc chưa hoàn thành!”

“Việc chưa hoàn thành?”

“Một lời hứa mà thôi!”

Tale mỉm cười vuốt ve con mèo già.

“Vậy, ông biết tất cả về tôi?”

“Không hẳn, chỉ là một phần thôi!”

Nụ cười vẫn duy trì trên môi ông, Tale ra hiệu cho Chiro và Kin ngồi xuống.

“Tôi muốn biết tương lai của tôi!”

“Dường như nhiều người muốn biết tương lai của người nhỉ!”

“Ba tôi cũng biết ư?”

“Đúng vậy, thái tử Kajuu đã đi khắp nơi để tìm tôi. Lúc ấy, tôi nói với ông ấy cô sẽ chết vào sinh nhật lần thứ 10. Nhưng Kajuu không tin và sự thật cô đã không chết.”

“Nhưng đổi lại cả gia tộc tôi đều chết!”

Chiro cười lạnh đôi mắt trở nên u buồn.

“Đó là quy luật thôi! Vì bảo vệ một người đôi khi ta phải hi sinh mạng sống của mình!”

“Vậy ông sẽ nói cho tôi biết tương lai chứ?”

“Nếu người muốn biết thì tôi sẵn sàng kể!”

“Được mời ông.”

Chiro hít một hơi thật sâu rồi nhìn Tale. Con mèo trong lòng ông tỉnh dậy kêu vài tiếng rồi nhảy lên vai ông.

“Sẽ có một cuộc chiến xảy ra, người sẽ phải lựa chọn!”

“Lựa chọn?”

“Đúng, bây giờ người vẫn đang phân vân phải không? Người sẽ mất một số và có một số! Nhưng xin người đừng nuối tiếc vì đó là định mệnh.”

Chiro nhú mày suy nghĩ. Mất một số và có một số ư? Ý ông là sao?

“Tôi không hiểu!”

“Rồi người sẽ hiểu! Tôi chỉ có thể nói đến thế thôi.”

Tale mỉm cười nhìn Chiro. Cô ngẩn người rồi lại lên tiếng:

“Ồ... nhưng...”

“Tôi nhắc nhở người phải chú ý mọi thứ! Tạm biệt người công nương!”

Tale cúi đầu chào Chiro. Cô thở dài rồi đứng dậy hành lễ sau đó định đi ra ngoài.

“Lần sau tôi có thể tìm ông ở đâu?”

“Người không cần tìm tôi, tôi sẽ không ở đây đâu! Người nên về đi, bởi vì nó sắp xảy ra rồi.”

Ngồi trên xe lòng Chiro trở nên hỗn loạn. Những lời nói của Tale vẫn vang trong đầu cô còn Kin cậu nhìn chăm chăm cô đôi mắt trở nên u tối.

Lúc đó, khi Kin chuẩn bị bước ra ngoài thì Tale đột nhiên lên tiếng:

“Cậu rất yêu cô bé phải không?”

“Đúng vậy!”

“Vậy tôi sẽ nói cho cậu sự thật. Công nương sẽ chết trước khi trận chiến xảy ra nếu cô ấy may mắn thoát nạn thì trong trận chiến vẫn sẽ mất mạng.”

Kin nhìn vị pháp sư ngồi trên ghế sau đó liền lên tiếng.

“Cô ấy sẽ không chết! Cô ấy sẽ thay đổi được vận mệnh của mình! Vận mệnh của cô ấy do cô ấy nắm giữ không phải do ai hết!”

Tale bật cười nhìn chàng trai kiên cường trước mặt mình.

“Ta tin rằng cậu sẽ bảo vệ được công nương, vị vua trẻ ạ!”

“Kin, cậu ổn không?”

Chiro đột nhiên lên tiếng khiến Kin thoát ra khỏi dòng suy nghĩ.

“Ồn, đừng suy nghĩ nhiều!”

Kin gật đầu rồi nhắc nhở Chiro. Chiro định lên tiếng thì chuông điện thoại lại đổ chuông lần nữa.

“Alo, Jendy à?”

“Chiro, em là Cherry! Bọn em đang bị một đám người tấn công!”

“Em mau tìm chỗ nấp, chị sẽ về ngay!” – Chiro lo lắng quay sang Yamada. – “Yamada, tăng hết tốc lực mau trở về nhà!”

Chẳng lẽ đây chính là “mất một số” mà pháp sư Tale nói?

42. Chương 42, Hoa Anh Đào Mùa Đông!

“Oa, tuyết kia!”

Cherry vui vẻ nhìn những bông tuyết rơi trên cửa sổ.

“Hắt xì! Thời tiết đúng là bất thường hôm qua lá còn rụng đầy sân vậy mà hôm nay... hắt xì!”

“Cậu bị cảm rồi! Hình như dưới bếp vẫn còn ít mật ong thì phải để tôi đi lấy!”

Cherry đưa cho Jendy chiếc khăn quàng màu xám rồi đi xuống bếp. Jendy đi theo cô mắt nhìn chăm chăm vào chiếc khăn len.

“Cái này cậu tự đan à?”

“Ừ... Ừ tôi đan tặng Jendy năm ngoái nhưng không đủ dùng khí để tặng nên thôi!”

Cherry đổ mặt quay đi chỗ khác.

“Xem ra cậu không hẳn khó tính nhỉ!”

Jendy khẽ cười khiến mặt Cherry ngày càng đỏ hơn. Cô lấp bấp nhìn cậu.

“Ai, ai ai bảo tôi khó tính cơ chứ?!”

“Đấy lại nổi tính rồi!”

“Cậu thôi đi!”

Anna từ trên nhà bước xuống khẽ cười:

“Mấy đứa lại cãi nhau à?”

“Không có ạ!”

Cherry liếc xéo cậu một cái rồi quay đi chỗ khác.

“Thật là, chọc một tí đã giận! Mẹ để con đi đun nước nóng ẹ!”

Jendy mỉm cười bước ra ngoài.

“Cảm ơn cháu, Cherry!”

“Ồ dạ?”

“Nhờ có cháu mà Jendy mới vui vẻ như vậy! Thành bé có lẽ vẫn còn buồn chuyện Chiro.”

“Cháu đâu có làm gì!”

Khuôn mặt Cherry trở nên buồn bã. Cô biết, cô không bằng Chiro. Mọi thứ cô đều không bằng nhưng cô vẫn muốn cố gắng.

“Nước đã chuẩn bị xong rồi! Để con pha trà nha!”

Jendy nhanh chóng chạy đến bên kệ tủ chợt nhận ra hết trà rồi.

“Để tôi đi mua cho!”

Cherry mỉm cười rồi bước ra ngoài.

“Để tôi đi cùng!”

Cherry nhìn con đường phủ đầy tuyết hai má nóng bừng lên.

“Cậu, cậu không cần phải đi đâu! Tôi có thể mà!”

“Nhớ cậu gặp người xấu thì sao?”

“Tôi có võ!”

Jendy đi thở dài nhìn vào màn tuyết. Đôi mắt cậu như bị phủ một lớp sương mù. Cậu lại nhớ đến người con gái ấy!

“Hắn cậu chưa quên được chị ấy!”

Khuôn mặt Cherry trở nên buồn bã nhưng cô vẫn cố nặn ra một nụ cười.

“Có lẽ vậy, chị ấy là người quan trọng nhất với tôi! Tiếc rằng đối với chị ấy tôi lại không phải. Chị ấy cũng giống như màn tuyết kia... chạm vào cũng không thể giữ chặt trong tay!”

“Jendy...”

“”Xin lỗi cậu Cherry có lẽ tôi...”

“Đừng nói những lời này!” – Cô hét lên khuôn mặt tràn đầy đau đớn. – “Tôi sẽ không từ bỏ!”

Nói rồi Cherry bỏ đi để lại mình Jendy giữa trời tuyết. Cậu lại lần nữa làm tổn thương người con gái ấy!

Cách.

Jendy đẩy cửa bước vào nhà thấy Anna đang ngồi uống trà.

“Con lại nói gì với Cherry à?”

“Con... con không thể quên được Chiro!”

“Con ngốc thật, muốn quên một người đâu dễ dàng như vậy! Ta tin chỉ cần Cherry ở bên cạnh con thì con có thể quên được Chiro!”

Jendy nhìn khuôn mặt dịu dàng của mẹ mình khẽ thở dài.

“Con không muốn Cherry đợi con nữa! Con không muốn cô ấy vì con mà hy sinh như vậy!”

“Jendy, con có hiểu thế nào là tình yêu không? Khi yêu ai đó ta có thể sẵn sàng hi sinh vì cô ấy. Dù con có từ chối Cherry bao nhiêu lần thì con bé vẫn mãi đợi con!”

“Con...”

“Mau đi đi!”

Jendy gật đầu bước đi tìm Cherry liền nhìn thấy cô ngồi dưới gốc cây lùm bầm.

“Jendy đáng ghét ai cần cậu quan tâm! Tưởng tôi sẽ bỏ cuộc chắc? Còn lâu! Tôi mà bỏ cuộc sẽ không phải là Cherry nữa!”

“Cậu đang rửa tội à?”

Cherry giật mình ngược mắt lên nhìn người con trai trước mặt mình.

“C... cậu ở đây làm gì?”

“Cậu không sợ bị cảm lạnh sao?”

Jendy mỉm cười ngồi xuống bên cạnh cô.

“Ai cần cậu quan tâm!”

“Cậu vẫn giận tôi à? Xin lỗi vì đã làm tổn thương cậu. Nhưng tôi không có cách nào quên được Chiro. Có lẽ tôi cần thời gian để quên chị ấy vì vậy... Cậu sẽ đợi tôi chứ?”

“Jendy là đồ ngốc! Cậu đừng bắt tôi chờ lâu quá đấy!”

“Ừ, lần này tôi sẽ cố gắng!”

Jendy mỉm cười khiến Cherry cũng bật cười theo.

“Tuy nhiên tôi vẫn có một điều kiện!”

“Hử?”

“Khi mọi chuyện kết thúc chúng ta sẽ đi ngắt hoa anh đào rồi cả hai sẽ cùng cô Anna ẩn cư tại thị trấn nhỏ xung quanh nhà đều trồng hoa anh đào! Khi đó cậu sẽ đi làm còn tôi ở nhà chăm sóc hoa cùng cô Anna.”

“Cậu lo xa nhỉ!”

Jendy cười châm chọc Cherry khiến mặt cô đỏ bừng lên. Nhưng khi nghe Cherry nói như vậy cậu lại thấy thật ấm áp. Có lẽ Chiro đúng, cậu vẫn chưa nhận ra ai là người quan trọng nhất với cậu.

Ba ngày nay là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của Jendy. Cherry luôn ở bên cạnh cậu chăm lo cho cậu. Jendy nhận ra rằng trước đây Cherry vẫn luôn như vậy chỉ là cậu không nhận ra mà thôi.

“Ừm, trứng, bột, bột nở, muối...”

Cherry cầm quyển sách đi trước Jendy.

“Làm mỗi các bánh thôi sao rắc rối vậy?”

Jendy ôm một đồng hồ linh kính đi theo Cherry.

“Cậu thật là, Chiro sắp trở về rồi ta phải làm gì đó để ăn mừng chứ! Đi nhanh lên!”

“Phiền phức!”

Trong khi cả hai người đang cãi nhau thì một đám người đi tới đứng trước mặt họ.

“Xin lỗi, cậu có phải là Jendy – Royale không?”

“Phải là tôi!”

Cậu nhú mày nhìn đám người lạ kia. Đám người này, cậu đã gặp ở đâu rồi. Là đám người đã giết hại ba cậu!

“Cherry mau chạy thôi!”

Jendy hét lên ném đồng hồ về phía họ sau đó nắm lấy tay Cherry.

“Chuyện gì vậy?”

“Bọn chúng là lũ người của Robert – Stomwindy! Đáng ghét, ta không thể chạy về phía nhà được bọn chúng sẽ phát hiện ra chỗ ở của chúng ta!”

“Mau chạy đến khu rừng đằng kia đi!”

“Được!”

Rồi cả hai nhanh chóng chạy thẳng vào khu rừng.

“Bọn chúng chạy đằng kia! Mau đuổi theo!”

Đám người áo đen liền đuổi theo. Bọn chúng rút súng ra nhắm vào Jendy.

Đoàng.

“Jendy!”

“Cherry, mau chạy đi!”

Jendy bị trúng đạn vào chân liền ngã xuống đất.

“Không, chúng ta cùng đi!”

Cherry lo lắng nắm lấy tay Jendy kéo cậu đi. Cả hai người liền trốn sau một lùm cây.

“Cậu ngốc thật!”

Jendy thở hổn hển sắc mặt trắng bệch.

“Cậu mới là đồ ngốc! Cậu bắt tôi chờ cậu cơ mà! Vậy sao cậu dám bảo tôi chạy trước!”

Jendy nở nụ cười yếu ớt nhìn Cherry.

“Cậu nghỉ ngơi đi! Bọn chúng chưa chắc đã tìm thấy chúng ta ngay đâu!”

Cherry lấy khăn lau mồ hôi cho cậu rồi bắt đầu cầm máu. Sau đó cô liền rút điện thoại ra gọi cho Chiro, chỉ có Chiro mới cứu được họ.

“Đã tới rồi, liệu Chiro có đến kịp không?”

Cherry lo lắng tay nắm điện thoại thật chặt.

“Chắc chắn chị ấy sẽ đến!”

Jendy mỉm cười an ủi Cherry sắc mặt của cậu càng nhợt nhạt hơn.

“Jendy... cậu tin tưởng chị ấy vậy sao?”

“Không phải là tôi tin tưởng Chiro mà là tôi tin cả hai chúng ta sẽ cùng nhau ngấm hoa anh đào!”

Jendy nở một nụ cười dịu dàng mắt nhìn lên bầu trời. Tuyệt càng ngày càng rơi nhiều khiến vết thương cậu đau nhức. Chiro, nhất định chị sẽ đến!

“Tìm bọn chúng ở bên này đi! Mau tìm nhanh!”

“Yamada, nhanh lên!”

Chiro lo lắng nhìn ra ngoài trời. Liệu họ có đến kịp không?

“Đến nơi rồi!”

Yamada lên tiếng khiến Chiro giật mình. Cô liền xuống xe lao ra ngoài.

“Yamada vào nhà xem mẹ thế nào! Kin chúng ta đi thôi!”

Nói rồi Chiro chạy nhanh về phía khu rừng. Jendy, Cherry hai người đừng có xảy ra chuyện gì là được!

“Hừ, mau khai ra chỗ ở của công nương Chiro – Sakura ta sẽ tha cho!”

Cherry nhìn đám người đang bao vây lấy mình rồi nhìn Jendy sắc mặt tái nhợt đang cố đứng thẳng.

“Cherry, đừng nói! Chúng ta không thể phản bội Chiro! Chắc chắn chị ấy sẽ đến cứu chúng ta!”

“Jendy! Được chúng ta sẽ chiến đấu đến cùng!”

Cherry gật đầu cầm lấy cây gậy dưới chân lao về phía bọn chúng, Jendy lao lên đánh đấm liên tục vào bụng chúng. Nhưng với vết thương ở chân cậu mọi việc trở nên khó khăn hơn hẳn. Bọn người áo đen đã phát hiện ra điểm yếu và đá vào chân cậu.

“Á!”

Jendy hét lên rồi hàng loạt đòn đánh giáng xuống người cậu!

“Không đùa với người nữa! Chết đi!”

Một tên liền rút súng ra ngắm vào đầu cậu.

“Jendy!!!!”

Đoàng... Đoàng... Đoàng.

Hàng loạt tiếng súng vang lên thu hút sự chú ý của Chiro. Cô nhìn Kin đang tìm kiếm ở đằng xa rồi nhanh chóng chạy theo tiếng súng. Vừa tới nơi cô liền súng người.

“Jendy!”

Chiro trợn mắt nhìn Jendy. Cả người cậu dính đầy máu xác chết nằm la liệt khắp nơi. Cậu ôm chặt một cô gái trong lòng. Là Cherry.

“Em thật ngốc phải không?”

“Jendy, chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Đến phút cuối cùng em mới nhận ra tình cảm của mình! Em thật ngốc!”

Jendy đau đớn lên tiếng, nước mắt cậu không ngừng rơi trên khuôn mặt Cherry. Lúc ấy cô đã đỡ cho cậu phát đạn. Trái tim cậu như bị ai bóp nát, cảm giác đau đớn như vừa mất đi một thứ gì đó rất quan trọng. Lời nói của Cherry vẫn còn thoảng bên tai cậu.

“Jendy, xin lỗi vì không thể cùng cậu ngắm hoa anh đào được. Tôi xin lỗi, tôi muốn hạnh phúc mãi bên cậu... Cậu biết không giây phút nhìn cậu sắp bị bắn tôi đã rất sợ! Tôi sợ cậu cũng sẽ ra đi như Rose. Tôi muốn bảo vệ cậu vì... tôi yêu cậu!”

“Chị xin lỗi. Là lỗi của chị! Là do chị đã làm liên lụy đến em! Tất cả là do chị!”

Chiro đau đớn nhìn Jendy.

“Không phải lỗi của chị! Chị không có lỗi gì cả! Là do em không bảo vệ được người con gái mình yêu!”

Jendy lau vết máu trên khuôn mặt Cherry rồi đứng dậy ôm cô bước đi.

“Jendy, em đi đâu vậy?”

Chiro lo lắng chạy theo muốn giữ cậu lại.

“Em đã hứa sẽ đưa cô ấy đi ngắm hoa anh đào! Em sẽ đưa cô ấy đến một nơi thật bình yên! Chăm sóc mẹ giúp em!”

Lời nói của Jendy khiến cánh tay Chiro khựng lại. Cô nhìn bóng Jendy xa dần lòng cảm thấy mất mát. Nhưng nơi này quá nguy hiểm, Jendy sẽ hạnh phúc ở một nơi khác!

Bốp.

Một thanh gỗ giáng xuống đầu Chiro khiến cô choáng váng. Cả người Chiro ngã xuống rồi chìm vào vô thức.

43. Chương 43, Điều Bất Ngờ

8 năm trước...

“Mẹ ơi, bông hoa đẹp quá!”

Một cô bé có mái tóc ngắn đang chạy về phía người phụ nữ.

“Ừ, đẹp lắm!”

Người phụ nữ mỉm cười vuốt ve mái tóc đứa con gái của mình. Tất cả những hình ảnh này đã thu vào đôi mắt màu đỏ rực.

“Họ là ai vậy?”

Meri nhìn cảnh tượng ôm ấp trước mặt lòng lại thấy khó chịu. Đám người hầu xung quanh nhìn cô rồi trả lời.

“Đó chỉ là mẹ con người làm vườn thôi. Đứa bé đấy rất ngoan và đáng yêu nữa. Mẹ con họ thật hạnh phúc.”

Meri lườm cô người hầu rồi lạnh lùng bước vào nhà. Nhìn theo bóng Meri đám người hầu bắt đầu xì xào bàn tán.

“Con bé đó thật xác xược! Nó lúc nào cũng cáu giận!”

“Chắc tôi điên với nó mất, tôi không thể chiều theo ý nó được.”

“Không có mẹ là vậy đó! Con bé không được giáo huấn tử tế đâu.”

“Ừ, mẹ đàn bà đó dám chạy theo người khác. Nó cũng giống như mẹ ta mà thôi!”

Rồi đám người hầu bật cười khanh khách mà không hề biết rằng mọi lời nói của chúng đều thu hết vào đôi tai của Meri. Cô tựa người vào cánh cửa lạnh ngắt nước mắt cứ thế tuôn ra. Cô ghét thứ gọi là tình yêu! Cô ghét cay ghét đắng nó bởi vì cô đã không còn cảm nhận được nó nữa. Tất cả đều tại mẹ cô, vì bà ta mà cô bị mọi người gọi là con gái của kẻ phản bội. Maria thì tốt rồi, chị ấy là hôn thê của hoàng tử ai dám nói chị ấy cơ chứ. Cô ghét mọi thứ! Giá như tất cả chết hết đi!

Bốp.

Cánh tay Meri nặng nề rơi xuống khuôn mặt non mềm. Cô bé mái tóc ngắn bật khóc nức nở mọi người liền chạy lại nhìn cô bé đầy lo lắng.

“Cháu có sao không? Sưng rồi này.”

“Tiểu thư Meri, cô đang làm trò gì vậy?”

Đám người hầu tức giận nhìn cô. Meri khinh khỉnh nhìn con bé mít ướt kia rồi lên tiếng:

“Nó làm tôi thấy ngứa mắt!”

“Cô thật quá đáng! Chẳng có ai thương yêu cô thật lòng đâu!” – Cô người hầu nhìn cô rồi quay sang nhìn cô bé với ánh mắt dịu dàng. – “Để cô đưa cháu đi xoa thuốc nhé.”

Meri nhìn đám người đi xa dần lòng dâng lên một nỗi buồn vô hạn. Yêu thương ư? Cô không cần! Chỉ một mình cô là đủ rồi.

Choang.

Chiếc li rơi xuống đất kèm theo đó là dòng máu đỏ tươi. Đám người hầu liền chạy vào trong bếp xem tình hình thì họ nhìn thấy Meri đang cầm mảnh thủy tinh trên tay máu chảy liên tục.

“Tiểu thư Meri, cô đừng kiếm thêm việc nữa được không? Cô đúng là đồ rắc rối!”

Một người hầu nhìn Meri với ánh mắt trách móc rồi dọn đồng thủy tinh sau đó bỏ đi. Meri đứng một mình trong góc tường trái tim như bị ai xé nát. Họ không đến hỏi thăm cô ân cần sao? Họ không dịu dàng đưa cô đi xoa thuốc sao? Vì sao họ lại bỏ đi?

“Quả nhiên không có ai yêu thương mình!”

Meri cười lạnh nhìn vết thương trên tay.

“Meri! Meri! Em có sao không?”

Một giọng nói vang lên kèm theo đó là tiếng chân hót hả.

“Chị!”

Cô nhìn Maria trước mặt mình. Mồ hôi chảy dài trên khuôn mặt chị ấy có lẽ Maria vừa từ trường nội trú trở về liền chạy đến chỗ cô. Maria ôm chặt lấy Meri lo lắng hỏi han.

“Em có sao không? Em làm chị lo quá! Lần sau nhớ cẩn thận đừng để bị thương!”

“Em xin lỗi!”

Meri cũng ôm lấy Maria rồi òa khóc. Đó là lần đầu tiên cô cảm nhận được sự yêu thương sâu sắc đến như vậy. Cô không hề bị bỏ rơi. Maria vẫn luôn ở bên cô. Meri thầm hứa sẽ bảo vệ người chị của mình suốt đời.

“Ừ... đau quá!”

Chiro khẽ ôm đầu bò dậy. Cô đang ở đâu đây? Thật bất cẩn khi không chú ý phòng xung quanh!

“Cô tỉnh rồi.”

Một giọng nói vang lên thu hút sự chú ý của cô. Chiro nheo mắt nhìn xung quanh. Là một căn phòng kín! Sau đó cô chuyển tầm mắt về phía người đối diện.

“Meri?”

“Ngạc nhiên lắm phải không? Tôi cũng không nghĩ bản thân tôi có thể hạ gục được cô dễ dàng như vậy.”

Meri mỉm cười nhìn cô gái trước mặt.

“Vì sao cô lại bắt tôi?”

“Đơn giản vì chị tôi!”

“Chị cô?”

“Đúng vậy, chị tôi vì lo lắng cho cô nên rất đau khổ. Chị ấy luôn coi mình là kẻ phản bội và tự hành hạ mình. Chỉ khi tôi giết được cô chị ấy mới không đau khổ nữa.”

“Cô đang nói gì vậy?”

“Tôi không nói chuyện với cô nữa, hôm nay tôi sẽ đem đến cho cô một bất ngờ.”

Nụ cười trên môi Meri trở nên đậm hơn. Chiro ngạc nhiên nhìn theo ánh mắt của Meri lòng cô khẽ nhói lên từng cơ. Cảm giác này là gì?

Cộp... cộp.

Tiếng giày va chạm vào nền đá trở nên rõ nét. Từ trong bóng tối một hình dáng nhỏ bé đang tiến lại gần phía hai người.

Thịch... thịch.

Tim Chiro đập liên hồi. Một cảm giác sợ hãi bỗng nhiên bao trùm lấy cô khiến cô không thể thở nổi.

“Mizu!”

Meri cười nhìn cô gái trước mặt. Cả người Chiro đông cứng lại. Đôi mắt màu tím... đó là...

“Shiro? Em vẫn còn sống ư? Vì sao em lại ở đây?”

Chiro nắm lấy tay cô gái nhưng ngay lập tức bị hất ra.

“Tôi là Mizu không phải Shiro!”

“Em nói gì vậy? Sao chị không nhận ra được em cơ chứ?”

Cô không thể nhầm được! Đó là em gái cô, là người thân của cô.

“Chị im đi! Tôi không thể là em gái của chị được! Tôi với chị là kẻ thù và nhiệm vụ của tôi là giết chị!”

“Shiro, em chính là Shiro – Sakura em gái của Chiro – Sakura này. Em đừng quên ba mẹ của chúng ta là thái tử Kaju và thái tử phi Yumi. Và em chính là công nương của nước Violetsun.”

“Chị im đi! Tôi không muốn nghe chị nói!”

Shiro bịt chặt hai tai của mình lại. Đầu của cô lúc này đau như búa bổ giọng nói của Tony vang bên tai cô.

“Cha mẹ của cháu bị đám người Violetsun giết hại. Cháu phải giết công nương nước đó để trả thù cho cha mẹ chứ?”

“Shiro! Người trong hoàng tộc luôn có biểu tượng chữ S ở tay nếu em có em chính là Shiro – Sakura.”

Chiro lên tiếng rồi nhanh chóng vén ống tay áo của Shiro ra vết sẹo hình chữ S đập vào mắt cô. Chiro giữ một tay Shiro tay còn lại xé ống tay của mình để lộ một kí hiệu y hệt.

“Đây chính là biểu tượng của gia tộc chúng ta.”

Shiro mở to mắt nhìn hai biểu tượng y hệt nhau. Cô hoảng hốt đẩy ngã Chiro lắc đầu phủ nhận.

“Vớ vẩn, đây chỉ là do hồi nhỏ tôi vô tình bị thương mà thôi. Chị đừng có bịa chuyện.”

“Shiro, em là công nương của Violetsun vì sao em có thể bỏ mặc đất nước của mình cơ chứ? Em quên mất rằng ông nội đã tặng cho chúng ta một món quà sao?”

Chiro cố gắng cứu vớt chút hi vọng liền mở chiếc hộp nhạc trên cổ mình.

“Hãy để em mở tung cánh cửa sổ ra

Dưới bầu trời đêm, tuyết và những vì sao cùng rơi xuống

Kể cả khi nó chỉ là giấc mơ bị lãng quên vào sáng hôm sau

Nỗi đau cứ kéo dài về trái tim em, ngày hôm nay

Chạm đến đôi tay này

Đã bao lâu em luôn chạy trốn khỏi sự mạnh mẽ và những cảm xúc

Đã bao lâu rồi em chẳng thấy gì, những bóng tối vẫn bao quanh em...”

Tiếng nhạc vang lên khiến trái tim Shiro như bị ai bóp nghẹn. Tiếng nhạc

này hồi nhỏ có một người con gái thường xuyên cho cô nghe. Người con gái ấy đối xử với cô rất tốt, cô luôn yêu quý cô ấy. Trong vô thức Shiro mở hộp nhạc của mình ra bông hoa anh đào trong đó bắt đầu xoay.

“Đã bao lâu rồi em chẳng thấy gì, những bóng tối vẫn bao quanh em

Một lần nữa em lại mất đi những thứ không thể thay thế với mình

Nhưng em cảm thấy rằng nếu em có thể nhìn thấy sự thật của thế giới này

Kể cả khi nó là một tương lai xa vời, kể cả khi nó không phải là nơi dành cho em

Kể cả khi con người đổi thay những bông tuyết vẫn rơi

Mọi thứ sẽ hợp lại vào một ngày nào đó.”

“Shiro, em đã nhớ ra rồi đúng không?”

Chiro vui mừng ôm lấy Shiro khiến cô giật mình liền đẩy Chiro ra hét lên:

“Tôi là Mizu không phải Shiro! Mãi mãi không phải!”

Sau đó Shiro liền chạy đi thật nhanh. Meri chứng kiến mọi việc khẽ mỉm cười.

“Con bé được tìm thấy trong đồng xác. Nó vẫn còn sống nên ba tôi đã nuôi dưỡng nó trở thành sát thủ. Cô biết vì sao không? Vì ông ta muốn nhìn thấy cảnh chị em tương tàn!”

Meri bật cười thành tiếng rồi bước ra ngoài để lại mình Chiro với đôi mắt vô hồn.

“Chiro, dù cả thế giới quay lưng với chị thì em vẫn luôn đứng về phía chị.”

44. Chương 44, Chạy Trốn.

“Anh thật phiền phức! Tự dưng đòi đi theo.”

Mika nhú mào nhìn Hongo.

“Tôi đi cùng có chết người đâu!”

Hongo bực mình lên tiếng. Miki nhìn hai kẻ tính trẻ con này mà muốn tống ra khỏi xe.

“Về đến nơi rồi! Mấy người có thể tha hồ cãi nhau.”

Akira mở cửa xe bước xuống.

“Không thềm cãi nhau với anh!” – Mika bĩu môi bước xuống xe. – “Công nương tôi về rồi!”

Mika vừa bước vào nhà liền thấy vẻ mặt như giết người của Yamada. Maria đứng bên cạnh với khuôn mặt xanh xao.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Nhận ra được mùi nguy hiểm Miki lạnh lùng lên tiếng.

“Công nương biến mất rồi!”

“Cái gì?”

Mika trợn tròn mắt. Maria liền giải thích.

“Là Meri, con bé không chịu chấp nhận Chiro là chủ nhân của mình nó đã mang cô ấy đi. Hiện giờ tôi cũng không biết con bé đã đem công nương đi đâu nữa.”

“Đáng ghét! Vì sao mấy người không thể bảo vệ được công nương! Jendy và Cherry đâu?”

“Bọn họ cũng biến mất rồi!”

“Còn Kín.”

“Kín đã tìm Chiro suốt cả đêm qua bây giờ vẫn chưa về.”

“Thật là, mau đi tìm thôi!”

Mika tức giận lao ra ngoài Miki liền chạy đi theo. Công nương nhất định cô phải trở về an toàn đấy!

“Hi hi Chiro, chị xem em vẽ tranh nè.”

“Em mua hoa tặng chị đó.”

“Chiro, em buồn ngủ quá!”

“Chiro, em đói!”

“Chiro...”

Chiro nhắm mắt lại đầu lại hiện lên quang cảnh nhiều năm trước. Họ đã làm gì con bé? Vì sao nó lại quên hết tất cả?

Cộp.

Một tiếng động vang lên khiến Chiro giật mình đứng bật dậy ánh mắt đầy đề phòng.

“Shiro?”

Cô ngạc nhiên nhìn người con gái trước mặt.

Bốp.

Chiếc vòng trên cổ Shiro rơi xuống đất vỡ thành nhiều mảnh. Chiro tròn mắt nhìn Shiro rồi lại nhìn những mảnh vỡ dưới đất. Bông hoa đào bên trong vỡ tan thành nhiều mảnh giống như trái tim cô vậy.

“Chiếc vòng này và chiếc vòng của cháu là một đôi. Giống như cháu và Shiro vậy... mãi là chị em.”

Giọng nói của ông nội vang lên khiến trái tim cô nhói lên.

“Nó đã vỡ rồi! Bây giờ cô còn tin tôi là em gái cô nữa không?”

Shiro lạnh lùng nhìn Chiro.

“Rốt cuộc em muốn gì?”

“Tôi muốn giết chị! Đó là nhiệm vụ của tôi, vì vậy tôi muốn giao đấu với chị.”

Shiro lên tiếng rồi nhanh chóng ném về phía Chiro một thanh kiếm.

“Shiro...”

“Tôi muốn xem công nương của Violetsun tài năng như thế nào!”

Nói rồi Shiro vung kiếm về phía Chiro. Cô nhanh tay đỡ được đòn kiếm nhưng không hề phản công lại.

“Em sẽ tự làm mình bị thương đó!”

“Sao chị không tấn công? Chị coi thường tôi à?”

Shiro tức giận vung kiếm lên.

“Tĩnh lại đi Shiro!”

Chiro hét lên tiếp tục đỡ đường kiếm mà không hề phản công.

Roẹt.

Đường kiếm vọt qua má cô để lại một vết máu.

“Chị đừng nói nhiều!”

“Shiro!”

“Đỡ lấy!”

Shiro lên tiếng thanh kiếm đâm thẳng vào tay trái Chiro. Dòng máu màu đỏ thẫm chảy ra.

“Trái tim máu?”

Cô ngạc nhiên nhìn Chiro. Chiro sắc mặt tái nhợt ôm lấy vai mình.

“Sao chị không đỡ lại?”

“Vì em là Shiro.”

Shiro khựng lại mình nhìn chăm chăm người trước mặt mình.

“Mizu đủ rồi, mau giết cô ta đi!”

Meri lên tiếng khiến Shiro giật mình.

“Meri...”

“Giết cô ta đi! Cô đâu phải em gái cô ta mà do dự.”

“Tôi...”

Shiro cầm chặt thanh kiếm trên tay rồi giơ lên.

“Shiro, dù cả thế giới này quay lưng về phía em thì chị mãi luôn ở bên em vì chúng ta là chị em.”

Leng... keng...

Thanh kiếm nặng nề rơi xuống đất. Shiro ôm chặt lấy đầu khẽ rên rĩ.

“Shiro!”

Chiro lo lắng đỡ lấy Shiro. Ngay lập tức Shiro nắm chặt lấy tay Chiro kéo đi.

“Mizu! Cô làm gì vậy?”

Meri kinh ngạc. Shiro nhếch mép phóng thanh kiếm về phía Meri. Cô ta hét lên đau đớn một tay ôm lấy má.

“Chị, mau chạy đi.”

Shiro kéo tay Chiro chạy ra ngoài.

“Bắt Mizu lại!”

Meri gào lên đầy tức giận.

“Shiro, em nhớ ra rồi à?”

“Em nhớ ra từ hôm qua rồi nhưng để tránh Meri nghi ngờ nên mới phải làm vậy! Chị thật ngốc quá đi! Sao không tránh!”

Shiro lo lắng quay lại nhìn Chiro.

“Vì em là em gái của chị mà!”

“Chị thật là... tiêu rồi ngô cụt!”

Shiro hốt hoảng dừng lại. Mãi nói chuyện với Chiro cô lại rẽ nhằm hướng rồi. Làm sao bây giờ? Bọn chúng sắp đuổi tới nơi rồi.

“Bắt lấy chúng!”

Tiếng bước chân ngày càng gần khiến Shiro trở nên căng thẳng. Cô nhìn xuống Chiro, do mất có nhiều máu nên Chiro ngày càng yếu đi.

“Chiro, chị ổn không?”

Shiro khẽ lay Chiro nhưng cơn choáng váng ập đến khiến cô ngã vào lòng ngực ấm áp.

“Lần nào gặp em là lần đấy em bị thương à?”

Một giọng nói ấm áp vang lên khiến trái tim Chiro ngưng lại. Cô ngược mắt lên nhìn người con trai trước mặt mình.

“Blue... à không Redsky!”

Từ Redsky vừa vang lên khiến trái tim Sky tan nát. Anh cười khổ ôm lấy Chiro trốn vào một góc. Chiro cố gắng giãy giụa nhưng Sky càng ôm chặt hơn. Anh khẽ nhắc nhở cô.

“Nếu em còn muốn về nhà thì im lặng đi!”

“Tại sao anh lại ở đây?”

“Tại sao ta không thể ở đây?”

“Đừng có đùa!”

“Được rồi, Maria nói em bị bắt cóc ta liền tìm khắp nơi và vô tình gặp cô em gái mất trí nhớ của em.”

“Shiro?”

“Chị à, anh ta chính là người đã bày cách cho em cứu chị đó. Nghe đến tên chị anh ta đã kích động không ngừng rồi.”

Shiro thở dài kể lại. Sky im lặng nhìn đám người vừa biến mất liền lộ đầu ra tuy nhiên tay vẫn đặt trên người Chiro.

“Được rồi, cảm ơn anh. Tôi có thể về!”

Chiro cố gắng thoát ra khỏi vòng tay Sky. Cô không muốn tiếp xúc gần anh nữa vì cô và anh là kẻ thù.

“Em nghĩ là mình đủ khả năng đi ra khỏi đây chứ?”

“Shiro, em biết đường phải không?”

“Thật ra là không!”

Shiro cười trừ nhìn chị mình. Mấy năm nay cô chỉ quanh quẩn ở đây tập luyện làm sao biết được.

“Coi như tôi nợ anh.”

Chiro chán nản định đứng dậy nhưng cơ thể vẫn choáng váng. Sky đỡ lấy cô rồi nhắc nhở.

“Em mất quá nhiều máu rồi! Chúng ta mau ra ngoài thôi. Nếu em thích ở lại thì cứ giãy giụa.”

Quả nhiên lời nói của Sky có hiệu quả. Chiro ngoan ngoãn để Sky dìu đi. Cả ba liền đi vào một lối vắng người. Không gian xung quanh Chiro chợt trở nên tĩnh lặng khiến cô có thể nghe thấy tiếng thở của Sky. Ngược mắt lên nhìn anh, bốn năm trôi qua mà anh đã gầy như vậy.

“Đừng nhìn tôi như vậy!”

Sky cong khoe miệng mắt vẫn nhìn thẳng. Chiro lắc đầu xua tan suy nghĩ của mình rồi tiếp tục đi. Cả ba đi xuyên qua khu rừng liền bắt gặp một bóng dáng vội vã chạy về phía Chiro.

“Kin!”

Chiro ngạc nhiên chạy về phía cậu. Mất đi Chiro trong tích tắc lòng Sky bỗng trùng xuống. Anh nhìn người con gái càng ngày càng đi xa mình muốn giữ lại cũng không thể được.

“Bị làm sao vậy?”

Kin đỡ lấy Chiro nhìn vết thương trên tay cô. Chiro cố nói không sao nhưng lại bị cơn choáng váng làm cho bất tỉnh.

“Kin!”

Sky bước về phía Kin mắt nhìn chăm chăm Chiro trong vòng tay cậu. Kin không hề tỏ ra ngạc nhiên mà ngược lại nhìn thẳng vào Sky. Không khí bỗng trở nên căng thẳng.

45. Chương 45, Đến Lúc Phải Mạnh Mẽ

“Này nhóc đừng có lảng vảng ở quanh đây!”

“Tôi không phải là nhóc thừa ông chú già.”

Shiro bĩu môi nhìn Hongo. Nghe đến từ “ông chú già” mặt cậu liền nhăn nhó.

“Tôi mới chỉ 23 tuổi thôi! Cô có cần gọi như vậy không?”

“Còn tôi mới 16 tuổi đấy ạ! Thật phiền phức quá đi, tôi thăm chị tôi chứ có phải thăm chú đâu mà chú cứ ngăn tôi hoài vậy?”

“Chị cô cần yên tĩnh! Cô mau đi chỗ khác chơi đi mà cũng đừng gọi tôi là chú nữa.”

“Không gọi là chú thì gọi là ông chắc?”

“Cô!”

Tiếng ồn ào bên ngoài khiến Chiro nhú mày mở mắt. Cô vịn vào tường rồi bước ra ngoài.

“Chị!”

Shiro vui vẻ chạy lại chỗ Chiro.

“Thấy chưa, cô ồn ào quá khiến chị cô dậy rồi này.”

Hongo khoanh tay nhìn Shiro khiến nụ cười trên mặt cô bị dập tắt. Cô bức xúc hét lên:

“Anh thôi đi nhá! Đồ chú già!”

“Cô...”

“Hai cái kẻ trẻ con này! Mấy người may biến đi cho tôi!”

Mika liền túm cổ hai người lôi ra ngoài. Maria khẽ cười rồi quay sang nhìn Chiro.

“Cuối cùng công nương cũng tỉnh lại. Thật xin lỗi vì chuyện của Meri.”

“Ừ, vậy còn...”

Cô ngáp ngừng lên tiếng khiến ánh mắt Maria hơi tối lại.

“Cậu định tìm Sky hả? Anh ấy không có ở đây đâu. Chiro, tôi không muốn hỏi nhưng tôi vẫn muốn biết rốt cuộc người trong lòng cậu là ai, Kin hay Sky?”

“Cái đó...”

Chiro bối rối không nói nên lời. Cô chưa hề nghĩ đến chuyện đó việc lựa chọn giữa Sky và Kin. Nhìn vẻ mặt phân vân của Chiro, Maria khẽ thở dài.

“Thôi bỏ đi, đó là quyền lựa chọn của cậu nhưng tôi vẫn muốn cậu có lựa chọn tốt nhất. Dù biết Sky rất quan tâm cậu nhưng một kẻ mà chạy đi tìm cậu suốt một đêm chỉ có một mà thôi!”

“Anh nghĩ là ai?”

Shiro ngạc nhiên lên tiếng.

“Kin! Cậu ta là người tài năng, dũng cảm, đẹp trai, kiên cường... bla... bla.”

“Sky cũng vậy mà!”

“Cô thích cái tên Sky đó hả?”

Mặt Hongo tối lại.

“Vớ vẩn! Nhưng mà dù Sky có bằng Kin đi chăng nữa thì anh ấy vẫn thua một điểm.”

“Điểm gì?”

“Sự hy sinh! Miki đã kể cho tôi nghe về những điều Kin làm cho Chiro. Anh ấy dám vứt bỏ cả vương vị hoàng tử, tính mạng của mình vì chị ấy. Nếu là Chiro chắc chắn tôi sẽ chọn Kin.”

“Ý cô là cô thích Kin?”

“Anh bị gì vậy? Tôi nói tôi thích hai người đó lúc nào? Anh ghen đấy à?”

Shiro mỉm cười ranh mãnh khiến mặt Hongo đỏ bừng lên.

“Cô... cô nói linh tinh gì thế? Ai... ai thèm thích cô!”

“Ồ tôi nói anh thích tôi lúc nào? Tôi nghĩ anh ghen với tôi vì anh thích Kin chứ!”

“Thích cái đầu cô ý! Tôi là đàn ông đấy!”

Hongo tức giận cốc vào đầu Shiro một cái. Shiro định cãi lại thì một luồng khí lạnh từ đằng sau tỏa ra.

“Hai người... lại đi nghe lén chuyện của người khác!”

Mika trừng mắt nhìn cả hai rồi lôi đi.

“Hai người này...”

Chiro lắc đầu rồi bước lên phòng khách.

“Chiro con khỏe rồi à?”

Anna lên tiếng. Nhìn thấy khuôn mặt bà bắt gặp Chiro nghĩ đến Jendy. Liệu mẹ có biết Cherry đã chết không?

“Sao con không nói gì? Có phải con giận Jendy đột ngột bỏ đi không? Thằng nhóc này thật là, nhưng cũng tốt nó cùng Cherry chắc sống hạnh phúc lắm. Nghe Kin nói hai đứa nó muốn sống ở một nơi bình yên còn hứa sẽ gửi thư thường xuyên nữa.”

Chiro ngạc nhiên nhìn Anna. Jendy và Cherry ư? Chẳng lẽ Kin đã nói dối bà rằng Jendy và Cherry đã bỏ đi sống hạnh phúc bên nhau?

“Vâng, Jendy có gọi điện cho con nói xin lỗi rồi.”

Cô cố gắng nặn ra từng chữ một cách tự nhiên. Có lẽ cô không nên để cho Anna biết sự thật về cái chết của Cherry hay việc Jendy ôm xác Cherry bỏ đi. Cô không muốn bà đau khổ thêm nữa.

“Công nương.”

Yamada đột nhiên xuất hiện cung kính nhìn cô.

“Chúng ta ra chỗ khác nói chuyện.”

“Được.”

“Tôi nghĩ đến lúc chúng ta phải hành động rồi.”

“Bây giờ ư?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ người có điều gì lưu luyến?”

Trái tim Chiro khê nhói lên. Điều gì lưu luyến ư? Cô không có! Cô và Sky mãi mãi là kẻ thù. Sky đã gián tiếp giết gia đình cô suýt giết cô. Cô phải hận anh mới đúng tự nhiên...

“Người thích Sky đúng không?”

Yamada lên tiếng khiến Chiro giật mình.

“Không phải, đó chỉ là cái thứ tình cảm ghen nhóm từ bốn năm trước. Bây giờ thì khác.”

Cô vội vã phủ nhận. Làm sao cô có thể thích Sky được cơ chứ!

“Hay là người đang phân vân giữa Sky và Kin?”

“Tôi...”

“Người là công nương của chúng tôi là người chúng tôi bảo vệ chọn ai đó là quyền của người tuy nhiên nếu người đó không làm cho công nương hạnh phúc thì chúng tôi sẽ giết hẳn. Được rồi chuyện này bàn sau đi.”

Yamada mỉm cười rồi quay lưng bước đi. Công nương của họ cũng cần có tình yêu không thể để thù hận làm cô ấy mất đi tình yêu của mình được.

“Yamada, tôi suy nghĩ rồi! Ngày mai chúng ta hành động.”

Đột nhiên giọng của cô vang lên khiến cậu giật mình. Giữa hai người cô ấy lại lựa chọn con đường chiến đấu sao? Rốt cuộc công nương của họ vẫn vứt bỏ tình yêu để đi theo thù hận!

“Cái gì? Vì sao em không được tham gia?”

Shiro bắt đầu lên tiếng. Chiro và mọi người đều đi chiến đấu sao cô lại không được!

“Cô mới 16 tuổi ở nhà mà lo học đi.”

Hongo liền thêm ít dầu vào ngọn lửa mang tên Shiro.

“Này chú già, tôi đang hỏi chị tôi!”

“Quá nguy hiểm đối với em.”

“Chị! Em cũng mang họ Sakura cơ mà.”

“Shiro...”

Chiro định giải thích thì Shiro liền cắt ngang lời cô.

“Chị, đây đâu phải là mối thù của riêng chị! Em cũng mang họ Sakura em cũng có nghĩa vụ trả thù cho gia tộc mình chứ.”

“Nghe chị đi! Em là người thân duy nhất còn lại đối với chị. Chị không muốn mất em. Chị không muốn để em gặp nguy hiểm!”

“Chị...”

“Nghe chị đi!”

“Thôi được.” – Shiro thở dài bước ra cửa. Trước khi đi cô liền quay đầu lại mỉm cười. – “Chị dù thế nào em cũng luôn đứng về phía chị! Nhất định chị phải bình an đấy!”

“Ừ.”

Chiro gạt đầu nước mắt như muốn trào ra. Shiro vừa đi thì cô quay sang Hongo.

“Nhờ anh chăm sóc Shiro giúp tôi.”

“Vì sao lại là tôi?”

Hongo đỏ mặt lên tiếng.

“Anh là người duy nhất con bé cần. Hãy đưa con bé trở lại Violetsun.”

“Thôi được rồi. Nể tình cô là người Kin... à mà thôi mọi việc do cô quyết định mà.”

“Nhắc đến Kin mới nhớ sao tôi không gặp cậu ấy?”

“Cái này... thật ra Kin không có ở đây.”

“Cậu ấy ở đâu?”

“Chỗ tiến sĩ Kazo, chú cô ý.”

“VẬY À.”

Chiro gạt đầu rồi bỏ đi. Chẳng hiểu sao không gặp Kin cô lại cảm thấy có chút mất mát. Tình cảm của cô rốt cuộc thuộc về ai đây?

Sky ngược nhìn những bông tuyết lòng lại thấy u ám. Lời nói của Kin là đúng. Anh vốn không thể bảo vệ cho Chiro mãi mãi không thể.

“Anh ngồi đây một mình à?”

Maria ngạc nhiên bước lại gần Sky ngồi xuống bên cạnh.

“Anh vẫn không hiểu tại sao Chiro lại chọn cậu ta nữa.”

“Chọn cậu ta? Ý anh là Kin hả? Chiro đã đưa ra quyết định chọn ai đâu.”

Sky nở một nụ cười buồn rồi lên tiếng:

“Hành động của cô ấy đã nói lên tất cả chỉ tại Chiro không thể hiểu được thôi. Người cô ấy thật sự thích là Kin. Ngay lúc đó, khi vừa nhìn thấy Kin Chiro đã sẵn sàng bỏ tay anh ra chạy lại chỗ Kin. Cô ấy không hiểu nhưng anh hiểu.”

“Anh vẫn chưa hiểu đâu! Một kẻ dám vứt bỏ mọi thứ từ ngôi vị đến tính mạng vì Chiro, liệu anh có thể làm như cậu ấy? Kẻ ngốc chung tình như Kin chỉ có một mà thôi nhưng cũng rất tiếc người cậu ta yêu phải lại là một kẻ ngốc khác mãi không nhận ra được tình cảm của mình.”

Maria bật cười thành tiếng. Tay vô thức đưa ra hứng những bông tuyết.

“Vậy ý em là anh phải buông tay sao?”

“Ta hạnh phúc khi người mình yêu hạnh phúc! Mẹ em từng nói như vậy. Còn mọi việc là do anh.”

Maria liền đứng dậy bỏ đi vì cô sợ ở đây lâu thêm nữa cô sẽ bật khóc. Cô đã chấp nhận buông tay nhưng lòng lại vẫn lưu luyến. Cô biết cô không được yêu anh trai mình nhưng vẫn cố đắm đuối theo. Để bây giờ dừng lại cô lại là người đau khổ. Nhưng cô thà để mình đau khổ còn hơn để người ấy đau khổ.

“Chị à, em lớn rồi! Chị làm ơn đừng coi em như trẻ con cơ chứ!”

Shiro quay sang nhìn chị mình. Vì lo lắng cho cô mà hộ tống cô về hẳn nhà.

“Chị không yên tâm lắm. Nhớ có người tấn công thì sao.”

“Em nói lại em lớn rồi!”

“Đến nơi rồi thưa hai tiểu thư!”

Nghe cả hai người lải nhải suốt quãng đường khiến Akira cực kì bực mình. Rốt cuộc chuyện lớn hay không lớn nó to tát vậy sao?

“Chị.”

Bàn tay Shiro siết chặt lại. Đây là lúc cô phải trở về căn nhà ấy. Căn nhà đã hủy hoại cuộc sống của hai chị em cô.

“Em mau vào đi! Ta không thể trốn tránh được mãi đâu.”

Khuôn mặt Shiro như muốn khóc nhưng vẫn cô gặt đầu bước vào theo sau là Hongo.

“Akira, đưa tôi đến một nơi.”

“Vâng.”

Xe dừng trước một cô nhi viện nhỏ. Chiro hít một hơi thật sâu rồi bước vào.

“A nhà ta có khách này!”

“Chị ấy xinh quá! Màu mắt thật đẹp.”

“Bà Jiko ơi, có người đến này.”

Một đám trẻ liền chạy lại vây quanh cô. Chiro nhìn lũ trẻ mà trái tim đau nhói. Cô lại nhớ đến Jiji rồi.

“Công nương à không nữ hoàng người đến đây chơi à?”

Jiko mỉm cười nhân hậu nhìn cô.

“Vâng, con muốn đến nơi này để tĩnh tâm.”

Jiko gật đầu rồi đưa Chiro vào nhà.

“Nhiều năm trôi qua chắc người vẫn day dứt chuyện của Jiji nhưng ta biết con bé thực sự hạnh phúc khi cứu người.”

“Con xin lỗi.”

“Có gì phải xin lỗi. Công nương có phải người có điều khúc mắc vẫn chưa giải hết đúng không? Về chuyện tình cảm?”

“Con...”

Mặt Chiro đỏ bừng không biết nói thế nào. Jiko khẽ bật cười rồi lên tiếng:

“Tình cảm đâu phải quyển sách lật ra là biết được. Chỉ cần người chịu lắng nghe trái tim mình người sẽ hiểu. Khi khó khăn nhất người mà công nương nghĩ tới là ai? Khi tuyệt vọng nhất người mà công nương nghĩ tới là ai? Khi cô đơn nhất người mà công nương nghĩ tới là ai? Tất cả câu trả lời đều nằm ở người.”

Rời khỏi cô nhi viện lòng Chiro trở nên rối tung. Lúc đó, khi bị Meri bắt cóc người mà cô nghĩ tới là... Kin!

46. Chương 46, Đến Lúc Phải Mạnh Mẽ (p2)

“Cái gì? Kết hợp hai nước Violetsun và Redmoon lại với nhau ư?”

Mika ngạc nhiên lên tiếng.

“Kết hợp? Điều này là không thể!”

Miki gạt gù nhìn Mika. Thấy vậy Chiro liền giải thích.

“Tôi biết, nhưng tôi vẫn có cách của tôi.”

“Cách gì?”

“Đưa Kin làm vua!”

“Hả? Làm sao có thể! Còn cái tên Sky đó thì sao? Cả lão già ham ngôi vị

Robert đó nữa.”

Nhấp một ngụm trà Chiro thông thả giải thích.

“Sky không phải là con ruột của Robert theo đúng quy tắc thì Kin mới là người thừa hưởng dòng máu Stomwindy. Đất nước Redmoon này đang loạn lạc. Và cũng không hẳn là ai cũng ghét người Violetsun tất cả đều nằm dưới sự điều khiển của tầng lớp quý tộc.”

“Vậy ý của công nương tức là ta phải làm cho người dân Redmoon đặt niềm tin vào ta? Nhưng làm sao để ọi người tin tưởng Kin đây?”

“Elena! Người viết cho tờ báo Redworl, một tờ báo nổi tiếng ở đây. Chỉ cần thuyết phục bà ta đưa thông tin này lên trang báo là cả đất nước sẽ biết.”

“Nhưng làm sao để thuyết phục bà ta? Nghe nói bà ta rất lập dị!”

“Rồi ta sẽ có cách. Mika, Miki hai người từng là trộm đúng không? Hãy cướp đồ của người giàu chia cho người nghèo tạo được một phần lòng tin.”

“Vâng thưa công nương.”

Cả hai cúi đầu hành lễ. Chiro thoáng cười rồi quay sang Akira và Yamada.

“Chuẩn bị xe đến nhà Elena.”

“Rõ!”

Chiro gật đầu rồi bỏ đi. Cô không thể để tình cảm chi phối được nữa. Violetsun cần cô vì vậy cô phải cứu nó, bằng bất cứ giá nào!

“Chà, không ngờ gặp công nương Chiro – Sakura ở đây.”

Người phụ nữ có làn da trắng bệch mỉm cười nhìn Chiro.

“Hôm nay tôi có việc đến nhờ bà.”

Chiro vẫn duy trì vẻ mặt lãnh đạm.

“Cô không sợ tôi báo cho đức vua à?”

“Bà sẽ không làm vậy!”

“Được rồi, mau vào đi tôi sắp chết lạnh rồi.”

Elena nghiêng người để cho Chiro bước vào. Vừa bước vào trong cô đã đánh giá căn nhà. Quả là người yêu đồ cổ! Nhà người phụ nữ này lưu giữ cả đồ từ thời xa xưa.

“Còn có đồ của tổ tiên gia tộc cô đấy.”

Elena mỉm cười rồi cầm ra một mũi tên đã cũ.

“Đây là...”

“Là mũi tên đã bắn công chúa Chihiro. Nghe nói cô ta cũng có màu mắt giống cô và là trái tim màu đỏ thẫm.”

“Vậy sao!”

Chiro cụp mắt nhìn mũi tên.

“Nhưng tôi biết cô không giống cô ấy. Công chúa Chihiro vì tình yêu mà bỏ đất nước còn cô khác. Cô sẵn sàng hi sinh mọi thứ vì đất nước của mình.”

“Bà biết nhiều nhỉ.”

“Tôi là Elena mà. Vậy cô muốn nhờ tôi việc gì?”

Elena vẫn duy trì nụ cười tay cầm tách trà lên uống.

“Tôi muốn nhờ bà đăng một bài báo, về hoàng tử Sky.”

“Hoàng tử Sky? Cậu ta có gì để phê phán sao?”

“Về thân phận của anh ấy!”

“Ồ nghe thú vị đấy tuy nhiên Elena tôi làm việc luôn có cái giá phải mất.”

“Bà muốn bao nhiêu tiền?”

“Tiền ư? Cô coi thường tôi quá. Tôi muốn lấy một món đồ tôi chưa có!”

Elena đảo mắt nhìn Chiro. Tầm mắt liền dừng lại trên chiếc vòng cổ của cô. Như hiểu ý bà ta, Chiro tháo chiếc vòng ra rồi giơ trước mặt bà.

“Bà muốn cái này?”

“Đây là món đồ ta còn thiếu duy nhất. Chà thiết kế thật tinh xảo.”

“Không được, đây là bảo vật của công nương.”

Akira lạnh lùng lên tiếng tay để sẵn lên khẩu súng trên hông.

“Tiếc nhỉ, vậy ta không giúp được cô rồi.”

Elena vờ tỏ ra thất vọng.

“Được tôi đồng ý!”

“Công nương!”

“Akira, vận mệnh Violetsun quan trọng hơn!”

Chiro khẽ quát. Akira nhanh chóng lui lại phía sau. Elena mỉm cười nhận lấy chiếc vòng khẽ vuốt xoa.

“Thật là đẹp! Được tôi sẽ giúp cô!”

“Thành giao!”

Chiro mỉm cười gật đầu. Cô biết món đồ đó rất quan trọng với cô nhưng trong giờ phút đó cô phải vứt bỏ mọi thứ để cứu đất nước của mình. Dù cô có giống vị công chúa Chihiro đó nhưng cô không phải là cô ấy! Mãi mãi không phải!

“Tôi đã hoàn thành xong bài báo rồi vừa nãy cũng đã gửi cho tòa soạn. Cô yên tâm thừa công nương, ngày mai nó sẽ ở trang đầu. Dù sao cũng phải cảm ơn món đồ của cô nó thật đẹp!”

Elena mỉm cười vuốt ve chiếc vòng cổ. Đây thật là một món quà quý! Bà ngắt máy rồi đến bàn trang điểm chuẩn bị đeo chiếc vòng.

Cạnh.

Một tiếng động vang lên khiến Elena giật mình quay đầu lại.

“Hoàng tử... Sky?”

Bà trợn mắt nhìn người con trai trước mặt đôi mắt màu đỏ ánh lên tia nguy hiểm.

“Sao cậu lại ở đây? Chỗ này có gì có gì khiến cậu thích thú vậy?”

Cổ trắn tĩnh bản thân, bà nở một nụ cười kiêu ngạo như mọi khi.

“Tôi chỉ muốn xem... bài báo của tôi thôi.”

“Ha ha, làm gì có bài báo nào về cậu! Tôi không có điểm phúc viết về cậu đâu.”

“Vậy sao?” – Sky mỉm cười giơ khẩu súng ra trước mặt Elena. – “Tôi nghĩ là có đấy!”

“S... sao cậu biết?”

“Cái này không quan trọng! Bà chỉ cần biết bà sắp chết rồi!”

“Làm ơn tha... hự.”

Lời nói chưa dứt Sky đã nổ súng bắn thẳng vào ngực bà ta. Elena trừng mắt nhìn người thiếu niên trước mặt rồi ngã xuống vũng máu.

“Sky, vậy còn bài báo?”

Maria xuất hiện sau cánh cửa nhìn chằm chằm anh.

“Để nguyên đấy! Chúng ta mau đi.”

Anh lên tiếng rồi cầm lấy chiếc vòng trên tay bà ta. Anh nợ Chiro rất nhiều! Còn chiếc vòng này mãi mãi không hợp với bà ta, nó chỉ hợp với người con gái duy nhất!

“Em thật ngốc, có thể đánh đổi mọi thứ vì đất nước của mình!”

Sáng hôm sau bài báo được đưa ra đã làm chấn động cả đất nước Redmoon. Dân chúng chia thành hai phe, một là tiến cử Kin còn hai là bảo vệ Sky. Trong khi đó, Mika và Miki luôn tạo được tiếng vang về tin đồn

người công nương dòng họ Sakura muốn giải thoát cho dân chúng. Tình hình đất nước càng ngày càng trở nên căng thẳng.

“Đáng ghét! Vì sao lũ người Violetsun có thể biết được bí mật này cơ chứ!” - Wendy tức giận đập mạnh tờ báo xuống bàn lạnh lùng ra lệnh cho đám lính. – “Mau đốt tòa báo đó đi! Còn nữa, tiêu hủy toàn bộ số báo đó!”

“Mẹ làm thế chỉ khiến dân chúng thêm nghi ngờ thôi.”

Sky dựa lưng vào tường nhìn người phụ nữ vì tức giận mà đỏ bừng mặt.

“Con im đi! Con biết nó sẽ ảnh hưởng thế nào đến mong muốn của con không?”

“Mong muốn của con ư? Hay là của mẹ?”

Sky đút tay vào túi quay lưng bỏ đi. Wendy trợn mắt. Nó đã thay đổi! Nó không còn ngoan ngoãn nghe theo lời bà như một con rối nữa! Vì con bé đó mà nó dám làm phản. Bà không thể tha thứ cho con ranh đó! Chỉ khi bà giết chết nó, Sky mới quay trở lại làm con rối của bà.

“Chiro – Sakura! Mà phải chết.”

Wendy rít lên. Ánh mắt bà trở nên thâm hiểm hẳn rõ từng tia máu.

“Chà, hoàng hậu cao quý mà cũng có lúc như thế này ư?”

Một tiếng cười khúc khích vang lên.

“Ai?”

“Xin chào nữ hoàng Wendy à không tôi phải gọi là mẹ kế chứ!”

Từ trong bóng đêm, một cô gái bước ra, má phải bị dán một lớp băng dày.

“Người là... Meri – Piper? Con gái của Tony và người đàn bà đó!”

“Đúng vậy, tôi sẽ giúp bà giết chết cô ta nhưng đổi lại... bà phải tác thành cho chị tôi và anh Sky.”

“Được thôi! Chỉ cần Sky nghe lời ta như cũ.”

“Cái gì? Elena bị giết?”

Mika ngạc nhiên nhìn Akira. Cậu bịt tay lại khẽ nhắc nhở.

“Cô nói nhỏ đi được không?”

“Chuyện này là sao?”

Chiro bình thản lên tiếng.

“Là bị súng bắn! Tuy nhiên tờ báo vẫn được phát hành hiện tại đang xảy ra hỗn loạn.”

“Yamada, Akira giải quyết vụ Elena đi! Còn Mika, Miki chúng ta sẽ đi gặp dân chúng.”

“Rõ!”

Thành phố Redmoon nổi tiếng thịnh vượng giờ đây đang hỗn loạn khi người dân hai bên bắt đầu gây chiến.

“Công nương, liệu có nguy hiểm không?”

Mika lo lắng liếc nhìn Chiro liên tục.

“Không thử sao ta biết!”

Cô nhìn thẳng về phía trước tiếng bước chân vẫn vang lên đều đều. Đây là thời khắc quyết định vận mệnh của cô và đất nước Violetsun.

“Chúng tôi cần gặp hoàng tử Sky! Chúng tôi muốn biết rằng liệu ngài có thực sự là con của người đàn ông khác không!”

“Hoàng tử Kin đâu! Chúng tôi luôn ủng hộ người!”

“Liệu vị công nương đó có làm như những gì đã hứa không?”

Đám dân chúng nhón nháo lần lượt đặt ra hàng ngàn câu hỏi.

“Đương nhiên là có! Chiro – Sakura, tôi đâu phải loại người thất hứa như đám quý tộc đó!”

Một giọng nói vang lên giữa đám đông khiến tất cả kinh ngạc quay sang nhìn chủ nhân của giọng nói. Dưới mũ lưỡi trai nụ cười của Chiro trở nên thật thần bí. Cô bước từng bước lên đài rồi nói tiếp:

“Chịu cực khổ dưới sự thống trị của tầng lớp quý tộc. Nghiêm cấm người ngoại quốc! Không giao thương với bên ngoài. Đó là điều mọi người muốn sao?”

Vù... vù.

Chiếc mũ bay xuống đất rơi trên nền tuyết lạnh. Mái tóc nâu trà tung bay trong gió đôi mắt màu lục bảo đầy kiên định.

“Cô ấy là Chiro – Sakura, vị công nương đồn đại ấy sao?”

“Cô ấy là người đã giải phóng Violetsun?”

“Cô ta đẹp thật!”

“Liệu cô ấy có giúp được chúng ta không?”

Chiro nhìn dân chúng đang xôn xao về mình. Ngạc nhiên có, vui mừng có, hạnh phúc có tuy nhiên ghen ghét cũng có. Một người phụ nữ từ trong đám đông bước ra cúi đầu trước cô.

“Tôi là Valisa và cũng là con lai giữa người Violetsun và Redmoon. Tôi chờ ngày này lâu rồi.”

“Đúng vậy, chúng ta chẳng phải đều có chung dòng máu hay sao! Tất cả người dân Violetsun và Redmoon đều có màu máu là đỏ tươi! Cớ sao chúng ta lại chém giết lẫn nhau!”

Mọi người đồng tình lên tiếng. Nhưng số còn lại bắt đầu tỏ ra nghi ngờ.

“Sao chúng tôi tin cô được! Nếu cô muốn cướp ngôi thì sao? Và cô cũng đâu phải vua ở đây!”

“Đúng vậy, chúng tôi chỉ tin hoàng tử Kin thôi!”

“Đừng làm loạn!”

Mika và Miki liền lên tiếng mất đầu cảnh giác.

Chiro cắn răng trầm tư. Bây giờ còn chẳng biết Kin ở đâu làm sao cô có thể chứng minh để họ tin tưởng mình được.

“Nếu cô không thể thì mau đi đi! Về cái nước Violetsun của cô mà bày đặt!”

“Nếu như tôi có thể?”

Một giọng nói vang lên khiến Chiro giật mình. Cô ngạc nhiên nhìn người thiếu niên trước mặt mình.

“K... Kin?”

47. Chương 47, Gió Và Tuyết

“Thật không ngờ cậu lại trở về.”

Chiro cùng Kin trở về nhà.

“Đừng tự ý hành động! Rất nguy hiểm.”

“Chẳng phải tôi vẫn qua đây thôi!”

Cô bĩu môi. Lúc này, nhờ có Kin mà mọi người mới đặt niềm tin vào cô. Số người gia nhập quân đội cũng tăng đáng kể. Nếu như vậy cô có thể giết được Robert.

“Trời lạnh rồi!”

Cậu đặt tay lên đầu cô rồi bước đi. Khuôn mặt Chiro đỏ bừng. Tay của Kin thật ấm áp!

“Mau về thôi, chắc mọi người đang đợi chúng ta.”

Chiro liền kéo cậu đi. Cô không thể để Kin thấy bộ dạng của mình được! Nhưng Kin lại không hề di chuyển. Cậu gục đầu vào vai cô khẽ thì thầm:

“Cảm ơn em!”

Thịch... thịch...

Giá như thời gian lúc này ngừng lại... Giá như em có thể ở bên tôi mãi như vậy...

“Hai người đi đâu mà giờ này mới về?”

Mika nhú mày nhìn Chiro và Kin. Nói có thể tự về được mà mất tận ba tiếng mới về đến nhà.

“Không có gì!”

Chiro áp úng khuôn mặt lại ứng lên. Không hiểu sao cô và Kin có thể đứng ở ngoài trời lâu như vậy nữa.

“Thôi nào Mika, nhờ có Kin mà công nương mới có thể lấy được lòng tin của mọi người mà.”

Miki mỉm cười rồi quay sang nháy mắt với Chiro.

“Mấy người đứng đó làm gì? Mau đi nấu cơm đi!”

Yamada cảnh cáo. Mika hừ một tiếng rồi bước vào trong bếp.

“Dù sao cũng cảm ơn cậu.”

Chiro mỉm cười nhìn Kin.

“Vì cái gì?”

“Việc của Jendy! Nếu không có cậu tôi cũng không biết nên nói thế nào.”

“Không hẳn, bà ấy vốn đã biết. Đó là linh cảm của người mẹ nhưng bà ấy lại không muốn em lo lắng nên mới làm vậy.”

Ánh mắt Chiro dần trở nên buồn bã. Có lẽ vậy, cô biết chuyện này không thể giấu được.

“Đây đâu phải lỗi của em!”

Kin vỗ đầu cô một cái rồi bỏ đi. Chiro nhìn theo bóng cậu trái tim đập liên hồi. Thứ cảm giác này là gì?

“Tuyệt thật! Giờ thì tuyết rơi ngày càng nhiều rồi.”

Mika chán nản nhìn ra ngoài.

“Hôm nay có bão tuyết đấy! Chúng ta không nên đi đâu.”

Akira khẽ nhắc nhở rồi bước vào trong nhà.

“Ế, hình như công nương đi thăm binh lính thì phải. Nhưng chắc giờ cô ấy cũng đến rồi.” – Mika tự trấn an bản thân rồi chạy vào bếp. – “Có ai muốn uống trà không?”

“Giá như mình mang theo bản đồ!”

Chiro khẽ lầm bầm. Lựa chọn đi một mình quả là sai lầm. Cô bây giờ ân hận lắm rồi!

“Tuyết càng ngày càng dày rồi.”

Chiro ngẩng mặt lên nhìn trời. Kí ức cũ bỗng hiện ra.

“Ba, mẹ, Shiro, Jiji, nội! Đừng bỏ con.”

Khắp nơi toàn là máu nhuộm đỏ nền tuyết. Xác chết nằm khắp nơi.

Jiji nằm trên nền tuyết mỉm cười nhìn cô.

Phụt.

“Cẩn thận!”

Một giọng nói vang lên khiến Chiro giật mình. Một mũi tên đang lao nhanh về phía cô. Chưa kịp phản ứng thì một bóng đen lao tới đỡ hộ.

“Bluesky?!”

“Đồ ngốc, em đang làm gì vậy? Suýt nữa em bị đâm rồi chứ!”

Sky tức giận nhìn cô. Một tay anh ôm lấy vết thương đang rỉ máu.

“Ai cần anh đỡ đâu!”

Cô nhú mày lên tiếng.

“Em nghĩ tôi có thể để em bị đâm sao?”

“...”

“Thôi được rồi, ở gần đây có một căn nhà bỏ hoang. Chúng ta mau đến đây đi.”

Chiro gật đầu rồi chuẩn bị đứng dậy. Nhưng nhận ra cánh tay đang bị thương của Sky liền cúi người đỡ anh.

Đi được một quãng trước mắt hai người hiện ra một ngôi nhà gỗ nhỏ khá cũ. Chiro đẩy cửa vào, mọi thứ bên trong thật giản dị. Chỉ một chiếc giường, một chiếc bàn và một tủ sách. Sky dường như đã quá quen với căn nhà này thản nhiên ngồi xuống giường.

“Đây là căn nhà hồi bé anh hay đến. Những lúc áp lực bởi công việc anh thường đến đây.”

Sky mỉm cười giải thích.

“Vậy sao, tôi tưởng anh rất thích công việc làm hoàng tử chứ!”

Chiro lục lọi hộp bàn lùi ra một hộp thuốc.

“Em nghĩ vậy sao?”

“Không hẳn vậy! Đưa tay ra đây.”

Chiro cầm lấy tay Sky bắt đầu băng bó. Anh nhìn cô chăm chú không thèm để ý đến vết thương trên tay mình.

“Bốn năm qua em sống tốt không?”

“Tôi... sống rất tốt!”

Chiro cố đè nén nỗi đau trong lòng vờ thản nhiên trả lời.

“VẬY Ờ.” – Anh mỉm cười dịu dàng ánh mắt ánh lên tia đau xót. – “Còn anh thì lại khác. Anh luôn bị ám ảnh bởi em.”

Bàn tay đang băng bó bỗng dừng lại. Căn phòng trở nên yên tĩnh lạ thường thậm chí có thể nghe thấy tiếng hô hấp của cả hai. Chiro nắm chặt cuộn băng rồi tiếp tục băng bó.

“Chuyện đó đâu ảnh hưởng tới tôi.”

“Ha ha, em đã trưởng thành lên rất nhiều rồi!”

“Anh không hận tôi sao?”

“VÌ CÁI GÌ?”

“Tất cả, tôi đã đứng sau vụ bí mật về thân phận của anh. Anh sẽ không thể trở thành vua.”

“VUA Ừ? KHÔNG ĐƯỢC ĐÂU, ÔNG TA SẼ KHÔNG BAO GIỜ NHƯỜNG NGÔI CHO AI HẾT. ĐỐI VỚI ÔNG TA NGÔI VỊ CAO HƠN TẤT CẢ. TÔI CŨNG ĐÃ TỪNG NGHĨ NHƯ ÔNG TA, ĐÃ TỪNG COI ĐỊA VỊ LÀ TRÊN HẾT CHO ĐẾN LÚC TÔI GẶP EM...”

Bàn tay khẽ đưa lên vuốt ve lọn tóc của Chiro. Cô vô thức tránh né bàn tay anh. Ánh mắt Sky hơi hụt hẫng nhưng vẫn mỉm cười tầm mắt dừng lại trên chiếc vòng tay của Chiro.

“CẬU TA ĐỐI VỚI EM QUAN TRỌNG VẬY SAO?”

“KHÔNG LIÊN QUAN ĐẾN ANH! TÔI ĐÃ BĂNG BÓ XONG RỒI.”

Cô rút tay lại ngoảnh mặt đi chỗ khác. Sky ngồi dậy tựa vào vai cô. Chiro giật mình muốn đẩy anh ra.

“Anh làm gì vậy?”

“CHỈ MỘT CHÚT THÔI! DÙ SAO TUYẾT VẪN ĐANG RƠI NHIỀU.”

Sky nhắm mắt lại. Chỉ một chút thôi... để tôi có thể ở bên em. Cậu ta sẽ ở bên em cả đời còn tôi chỉ cần ở bên em lúc này mà thôi...

“Chiro đâu?”

Kin lạnh lùng lên tiếng. Mika nhú mào nhìn cậu.

“LÚC NÀO CŨNG CHIRO! CÔ ẤY ĐI THĂM BINH SĨ MÀ CẬU CŨNG BÁM THEO À? CẬU ĐÚNG LÀ KẺ CUỒNG VỢ.”

“CÔ ẤY... KHÔNG... PHẢI... VỢ TÔI.”

Hai tai Kin chột đỏ bừng lên. Mika nhếch mép cười chế giễu.

“Ở HƯỚNG ĐÔNG Ý, MAU ĐI TÌM BÀ XÃ CẬU ĐI! TRỜI SẮP BÃO RỒI!”

Kin không thềm trả lời liền chạy ra ngoài. Miki khẽ lắc đầu, Yamada đẩy đẩy gọng kính, Akira cười thầm.

“VẾT MÁU!”

Kin dừng lại nhìn những vết máu mờ mờ trên nền tuyết. Là vết máu của Chiro ư? Cậu nhú mào bước theo vết máu ấy. Nó dừng lại trước một ngôi nhà gỗ nhỏ.

“TÔI PHẢI ĐI ĐÂY.”

Chiro đứng dậy chuẩn bị bước đi. Đúng lúc đó cánh cửa cũng được đẩy ra.

Sky hơi giật mình nhìn Kin nhưng ngay sau đó anh liền vươn tay ôm chặt lấy Chiro. Cả khuôn mặt cô vùi vào lồng ngực Sky.

“VÌ SAO LẠI LÀ CẬU TA? NGƯỜI EM THÍCH VỐN LÀ TA CƠ MÀ! CẬU TA VỐN ĐÂU CÓ CẢM XÚC! CẬU TA CHỈ LÀ MỘT KẺ KHÔNG CÓ TÌNH MÀ THÔI. CẬU TA KHÔNG CÓ KHẢ NĂNG BẢO VỆ EM. NGAY CẢ LÚC EM BỊ KẪT Ở CHỖ MERI HAY BỊ MŨI TÊN TẤN CÔNG TRÊN ĐƯỜNG CŨNG LÀ DO TA CỨU. CẬU TA VỐN CHỈ LÀ NGƯỜI THỨ BA!”

Cậu ta? Là Kin ư? Chiro cự quậy muốn vùng dậy nhưng Sky lại nắm lấy gáy cô kéo sát vào mặt mình bờ môi phủ lên gò má. Tuy nhiên ở góc độ của Kin thì lại giống như Sky hôn Chiro. Sky vẫn giữ nguyên tư thế đôi mắt nhìn chăm chăm cậu đây thách thức. Kin im lặng nhìn hai người trước mặt mình rồi quay lưng bỏ đi. Chiro vùng dậy. Lúc đầu vì sợ động đến vết thương nên cô không dám cự mình nhưng thế này là quá lắm rồi!

“Không phải! Kin là một con người ấm áp! Cậu ấy luôn bảo vệ cho tôi.”

Cô tức giận tay nắm chặt chiếc vòng màu trắng. Sky cười đầy khó hiểu nhìn cô.

“Rốt cuộc cậu ta đối với em là gì? Em có biết rằng cậu ta đã đến đây cách đây ba phút không?”

Cả người Chiro sững lại. Kin đã nhìn thấy ư? Cô liền lao ra khỏi cửa chạy đi tìm cậu. Sky nhìn người con gái biến mất trong làn tuyết trắng khẽ cười buồn.

“Dù ta có làm gì đi chăng nữa, người em chọn vẫn là cậu ta.”

Chiro chạy thật nhanh về bóng lưng đang dần xa cô. Cô sợ nếu cô dừng lại sẽ mất người đó mãi mãi.

“Kin!”

Cả người Kin liền khựng lại nhưng ngay sau đó lại đi tiếp.

“Chờ đã!”

Cô sợ hãi lao lên phía trước giữ lấy vạt áo Kin.

“Sắp bão tuyết rồi! Mau trở lại căn nhà đó đi!”

Kin lạnh nhạt lên tiếng. Chiro vẫn nắm chặt vạt áo cậu không chịu buông.

“Làm ơn, đừng đi!”

Vù... vù...

Gió thổi mạnh khiến chiếc mũ bay mất, mái tóc nâu trà xõa ra bay trong gió. Kin quay người lại ôm chặt lấy cô.

“Rốt cuộc người em thích có phải là tôi không?”

“Tôi...”

Cả người cô cứng đờ tim đập liên hồi. Kin im lặng rồi bỏ đi. Gió vẫn thổi, cả người cậu khuất sau màn tuyết. Cô đứng như trời trồng nước mắt không hiểu sao lăn dài.

“Việc cô gây ra, cô tự chịu thôi!”

Một giọng nói vang bên tai cô.

“Meri?”

“Cô vẫn chưa hiểu sao? Tất cả mọi lỗi lầm đều do cô!”

“Cô đang nói gì vậy? Tránh ra tôi cần phải đi tìm Kin.”

“Cô đừng tìm nữa! Cô chỉ gây rắc rối thêm thôi! Cô vẫn chưa hiểu

sao? Cái chết của gia đình cô, cái chết của bạn cô đều do cô gây ra. Nếu như cô không tồn tại thì họ đã không chết! Nếu như cô không có mặt trên đời này thì đất nước cô đâu có bị làm sao. Cả anh Sky và chị Maria nữa. Họ cũng sẽ không đau khổ. Tất cả là tại cô!!”

Meri hét lên đầy phẫn nộ. Cả người Chiro như rơi vào khoảng không vô tận. Tại cô ư? Tất cả lỗi lầm này đều do cô ư? Nếu như không có cô thì mọi thứ sẽ bình yên sao?

“Cô phải chết! Nhất định cô phải chết!”

Meri gào lên nước mắt chảy dài trên mặt. Chiro vẫn chìm trong suy nghĩ của riêng mình không quan tâm đến những lời của Meri.

“Tôi phải chết ư?”

“Đúng, cô chết tất cả mọi thứ sẽ trở lại như cũ.”

Meri gạt đầu khóe môi nở ra một nụ cười gian xảo. Cô từ từ rút ra một lọ thủy tinh màu tím rồi mỉm cười.

“Thứ bột này sẽ khiến cô ở gần người thân của cô.”

Màn tuyết lạnh giá. Nhìn người con gái nằm gục xuống đất Meri bật cười thích thú.

“Ha ha ha, cuối cùng cô cũng chết! Tôi đã giết được cô! Sẽ không ai cứu được cô đâu.” – Nhưng rồi những giọt nước mắt rơi trên má Meri. – “Cô thật ngốc, công nương.”

Tôi đang ở đâu đây? Sao mọi thứ đều trắng xóa như vậy?

“Chiro!”

“Mẹ!”

Chiro ngạc nhiên nhìn người phụ nữ trước mặt mình.

“Sao con lại ở đây?”

“Con đã lựa chọn ở đây. Giờ con đang đứng giữa sự sống và cái chết. Con sẽ đi theo bên nào?”

“Con mệt mỏi lắm rồi! Mẹ con muốn đi cùng mẹ.”

Cô ôm lấy đầu mình khẽ rên.

“Được, đó là quyết định của con.”

Yumi thở dài rồi nắm lấy tay Chiro. Cả hai người bước dần về phía trước.

“Công nương làm ơn hãy quay lại đi!”

“Mika? Miki? Yamada? Akira?”

Cô ngạc nhiên nhìn bốn người đứng sau mình. Nhưng cô đã quá mệt mỏi rồi. Nếu không có cô họ vẫn giành chiến thắng mà.

“Chị!”

“Jendy?”

Giờ lại là Jendy nhưng cô vẫn không thể.

“Chiro.”

“Mẹ!”

Cô ngạc nhiên nhìn Anna. Bà muốn níu giữ cô lại ư? Con xin lỗi.

“Chiro, em đừng đi!”

“Bluesky? Xin lỗi.”

“Chiro con muốn quay trở lại không? Giờ vẫn kịp.”

Yumi vuốt ve mái tóc con gái mình. Nhưng Chiro chỉ lắc đầu cô đã gây cho bọn họ quá nhiều đau khổ rồi. Cô vẫn tiếp tục bước đi không quay đầu lại. Mọi người tạm biệt. Violetsun, tạm biệt!

“Em thử bước thêm một bước nữa xem!”

Một giọng nói vang lên.

Liệu lời tiên tri có thành sự thật? Chiro sẽ chết trước khi cuộc chiến xảy ra? Người cô chọn là ai, Kin hay Sky?

48. Chương 48, Trận Chiến Cuối Cùng (p1)

Em nhất định sẽ không chết! Em nhất định phải sống.

Đối với người khác em là thảm họa... nhưng đối với tôi em chính là tia sáng!

Tất cả những người tôi yêu thương đều bỏ rơi tôi... xin em đừng bỏ lại tôi...

Sau khi chất độc ngấm vào cơ thể Chiro, Sky đã chạy đến và phát hiện ra cô.

“Chiro, Chiro mau tỉnh lại đi!”

Anh lo lắng nhìn cô, cả người Chiro lạnh toát môi tái lại.

“Anh Sky!”

Cùng lúc đó Maria xuất hiện. Cô kinh hãi nhìn Chiro nằm trong vòng tay Sky. Cô nhặt lọ thủy tinh màu tím lên.

“Đây là chất độc của dòng họ Sakura trao ẹ em sao nó lại nằm trong tay công nương? Chẳng lẽ Meri đã lấy trộm nó?”

“Nếu vậy thì thuốc giải đâu!”

Sky hét lên đôi mắt trở nên hung hăng.

“Nó vốn không có thuốc giải! Giống như li sữa ngọt ngào nó khiến ta có giấc ngủ ngon nhất nhưng cũng khiến cho ta bị nhấn chìm trong giấc ngủ đó. Hiện tại cô ấy chưa chết tuy nhiên sau năm tiếng nữa cô ấy sẽ hoàn toàn chết.”

Meri mỉm cười đôi mắt vô hồn nhìn Sky mà giải thích.

“Meri! Em đang làm trò gì vậy? Em có biết em đã gây ra chuyện gì không?”

Maria tức giận nắm lấy vai Meri lay liên tục.

“Em biết! Nếu như cô ta chết sẽ chẳng còn ai đau khổ nữa. Chỉ cần cô ấy chết tất cả sẽ trở về như cũ. Chiro phải chết!”

Bốp.

Maria tức giận giáng một cái bạt tai vào mặt Meri. Meri bàng hoàng ôm một bên má.

“Không cho em nói như vậy! Công nương sẽ không chết! Cô ấy sẽ không thể chết.”

Maria hét lên. Meri ôm má rồi chạy đi. Lần đầu tiên, Maria đánh cô, dù cho cô làm sai chuyện gì đi chăng nữa chị ấy cũng sẽ không đánh cô. Vậy mà... cô làm tất cả chuyện này chỉ vì Maria, vì sao chị ấy lại đánh cô?

“Chiro sẽ chết... Cuối cùng cô ấy vẫn phải chết!”

Sky ôm chặt Chiro trong lòng mình nói bằng giọng không cảm xúc.

“Anh Sky...”

“Anh biết rõ điều này. Khi đi theo Chiro và Kin đến gặp vị pháp sư đó anh đã biết. Cô ấy sẽ chết trước khi trận chiến này xảy ra. Không ngờ cái chết của

cô ấy là do anh gián tiếp gây ra.”

“Không phải lỗi của anh đâu!”

“Là lỗi của anh! Cô ấy chết là do anh.”

“Hay chúng ta đưa Chiro về trước đã.”

“Đừng chạm vào cô ấy! Không ai được chạm vào Chiro.”

Sky gào lên tuyệt vọng đôi mắt anh trở nên ươn ướt. Maria muốn mở lời nhưng không thể. Cuối cùng Chiro sẽ chết ư?

“Cô ấy sẽ không chết!”

Một giọng nói vang lên. Kin bước về phía Sky ôm lấy Chiro rồi quay người bước đi. Mất đi Chiro, lý trí của Sky bị cạn kiệt. Anh lao lên muốn giành lại Chiro thì Kin mở lời khiến mọi hành động của Sky dừng lại.

“Tôi không bao giờ để em chết!”

Kin dịu dàng nhìn Chiro. Cả người Sky cứng đờ. Anh đứng chôn chân tại chỗ nhìn Chiro bị Kin mang đi.

Vừa về đến nhà mọi người chưa hiểu chuyện gì thì Kin đã kêu Yamada lái xe nhanh đến ngôi nhà trong rừng của Kazo. Chỉ có ông ta mới cứu được Chiro!

Rầm.

Cánh cửa bị mở một cách thô bạo. Kin mang Chiro bước vào, Kazo kinh ngạc nhìn Chiro.

“Công nương? Sao cô ấy ở đây? Chẳng lẽ...”

“Là chất độc sakura! Ông mau cứu cô ấy đi!”

Kin vội vã giải thích. Kazo nhìn sang Kin, đây là lần đầu tiên ông thấy cậu lo lắng như vậy. Chẳng lẽ Chiro quan trọng hơn cả mạng sống của Kin sao?

“Kin! Cậu biết thừa cái giá của nó mà.”

“Tôi biết, chỉ cần ông cứu cô ấy là được.”

“Nhưng cậu sẽ...”

“Xin ông, Chiro là người quan trọng nhất cuộc đời tôi!”

Kin quỳ xuống nhìn Kazo đôi mắt cậu chất chứa đầy đau thương. Ông trợn mắt nhìn Kin rồi thở dài đỡ cậu dậy.

“Được rồi, cậu sẽ không ân hận chứ?”

“Sẽ không!”

“Kin!”

Chiro trợn mắt nhìn người con trai trước mặt mình. Bàn tay cô vô thức buông tay Yumi ra quay lại nhìn cậu.

“Mau trở về đi! Tôi chưa cho phép em chết.”

Kin lên tiếng khiến Chiro sững người. Cô định bước về phía Kin nhưng lại nhìn về phía Yumi. Chỉ còn cách vài bước chân nữa là đến thiên đường tuyết, nơi cô sẽ hạnh phúc cùng gia đình mình.

“Xin lỗi, tôi không thể!”

Cô bật khóc lên tiếng. Cô không thể bước đến chỗ cậu được! Cô không muốn gây đau khổ cho Kin.

Bộp... bộp...

Tiếng bước chân vang lên đều đều. Một bàn tay giơ lên lau nước mắt cho Chiro.

“Vậy tôi sẽ đến bên em!”

“Kin!”

“Người tôi yêu là em! Luôn chỉ có một mình em mà thôi! Vì thế tôi sẽ không bỏ lại em một mình đâu.”

Kin mỉm cười nhìn cô. Yumi thấy vậy cũng mỉm cười lên tiếng.

“Chiro, con mau trở về đi. Đó mới thực sự là nơi con cần. Suốt mấy năm qua, con đã sống trong thù hận nhiều quá rồi. Hãy bỏ gông xích của hận thù đi.”

“Mẹ.”

“Chăm sóc Shiro giúp mẹ. Mẹ yêu con.”

“A!”

Chiro giật mình ngồi bật dậy, cơn đau truyền đến khiến cô nhăn mặt. Cô quay sang nhìn bên cạnh khe giạt mình. Là Kin! Sao cậu ta ở đây?

Rầm.

Cánh cửa mở tung ra Hongo hầm hực bước vào nắm chặt lấy vai Chiro hét lên.

“Chiro! Cô là đồ độc ác nhất trên đời này! Kin làm bao việc vì cô vậy mà cô còn lưu luyến cái tên Sky đáng chết đó! Cô có biết vì cô mà Kin đã đánh đổi mạng sống của mình không? Cô có biết rằng trong cơ thể Kin có chất độc Emotion do thứ thuốc trước đây cậu ấy dùng không? Lần trước Kin bỏ đi cũng là vì để loại bỏ chất độc này nhưng vì nghe tin cô bắt đầu hành động mà cậu ta vội vã bỏ về khi chưa lọc xong chất độc. Cái thứ chất độc trong máu cô kết hợp với loại chất độc trong máu Kin sẽ giải độc cho cô nhưng ngược lại sẽ tạo ra kịch độc cho Kin. Cậu ấy vì cô mà dùng máu mình để lọc chất độc khiến tất cả độc đều truyền sang cơ thể cậu ấy. Rốt cuộc, cô có biết cậu ấy đã hi sinh bao nhiêu thứ về cô không?”

Bộp.

Một cú đánh khiến Hongo ngã xuống.

“Xin lỗi công nương, cô nghỉ đi. Để tôi xử lý hắn.”

Mika cười trừ kéo Hongo ra ngoài rồi đóng cửa lại. Chiro vẫn chưa hết bàng hoàng. Cô nhìn Kin đang nằm bên cạnh mình cánh tay cậu vẫn nắm chặt tay cô không hề buông.

Tách... tách...

Từng giọt, từng giọt nước mắt đua nhau rơi xuống.

“Kin, vì sao cậu lại làm vậy? Tôi là kẻ ích kỷ luôn chỉ nghĩ mình vì sao cậu lại hi sinh tính mạng mình vì tôi cơ chứ!”

“Vì người tôi yêu là em! Đừng khóc nữa vì tôi không thể lau nước mắt cho em được nữa rồi!”

Một giọng nói vang bên tai cô khiến Chiro giật mình nhìn xung quanh nhưng chẳng có gì. Tất cả chỉ là do cô tưởng tượng! Kin vẫn nằm đấy hoàn toàn chìm trong giấc ngủ.

“Công nương, cậu có nghe tôi nói không vậy?”

Một giọng nói vang lên ngoài cánh cửa. Chiro vẫn im lặng không trả lời. Maria thở dài rồi nói tiếp.

“Xin cậu đừng làm gì nguy hiểm. Kin đã trao cho cậu mạng sống này cậu phải biết quý trọng nó vì vậy... tôi mong ngày mai cậu có thể chiến đấu được.”

“Chiến đấu?”

Chiro khẽ lầm bầm.

“Đúng vậy, đất nước violetsun đang cần cậu. Mọi người dân đang cần cậu!”

Violetsun? Người dân? Chiro nhìn Kin rồi đứng dậy đặt lên môi cậu một nụ hôn. Kin nhất định cậu phải chờ tôi! Rồi cô bước ra ngoài ánh mắt trở nên lạnh lùng.

“Tất cả trở về Redmoon, ngày mai chiến đấu!”

“Công nương!”

Yamada ngạc nhiên nhưng rồi tất cả liền mỉm cười.

“Tứ đại gia tộc!”

“Có!”

“Chuẩn bị khởi hành!”

“Rõ.”

Tất cả gật đầu rồi nhanh chóng chạy đi chuẩn bị. Chiro quay sang Hongo đang đứng ở góc tường.

“Chăm sóc Kin giúp tôi.”

“Sao cô chắc chắn cậu ta sẽ cầm cự được!”

“Kin nhất định sẽ sống!”

Chiro mỉm cười rồi bước đi. Cậu nhất định sẽ sống để nghe cô thổ lộ tình cảm của mình!

Sau khi trở về nước, đoàn quân mang lá cờ của Violetsun xuất hiện ở khắp mọi nơi. Dân chúng Redmoon nhiệt tình ủng hộ đoàn quân. Các tầng lớp quý tộc lần lượt ra đầu hàng. Tuy nhiên gia tộc Piper lại khác.

“Tấn công gia tộc Piper?”

Mika hét lên.

“Ừ, đó chính là nhân vật chủ chốt. Nếu như tiêu diệt được gia tộc này ta sẽ tiến quân vào cung điện.”

Miki giải thích rồi quay sang Chiro. Cô gật đầu bàn tay vô thức sờ lên chiếc vòng.

“Nhưng...”

Mika lo lắng nhìn Maria im lặng này giờ.

“Tôi sẽ giết ông ta!”

Maria gằn từng chữ. Chính ông ta vì người phụ nữ đó mà giết mẹ cô vì vậy cô phải giết ông ta để trả thù ẹ.

“Nhưng ông ta là ba của cô!”

“Mika để Maria đi!”

Chiro nhắc nhở rồi bỏ ra ngoài Maria liền theo sau.

“Công nương dạo này thật lạ. Cô ấy chẳng cười tí nào hết.”

Mika thắc mắc nhìn theo bóng Chiro. Miki vỗ vỗ vai cô rồi nói.

“Em cứ trải qua nhiều chuyện như cô ấy em khác hiểu.”

Tối hôm ấy Maria ngồi trên nóc nhà ngược lên nhìn bầu trời.

“Em định giết ông ấy thật sao?”

Một giọng nói vang lên khiến trái tim cô lỡ một nhịp.

“Anh Sky!”

“Em không cần phải ép bản thân mình!”

Anh thở dài ngồi xuống cạnh cô.

“Em không ép. Em ghét ông ta! Ông đã giết mẹ em. Ông ấy chưa bao giờ coi em là con hết.”

“Anh cũng vậy. Anh đã từng rất hận ông ta nhưng anh cũng rất hôm mộ ông ta!”

“Ý anh là sao?”

“Trước đây, mỗi lần nhìn ông ấy từ chiến trường trở về rất uy phong. Anh đã từng ước có một ngày mình sẽ giống như ông ấy nhưng không, mọi chuyện đã thay đổi.”

Sky buồn bã ngược nhìn bầu trời những bông tuyết rơi xuống tay anh khiến anh vô thức nhớ về cô.

“Sky, anh đừng dần vật bản thân nữa. Nếu Chiro không yêu anh vẫn còn em mà.”

“Cảm ơn em nhưng anh xin lỗi.”

“Anh yêu cô ấy nhiều đến vậy sao?”

Maria cười buồn nhìn theo những bông tuyết.

Suốt mấy ngày nay Kazo hoàn toàn vui đầu vào trong nghiên cứu tìm ra thuốc chữa cho Kin nhưng vẫn chưa tìm ra được. Hongo sốt ruột lúc nào cũng nhìn về phía cửa phòng của ông.

“Có rồi!”

Kazo vui vẻ đập tung cửa ra ngoài khiến cả người cậu ngã ra sau.

“Ra gì cơ?”

“Thuốc giải! Máu của công nương là màu đỏ thẫm vì vậy thành phần kết hợp lên nó cũng khác. Sau khi thí nghiệm nhiều lần ta đã thành công. Tuy nhiên chất này chỉ giảm được một phần của độ độc thôi còn việc sống hay chết đều do quyết định của cậu ta.”

“Ý ông là Kin sẽ phải tự đấu tranh giành quyền sống?”

“Đúng thế, đây chỉ là thuốc thử nghiệm có thành công hay không thì ta không chắc.”

“Ông mau thử đi! Do dự cái gì!”

Kazo gạt đầu cầm lọ thuốc tiến vào phòng Kin. Kin, lựa chọn thuộc về cậu đó!

49. Chương 49, Bước Đi Của Gió

Cạnh... cách...

Cánh cửa vang lên rồi dần dần hé mở. Ánh sáng luồn qua khiến Kin nhú mày rồi từ từ mở mắt.

“Cậu dậy rồi à?”

Một giọng nói trong trẻo vang lên.

“Chiro?”

Kin ngạc nhiên nhìn người con gái trước mặt mình. Không còn vẻ mệt mỏi của hận thù, lúc này trông cô yên bình đến lạ thường.

“Cậu đói chưa? Để tôi lấy chút đồ ăn.”

“Chúng ta đang ở đâu đây?”

“Bờ biển.”

Chiro nói rồi bước vào trong bếp. Kin chậm chậm đứng dậy rồi bước ra ngoài.

Rào... rào.

Tiếng sóng biển đánh ập vào bờ. Cậu nhìn xung quanh, là một nơi hoang vắng ngoài căn nhà gỗ này ra không còn một thứ gì khác. Vì sao cậu lại ở đây? Chuyện gì đã xảy ra?

“Chỉ còn bánh mì và sữa thôi. Cậu uống chứ?”

Chiro từ đằng sau mỉm cười đặt một cốc sữa nóng vào tay cậu.

“Sao tôi lại ở đây?”

“Mau vào đi. Cậu chưa khỏe đâu.”

“Chờ đã!”

“Làm ơn đi!”

Cô nhìn cậu cầu xin. Kin im lặng thật lâu rồi gật đầu. Rồi những ngày qua cậu sống một cuộc sống hết sức bình thường. Buổi sáng đi tưới cây cùng cô, buổi chiều lại ngồi trên mỏm đá ngắm hoàng hôn. Điều kì lạ là chỉ có mình Chiro mà không còn ai khác. Kin rất muốn hỏi Chiro đã xảy ra chuyện gì nhưng cô chỉ lảng tránh cậu. Chiro lúc này thật khác trước đây. Trong mắt cô luôn yên bình không hề lo lắng một chút nổi buồn cũng không vướng đọng lại.

“Kin, cậu vẫn muốn hỏi tôi về chuyện này đúng không?”

“Vì sao chúng ta...”

Chiro liền đặt tay lên miệng cậu ra hiệu im lặng.

“Đừng nói nữa được không? Chẳng phải chúng ta đang ở bên nhau đó sao.”

“Mau đi ăn thôi. Tôi đói rồi!”

Kin liền nắm lấy tay Chiro kéo vào trong nhà. Chiro hơi ngạc nhiên cuối cùng cũng mỉm cười bước theo cậu. Điều cả hai ngại nhất chính là đi ngủ. Chỉ có một chiếc giường trong phòng. Kin muốn sống đất ngủ nhưng Chiro lại không đồng ý. Cậu cũng nhất quyết không để cô ngủ dưới đất. Cuối cùng cả hai cùng ngủ trên giường ngăn cách bởi một chiếc gối.

“Nếu thấy chật tôi có thể xuống dưới đất.”

Chiro lấp bấp lên tiếng định bước xuống nhưng Kin liền giữ cô lại.

“Ở lại đi! Thế này thật ấm áp.”

Kin dịu dàng nắm lấy tay cô rồi nhắm mắt lại. Đây chẳng phải điều cậu mong muốn sao? Tại sao cậu không thể vứt bỏ những chuyện trước đây để sống một cuộc sống bình yên cơ chứ!

Sáng hôm sau, khi Kin tỉnh dậy đã không thấy Chiro đâu nữa. Cậu liền lao ra ngoài sợ cô chỉ là ảo giác do chính cậu tạo ra, sợ cô sẽ rời xa cậu.

“Buổi sáng còn lạnh lắm!”

Một giọng nói vang lên. Chiro bước đi trên bãi cát mặc cho những con sóng lạnh đánh vào chân.

“Vậy còn em?”

Kin thở nhẹ nhõm từ từ tiến về phía cô.

“Ra đây chơi đi!”

Chiro mỉm cười xòe tay ra.

“Không sợ bị cảm sao?”

“Không sao, cậu có thể hứa với tôi một điều được không?”

“Điều gì?”

Kin đưa tay ra định kéo cô vào bờ.

“Ồ bên cạnh tôi... mãi mãi.”

Bàn tay cậu khựng lại. Chiro vẫn xòe tay ra như cũ như đón đợi Kin nắm lấy. Kin im lặng nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.

“Chiếc vòng đâu?”

Bất chợt cậu lên tiếng khiến Chiro giật mình.

“Chiếc vòng... Anh đang nói gì vậy?”

“Em không phải Chiro! Cô ấy luôn mang nó bên mình!”

“Làm ơn đừng nói nữa!”

Chiro lên tiếng nhưng Kin dường như không nghe thấy vẫn tiếp tục nói.

“Chiro đang ở đâu? Em không phải là Chiro! Em không bao giờ thay thế được cô ấy. Cô ấy không bao giờ bỏ mặc mọi người mà trốn chạy ra đây.”

“Làm ơn đi! Xin anh đừng nói nữa. Đúng, em không phải Chiro trong lòng anh đây chỉ là một giấc mơ một ảo ảnh do chính anh tạo ra. Em hình thành lên từ ước muốn của anh. Nhưng chẳng phải như thế này rất tốt sao! Chúng ta có thể ở bên nhau, mười năm, hai mươi năm đến lúc về già. Nơi này tốt đẹp hơn thế giới thực nhiều, không có chiến tranh hay thù hận. Làm ơn, hãy ở lại đây!”

Chiro bật khóc ôm lấy Kin. Chẳng phải tốt hơn sao? Cậu nhắm mắt nhớ lại quãng thời gian cậu ở đây. Một cuộc sống yên bình không thù hận không chiến tranh.

“Chiro!”

Kin quay người ôm lấy cô vào lòng.

“Cậu ta chìm vào hôn mê nặng rồi. Đây chính là tác dụng phụ của thuốc. Nó tạo ra một ảo ảnh. Ảo ảnh đó chính là khát khao thâm lắng của cậu ta.”

Kazo thở dài nhìn chăm chăm Kin.

“Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Hongo lo lắng vò đầu liên tục.

“Chờ và đợi! Lúc này Kin đang phải đấu tranh mạnh mẽ giữa ảo và thực. Nếu cậu ta thua... cậu ta sẽ mãi mãi bị nhốt trong đó.”

“Đáng ghét! Kin cậu có tỉnh lại cho tôi không!”

Hongo tức giận muốn lao vào đám cho cái kẻ trên giường kia tỉnh lại.

“Nguy rồi!”

Kazo đột nhiên kêu lên.

“Sao? Cậu ta tỉnh lại rồi à?”

“Không! Nhịp tim của Kin đang chậm lại.”

“Cái gì?”

“Nhịp tim ngày càng giảm dần rồi!”

“Mau nghĩ cách đi!”

“Tôi làm sao biết được đó là lựa chọn của cậu ta. Lấy ống thở về đây.”

Cả hai người luống cuống không biết nên làm gì. Nhịp tim cứ vậy giảm dần giảm dần.

“Chẳng lẽ lựa chọn của cậu ta là...”

Tít... tít.

“Hự!”

Chiro kêu lên ôm lấy tim của mình.

“Công nương! Cô sao vậy?”

Mika lo lắng nhìn Chiro. Cô lắc đầu rồi trấn an mọi người.

“Tôi ổn, chúng ta mau chiến đấu.”

Mika gạt đầu rồi ọi người tiến vào căn nhà. Nhìn mọi người biến mất cô mới vuốt vuốt ngực. Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Vì sao tim cô lại đau đến như vậy cứ như vừa đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng...

Rầm.

Cánh cửa bị mở tung, Wendy hăm hực bước vào.

“Vì sao anh dám lấy gia tộc Piper ra làm mối nhử?”

Bà hét lên giận dữ. Robert bóp tránh quay lại nhìn bà.

“Bọn chúng quá mạnh. Ta đã đổ dầu hỏa xung quanh. Chỉ cần bọn chúng bước vào đông đủ lập tức đốt cháy.”

“Cái gì? Anh muốn hi sinh cả một gia tộc ư?”

“Đó là cách duy nhất tiêu diệt bọn chúng!”

“Im đi! Em không đồng ý.”

Wendy gào lên. Robert liền nắm lấy vai bà lắc liên tục.

“Tại sao? Phải chăng vì cô vẫn còn yêu hắn? Việc Sky là đứa con của hắn và cô ta đã không thể chấp nhận được rồi. Cô còn muốn ta không giết hắn? Nếu cô dám chạy đến chỗ hắn ta lập tức giết thẳng nhóc đó!”

“Anh nghĩ có thể cản được tôi sao? Nực cười, đứa con này tôi vốn chỉ coi là một quân cờ!”

Wendy nhếch mép rồi nhanh chóng quay lưng chạy đi. Bà lao qua đám lính rút súng ở bên hông bắn liên tục rồi chạy nhanh đến chỗ Tony.

“Hóa ra, quân cờ thì mãi mãi vẫn chỉ là quân cờ mà thôi.”

Sky từ sau cánh cửa bước ra nhìn chằm chằm bà. Anh ao ước có được tình yêu của bà. Từ nhỏ, anh đã luôn hâm mộ mẹ mình. Bà vừa tài năng lại thông minh tuy nhiên... bà chưa bao giờ coi anh là con! Chợt nhớ ra lời hai người vừa nói Sky liền bỏ ra ngoài. Đốt căn nhà đó sao? Chiro có ở đó!

Bốp.

Một cú đánh khiến cả người Tony ngã xuống. Khóe môi ông rỉ máu cảm hận nhìn người con gái trước mặt.

“Mày là đồ phản bội!”

Maria nhìn ông ta bằng đôi mắt vô cảm.

“Kẻ phản bội? Ha ha, ai mới là kẻ phản bội đây? Ông lừa dối mẹ tôi chưa đủ sao?”

- Rồi cô nhảy lên bắn vào sườn trái của Tony. – “Bà ấy yêu ông như vậy mà ông lại không nhìn bà ấy dù chỉ một lần.”

Đoàng.

Lại thêm một viên súng ghim vào sườn phải.

“Lúc nào ông cũng nghĩ đến bà ta rồi cùng bà ta lên sinh ra một đứa con. Thật nực cười, tại sao tôi lại yêu phải người anh cùng cha khác mẹ của tôi chứ!”

Cô bật cười cay đắng chuẩn bị bắn về phía Tony nhưng đột nhiên một khẩu súng khác dí vào người cô.

“Mau bỏ súng xuống!”

“Chà hoàng hậu Wendy!”

Maria mỉm cười ánh mắt chứa đầy khinh bỉ nhìn bà.

“Tony, anh mau chạy đi!”

“Wendy?”

“Ở ngoài kia có rất nhiều quân của Violetsun anh mau đi lối sau.”

“Còn em?”

“Mặc kệ em! Mau đi đi!”

“Tôi không để ấy người dễ dàng đi như vậy đâu! Tôi muốn mấy người xuống đó để xin lỗi mẹ tôi!”

Maria hét lên chân đạp lấy thanh kiếm dưới đất rồi đâm thẳng nó vào bụng mình xuyên qua người Wendy.

“Wendy!”

“Maria!”

Tony và Sky cùng đồng thời hét lên. Maria ngã xuống vòng tay của cậu mỉm cười.

“Tuyệt thật, em đã trả thù được ẹ rồi!”

“Maria, sao em làm vậy? Em biết đó là hành động ngu ngốc không?!”

“Ừ, em ngốc. Ngốc thì mới yêu mãi một người như anh. Em có thể hỏi anh một câu được không?”

“Em nói đi!”

“Có bao giờ anh yêu em không? Dù chỉ một phút...”

“Anh xin lỗi.”

Maria mỉm cười nhìn cậu máu chảy ngày càng nhiều.

“Không sao, em quen rồi!”

“Maria!”

Cùng lúc đó Chiro xông vào nhìn thấy cảnh tượng thảm thương trước mắt.

“Mau đưa cô ấy đi! Nhanh lên!”

Chiro liền ra lệnh đột nhiên Mika hốt hoảng chạy vào.

“Công nương ngoài kia có một đám lửa rất to!”

“Nguy rồi! Mau rút lui.”

Chiro ra lệnh rồi chuẩn bị quay đầu chạy thì Maria lên tiếng.

“Có một lối khác. Chúng ta mau đi.”

“Nhưng vết thương của cậu...”

“Nhanh lên không sẽ không kịp mất!”

Biết không còn thời gian do dự Chiro liền bước theo Maria. Sky ở đằng sau luôn dìu dắt Maria cẩn thận.

“Tony, trong bụng em đã có đứa con của ông ta. Anh có giận không?”

“Không, anh chỉ cần em sống thôi!”

Tony đau khổ nhìn bà.

“Không kịp đâu. Con gái anh thông minh thật! Đâm đúng chỗ hiểm. Giờ muốn cứu cũng khó! Lửa sắp lan đến đây rồi! Anh mau chạy đi.”

“Không anh sẽ không chạy. Chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi.”

“Anh thật cứng đầu giống hệt Sky!”

Bà mỉm cười hơi thở yếu ớt dần. Tony ngạc nhiên nước mắt ông rơi liên tục.

“Wendy! Wendy! Mau mở mắt ra! Làm ơn đi. Em đã hứa không bao giờ rời bỏ anh cơ mà!”

Ngọn lửa cháy bùng bùng lan vào căn nhà. Tony vẫn ngồi đấy ôm lấy Wendy. Wendy! Cuối cùng chúng ta cũng được ở bên nhau!

50. Chương 50, Trận Chiến Cuối Cùng (p2)

Cuối cùng tuyết vẫn lựa chọn về với gió. Tuyết hỏi gió:

“Nếu như em không trở về anh có đi tìm em không?”

Gió mỉm cười trả lời:

“Không, anh sẽ đợi em dù qua một nghìn năm hay một vạn năm anh vẫn sẽ đợi em.”

Còn mưa vẫn đứng đó tan thành một hồi ức...

“An tâm, Maria đã vượt qua giai đoạn nguy kịch rồi.”

Miki mỉm cười vỗ vai Chiro.

“Cô ấy thật ngốc!”

“Có lẽ Maria không muốn giết cha mình. Người cô ấy muốn giết thực sự chính là bản thân cô ấy. Cô ấy thấy có lỗi với mẹ mình vì đã yêu con trai của người đàn bà đã phá hoại hạnh phúc gia đình mình. Nhưng đến phút cuối cùng cô ấy vẫn níu lại mạng sống.”

“Cô ấy đã nhận ra cái chết không phải là sự giải thoát cuối cùng.”

Một giọng nói vang lên khiến cả Chiro và Miki quay người lại.

“Sky?”

Chiro vô thức thốt lên. Anh mỉm cười bước lại gần phía cô.

“Em mau nghỉ đi. Mai còn đi chiến đấu!”

“Tôi đi xem tình hình Maria!”

Miki liền quay người bỏ đi. Chiro khôi phục tinh thần lạnh lùng lên tiếng:

“Sao anh còn ở đây? Đáng lẽ ra anh phải đi báo cho người cha tôn kính của mình chứ.”

“Em nghĩ ta coi ông ta là cha ư? Ta vốn không muốn đứng về phía ông ta.”

“Nhưng trong mắt tôi hai người y hệt như nhau! Đều vì mục đích của mình mà đánh đổi mọi thứ!”

Chiro giận dữ trừng mắt nhìn anh. Trong đầu cô lúc này toàn là hình ảnh của bốn năm về trước. Hình ảnh Sky lạnh lùng đẩy cô xuống biển, hình ảnh anh nhìn cô bằng ánh mắt vô tình.

“Em vẫn luôn hận ta vì chuyện đó sao?”

Ánh mắt Sky trở nên u buồn.

“Phải! Tôi hận anh vì những gì anh lừa dối tôi. Một cuộc sống bình yên ư? Sao trước đây tôi có thể tin được chứ!”

“Chiro, em có thể gọi tôi một tiếng Bluesky không?”

Sky nhẹ giọng nhìn cô. Trái tim Chiro nhói lên. Cô nắm chặt tay rồi lạnh nhạt trả lời.

“Xin lỗi, người có thể gọi anh với cái tên như vậy là Chiro của bốn năm trước. Còn bây giờ...”

Chiro chưa kịp nói xong thì Sky đã gục đầu vào vai cô. Chiro có thể cảm nhận được những giọt nước mắt của anh đang rơi. Có lẽ Sky đã rất buồn trước cái chết của mẹ mình. Anh luôn kính trọng bà vì bà mà làm nhiều việc như vậy nhưng bà chưa bao giờ yêu anh. Người bà yêu duy nhất chính là ông ấy. Người đàn ông đó lúc nào cũng nhìn anh bằng đôi mắt trìu mến luôn yêu thương anh. Nhưng ngược lại anh luôn căm ghét Tony. Vì ông ấy mà anh bị khinh bỉ luôn phải sống trong vỏ bọc giả tạo. Tuy nhiên vì sao lúc ông ấy chết anh lại cảm thấy đau lòng? Cảm giác đau đớn như đang nhấn chìm bản thân anh. Sky muốn tìm cô gái đó, người có thể xoa dịu trái tim của anh nhưng khi nghe cô nói hận anh trái tim anh lại đau gấp ngàn lần.

Chợt một vòng tay ôm lấy Sky. Anh giật mình ngẩng mặt nhìn cô.

“Ngày mai hai chúng ta sẽ là kẻ thù.”

Cô lạnh lùng nhìn anh. Sky mỉm cười. Là ngày mai chứ không phải hôm nay. Cô vẫn sẽ ở bên anh trong ngày hôm nay. Giá như thời gian dừng lại thì hay biết mấy.

Sáng hôm sau...

“Cậu muốn đi thật à?”

Chiro ngạc nhiên nhìn Maria. Sức khỏe của cô còn chưa hồi phục đã muốn rời đi.

“Không sao, nhiệm vụ của tôi vốn đã hoàn thành xong giờ đây tôi chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường mà thôi. Xin lỗi, vì đã không thể cùng công nương chiến đấu nhưng nhất định một ngày nào đó tôi sẽ quay lại.”

“Được, chúng tôi đợi cậu!”

“Công nương! Tạm biệt.” – Maria cúi đầu hành lễ rồi quay sang Sky mỉm cười. – “Tạm biệt!”

“Xin lỗi em.”

“Anh đúng thật là ngốc! Chẳng còn từ nào ngoài từ xin lỗi hay sao? An tâm, em bỏ cuộc rồi!”

Maria bật cười vui vẻ quay sang nhìn Chiro lần cuối rồi bước đi. Vừa quay lưng lại nước mắt cô liền rơi xuống. Em luôn yêu anh! Mãi mãi luôn yêu anh, chàng trai của cơn mưa.

Chiro nhìn theo bóng Maria khuất dần lòng cảm thấy mất mát. Cô vẫn chưa kịp nói với cô ấy, cô luôn coi Maria là bạn. Còn Sky, anh vẫn đứng đó lòng chìm trong suy nghĩ miên man.

“Mong sau này hai ta... không gặp lại!”

Chiro lên tiếng rồi quay người bỏ đi. Nếu như sợi xích giữa cô và Sky chưa đứt thì cô sẽ tự tay cắt nó!

Ngày hôm sau, Chiro liền dẫn binh đoàn vào trong cung điện. Trong lúc mọi người đang chiến đấu cô lập tức đi tìm phòng của Robert.

Cạch.

Cánh cửa vừa mở ra đập vào mắt cô là người đàn ông tiểu tụy đang ôm bức ảnh.

“Robert?”

Cô kinh ngạc nhìn ông ta. Người đàn ông tàn nhẫn máu lạnh đây ư?

“Wendy? Wendy, là em phải không?”

Ông ta chạy về phía Chiro với ánh mắt vui mừng.

“Tôi là Chiro!”

Cô lạnh lùng nhìn ông ta. Cô sẽ không thương hại người đàn ông này! Đó là quả báo cho hắn!

“Chiro? Không, người và Tony! Người định mang vợ ta đi đâu! Không được phép!”

Robert gào lên chìa súng về phía cô. Ngay lập tức Chiro liền rút súng ra. Cô chỉ có một cơ hội mà thôi! Nếu như lần này bắn trượt thì... không đúng! Nhỡ như đây không phải là hắn thì sao?

“Chiro mau bắn đi! Nếu chần chừ thêm nữa em sẽ chết!”

Một giọng nói vang bên tai cô. Kin? Chiro run run nhìn về phía trước. Cô sẽ bắn trượt mất!

“Nhìn thẳng về phía trước. Tập trung vào mục tiêu, ngắm rồi bắn.”

Giọng nói ấy vẫn vang lên như tiếp thêm sức mạnh cho Chiro. Chỉ cần cô bắn trúng là mọi việc sẽ chấm dứt. Mẹ, ba, ông nội, Jiji, Kin! Nhất định con sẽ báo thù cho hai người! Ở phía đối diện Robert bắt đầu bóp cò. Cả hai viên đạn bay theo hai phía trái ngược nhau... Nếu như viên đạn trúng cả hai thì

Đoàng.

Một tiếng động vang lên. Cả người Robert đổ ập xuống Chiro vẫn còn ngạc nhiên. Viên đạn của cô đã trúng Robert nhưng viên đạn của ông ta lại bị bắn vỡ. Ai đã bắn? Chẳng lẽ...

“Tôi đã nói em không được do dự mà!”

Một giọng nói dịu dàng vang lên. Trái tim Chiro đập liên hồi. Kin dựa người vào tường khước môi cong lên thành nụ cười.

“Wendy, vì sao? Vì sao em chưa từng yêu tôi?”

Robert ôm lấy ngực trái bàn tay dính đầy máu.

“Bởi vì ông đã thay đổi! Nếu ông trở về như ngày xưa có lẽ bà ấy đã yêu ông và không xảy ra nhiều bi kịch như vậy.”

Chiro quay lại nhìn ông ta với ánh mắt cảm thông. Robert từ từ nhắm mắt lại. Ngày xưa ư? Có lẽ ông chìm trong bóng tối quá lâu rồi... lâu đến nỗi quên mất bản thân mình trước đây từ tốt bụng như thế nào.

Chiro nhìn Robert lần cuối rồi tiến về phía Kin. Vậy là mọi chuyện đã kết thúc rồi ư?

“Cẩn thận!”

Kin hét lên. Chiro chưa kịp ngạc nhiên thì một đường kiếm bay tới.

“Đồ ác quỷ! Mau đền mạng đi!”

Ngay lập tức một cánh tay ôm cô vào lòng.

Phập.

Máu bắn vài giọt vào đôi mắt còn tồn tại của cô. Meri kinh hãi đánh rơi thanh kiếm xuống đất rồi khẽ run run lên tiếng:

“Anh Sky?”

“Cuối cùng anh cũng đến trước Kin một bước.”

Sky mỉm cười nhìn Chiro.

“Anh đang nói gì vậy! Mau cầm máu đi, em sẽ gọi bác sĩ!”

Chiro hoảng loạn định động vào vết thương của Sky nhưng anh liền giữ tay cô lại.

“Thanh kiếm đã bị tẩy độc rồi, ngốc ạ. Em đang lo lắng cho ta đấy à?”

“Ai ngốc chứ? Anh mới ngốc! Anh thích chết thì chết đi!”

“Đừng khóc! Chiro, anh có thể hỏi em một câu được không? Nếu như quay lại bốn năm trước, nếu ta không làm vậy em sẽ yêu anh chứ?”

Chiro ngạc nhiên nhìn Sky cố gắng bật ra một câu.

“Xin lỗi! Em không thể yêu anh.”

Nụ cười của Sky càng thêm chua xót. Cô nhóc này thật chẳng biết an ủi người khác gì hết!

“Cuối cùng người em yêu vẫn là Kin. Vậy em phải hạnh phúc vào nhé.” – Sky mỉm cười đưa ra một chiếc vòng cổ. Đó là chiếc vòng của ông nội tặng cho Chiro nhưng cô đã đưa nó cho bà nhà báo đó rồi mà! Anh từ từ đeo chiếc vòng vào cổ cô giọng nói thì thầm bên tai. – “Bảo Kin giữ chặt em vào. Anh vẫn chưa bỏ cuộc đâu, một ngày nào đó anh sẽ... sẽ...”

Hơi thở Sky trở nên đứt quãng cánh tay đang ôm lấy cô nói lỏng ra.

“Bluesky? Bluesky! Tỉnh lại đi! Làm ơn!”

Chiro hét lên nước mắt rơi đầy xuống gương mặt anh. Sky mỉm cười dịu dàng. Cuối cùng cô ấy cũng khóc vì anh, cuối cùng cô ấy cũng gọi tên anh là Bluesky. Kin sẽ ở bên cô ấy cả đời nhưng anh chỉ cần ở bên Chiro một phút thôi. Chỉ cần một phút cô ấy nghĩ đến anh là đủ rồi. Nếu như quay về bốn năm trước, anh vẫn sẽ yêu cô vẫn sẽ để cô hận mình và vẫn sẽ đỡ nhất kiếm ấy cho cô. Anh sẽ nhớ kĩ khoảnh khắc này nếu có kiếp sau vẫn sẽ đi tìm cô. Anh sẽ đến trước Kin và nói lời yêu cô, mãi mãi yêu cô...

“Anh Sky?”

Meri hoảng hốt nước mắt rơi đầy mặt. Cô đã làm gì thế này?

“Chiro!”

Kin tiến lại gần phía Chiro. Cô liền ôm lấy cậu bật khóc nức nở.

“Kin, nhất định chúng ta phải làm cho con cái chúng ta hạnh phúc đừng để nó đi đến bước đường bây giờ.”

Chiro vùi mặt vào áo của cậu. Kin gật đầu ôm cô ra ngoài.

“Vậy còn tôi? Sao các người không giết tôi?”

Meri hét lên định giơ kiếm lên.

“Cô phải sống! Phải sống để chịu đựng sự ám ảnh này. Cô sẽ không bao giờ được quên cái chết của Sky.”

Chiro lên tiếng rồi khuất sau cánh cửa.

Tạm biệt Bluesky, người quan trọng thứ hai của đời em!

“Quả nhiên cô gái đó đã thay đổi vận mệnh của bản thân.”

Pháp sư Tale ngồi trên ghế vuốt ve con mèo màu đen. Đột nhiên con mèo nhảy lên vai ông mọi việc của tương lai bắt đầu xuất hiện.

“Lại một trái tim máu nữa ra đời ư? Nhưng không sao, bọn họ lại có thể thay đổi được vận mệnh của mình mà.”

Chín năm sau...

“Hôm nay bàn chuyện đến đây thôi. Mọi người nghỉ!”

Kin lạnh lùng lên tiếng rồi chạy ra ngoài.

“Lại đi tìm bà xã đây mà. Ngoài việc chính sự ra suốt ngày tên này bám dính lấy công nương.”

Akira liếc nhìn Kin đang vội vã bỏ đi.

“Anh không thấy họ đẹp đôi à? Nhớ mấy năm trước, sau trận chiến ấy Kin và Chiro đã ghép hai nước lại với nhau tạo thành Starssnow thịnh vượng như ngày hôm nay đây.”

Mika đột nhiên xuất hiện khiến Akira giật mình.

“Vợ à, em đang mang thai đừng chạy linh tinh!”

“Mấy người ồn ào quá!”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Một cậu nhóc có đôi mắt màu lục bảo lạnh lùng liếc đám Akira rồi lạnh lùng bỏ đi.

“Kai – Stomwindy! Cái tên nhóc đáng ghét này, giống hệt ba. Suốt ngày nghe cha con tên này cãi nhau tranh dành Chiro đã thấy bực.” – Akira hừ lạnh rồi quay sang Mika. – “Mau về thôi, trời lạnh lắm, hôm nay anh nấu món em thích.”

“Đấy em nhìn xem. Vợ chồng người ta tình cảm như vậy sao em nở lạnh nhạt với anh.”

Yamada ầm ỨC chỉ đôi vợ chồng nhà kia. Miki vẫn thản nhiên ngồi ăn bánh uống trà.

“Em đến nhà dì Anna đây. Nhớ về đón con nhé.”

Cô liền đứng dậy rồi bỏ đi.

“Vợ à, sao hai chúng ta không dắt tay nhau về nhà cơ chứ!!!”

“Toru! Toru!”

Chiro chạy xung quanh tìm con gái của mình. Cuối cùng nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của cô ở trong vườn.

“Toru.”

“Suyt.”

Cô bé ngược đôi mắt bạc của mình lên ra hiệu im lặng. Lúc này Chiro mới để ý, trong vườn có một cậu bé đang đánh đàn violin. Đôi mắt xanh lam tựa như bầu trời chăm chú kéo đàn. Tiếng đàn vừa kết thúc Chiro cùng Toru liền vỗ tay.

“Tiếng đàn của anh hay thật. Anh tên gì vậy?”

Toru vui vẻ lên tiếng.

“Sky!”

Cậu nhóc mỉm cười nhìn cô bé.

“Bầu trời ư? Tên hay quá!”

“Vậy ta có thể gọi cháu là Bluesky không?”

Chiro lại gần cậu bé. Sky gật đầu trả lời:

“Vâng ạ, nhưng chỉ cô được gọi cháu như vậy thôi.”

“Cả Toru nữa!”

Toru bắt mắt kêu lên.

“Ừ, cả Toru. Vậy em có muốn học đàn không? Anh sẽ dạy.”

“Tất nhiên rồi.”

Toru gật đầu tay vung vẩy khiến chiếc vòng xanh lam trên tay cô bé rơi xuống. Sky cúi người nhặt rồi nhìn chiếc vòng chăm chú.

“Chiếc vòng này đẹp thật.”

“Đó là của mẹ em đó. Do Toru sợ bóng tối nên mẹ đưa cho. Mẹ nói chiếc vòng này từng rất quan trọng với mẹ.”

Chiro nhìn hai đứa trẻ đang vui vẻ nói chuyện liền quay người nhẹ nhàng bước đi. Chắc chắn cậu nhóc sẽ không có kết cục như người đó! Cậu nhóc sẽ bảo vệ Toru và yêu thương cô nhóc.

“Chiro, em lại đi đâu vậy?”

Một giọng nói vang lên. Kin bước về phía cô với khuôn mặt khó chịu.

“Anh bị ai chọc giận hả?”

“Mấy tên vệ sĩ ai cũng khen em đẹp! Bọn chúng không thấy là hoa đã có chủ rồi hả?”

“Anh ghen đấy à?”

Chiro bật cười nhìn Kin.

“Chiro ngày mai chúng ta đi...”

“Mẹ, mai hai mẹ con mình đi ngắm sao băng đi!”

Đột nhiên Kai xuất hiện nắm lấy tay Chiro. Khuôn mặt Kin đen lại lườm con trai của mình một cái.

“Về nhà làm bài tập.”

“Xong rồi!”

“Luyện kiếm.”

“Đã xong!”

“Vậy mai ta cho con sang chỗ Kazo ở.”

“Cái gì? Không được, nếu đi con và mẹ cùng đi.”

Cô lắc đầu thở dài rồi bước vào nhà. Người hầu liền lên tiếng.

“Thưa hoàng hậu, có thư từ Maria và Jendy ạ.”

“Ừ, bao giờ họ về?”

Bluesky, anh thấy không, em đang rất hạnh phúc!

“Kin quả là tên ngốc nhất trần đời. Đợi chờ một người con gái từng ấy năm. Từ năm mười một tuổi đợi cô ấy sáu năm rồi lại bốn năm nữa. Không tên ngốc nào kiên trì như tên này đâu. Haizz, cưới vợ xong là coi như quên mất bạn bè. Cưới vợ thật khổ!”

Hongo thở dài nhìn Kin. Đột nhiên một cánh tay đập mạnh vào đầu cậu.

“Lại tự kỉ gì vậy? Anh lại đi nói xấu chị tôi đúng không?”

Shiro tức giận trừng mắt.

“Không có, vợ à nhà người ta có con hết rồi, ngay cả con mèo Namida của Chiro cũng lên chức cụ rồi bao giờ ta mới có đây?”

“Còn lâu nhá! Em vẫn chưa chơi đủ. Còn nữa ai bảo trước đây anh nói xấu Chiro làm gì. Cứ nằm dưới đất ngủ dài dài nha. Em đi chơi với Chiro đây.”

“Ê, Shiro! Đợi đã!”

Hongo khóc không ra nước mắt chạy theo cô vợ của mình.

Thù hận của mấy năm trước đã chôn vùi trong quá khứ. Tất cả đã bỏ lại nỗi đau của năm xưa mà tiến về phía trước. Chắc chắn đời con cháu của họ sẽ không giống như họ.

- End -

Tác giả: Cuối cùng đã hoàn thành xong. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ. Thật ra lúc đầu tác giả cũng không định để Sky chết nhưng mà với tính cách cậu ta nhất định sẽ không bỏ cuộc vì thế nên để kiếp sau của Sky làm con rể chứ nhỉ?! Đúng như Hongo nói Kin đúng là kẻ ngốc mà, nhưng mà vì thế mà tôi thích cậu ấy hơn Sky. Còn phần ngoại truyện nữa là hoàn chỉnh tất cả những điều trong truyện chưa tiết lộ sẽ có ở phần ngoại truyện. Mời mọi người đón đọc tác phẩm thứ hai “Bí ẩn ngôi trường Huyền Diệu” đảm bảo kết thúc sẽ có hậu hơn.

Thiên Thiên.

51. Chương Ngoại Truyện 1: Điều Chưa Kể

- Mika và Akira, Yamada và Miki.

Năm 10 tuổi...

“Tất cả phải nghe theo tôi! Tôi sẽ là đại tỷ!”

Mika hùng hồn thông báo trước mặt đám trẻ. Đám trẻ ngây ngô nhìn cô rồi vỗ tay rầm rầm. Tiếng vỗ tay này khiến cô cảm thấy phấn chấn hơn. Ở trong tòa biệt thự ngọt ngào lúc nào cũng đóng vai chính sang khiến cô cảm thấy khó chịu vô cùng. Nhân lúc không có ai cô liền trốn ra ngoài chơi.

“Đại Tỷ? Sao tôi không thấy cô giống chút nào nhỉ?”

Một giọng nói vang lên. Cậu nhóc từ trong đám trẻ con bước ra nhìn cô đầy khiêu khích. Lời nói của cậu nhóc khiến Mika nóng máu, cô tức giận hét lên:

“Này tên kia! Ai cho anh tự tiện đến đây. Có giỏi anh đấu thử với tôi xem ai giỏi hơn ai!”

“Được.”

Cậu nhóc mỉm cười gật đầu. Đầu tiên thi đấu kiếm, cậu nhóc thắng. Đánh cờ, Mika thắng. Thi đánh võ, cậu nhóc thắng. Thi chạy, Mika... thua.

“Không thể nào, sao tôi có thể thua một tên nhóc chưa cai sữa mẹ cơ chứ!”

Mika hét lên bất mãn.

“Tôi 11 tuổi rồi. Cô thua tôi là điều hiển nhiên.”

“Cái gì mà hiển nhiên. Rõ ràng là do tôi sơ ý không được, chúng ta đấu lại.”

“Có đấu 100 lần cô vẫn thua thôi. Tạm biệt, tôi về đây.”

Cậu nhóc nhếch mép quay người bỏ đi. Mika còn đang tức giận liền hét theo.

“Ê, tên nhóc kia! Tôi nhất định sẽ không thua đâu!”

“Tôi không phải tên nhóc! Tôi là Akira.”

“Mika! Anh phải nhớ rõ tên này. Sau này tôi nhất định sẽ đánh bại cậu. Nhớ đấy!”

“Được, tôi sẽ chờ!”

Akira quay người bỏ đi. Mika? Cậu chắc chắn sẽ không thể quên cái tên này được.

Năm 16 tuổi...

“Đại tỷ, một tên trường Lendo bắt nạt người của ta.”

Một tên con trai chạy vào với khuôn mặt bầm tím.

“Tên nào?”

Mika tức giận đập tay xuống bàn.

“Hắn đang ở gần bờ sông.”

“Được, ta sẽ đi giải quyết.”

Cô gật đầu rồi chạy nhanh ra ngoài. Đứng bên mép sông là một chàng trai có thân hình mảnh khảnh mái tóc nâu nhạt bay trong gió khiến ai nhìn cũng bị mê mẩn trừ một người.

“Tên kia! Ai cho ngươi làm thương người của ta.”

Mika lao ra tung một cú đá về phía chàng trai. Ngay lập tức người con trai đó túm lấy chân cô khiến cô mất đà ngã đập mặt.

“Là họ vậy đánh tôi trước.”

Người con trai bình thản trả lời.

“Ngươi...”

Mika định đứng lên mắng hắn một trận bỗng khựng lại.

“Mika?”

“Akira?”

“Sao anh lại ở đây? Lại còn đánh người của tôi nữa!”

Cô tức giận lên tiếng.

“Tôi đã nói họ khiêu khích tôi trước rồi cơ mà. Cô bây giờ vẫn muốn làm đại tỷ cơ à? Trước đây thua tôi vẫn chưa phục sao?”

“Chuyện này liên quan gì đến anh. Hừ, đúng là xui xẻo!”

Mika lằm bằm nhặt đồng sách vở dưới đất. Vừa nãy do bị ngã nên chiếc cặp trên lưng cô bị bung ra sách cũng rơi xuống đất.

“56 điểm? Ha ha tôi không nghĩ cô ngốc đến vậy.”

Akira nhặt tờ giấy dưới chân mình lên rồi bật cười. Mặt Mika tối lại liền giật lấy tờ giấy.

“Kệ tôi! Đó chỉ là thi thử thôi. Ngày mai tôi mới thi chính thức!”

“Muốn tôi dạy kèm không?”

“Anh ư? Ha ha ha, làm sao có thể.”

“92 điểm hơn cô phải không nào?”

Akira mỉm cười giơ ra tờ giấy.

“Hừ, có vậy cũng khoe. Tôi đây có thể tự học được. Ai thèm nhờ anh!”

“Vậy sao?”

“Được rồi, Nếu anh giúp tôi qua được kì thi này bao tiền tôi cũng đưa.”

“Tôi là người tốt nên không lấy tiền.”

“Thật sao? Tôi nghi quá!”

“Rốt cuộc cô có học không? Tôi về đây.”

Akira nhú mày định bỏ đi thì Mika liền nắm lấy vạt áo cậu.

“Ai bảo tôi không học! Nào bắt đầu đi.”

Cậu liền nở một nụ cười tươi quay lại. Mika ngạc nhiên nhìn Akira không tự chủ thốt lên một câu.

“Cậu cũng không đến nỗi tệ nhỉ.”

“Hôm nay đông vui thật. Quả nhiên là buổi lễ giao lưu giữa các học sinh trường khác với nhau.”

Mika thích thú nhìn xung quanh. Cô đã qua kì thi một cách dễ dàng lại còn đạt điểm cao nữa đương nhiên công lao này cũng phải kể đến công sức của ai đó rồi. Tuy nhiên, cô vẫn cho rằng là cô có thực lực chứ không phải do tên đáng ghét đó.

“Không có gì thú vị.”

Miki vừa đi vừa nhai kẹo. Khác với Mika thành tích học tập của Miki khá hơn rất nhiều.

“Haizz, chị không cảm thấy nơi này rất náo nhiệt sao?”

“Bình thường đến tầm thường.”

Miki không thèm quan tâm tiếp tục ăn kẹo.

“Chị cô đây à? Nhìn là biết thông minh hơn cô rồi.”

Một giọng nói vang lên khiến mặt Mika tối sầm lại.

“Sao anh ở đây?”

“Hôm nay là ngày trao đổi học sinh mà.”

Akira mỉm cười khiến Mika càng thêm bực mình. Dám đem cô so sánh với chị ư? Không thể tha thứ! Miki mặc kệ Mika với cái tên gì đó một mình đi tìm thức ăn.

“Xin lỗi, có thể chỉ cho tôi thư viện ở đâu được không?”

Một giọng nói nhẹ nhàng như gió mùa xuân vang lên. Tuy nhiên người nghe nó lại là Miki...

“Không có mắt à? Tự tìm đi!”

Cô thản nhiên buông ra câu trả lời khiến Yamada suýt nữa ngã. Đến khi Miki đã đi xa, cậu mới gọi theo.

“Cậu gì ơi, cậu tên gì vậy?”

“Không có mắt à tên người được gắn trên áo.”

Một câu nói vô tình khiến Yamada ngã lần hai. Cô ấy đi xa rồi làm sao cậu có thể gặp lại! Nhờ việc bán Miki dai như đĩa cuối cùng cậu mới biết tên cô là Miki.

Sau này Yamada phải về nước với Harry, còn Akira cũng mất tăm tích. Mika và Miki bắt đầu lấy đồ của người giàu đưa cho người nghèo. Mỗi người bận đến nỗi quên mất nhau.

Năm 20 tuổi...

Lúc đó, khi tất cả có mặt tại nhà của Chiro, Akira và Mika không khỏi sững sờ.

“Suốt mấy năm qua anh đã đi đâu?”

Mika ngạc nhiên lên tiếng.

“Tôi bắt đầu luyện tập sử dụng kiếm và súng. Thật không ngờ cô cũng nằm trong tứ đại gia tộc.”

“Anh coi thường tôi rồi đấy!”

Mika mỉm cười tiếp tục bước đi đến khi nhận ra Akira dừng lại thì cô đã bỏ cậu hẳn một đoạn.

“Mika, chẳng lẽ cô muốn xa tôi lần nữa sao?”

“Hả? Anh nói gì vậy?”

“Bốn năm trước đã xa cô bây giờ công nương cử tôi đi làm việc cô muốn thế sao? Hay là cô đi cùng tôi?”

“Không được, công nương còn quá nhỏ. Cô ấy sẽ không thể bảo vệ bản thân được.”

“Tôi hiểu rồi.”

Akira mỉm cười đàng ngắt bước ngang qua cô. Trái tim Mika đau buốt, cô vội vàng nói như sợ Akira không nghe thấy.

“Chỉ bốn năm thôi mà! Nhất định tôi sẽ đợi anh.”

“Nếu em có thể đợi thì tôi cũng vậy.”

“Thật trùng hợp khi gặp lại cô Miki.”

Yamada vui vẻ lên tiếng. Đáng tiếc đáp lại câu nói của anh...

“Anh là ai?”

Thiếu chút nữa cậu muốn đập đầu vào tường rồi. Suốt bốn năm qua tên của cô cậu luôn ghi nhớ vậy mà...

“Miki, tôi là Yamada. Người mà bốn năm trước cô gặp.”

“Yamada? Tôi không quen!”

“...”

Khóc không ra nước mắt!

Năm 24 tuổi...

Cả bốn người gặp nhau với bốn cảm xúc khác nhau. Mika và Akira vẫn thế vẫn trêu chọc nhau như ngày nào còn Miki đôi mắt cô lại chăm chú nhìn một người con trai khác. Yamada thất vọng nhưng vẫn cố mỉm cười nói chuyện cùng cô.

Đêm hôm đó, Miki không ngủ được bước ra ngoài và vô tình bắt gặp cảnh một người con trai đang công một cô gái.

“Miki, không ngủ được à? Tôi cũng vậy.”

Yamada mỉm cười bước lại gần cô. Nhưng ngay sau đó cả người cậu bất động.

Tách... tách...

Nước mắt của Miki rơi lã chã.

“Dù biết người cậu ấy thích không phải là tôi, dù biết trong lòng cậu ấy chỉ thích mình công nương nhưng tôi vẫn cứ yêu cậu ấy. Tôi yêu Kin, đó là sai lầm lớn nhất cuộc đời tôi! Cậu ấy mãi mãi không bao giờ yêu tôi đâu!”

“Đồ ngốc! Cậu ấy không yêu em nhưng vẫn còn tôi cơ mà.”

Yamada hét lên khiến Miki ngạc nhiên trái tim cô vô thức đập mạnh.

“Anh đang nói gì vậy?”

“Không sao! Tôi vẫn chưa bỏ cuộc.”

Cậu lên tiếng khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ.

“Ha ha, tôi thắng rồi. Rõ ràng Yamada thích Miki mà. Cô thua rồi.”

Ở một bụi cây gần đó có hai kẻ đang thì thầm to nhỏ.

“Hừ tôi không giỏi mấy vụ cá cược này. Có giỏi hai chúng ta đấu cái khác.”

“Được thôi, đằng nào cô vẫn thua.”

“Anh! Ai bảo thế! Tôi sẽ thắng nhất định sẽ thắng!”

“Vậy cô có dám đấu với tôi cả đời không?”

“Đương nhiên là có!”

Mika gật đầu. Akira mỉm cười bước đi.

“Nhớ lời cô đấy.”

“Ờ, đợi tôi với.”

Nếu như lúc ấy em nói thì xem ai đổ gục trước đối phương thì có lẽ tôi đã thua rồi!

- Jendy

“Cherry, năm nay hoa anh đào nở đẹp thật. Giá như lúc này em nhìn thấy chúng.”

Một giọng nói trầm ấm vang lên. Một người đàn ông đứng giữa rừng anh đào mỉm cười. Năm tháng trôi qua cậu không còn là chàng trai sốc nổi năm nào giờ cậu đã trưởng thành hơn mạnh mẽ hơn nhưng cái chết của Cherry vẫn cứ đeo bám cậu khiến cậu không thể đối mặt với Chiro được.

“Ba, ba lại nhớ mẹ à?”

Một giọng nói non nớt vang lên khiến Jendy thoát khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn.

“Julia, đừng lo. Ba không sao ta mau vào nhà thôi.”

Năm đó, khi cậu vẫn còn đau buồn bởi cái chết của Cherry thì cậu vô tình tìm thấy một đứa trẻ sơ sinh bị bỏ rơi dưới gốc cây anh đào. Chính đứa trẻ đó đã đưa cậu thoát khỏi đau khổ giúp Jendy mạnh mẽ lên. Có lẽ Julia chính là đứa con mà Cherry dành tặng cho cậu.

“Ba, hôm nay mình đi ngắm hoa anh đào đi.”

“Ừ, chỉ cần Julia ngoan.”

Jendy mỉm cười vuốt mái tóc con gái mình. Cherry, anh sẽ chăm sóc con chúng ta!

- Maria

“Cảm ơn giỏ cam của cô ạ.”

Một cô nhóc mỉm cười cầm lấy giỏ cam.

“Không có gì. Mong bà cháu sớm khỏe.”

Maria xoa đầu con bé rồi bước đi. Cuộc sống bình yên này khiến cô cảm thấy thật dễ chịu, không chém giết nhau, không thù oán.

“Công nương, bây giờ cô có khỏe không?”

Maria ngược lên bầu trời đôi mắt đầy u buồn nhưng ngay sau đó cô lấy lại vẻ bình thường bước vào nhà.

“Chị về rồi!”

“Chị... chị... chính em... đã giết... anh Sky... chị không hận... em sao?”

Meri đầu tóc rũ rượi, đôi mắt vô hồn nhìn cô.

“Meri! Sao em không uống thuốc? Ổn rồi, chị không hận em đâu! Mau đi uống thuốc đi.”

Cô chạy lại đỡ dành Meri. Con bé vẫn bị ám ảnh bởi cái chết của Sky. Mặc dù rất đau buồn trước cái chết của Sky nhưng Maria khác Meri cô phải mạnh mẽ để sống tiếp.

“Mẹ, dì lại phát bệnh à?”

Một giọng nói vang lên.

“Con về rồi à? Mau rửa tay đi.”

“Vâng.”

Cậu nhóc bước vào nhà đặt cây đàn violin lên bàn.

“Hôm nay vào cung diện đánh đàn con gặp một cô bé rất thú vị.” – Cậu nhóc mỉm cười lên tiếng. Ngay sau đó ánh mắt cậu trở nên trầm lặng. – “Tuy nhiên... người con chú ý không phải cô bé đó...”

Maria ngạc nhiên nhìn cậu.

“Ý con là sao?”

“Một người khác... một người rất đặc biệt!”

“Đừng làm việc ngốc nghếch là được, Sky.”

52. Chương Ngoại Truyện 2: Điều Chưa Kể

- Lá thư của Sky

Lúc đó, sau khi cứu Chiro và Shiro, Chiro ngất trong vòng tay Kin. Kin và Sky giáp mặt nhau.

“Bốn năm không gặp, em vẫn khỏe chứ?”

Sky mỉm cười nhìn Kin. Nhưng dường như cậu không quan tâm đến những lời của Sky quay lưng đưa Chiro đi.

“Chờ đã! Tôi có việc nhờ cậu.”

Sky liền giữ cậu lại. Tuy không trả lời nhưng Kin vẫn dừng chân lại.

“Hãy đưa cái này cho Chiro à không hãy đưa cái này sau khi trận chiến kết thúc.”

“Nếu tôi xé?”

“Không đâu, tôi tin cậu sẽ không làm vậy.”

Kin quay người nhìn Sky.

“Bỏ rơi cô ấy rồi lại cứu! Tại sao?”

Ánh mắt anh thoáng ngạc nhiên nhưng rồi tầm mắt rơi xuống khuôn mặt Chiro.

“Tôi biết, tôi chỉ muốn bù đắp cho cô ấy mà thôi.”

“Cô ấy không cần! Trên đời này Chiro ghét nhất sự thương hại.”

Kin lạnh lùng lên tiếng rồi bỏ đi. Shiro không biết làm gì liền chạy theo Kin.

“Quả nhiên Kin vẫn là người hiểu em nhất nhỉ, Chiro. Giá như anh cùng dòng máu với cậu ấy có phải tốt hơn không. Anh có thể bảo vệ em như vậy!”

Ghen tị! Phải, anh đang rất ghen tị với Kin. Từ bé đến lớn cũng vậy. Anh ghét khi nhìn thấy mẹ Kin quan tâm đến cậu bởi vì Sky chưa bao giờ nhận được tình yêu của ai kể cả người con gái đó. Đau thật!

“Chiro, anh biết mình thật ngốc khi viết lá thư này cho em nhưng mà anh không thể đối diện với em mà nói lên những cảm xúc của mình. Anh ngốc lắm phải không?”

Đừng cười nhé nếu anh nói anh vẫn còn tình cảm với em. Anh ngốc lắm phải không? Dù biết tình cảm của em chỉ dành cho cậu ta nhưng vẫn lưu luyến không buông. Anh là một kẻ đáng ghét! Anh biết. Bảo vệ em, chăm sóc e, hứa cùng em đi đến nơi yên bình cuối cùng lại đẩy em vào bóng tối. Kẽ như anh đáng chết lắm phải không? Nhưng anh vẫn chờ, chờ em tự tay kết liễu tính mạng của anh.

Chiro, em có thể gọi anh là Bluesky được nữa không? Dù chỉ một lần thôi vì anh sợ sẽ không thể nghe được nữa. Chiro, em ngốc lắm! Ngay cả bản thân mình thích ai cũng không phát hiện ra. Em thích Kin à không rất yêu cậu ta mới đúng. Cũng phải thôi, Kin hoàn toàn xứng đáng cậu ta đã hi sinh rất nhiều vì em rồi. An tâm, anh không đi đánh ghen đâu! Chỉ là bản thân có chút đau đớn mà thôi!

Anh ngốc thật! Dù biết người đó đã đi xa nhưng vẫn có kiếm tìm vẫn chờ đợi cô bé của bốn năm trước.

Chiro, em có thể một lần gọi anh là Bluesky được không? Chỉ một lần duy nhất thôi! Hãy để tình yêu của em dành cho anh giống như Kin... Anh yêu em!

P/S: Còn nữa anh muốn nói..."

Chiro nắm chặt bức thư trong tay nước mắt rơi lã chã. Giá như cô đọc nó sớm hơn thì cô đã không nói những lời cay độc với anh.

"Chiro!"

Kin ôm cô vào lòng vuốt mái tóc cô. Chiro vùi mặt vào áo cậu rồi ngủ thiếp đi. Kin nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời đang mưa.

Dù là gió, tuyết hay mưa mỗi người luôn có một nỗi khổ riêng...

- Trước khi cưới...

"Công nương sao rồi?"

Mika ái ngại nhìn vào cửa phòng. Miki khẽ an ủi em gái mình

"Cô ấy ngủ rồi đừng lo lắng."

"Haizz, sau cái chết của tên Sky đó công nương thường xuyên gặp ác mộng. Cô ấy toàn ngủ sáng mà thôi."

"Tôi nghĩ nên nói với Kin, cậu ấy có thể lo được."

Akira lo lắng không kém.

"Không!" – Một giọng nói vang lên. Chiro bước ra khỏi phòng khuôn mặt tái xanh. – "Đừng nói cho Kin. Đạo này anh ấy rất bận."

"Nhưng mà... cứ như vậy người sẽ đổ bệnh mất."

"Chị thật cứng đầu! Mau đi bệnh viện cho em."

Shiro lao vào với khuôn mặt tức tối nhưng đáp lại vẻ mặt đó là sự thản nhiên của Chiro.

"Chị ồ." "

"Ồ? Chị nhìn xem trông chị có chỗ nào ồ chứ! Chị không nói em sẽ nói!"

"Shiro! Đừng lại! Nếu em nói cho Kin biết chị sẽ cắt đứt quan hệ với em!"

Chiro lạnh lùng lên tiếng khiến Shiro tức giận lại tức giận hơn.

"Chị!"

"Chị sẽ ồ."

"A!"

Chiro hét lên ngồi bật dậy cả người ướt đầm mồ hôi.

“Chiro!”

Một giọng nói vang lên kèm theo tiếng cửa bị mở ra một cách thô bạo.

“Kin?!”

Cô ngạc nhiên nhìn người con trai trước mặt mình nước mắt rơi lã chã. Cô mơ thấy Kin chìa súng về phía mình đôi mắt bạc lạnh như băng.

“Đừng khóc!”

Kin dịu dàng lau nước cho Chiro rồi ôm cô vào lòng. Chiro ngừng khóc ngược mắt lên nhìn cậu.

“Sao anh ở đây?”

“linh cảm, anh nghe thấy em đang gọi anh.”

“Kin, kể chuyện đi.”

“Chuyện gì?”

“Lúc anh vì cứu em mà ép chất độc sang cơ thể mình. Kazo nói chất độc rất mạnh vì sao anh vẫn tỉnh lại?”

“Thật ra anh suýt nữa muốn ở lại trong ảo ảnh đấy nhưng lúc ấy có một người con gái gọi tên anh nói rất cần anh.”

Chiro dụi mắt lên tiếng.

“Vậy sao cô ấy là ai vậy?”

“Cô ấy có đôi mắt lục bảo rất đẹp, cô ấy là người anh yêu nhất và cô ấy tên Chiro!”

Kin vuốt nhẹ tóc cô mỉm cười. Chiro chìm sâu vào trong giấc ngủ. Cả đêm hôm ấy Kin vẫn ôm Chiro không hề rời cô nửa bước và cả đêm hôm ấy Chiro không còn gặp ác mộng nữa.

- Cuộc sống sau này

“Ba!”

“Hử?”

“Sao mẹ yêu ba?”

Kai tựa người vào cửa liếc nhìn người đàn ông trước mặt.

“Vì ba yêu mẹ!”

Kin thản nhiên trả lời khiến cậu nhóc tức giận.

“Con cũng yêu mẹ vì sao mẹ lại chọn ba?”

“Vì ba yêu mẹ hơn con.”

“Ba! Có phải ba đầu độc mẹ không?”

Kai lạnh lùng lên tiếng. Kin trầm ngâm một lúc rồi trả lời.

“Không, là mẹ đầu độc ba.”

“Vậy ba nếu có người phụ nữ nào đẹp hơn mẹ ba có yêu cô ta không?”

“Mẹ con là đẹp nhất!”

“Vậy nếu mẹ yêu người khác.”

Cậu nói vừa dứt khuôn mặt Kin hơi tối lại. Kai nhếch mép quả nhiên đã làm cho ba mình giận.

“Không, ba sẽ chờ mẹ con trở về.”

“Cái gì? Ba đang đùa con à? Nếu con là ba còn lâu con mới giao mẹ cho ai khác nếu mẹ có thích ai khác thì con sẽ đánh chết tên ấy đương nhiên là mẹ con sẽ bỏ qua rồi.”

“Vậy chẳng phải mẹ sẽ ghét con sao?”

“Hả?”

Kai ngạc nhiên. Kin nói đúng dù cho cậu có được thân xác Chiro nhưng cậu mãi mãi không thể có được trái tim cô ấy. Chờ đợi là cách tốt nhất để hai người hạnh phúc.

“Con vẫn còn non lắm.”

Kin vỗ đầu Kai rồi bước vào nhà.

“Ồ, ba đi đâu vậy?”

“Vào bếp hôm nay kỉ niệm ngày cưới! Đừng tưởng ba quên.”

“A! Không được! Toru.”

“Anh, sao vậy?”

“Ba vào bếp. Mau đưa mẹ chạy.”

“Cái gì? Ba vào bếp? A... a... a.”

Bùm.

Một tiếng động vang lên. Với một người mà nấu ăn như đang chế tạo vũ khí thì tốt nhất không nên vào bếp!

“Kin, tôi đã nhận được mẫu máu của hai đứa con của cậu rồi.”

“Kazo, cảm ơn ông.”

Kin cầm điện thoại mất liếc về phía Kai và Toru.

“Cậu lo lắng chất độc sẽ truyền sang người hai đứa trẻ phải không?”

“Dù chất độc trong cơ thể tôi không phát tác nhưng không có nghĩa là nó hoàn toàn biến mất. Tôi không muốn điều gì xảy đến với gia đình tôi.”

Đôi mắt màu bạc trở nên sắc lạnh.

“Kin, cậu trưởng thành lên nhiều rồi! Tuy nhiên chúng còn nhỏ tôi chưa thể chuẩn đoán được. Cậu an tâm chúng cũng là cháu tôi.”

Đầu dây bên kia Kazo mỉm cười.

“Có một số điều tôi vẫn lo lắng.”

“Cậu lo lắng ư?”

“Đó là...”

Choang.

Kin chưa kịp lên tiếng thì một tiếng động vang lên. Cậu vội vàng tắt máy chạy vào nhà.

“Con lỗ tay!”

Kai cười cười nhìn mảnh thủy tinh dưới chân.

“Con bị thương rồi!”

Chiro lo lắng định đi lấy bông băng thì Kai ngăn lại. Cậu nhóc an ủi mẹ mình.

“Con ổn mà.”

Cậu mỉm cười dịu dàng cầm lấy hộp bông băng bỏ đi. Kin nhìn theo bóng con trai mình nhúu mày.

“Kin?”

Giọng nói ngọt ngào vang lên khiến khuôn mặt Kin dần ra.

“Thằng nhóc lớn rồi đừng lo lắng quá!”

“Em biết nhưng em có linh cảm không lành.”

“An tâm, bây giờ chúng ta đang hạnh phúc.”

Cậu đặt lên trán vợ một nụ hôn dịu dàng.

Đêm. Không khí trở nên se lạnh. Một bóng người ngồi trên nóc nhà thờ nhìn xuống cảnh vật phía dưới.

“Hạnh phúc ư? Chỉ là bây giờ mà thôi!”

Cạnh.

Hộp băng cứu thương rơi lắt lẻo dưới sàn. Cửa sổ mở tung một bóng người ngồi trên cửa sổ mặc cho vết thương trên tay mình. Đôi mắt cậu trở nên vô cảm... một đôi mắt hai màu... Xanh lục và bạc!

P/S: Hẹn gặp lại các bạn vào một ngày không xa!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trao-tim-mau>